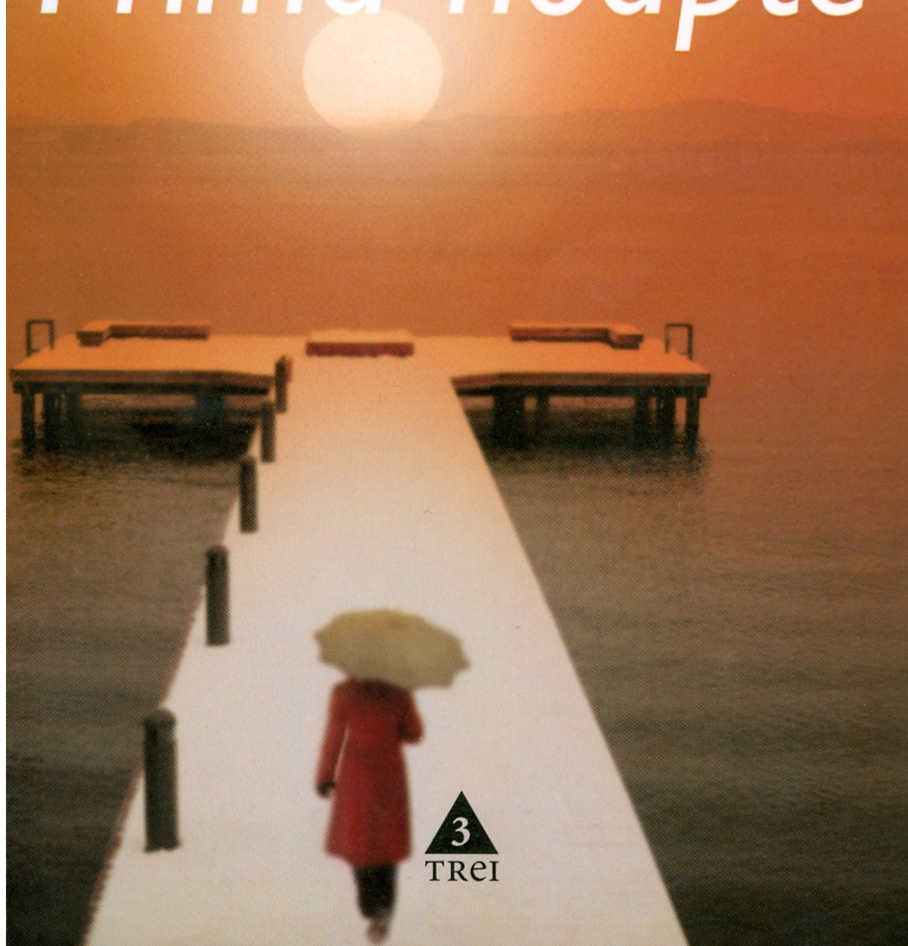
MARC LEVY

Prima noapte



Marc Levy

Prima noapte

Traducere din franceză şi note de **Marie-Jeanne Vasiloiu**

Lui Pauline şi lui Louis

„Fiecare dintre noi are în el ceva dintr-un Robinson aşteptat de o lume nouă, pe care s-o descopere, şi de un Vineri, pe care să-l întâlnească.”

Eléonore WOOLFIELD

„Povestea asta este adevărată, de vreme ce am inventat-o.”

Boris VIAN

Numele meu este Walter Glencorse şi sunt directorul administrativ al Academiei Regale de Ştiinţe din Londra. L-am întâlnit pe Adrian acum vreun an, când a fost repatriat de urgenţă de pe situl astronomic Atacama, din Chile, unde explora cerul, în căutarea stelei originare.

Adrian este un astrofizician de mare talent şi, în răstimp de câteva luni, am devenit prieteni în adevăratul sens al cuvântului.

Deoarece el nu visa decât un singur lucru – să-şi continue lucrările privind originea Universului –, iar eu mă aflam într-o situaţie profesională cum nu se poate mai dificilă, bugetul pe care îl gestionam fiind la pământ, l-am convins să se prezinte în faţa unei fundaţii ştiinţifice care organiza, la Londra, un concurs încununat cu un premiu generos.

Aşa se face că, săptămâni de-a rândul, am repetat împreună discursul de prezentare a proiectului său. În această perioadă, între noi s-a legat o frumoasă prietenie; dar v-am spus deja că suntem prieteni, nu-i aşa?

Câştigătorii concursului n-am fost noi: premiul i-a fost atribuit unei tinere arheologe, pe cât de impetuoasă, pe atât de hotărâtă. Ea conducea lucrările de săpături în Valea Omo, din Etiopia, când o furtună de nisip i-a distrus şantierul şi a silit-o să se întoarcă în Franţa.

În seara când a început totul, ea se afla la Londra, ca şi noi, în speranţa că va câştiga premiul, pentru a se întoarce în Africa şi a-şi continua cercetările cu privire la originea omului.

Neprevăzutul vieţii este straniu: Adrian o întâlnise pe Keira, tânăra arheologă, în trecut. Trăiseră o dragoste de-o vară, dar, de atunci, nu se mai văzuseră.

Ea îşi serba victoria; el, eşecul. Şi-au petrecut noaptea împreună, iar a doua zi, de dimineaţă, Keira a plecat, lăsându-i lui Adrian un pandantiv ciudat, adus din Africa. Acesta era un fel de piatră găsită în craterul unui vulcan de către un băieţel etiopian, Harry, luat sub aripa Keirei, care se ataşase profund de el.

După plecarea ei, Adrian a descoperit într-o noapte, pe furtună, că pandantivul avea nişte proprietăţi uluitoare. Când o lumină puternică – aşa cum este, de exemplu, fulgerul – îl traversa, acesta proiecta milioane de puncte luminoase.

Adrian a înţeles destul de iute despre ce era vorba. Oricât ar părea de uimitor, aceste puncte înfăţişau o hartă a bolţii cereşti,

dar nu una obişnuită, ci un fragment de cer, o reprezentare a poziţiei stelelor aşa cum se găseau ele deasupra Pământului, cu patru sute de milioane de ani în urmă.

Însufleţit de această extraordinară descoperire, Adrian a plecat s-o caute pe Keira în Valea Omo.

Din păcate, Adrian şi Keira nu erau singurii care se interesau de straniul obiect. Când Keira fusese la Paris ca să-şi viziteze sora, îl cunoscuse pe un bătrân profesor de etnologie, un anume Ivory. Acesta a intrat în legătură cu mine şi, până la urmă, m-a convins – în cel mai urât mod, trebuie să recunosc – să-l încurajez pe Adrian să-şi continue cercetările.

În schimbul serviciilor mele, mi-a înmânat o mică sumă de bani şi mi-a promis că va face o generoasă donaţie către Academie, dacă cercetările lui Adrian şi ale Keirei vor fi încununate cu succes. Am acceptat târgul. Pe atunci, nu ştiam că Adrian şi Keira aveau pe urme o organizaţie secretă care, spre deosebire de Ivory, nu voia cu niciun preţ ca ei să-şi atingă scopul, descoperind celelalte fragmente ale pietrei.

Adrian şi Keira aflaseră de la bătrânul profesor că obiectul găsit în vulcanul stins nu era singurul de acest fel. Undeva, pe faţa Pământului, se mai găseau încă patru-cinci fragmente asemănătoare. Ca urmare, hotărâseră să le găsească.

Această căutare i-a purtat din Africa în Germania, din Germania în Anglia, din Anglia la frontiera Tibetului, apoi, survolând clandestin Birmania, până în arhipelagul Andaman; acolo, în insula Narcondam, Keira a dezgropat o a doua piatră asemănătoare cu a ei.

De îndată ce fragmentele au fost reunite, s-a produs un fenomen ieşit din comun: s-au atras ca doi magneţi, au căpătat o culoare de un albastru nemaivăzut şi au început să sclipească în mii de focuri. Motivaţi şi mai mult de noua lor descoperire, Adrian şi Keira s-au întors în China, fără să ţină cont de avertismentele şi ameninţările primite din partea organizaţiei secrete.

Printre membrii acesteia – care poartă, fiecare, numele unui mare oraş –, un lord englez, Sir Ashton, acţionează pe cont propriu, hotărât să pună capăt călătoriei lui Adrian şi a Keirei.

Doamne, ce am făcut când i-am îndemnat să continue? De ce n-am înţeles mesajul, atunci când un preot a fost asasinat sub ochii noştri? De ce nu mi-am dat seama de gravitatea situaţiei, de ce nu i-am spus, pe loc, profesorului Ivory să se descurce fără mine? Cum de nu l-am prevenit pe Adrian că era manipulat de

bătrânul ăla... şi de mine, care îi sunt, chipurile, prieten?

Pe când se pregăteau să plece din China, Adrian şi Keira au fost victimele unui groaznic atentat. Pe un drum de munte, o maşină le-a împins vehiculul 4x4 într-o prăpastie. Apoi, acesta a dispărut în apele Fluviului Galben. Adrian a fost salvat de la înec de nişte călugări aflaţi pe mal în momentul accidentului, dar corpul Keirei nu a mai apărut.

Revenit la Londra, după convalescenţă, Adrian a refuzat să-şi reia ocupaţia. Îndurerat de pierderea Keirei, şi-a căutat refugiul în casa părintească din insuliţa grecească Hydra. Adrian era născut din tată englez şi mamă grecoaică.

Au trecut trei luni. În timp ce el suferea din cauză că-şi pierduse iubita, eu mă perpeleam, înnebunit din pricina sentimentului de vină, când am primit, la Academie, un colet expediat anonim, din China, pe numele lui.

În el se găseau lucrurile pe care le abandonase, împreună cu Keira, într-o mănăstire, şi o serie de fotografii unde am recunoscut-o imediat pe tânăra lui prietenă. Avea pe frunte o cicatrice ciudată. O cicatrice pe care nu o mai văzusem niciodată până atunci. L-am informat pe Ivory, care m-a convins, în cele din urmă, că asta putea fi dovada că ea supravieţuise.

De sute de ori am vrut să păstrez tăcerea, să-l las pe Adrian în pace; dar cum să-i ascund aşa ceva?

Atunci, m-am dus la Hydra şi, din nou – tot din cauza mea –, Adrian a luat, plin de speranţă, avionul de Pekin.

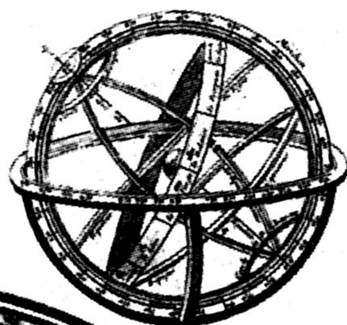
Dacă scriu aceste rânduri, o fac cu intenţia de a i le arăta, într-o zi, lui Adrian, mărturisindu-mi, astfel, vinovăţia. În fiecare seară, mă rog să le poată citi şi să mă poată ierta pentru răul pe care i l-am făcut.

Atena, 25 decembrie a.c.

Walter Glencorse,
Director Administrativ al Academiei Regale de Ştiinţe

CAIETUL LUI ADRIAN


Marea
Beaufort
Golful
Hudson
Golful
Baffin
Groenlanda
Oceanul
Atlantic
Amazon
Peru
Izvorul
Amazonului
Atacama
Chile



Oceanul Înghețat de Nord
Strâmtoarea Bering
Marea Kara
Marea Albă
Islanda
Rusia
Ienisei
Angara
Norvegia
Insulele Feroe
Insula Yell
Man-Papu-Nyor
Siberia
Lacul Baikal
Obi
Irkutk
Moscova
Londra
Amsterdam
Paris
Mongolia
Pekin
China
Muntele Hua Shan
Atena
Insula Hydra
Mănăstirea Gartner
Nil
Birmania
Insula Narcondam
Valea Omo
Etiopia
Lacul Turkana
Oceanul Indian

Camera 307. Prima oară când am dormit aici, n-am fost deloc atent la priveliște; pe vremea aia, eram fericit, iar fericirea te face distrat. M-am așezat la micul birou din dreptul ferestrei. Pekinul se întinde în fața mea, și niciodată, de când mă știu, nu m-am mai simțit atât de pierdut. Până și ideea de a întoarce capul spre pat mi se pare insuportabilă. Absența ta a intrat în mine ca o mică moarte care își croiește neîncetat drumul. Ca o cârtiță, în pântecele meu. Am încercat cu tot dinadinsul s-o anesteziez, stropindu-mi din belșug, cu baijiu, micul dejun, dar nici măcar alcoolul de orez n-a izbutit.

Zece ore cu avionul, fără să închid ochii. Trebuie să dorm înainte de-a porni la drum. Câteva clipe de inconștiență, atâta cer, un moment de abandon, în care să nu mai văd defilând în mintea mea ceea ce am trăit aici.

Ești acolo?

Așa m-ai întrebat prin ușa băii, cu câteva luni în urmă. Acum, nu mai aud decât clipocitul picăturilor de apă care se preling din robinetele uzate și se lovesc de faianța chiuvetei vechi.

Dau scaunul deoparte, îmi pun pardesiul și ies din hotel. Un taxi mă lasă în parcul Jingshan. Traversez grădina de trandafiri și pășesc pe podul de piatră ce se arcuiește peste un bazin.

Sunt fericită că mă aflu aici.

Și eu eram. Dacă aș fi știut măcar spre ce destin alergam, inconștienți, îndrăgostiți de descoperiri. *Dacă aș putea opri timpul în loc, l-aș opri exact în clipa asta. Dacă m-aș putea întoarce în urmă, aici m-aș întoarce...*

M-am întors în fața trandafirului alb de pe o alee a parcului Jingshan, locul unde îmi exprimasem această dorință. Dar timpul nu se oprise în loc.

Intru în Orașul Interzis prin poarta de nord și rătăcesc pe alei. Singurele mele călăuze sunt câteva amintiri despre tine.

Caut o bancă de piatră, o stâncă neobișnuită, de lângă un copac înalt, unde, nu prea de mult, stătuse o pereche de chinezi foarte bătrâni. Poate că, dacă i-aș regăsi, aș afla puțină alinare; în zâmbetul lor mi se păruse că citesc făgăduința unui viitor pentru noi doi. Dar poate că râdeau, pur și simplu, de soarta care ne aștepta.

În cele din urmă, am găsit banca, neocupată. M-am lungit pe ea. Ramurile unei sălcii se mișcă, bătute de vânt, legănându-mă

cu dansul lor leneş. Sub pleoapele închise, chipul tău îmi apare neatins. Adorm.

Sunt trezit de un poliţist, care mă roagă să părăsesc locul. Se lasă noaptea, vizitatorii nu mai sunt bine-veniţi.

La hotel, îmi regăsesc camera. Luminile oraşului gonesc întunericul. Am smuls cuvertura de pe pat, am întins-o pe jos şi m-am ghemuit sub ea. Farurile maşinilor desenează pe tavan arabescuri ciudate. La ce bun să mai pierd timpul? Oricum, n-am să mai adorm.

Mi-am luat bagajul, am achitat nota la recepţie şi mi-am recuperat maşina din parcare.

GPS-ul de bord îmi indică direcţia Xian. În apropierea oraşelor industriale, noaptea se face nevăzută, ca să reapară în bezna câmpiilor.

M-am oprit la Shijiazhuang, ca să fac plinul, dar nu cumpăr nimic de mâncare. Tu mi-ai fi spus că sunt laş şi poate că n-ai fi greşit, dar nu mi-e foame. Şi, atunci, de ce să-l ispitesc pe diavol?

După o sută de kilometri, zăresc sătucul părăsit din vârful unui deal. O iau pe drumul plin de hârtoape, hotărât să privesc de aici soarele ce răsare peste vale. Se spune că locurile păstrează amintirea clipelor trăite acolo de cei ce s-au iubit; poate că o fi vreo toană de-a mea, dar, în dimineaţa asta, am nevoie să cred că e adevărat.

Străbat ulicioarele-fantomă şi las în urmă adăpătoarea din piaţa principală. Cupa găsită de tine în ruinele templului confucian a dispărut. Aşa cum ai prezis tu, cineva a luat-o şi trebuie să fi făcut cu ea ceea ce a crezut de cuviinţă.

Mă aşez pe o piatră de la marginea falezei şi pândesc lumina: este orbitoare. Apoi, îmi continui drumul.

Când trec prin Linfen, simt aceeaşi îngreţoşare ca în prima călătorie; un nor poluant înţepător îmi arde gâtlejul. Scot din buzunar bucata de material din care improvizaseşi nişte măşti. Am regăsit-o printre lucrurile care mi-au fost expediate în Grecia. În ea n-a mai rămas nicio urmă din parfumul tău, dar, punând-o la gură, îţi revăd fiecare gest.

Traversând Linfenul, te-ai plâns:

Mirosul ăsta e infernal…

… dar, pentru tine, totul era un pretext ca să bombăni. Cât aş vrea să-ţi mai aud şi acum reproşurile.

Şi, tot atunci, te-ai înţepat la deget, în timp ce îţi scotoceai

prin bagaj, şi ai descoperit microfonul ascuns în geanta ta de voiaj. Ar fi trebuit să iau, chiar în seara aia, hotărârea de-a face cale-ntoarsă; nu eram pregătiţi pentru ceea ce ne aştepta, nu eram nişte aventurieri, ci numai doi oameni de ştiinţă, care se purtau ca doi puşti fără minte.

Vizibilitatea este la fel de proastă şi trebuie să-mi gonesc gândurile astea negre, ca să mă concentrez asupra drumului.

Îmi amintesc că, la ieşirea din Linfen, oprisem pe marginea şoselei şi mă mulţumisem să mă descotorosesc de microfon, fără să-mi fac griji în privinţa pericolului pe care îl reprezenta, preocupat fiind doar de această intruziune în intimitatea noastră. Atunci îţi mărturisisem că te doresc şi tot atunci refuzasem să-ţi spun, mai mult din pudoare decât din joacă, tot ce iubeam la tine.

Mă apropii de locul unde s-a produs accidentul, locul unde asasinii ne-au împins în prăpastie, şi mâinile îmi tremură.

Ar trebui să-i dai voie să ne depăşească.

Fruntea mi se umple de broboane de sudoare.

Încetineşte, Adrian, te implor!

Ochii mă înţeapă.

Nu e posibil, au ce au cu noi.

Ţi-ai pus centura?

Mi-ai răspuns „da” la această întrebare pusă pe tonul unui ordin. Prima izbitură ne proiectase înainte. Îţi revăd degetele strângând atât de tare mânerul de sprijin, încât falangele ţi se albiseră. Câte izbituri primiserăm în bara de protecţie până să ni se lovească roţile de parapet, până să alunecăm în hău?

Te-am sărutat, în timp ce apele Fluviului Galben ne înghiţeau, mi-am adâncit privirile în ochii tăi, în timp ce ne înecam, am rămas cu tine până în ultima clipă, iubirea mea.

Serpentinele se ţin lanţ, la fiecare viraj mă forţez să-mi controlez gesturile din cale-afară de nervoase, să aduc maşina pe drumul drept. Să fi trecut oare de potecuţa ce ducea la mănăstire? De când am luat avionul spre China, toate gândurile mi se îndreaptă către acel loc. Bătrânul lama care ne-a oferit găzduire este singura mea cunoştinţă de pe aceste meleaguri străine. Cine altul decât el mi-ar putea indica o pistă pentru a te regăsi, cine mi-ar putea da o informaţie care să-mi întărească speranţa firavă că eşti în viaţă? O fotografie a ta, în care ai o cicatrice pe frunte, o bucăţică de hârtie, pe care o scot din buzunar de o sută de ori pe zi, nu e mare lucru. Recunosc, în

dreapta, intrarea pe acel drumeag. Am frânat prea târziu, maşina derapează; dau înapoi.

Roţile vehiculului 4x4 se înfundă în noroaiele toamnei. A plouat toată noaptea. Opresc la liziera pădurii şi o iau pe jos. Dacă mai ţin bine minte, am de trecut printr-un vad şi de urcat pe coasta unei a doua coline; din vârf, voi vedea acoperişul mănăstirii.

Mi-a luat cam o oră de mers pe jos până să ajung. În acest anotimp, râuleţul e mai umflat şi nu mi-a fost deloc uşor să-l trec. Din apele tumultuoase, abia dacă ies puţin la suprafaţă bolovani rotunzi şi alunecoşi. Dacă m-ai fi văzut făcând echilibristică într-o poziţie atât de puţin elegantă, îmi închipui că m-ai fi luat peste picior.

Gândul ăsta îmi dă curaj să continui.

Pământul mustind de apă mi se lipeşte de tălpi şi am senzaţia că, în loc să înaintez, dau înapoi. Până să ajung în vârf, m-am căznit, nu glumă. Ud, plin de noroi, trebuie că arăt ca un vagabond şi mă întreb cum mă vor primi cei trei călugări care îmi ies în întâmpinare.

Fără o vorbă, îmi fac un semn poruncitor să-i urmez. Ajungem la poarta mănăstirii, iar cel care, pe drum, verifica mereu ca nu cumva s-o şterg, mă conduce într-o săliţă. Seamănă cu aceea în care am dormit noi. Mă pofteşte să mă aşez, umple cu apă limpede o strachină, îngenunchează în faţa mea, mă spală pe mâini, pe picioare şi pe faţă. Apoi, îmi oferă nişte pantaloni de in şi o cămaşă curată, după care iese din încăpere; tot restul după-amiezii, n-aveam să-l mai revăd.

Ceva mai târziu, un alt călugăr vine şi-mi aduce de-ale gurii; întinde pe jos o rogojină şi atunci înţeleg că, la noapte, voi dormi aici.

Soarele era la scăpătat şi, când ultima rază de lumină a dispărut dincolo de linia orizontului, s-a înfăţişat, în sfârşit, cel pe care venisem să-l întâlnesc.

– Nu ştiu ce vă aduce din nou aici, dar, cu excepţia cazului în care mi-aţi anunţa intenţia dumneavoastră de a vă retrage aici, pentru meditaţie, v-aş fi foarte recunoscător dacă aţi pleca de cum se face ziuă. Ne-aţi pricinuit, şi aşa, destule necazuri.

– Aveţi vreo veste despre Keira, tânăra care mă însoţea? Aţi mai văzut-o? l-am întrebat, neliniştit.

– Îmi pare nespus de rău pentru ceea ce aţi păţit amândoi,

dar, dacă v-a dat cineva de înţeles că prietena dumneavoastră ar fi supravieţuit acestui accident îngrozitor, este o minciună. Nu am pretenţia că aş fi informat în legătură cu tot ceea ce se întâmplă în regiune, însă aşa ceva, credeţi-mă, aş şti.

– Dar nu a fost un accident! Ne-aţi explicat că religia dumneavoastră vă interzice minciuna, aşa că vă întreb din nou: sunteţi sigur de moartea Keirei?

– În acest loc, e inutil să ridicaţi tonul, n-ar avea niciun efect asupra mea şi, de altfel, nici asupra discipolilor mei. Nu sunt sigur, cum aş putea fi? Fluviul nu a înapoiat corpul prietenei dumneavoastră, asta e tot ce ştiu. Ţinând cont de viteza curenţilor şi de adâncimea apei, nu-i de mirare. Iertaţi-mă că trebuie să insist asupra acestui gen de detalii, îmi închipui că vă e greu să le auziţi, însă dumneavoastră m-aţi întrebat.

– Dar maşina a fost găsită?

– Dacă răspunsul vă interesează cu adevărat, va trebui să le puneţi autorităţilor această întrebare, deşi nu v-aş sfătui deloc s-o faceţi.

– De ce?

– V-am spus că am avut necazuri, dar se pare că asta nu vă interesează cine ştie ce.

– Ce fel de necazuri?

– Credeţi că accidentul dumneavoastră n-a avut urmări? Poliţia specială a deschis o anchetă. Dispariţia unei cetăţene străine pe teritoriul chinez nu este un fapt oarecare. Şi, cum autorităţilor nu le plac deloc mănăstirile noastre, am avut parte de nişte vizite destul de dezagreabile. Călugării noştri au fost supuşi unor interogatorii dure; şi, pentru că ne este interzis să minţim, am recunoscut că v-am găzduit. Prin urmare, înţelegeţi de ce discipolii noştri nu văd cu ochi buni întoarcerea dumneavoastră printre noi.

– Keira este în viaţă, trebuie să mă credeţi şi să mă ajutaţi.

– Cea care vorbeşte acum e inima dumneavoastră; eu vă înţeleg nevoia de a vă agăţa de această speranţă, dar, refuzând să acceptaţi realitatea, nu faceţi decât să întreţineţi o suferinţă care vă va măcina pe dinăuntru. Dacă prietena dumneavoastră ar fi supravieţuit, ar fi apărut pe undeva şi am fi fost înştiinţaţi. În munţii ăştia, totul se află. Din păcate, mi-e tare teamă că a rămas prizoniera fluviului; îmi pare sincer rău şi vă sunt alături în durerea dumneavoastră. Acum înţeleg de ce aţi făcut călătoria asta şi sunt mâhnit că tocmai eu sunt cel care trebuie să vă facă

să ascultaţi de glasul raţiunii. E greu să purtaţi acest doliu fără un corp pe care să-l îngropaţi şi fără un mormânt la care să vă reculegeţi, dar sufletul prietenei pierdute este tot lângă dumneavoastră şi aşa va rămâne atât timp cât o veţi iubi.

– Ah, vă rog, scutiţi-mă de balivernele astea! Eu nu cred nici în Dumnezeu, nici într-un altundeva mai bun decât aici.

– Este dreptul dumneavoastră cel mai legitim; dar, pentru un om care nu a primit lumina credinţei, vă văd cam des în incinta unei mănăstiri.

– Dacă Dumnezeul dumneavoastră ar fi existat, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

– Dacă m-aţi fi ascultat atunci când v-am sfătuit să nu întreprindeţi acel periplu pe muntele Hua Shan, aţi fi evitat toată drama din pricina căreia suferiţi astăzi. Şi, din moment ce n-aţi venit aici pentru o retragere spirituală, este inutil să vă prelungiţi şederea. Odihniţi-vă în noaptea asta şi plecaţi. Nu vă gonesc, căci nu-mi stă în putere, dar v-aş fi foarte recunoscător dacă n-aţi abuza de ospitalitatea noastră.

– Dacă a supravieţuit, unde ar putea fi?

– Întoarceţi-vă acasă!

Călugărul s-a retras.

Am stat aproape toată noaptea cu ochii larg deschişi, căutând o soluţie. Fotografia nu putea minţi. Vreme de zece ore, cât a durat zborul de la Atena la Pekin, am privit-o neîncetat şi continui s-o privesc şi acum, la lumina lumânării. Cicatricea de pe fruntea ta este o dovadă pe care aş dori-o de necombătut. Fiindu-mi cu neputinţă să dorm, mă ridic fără zgomot, apoi dau deoparte panoul din hârtie de orez, care foloseşte ca uşă. Călăuzit de o licărire slabă, înaintez pe un culoar ce duce spre o sală unde dorm şase călugări. Unul dintre ei trebuie să mă fi simţit, fiindcă se răsuceşte în aşternut şi inspiră adânc; din fericire, nu se trezeşte. Îmi continui drumul, păşesc tiptil peste corpurile culcate direct pe podea şi ies în curtea mănăstirii. Luna este la al treilea pătrar. În mijlocul curţii, este un puţ; mă aşez pe marginea lui.

Un zgomot mă face să tresar şi o mână îmi astupă gura, înăbuşindu-mi orice încercare de a scoate vreo vorbă, îl recunosc pe lama, care îmi face semn să-l urmez. Ieşim din mănăstire şi ne îndreptăm, peste câmp, spre salcia cea înaltă, unde se întoarce, în sfârşit, cu faţa la mine.

Îi întind fotografia Keirei.

– Când o să înţelegeţi că ne puneţi pe toţi în primejdie, şi, în

primul rând, pe dumneavoastră? Trebuie să plecaţi; aţi pricinuit şi aşa destule necazuri.

– Ce necazuri?

– Nu mi-aţi spus că accidentul dumneavoastră n-a fost deloc aşa ceva? De ce credeţi că v-am adus aici, departe de mănăstire? Nu mai pot avea încredere în nimeni. Cei care v-au pus gând rău n-au să mai dea greş şi a doua oară, dacă le oferiţi prilejul. Nu sunteţi prea discret, şi mi-e teamă că prezenţa dumneavoastră în zonă a fost deja reperată; în caz contrar, ar fi un miracol. Măcar de-ar dura până vă întoarceţi la Pekin şi luaţi avionul.

– N-am să plec nicăieri până ce nu o găsesc pe Keira.

– Trebuia s-o fi protejat înainte; acum, e prea târziu. Nu ştiu ce aţi descoperit împreună cu prietena dumneavoastră, şi nici nu vreau să ştiu, dar, încă o dată, vă implor să plecaţi!

– Daţi-mi un indiciu cât de mic, o pistă pe care s-o urmez şi vă promit că în zori n-o să mai fiu aici.

Călugărul mă priveşte ţintă şi tace; se întoarce şi pleacă înapoi spre templu. Îl urmez. Când ajungem în curte, mă conduce, tăcut, în camera mea.

Soarele e deja sus, pe cer; decalajul orar şi oboseala călătoriei m-au doborât. Trebuie să fi fost aproape de prânz când lama a intrat în încăpere, aducând un bol de orez şi altul de supă, aşezate pe o planşetă de lemn.

– Dacă aş fi surprins în timp ce vă servesc micul dejun la pat, aş fi acuzat că vreau să transform acest locaş de rugăciune într-o casă de oaspeţi, îmi spune el, zâmbind. Iată ceva cu care să vă hrăniţi înainte de-a porni din nou la drum. Fiindcă o să porniţi, cu adevărat, din nou la drum, nu-i aşa?

Aprob din cap. Inutil să mă încăpăţânez; de la el, n-am să mai obţin nimic.

– Atunci, drum bun, spune lama, înainte de-a se retrage.

Când ridic bolul, descopăr o hârtie pliată în patru. O strâng, instinctiv, în pumn şi mi-o strecor, cu discreţie, în buzunar. După ce dau gata micul dejun, mă îmbrac. Mor de nerăbdare să citesc ce mi-a scris lama, dar doi discipoli mă aşteaptă în faţa uşii şi mă conduc până la marginea pădurii.

La despărţire, îmi dau un colet împachetat în hârtie kraft şi legat cu o sfoară de cânepă. Mă urc în maşină şi aştept până se îndepărtează călugării. Apoi, desfac biletul şi citesc textul care

îmi este adresat.

Dacă nu aveţi de gând să-mi urmaţi sfaturile, trebuie să ştiţi că am auzit vorbindu-se despre un tânăr călugăr intrat în mănăstirea Garther, la câteva săptămâni după accidentul pe care l-aţi suferit. Probabil că n-are nicio legătură cu căutările dumneavoastră, dar acest locaş primeşte foarte rar discipoli noi. Mi-a ajuns la urechi, de asemenea, că tânărul nu pare preafericit că s-a retras aici. Nimeni nu mi-a putut spune cine este. Dacă vă încăpăţânaţi să continuaţi această anchetă nesăbuită, îndreptaţi-va spre Chengdu. Odată ajuns acolo, vă recomand să vă abandonaţi maşina. Regiunea spre care vă veţi îndrepta, după aceea, este foarte săracă, iar un vehicul 4x4 ar atrage atenţia, lucru de care v-aţi lipsi bucuros. La Chengdu, puneţi-vă hainele pe care vi le-am trimis; ele vă vor ajuta să vă pierdeţi mai uşor printre locuitorii văii. Luaţi un autobuz în direcţia muntelui Yala. În continuare, nu ştiu ce sfat să vă mai dau; unui străin îi este imposibil să pătrundă în mănăstirea Garther, dar, cine ştie, poate că vă va surâde norocul.

Fiţi prudent, nu sunteţi singur. Şi, mai ales, ardeţi hârtia asta.

De Chengdu mă despart opt sute de kilometri; ca să ajung acolo, îmi vor trebui nouă ore.

Mesajul preotului budist nu-mi lasă prea multe speranţe. Oare să fi scris rândurile astea numai şi numai ca să mă îndepărteze? Dar nu-l cred în stare de o asemenea cruzime. În drum spre Chengdu, aveam să-mi pun această întrebare de atâtea şi atâtea ori…

În stânga mea, lanţul muntos îşi întindea umbrele înspăimântătoare peste valea cenuşie şi prăfuită. Drumul traversează câmpia de la est la vest. În faţă, două furnale se impun în mijlocul peisajului.

Linzhizhen – exploatare minieră la zi, cer întunecat deasupra unor parcele de câmpie, peisaje de o infinită tristeţe, vestigii ale unor vechi uzine abandonate.

Plouă. A plouat întruna, iar ştergătoarele de parbriz se căznesc să îndepărteze şiroaiele de apă. Drumul este alunecos. Când depăşesc câte un camion, şoferii mă privesc ciudat. Pesemne că, în regiunea asta, nu sunt prea mulţi turişti.

Două sute de kilometri rămaşi în urma mea, încă şase ore de drum. Aş vrea să-l sun pe Walter, să-i spun să vină; singurătatea

mă copleşeşte, n-o mai suport. Mi-am pierdut egoismul tineresc în apele tulburi ale Fluviului Galben. O privire în retrovizor: faţa mi s-a schimbat. Walter mi-ar spune că de vină e oboseala, dar eu ştiu că am depăşit o etapă dificilă şi că o reîntoarcere nu va mai fi posibilă. Aş fi vrut s-o fi cunoscut pe Keira mai înainte, să nu fi pierdut toţi anii ăştia nutrind credinţa că fericirea consta în ceea ce realizăm. Fericirea este mai umilă, ea este în celălalt.

La marginea câmpiei, în faţa mea se ridică bariera munţilor. Un panou indică – în caractere latine – că, până la Chengdu, mai sunt încă şase sute şaizeci de kilometri. Un tunel, autostrada pătrunde în stâncă; acum, mi-e imposibil să mai ascult radioul. Atâta pagubă, melodiile astea de pop asiatic sunt insuportabile. Pe o distanţă de două sute cincizeci de kilometri, se înşiră poduri aruncate peste canioane adânci. O să mă opresc la o benzinărie din Guangyuan.

Cafeaua de aici nu-i chiar aşa de rea.

Pornesc iar la drum, cu o cutie de biscuiţi pusă lângă mine.

De fiecare dată când mă afund în câte o văioagă îngustă, descopăr cătune minuscule. După ora opt seara, ajung la Mianyang. În această cetate a ştiinţelor şi a tehnologiilor de vârf, modernitatea este surprinzătoare. Pe malul unui râu, se ridică turnuri înalte, de sticlă şi oţel.

Se lasă noaptea şi sunt frânt de oboseală. Ar trebui să mă opresc, ca să dorm şi să-mi refac forţele. Cercetez harta: după ce sosesc la Chengdu, iau autobuzul până la mănăstirea Garther. Drumul durează câteva ore, aşa că, oricâtă osteneală mi-aş da, călătoria nu se va termina în seara asta.

Am găsit un hotel. Mi-am lăsat maşina acolo şi am pornit-o pe jos, pe promenada betonată de pe malul râului. Ploaia s-a oprit. Câteva restaurante servesc cina pe terase umede, încălzite cu lămpi de gaz.

Mâncarea are cam multă grăsime pentru gustul meu. În depărtare, un avion decolează cu un zgomot asurzitor, se ridică deasupra oraşului şi virează spre sud. Probabil că e ultimul zbor din seara asta. Oare unde se duc pasagerii aşezaţi în spatele acelor hublouri luminate? Londra şi Hydra sunt atât de departe… Brusc, mă cuprinde tristeţea. Dacă ea, Keira, trăieşte, atunci de ce păstrează tăcerea? De ce nu mi-a dat niciun semn de viaţă? Ce motiv ar avea ca să se dea la fund în felul ăsta? Călugărul poate că are dreptate, trebuie să fiu nebun ca să mă complac în

iluzia asta. Lipsa de somn îmi exacerbează gândurile negre. Bezna nopţii se cuibăreşte în mine. Mâinile îmi sunt jilave; această umezeală mi se strecoară în tot corpul. Tremur, mi-e ba cald, ba frig; chelnerul se apropie de mine şi ghicesc că mă întreabă dacă totul e în ordine. Aş vrea să-i răspund, însă nu izbutesc să articulez niciun cuvânt. Continui să-mi şterg ceafa cu şervetul de masă, iar spinarea îmi e leoarcă de transpiraţie. Vocea chelnerului mi se pare tot mai îndepărtată; lumina de pe terasă devine diafană, în jurul meu totul se învârteşte. Apoi, neantul.

Întunericul se risipeşte, lumina renaşte încetul cu încetul. Aud nişte glasuri, două, trei? Mi se vorbeşte într-o limbă pe care n-o înţeleg. Ceva răcoros mi se aşază pe faţă, trebuie să deschid ochii.

Trăsăturile unei bătrâne. Mă mângâie pe obraz, îmi dă de înţeles că tot ce era mai rău a trecut. Îmi umezeşte buzele şi îmi murmură – după cum presupun – cuvinte de alinare.

Simt nişte furnicături: sângele îmi circulă din nou prin vene. Am avut un fel de leşin. Oboseală, vreo boală care mocneşte sau vreo mâncare pe care n-ar fi trebuit s-o mănânc, sunt prea slăbit ca să pot gândi. Stau culcat pe o canapea de scai, în încăperea din spatele restaurantului. Lângă bătrâna doamnă care se ocupă de mine vine un bărbat, soţul ei. Şi el îmi zâmbeşte; chipul îi e şi mai boţit decât al ei.

Încerc să vorbesc, aş vrea să le mulţumesc.

Bătrânul îmi apropie de buze o ceaşcă şi mă sileşte să beau. Lichidul este amar, dar medicina chineză are virtuţi nebănuite, aşa că mă las în voia bărbatului.

Perechea asta de chinezi seamănă atât de mult cu aceea pe care Keira şi cu mine am întâlnit-o, într-o zi, în parcul Jingshan! Aş putea jura că sunt gemenii lor, iar gândul acesta mă linişteşte.

Pleoapele mi se închid, simt că mă fură somnul.

Cel mai bun lucru pe care îl am de făcut este să dorm, aşteptând să-mi recapăt puterile. Aşa că aştept.

Paris

Ivory se învârtea, de colo-colo, prin salon. Partida de şah nu evolua în favoarea sa, iar Vackeers tocmai îşi mutase calul,

ameninţându-i regina. Se apropie de fereastră, dădu perdeaua deoparte şi urmări vaporaşul-muscă de pe Sena.

– Vrei să vorbim? întrebă Vackeers.

– Despre ce? răspunse Ivory.

– Despre ceea ce te preocupă atât de intens.

– Am un aer preocupat?

– Felul în care joci mă face să presupun că ai o problemă. Doar dacă nu cumva doreşti să mă faci să câştig, în acest caz, ostentaţia cu care îmi oferi victoria pe tavă este aproape jignitoare; de aceea, aş prefera să-mi spui ce te munceşte.

– Nimic; numai că am dormit foarte puţin noaptea trecută. Şi când te gândeşti că, înainte, puteam să stau nedormit două zile. Cu ce i-om fi greşit noi lui Dumnezeu, încât să merităm o pedeapsă atât de crudă cum e bătrâneţea?

– Nu vreau să-mi consideri vorbele o încercare de autoflatare, însă, în ceea ce ne priveşte, consider că Dumnezeu a fost destul de milostiv.

– Nu te supăra pe mine. Poate că ar fi mai nimerit să încheiem această întâlnire. Oricum, m-ai fi făcut mat în patru mişcări.

– Trei! Prin urmare, eşti şi mai îngrijorat decât îmi închipuisem eu, dar nu vreau să te trag de limbă. Suntem prieteni, îmi vei vorbi despre ceea ce te preocupă atunci când vei crede de cuviinţă.

Vackeers se ridică şi se îndreptă spre vestibul. Îşi puse impermeabilul şi se întoarse. Ivory continua să privească pe fereastră.

– Mâine mă întorc la Amsterdam. Vino să stai acolo câteva zile; răcoarea canalelor te va ajuta să-ţi găseşti somnul. Eşti invitatul meu.

– Credeam că ar fi de preferat să nu fim văzuţi împreună.

– Dosarul a fost închis, nu mai avem niciun motiv să jucăm jocuri de-astea complicate. Şi, pe urmă, nu te mai culpabiliza atâta, n-ai nicio vină. Nu puteam ghici că Sir Ashton o să ne-o ia înainte. Şi eu sunt îndurerat că povestea s-a terminat în felul ăsta, dar nu mai poţi face nimic.

– Toată lumea bănuia că, mai devreme sau mai târziu, Sir Ashton avea să se amestece, şi această ipocrizie le convenea tuturor. Ştii la fel de bine ca mine.

– Ivory, îţi jur că, dacă mi-ar fi dat prin minte că va folosi metode atât de expeditive, aş fi făcut tot ce-mi stătea în putere ca să-l împiedic.

– Şi ce-ţi stătea în putere?
Vackeers îl privi ţintă pe Ivory, apoi îşi lăsă ochii în jos.
– Invitaţia la Amsterdam rămâne valabilă, vino când doreşti. Un ultim lucru: prefer ca partida din seara asta să nu fie înscrisă în tabelul scorurilor noastre. La revedere, Ivory.
Ivory nu-i răspunse. Vackeers închise uşa apartamentului, intră în lift şi apăsă pe butonul parterului. În hol, paşii îi răsunară pe pardoseală. Trase spre el uşa grea de la intrare şi ieşi în stradă.
Noaptea era blândă. Vackeers merse de-a lungul cheiului Orléans şi se întoarse spre faţada imobilului; la etajul cinci, luminile din salonul lui Ivory tocmai se stinseseră. Dădu din umeri şi îşi continuă plimbarea. Când dădu colţul străzii Le Regrattier, două semnale rapide cu farurile îl îndrumară spre un Citroën oprit lângă trotuar. Vackeers deschise portiera de pe partea pasagerului şi se instala în maşină. Şoferul puse mâna pe cheia de contact, dar Vackeers îi întrerupse gestul.
– Să aşteptăm câteva clipe, dacă eşti amabil.
Cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi. Omul aflat la volan îşi scoase un pachet de ţigări din buzunar, duse una la gură şi aprinse un chibrit.
– Ce te interesează atât de tare, de vrei să stăm aici?
– Cabina aia, chiar din faţa noastră.
– Ce tot spui? Pe cheiuri nu-i nicio cabină.
– Fii drăguţ şi stinge ţigara aia.
Un bărbat care mergea de-a lungul cheiului se propti, în coate, de parapet.
– Ăla-i Ivory? întrebă şoferul.
– Nu, e Papa de la Roma.
– Vorbeşte de unul singur?
– Vorbeşte la telefon.
– Cu cine?
– Tu chiar eşti tâmpit sau te prefaci? Dacă pleacă de acasă în puterea nopţii ca să dea un telefon de pe chei, probabil că nu vrea să se ştie cu cine stă de vorbă.
– Şi atunci, la ce ne foloseşte să-l filăm, dacă nu-i putem asculta convorbirea?
– Îmi verific intuiţia.
– Şi, acum, că ţi-ai verificat intuiţia, putem pleca?
– Nu. Ceea ce va urma după asta mă interesează la fel de mult.

– Fiindcă ai tu o idee despre ceea ce va urma după asta, nu?

– Palavragiu mai eşti, Lorenzo. După ce o să închidă, o să-şi arunce cipul în Sena.

– Şi ai de gând să plonjezi în apă ca să-l recuperezi?

– Sărmane prieten, chiar că eşti idiot.

– Ce-ar fi dacă, în loc să mă insulţi, mi-ai explica, mai bine, ce aşteptăm?

– O să descoperi în câteva clipe.

Londra

În micul apartament de pe Old Brompton Road suna telefonul. Walter se dădu jos din pat, îşi puse un halat şi se duse în salon.

– Acum, acum, strigă, în timp ce se apropia de gheridonul pe care stătea aparatul.

Recunoscu imediat vocea interlocutorului.

– Tot nimic?

– Nu, domnule; m-am întors de la Atena acum, pe seară. Au trecut doar patru zile de când e acolo; sper că, în curând, o să avem veşti bune.

– Asta sper şi eu, dar nu pot să nu fiu îngrijorat. N-am închis ochii toată noaptea. Mă simt neputincios şi am oroare de chestia asta.

– Sincer să fiu, domnule, nici eu n-am prea dormit în ultima vreme.

– Crezi că e în primejdie?

– Mi s-a spus că dimpotrivă; trebuie să avem răbdare, dar e cumplit să-l vezi aşa. Diagnosticul este rezervat, a fost cât pe-aci…

– Vreau să ştiu dacă lovitura a fost pusă la cale de cineva anume. O să mă înham eu la treaba asta. Când te întorci la Atena?

– Mâine-seară, cel târziu poimâine, dacă nu reuşesc să termin ce am de făcut la Academie.

– Sună-mă cum ajungi acolo şi, între timp, încearcă să te odihneşti.

– Şi dumneavoastră, domnule. Pe mâine, sper.

Paris

Ivory se descotorosi de cipul mobilului şi se întoarse. Vackeers şi şoferul lui se făcură mici, pe scaunele lor, dar, de la o asemenea distanţă, era puţin probabil să fie zăriţi de cel pe care îl urmăreau. Silueta lui Ivory dispăru la colţul străzii.

– Bun. Acum, putem pleca? întrebă Lorenzo. Am clocit aici toată seara şi mi-e foame.

– Nu, nu încă.

Vackeers ascultă zumzăitul unui motor care tocmai demarase. Două faruri măturară, cu lumina lor, cheiul. O maşină se opri în locul unde stătuse Ivory cu câteva clipe în urmă. Din ea ieşi un bărbat care se duse până la parapet. Se aplecă, pentru a cerceta malul de sub el, ridică din umeri şi se urcă la loc, în maşină. Pneurile scrâşniră şi vehiculul se îndepărtă.

– Cum de-ai ştiut? întrebă Lorenzo.

– Un presentiment urât. Şi, acum, după ce am văzut numărul de înmatriculare, e şi mai rău.

– Da’ ce-i cu numărul ăsta?

– Tu faci dinadins, ori te căzneşti să-mi înveseleşti seara? Vehiculul ăsta aparţine Corpului Diplomatic englez. Ai nevoie să-ţi fac vreun desen?

– Sir Ashton l-a pus pe Ivory sub urmărire?

– Pentru seara asta, cred că am văzut şi am auzit destul. Eşti drăguţ să mergi cu mine la hotel?

– Zău, Vackeers, nu sunt şoferul tău. Mi-ai cerut să stau la pândă în maşina asta, explicându-mi că e vorba despre o misiune importantă, am îngheţat două ore, în timp ce tu sorbeai un coniac la căldurică, şi tot ce am putut constata e că amicul tău a aruncat, nu ştiu de ce, un cip de mobil în Sena şi că o maşină de la serviciul consular al Majestăţii Sale l-a spionat când a făcut gestul ăsta, a cărui importanţă încă îmi scapă. Aşa că, ori te întorci pe jos, ori îmi explici care-i treaba.

– Ţinând cont de întunericul în care se pare că te afli, dragă ROMA, o să încerc să te luminez! Dacă Ivory îşi dă osteneala să iasă la miezul nopţii ca să telefoneze din afara casei, înseamnă că-şi ia anumite măsuri de siguranţă. Dacă englezii stau la pândă lângă imobilul lui, înseamnă că dosarul de care ne-am ocupat în ultimele luni nu este chiar atât de închis pe cât am vrea noi să presupunem. Până aici, m-ai urmărit?

– Nu mă lua de dobitoc mai mult decât sunt, spuse Lorenzo,

demarând.

Maşina o luă pe chei şi trecu pe podul Marie.

– Dacă Ivory dă dovadă de atâta prudenţă, înseamnă că este cu un tur de pistă înaintea noastră, continuă Vackeers. Şi eu care credeam că, în seara asta, am câştigat partida! Hotărât lucru, Ivory o să mă surprindă întotdeauna!

– Ce ai de gând să faci?

– Pentru moment, nimic. Şi nicio vorbă despre ceea ce ai aflat în seara asta. E prea devreme. Dacă îi prevenim pe ceilalţi, fiecare o să înceapă să uneltească din colţul lui; ca şi în trecut, nimeni nu va mai avea încredere în nimeni. Ştiu că mă pot bizui pe MADRID. Dar tu, ROMA, de care parte vei fi?

– În momentul de faţă, mi se pare că sunt chiar în stânga ta; asta ţi-ar putea răspunde, în parte, la întrebare, nu?

– Trebuie să-l localizăm cât mai repede pe astrofizicianul ăsta. Aş pune pariu că nu mai e în Grecia.

– Urcă din nou la amicul tău şi ia-l la întrebări. Dacă îl lucrezi bine, poate că ciripeşte tot.

– Bănuiesc că nu ştie mai multe decât noi; trebuie să-i fi pierdut urma. Era cu mintea în altă parte. Îl cunosc de prea multă vreme ca să mă înşel, a pus el la cale ceva. Mai ai acces la contactele tale din China? Le poţi solicita?

– Totul depinde de ceea ce aşteptăm de la ei şi de ceea ce suntem gata să le dăm în schimb.

– Încearcă să afli dacă Adrian al nostru a aterizat de curând la Pekin, dacă a închiriat vreo maşină şi dacă, printr-un noroc, şi-a folosit cartea de credit ca să scoată bani cu care să plătească nota de la hotel sau mai ştiu eu ce.

N-au mai schimbat niciun cuvânt. Parisul era pustiu. Zece minute mai târziu, Lorenzo l-a lăsat pe Vackeers în faţa hotelului Montalembert.

– O să fac tot ce pot în privinţa chinezilor, dar cu condiţia să-mi întorci amabilitatea, spuse, în timp ce parca.

– Înainte de a-mi prezenta nota de plată, stai să vedem mai întâi rezultatele, dragă ROMA. Pe curând şi mulţumesc pentru plimbare.

Vackeers coborî din Citroën şi intră în hotel. La recepţie, ceru cheia de la funcţionarul care se aplecă în spatele pupitrului său şi i-o dădu, împreună cu un plic.

– Plicul acesta a fost lăsat pentru dumneavoastră, domnule.

– Cu cât timp în urmă? întrebă Vackeers mirat.

– Mi l-a dat un şofer de taxi. Abia dacă au trecut câteva minute de atunci.

Intrigat, Vackeers se îndreptă spre lift. Aşteptă până în apartamentul lui, de la etajul patru, şi deschise plicul.

Dragul meu prieten,

Tare mi-e teamă că, din păcate, n-am să pot răspunde încântătoarei tale invitaţii de a te vizita la Amsterdam. Nu că n-aş vrea, mai ales că ţin să-mi răscumpăr purtarea din timpul partidei de şah din seara asta, dar, după cum bănuieşti, sunt reţinut de unele probleme la Paris.

Sper totuşi să te revăd foarte curând. Ba chiar sunt convins că va fi aşa.

Devotatul tău prieten,
Ivory

P.S. Apropo de mica mea plimbare nocturnă, eram obişnuit cu mai multă discreţie din partea ta. Cine fuma lângă tine în Citroenul ăla atât de frumos şi negru? Ori poate că era bleumarin? Vederea mă lasă tot mai mult, pe zi ce trece…

Vackeers îndoi scrisoarea şi nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Monotonia zilelor îl apăsa. Era conştient că această operaţiune avea să fie, probabil, ultima din cariera lui, iar ideea că Ivory găsise un mijloc, oricare ar fi fost acela, de a pune din nou maşinăria în funcţiune, nu-i displăcea; dimpotrivă. Vackeers se aşeză la micul birou din camera lui, ridică receptorul şi formă un număr de telefon din Spania. Îi ceru iertare lui Isabel pentru că o deranja atât de târziu, dar avea toate motivele să creadă că lucrurile luaseră o nouă întorsătură, iar ceea ce voia să-i spună nu putea aştepta până a doua zi.

Mianyang, China

M-am trezit la primele ore ale dimineţii. Bătrâna doamnă care m-a vegheat toată noaptea moţăie într-un fotoliu mare. Dau deoparte pledul cu care sunt acoperit şi mă ridic. Ea deschide ochii, îmi aruncă o privire binevoitoare şi îşi duce un deget la buze, cerându-mi, astfel, să nu fac zgomot. Apoi se ridică şi se

duce să ia un ceainic pus pe o sobă de fontă. Încăperea în care ne aflăm este despărţită de restaurant printr-un perete pliant.

În jurul meu, îi descopăr pe ceilalţi membri ai familiei, dormind pe saltele puse pe jos. Doi bărbaţi de vreo treizeci de ani sunt culcaţi lângă singura fereastră. Îl recunosc pe cel care mi-a servit cina aseară şi pe fratele lui, care trebăluia prin bucătărie. Sora lor mezină, care trebuie să fi avut vreo douăzeci de ani, mai doarme încă într-un culcuş, lângă soba cu cărbuni; soţul gazdei mele este lungit pe o masă, cu o pernuţă sub cap şi cu o cuvertură care îl acoperă până la umeri. Poartă un pulover şi o vestă din lână groasă. Eu ocup canapeaua extensibilă pe care perechea o desface în fiecare seară, ca să doarmă pe ea. Seară de seară, această familie dă deoparte câteva mese din restaurant, pentru a transforma fundul sălii în dormitor. Mă simt îngrozitor de stingherit, pentru că mă impusesem astfel în intimitatea lor, dacă poate fi vorba, aici, de vreo intimitate. În cartierul meu din Londra, cine oare s-ar fi lipsit de patul lui, ca să i-l dea unui străin?

Bătrâna doamnă îmi serveşte un ceai fierbinte. Nu putem comunica decât prin semne.

Îmi iau ceaşca şi mă strecor spre sală. În urma mea, ea trage paravanul la loc.

Promenada este pustie; mă duc până la parapetul de pe malul fluviului scăldat în ceaţa dimineţii şi mă uit la apa care curge spre vest. O mică ambarcaţiune ce aduce a joncă pluteşte încet. De pe puntea ei, luntraşul îmi adresează un semn de salut, la care răspund pe dată.

Mi-e frig; îmi bag mâinile în buzunar şi dau cu degetele de fotografia Keirei.

De ce îmi vine în gând, tocmai în acest moment, prima noastră seară de la Nebra? Îmi amintesc de noaptea petrecută cu tine, agitată, desigur, dar care ne-a apropiat atât de mult.

Am să plec imediat la mănăstirea Garther, nu ştiu cât o să mai dureze până ajung acolo şi nici cum o să intru, dar nu contează, asta este singura cale pe care te pot găsi… dacă mai eşti în viaţă.

De ce oare mă simt atât de vlăguit?

Pe promenadă, la câţiva paşi de mine, o cabină telefonică. Mi-e dor să aud glasul lui Walter. Cabina are look-ul kitsch al anilor şaizeci. Aparatul acceptă cărţile de credit. De îndată ce formez numărul pe tastatură, aud un semnal de linie ocupată; probabil

că, din acest loc, nu se poate suna într-o ţară străină. După alte două încercări, renunţ.

E timpul să le mulţumesc gazdelor mele, să plătesc nota pentru cina din ajun şi s-o pornesc din nou la drum. Ei nu vor să primească banii. Le mulţumesc iar şi iar, după care îi părăsesc.

Sfârşitul dimineţii; sosesc, în sfârşit, la Chengdu. Metropola este poluată, agitată, agresivă. Totuşi, printre turnuri şi mari ansambluri imobiliare, au supravieţuit şi unele căscioare părăginite. Caut drumul spre autogară. Jinli Street, atracţia turiştilor. Poate că aici voi avea noroc să dau peste vreun compatriot care să mă îndrume.

Parcul Ninjiao. Flora este frumoasă, bărci ivite parcă dintr-o altă epocă plutesc liniştite pe lac, la umbra unor sălcii melancolice.

Zăresc o pereche de tineri a căror înfăţişare mă face să cred că sunt americani. Aceşti doi studenţi îmi spun că au venit la Chengdu pentru un stagiu de perfecţionare, în cadrul unui schimb universitar.

Încântaţi să audă că li se vorbeşte în limba lor, ei mă lămuresc că autogara e în celălalt capăt al oraşului. Fata scoate din rucsac un carnet şi caligrafiază la perfecţie un cuvânt chinezesc, apoi îmi întinde nota. Profit de ocazie şi o rog să-mi scrie şi numele mănăstirii Garther.

Mă întorc la parcarea în aer liber, unde-mi lăsasem maşina, şi mă schimb, în interiorul acesteia, cu hainele date de lama. Într-un sac, îmi pun un pulover şi alte câteva lucruri. Hotărăsc să las maşina în acelaşi loc şi să iau un taxi.

Şoferul citeşte nota pe care i-o arăt şi, o jumătate de oră mai târziu, mă lasă la autogara Wuguiqiao. Mă prezint la un ghişeu cu preţiosul bileţel redactat în chineză, funcţionarul îmi înmânează un tichet, pentru care plătesc douăzeci de yuani, şi îmi indică peronul 12, apoi începe să dea din mână, îndemnându-mă să mă grăbesc, dacă vreau să mai prind autobuzul.

Autocarul nu-i chiar nou-nouţ; sunt ultimul care urcă în el, astfel că nu mai găsesc loc decât în spate, strivit între o femeie foarte corpolentă şi o cuşcă de bambus, ocupată de trei raţe în mare formă. Bietele de ele, probabil că, la destinaţie, vor fi unse cu sos şi băgate la cuptor, dar cum să le dau de veste ce soartă tristă le aşteaptă?

Traversăm un pod peste râul Funan şi pornim în viteză,

însoţiţi de scrâşnetele puternice ale roţilor.

Autobuzul se opreşte la Yaan, un pasager coboară. N-am nicio idee cât va dura călătoria, care mi se pare interminabilă. Îi arăt vecinei mica notă caligrafiată şi-i fac un semn spre ceasul meu de mână. Ea ciocăneşte cadranul, indicându-mi ora şase. Vasăzică, o să ajung pe la sfârşitul zilei. Unde am să dorm la noapte? Habar n-am.

Drumul şerpuieşte spre nişte masive muntoase. Dacă Garther se află la mare altitudine, peste noapte o să se lase gerul, trebuie să-mi găsesc cât mai repede un loc în care să fiu găzduit.

Cu cât devine peisajul mai arid, cu atât mă simt mai cuprins de îndoieli. Ce-o fi împins-o pe Keira să se piardă pe coclaurii ăştia? Doar căutarea vreunei fosile ar fi putut-o aduce până aici, la capătul lumii. Altă explicaţie nu văd.

După douăzeci de kilometri, autocarul încremeneşte în faţa unui pod de lemn suspendat pe două odgoane de oţel în stare foarte proastă. Şoferul le ordonă tuturor pasagerilor să coboare: trebuie să uşureze maşina, pentru a reduce riscurile. Privesc pe geam la prăpastia care trebuie traversată şi laud înţelepciunea şoferului nostru.

Cum stau pe bancheta din spate, voi fi ultimul care coboară. Mă ridic; autobuzul este aproape gol. Împing cu piciorul tija de bambus care închide uşa cuştii unde se agită păsările, lăsate în voia sorţii. Libertatea lor se află în dreapta, la capătul culoarului dintre banchete. O pot lua şi pe scurtătură, trecând pe sub scaune, hotărârea le aparţine. Cele trei raţe pornesc, vesele, după mine. Fiecare îşi alege drumul, una pe culoar, alta pe sub rândul de scaune din dreapta, a treia taie drumul prin stânga. Măcar de m-ar lăsa să ies înaintea lor, altfel, am să fiu acuzat de complicitate la evadare! La urma urmei, nu contează, proprietara lor păşeşte deja pe pod, agăţându-se de balustradă, şi înaintează cu ochii pe jumătate închişi, ca să n-o ia ameţeala.

Când îmi vine rândul să traversez, nici eu nu-s mai breaz. Ajunşi pe marginea cealaltă, pasagerii îşi iau misiunea de a-l ghida, ajutându-se vârtos cu ţipete şi gesturi, pe curajosul şofer, care înaintează, în ralanti, pe scândurile mişcătoare. Se aud trosnete îngrijorătoare, căblăria scrâşneşte, tablierul se balansează periculos, dar se ţine bine, şi, după cincisprezece minute, fiecare se aşază din nou pe locul lui. În afară de mine. Am profitat de ocazie şi am ocupat scaunul liber din rândul al doilea. Autobuzul demarează iar. Două raţe lipsesc la apel, a

treia reapare, din păcate, la mijlocul culoarului, şi se repede ca proasta între picioarele ţărăncii.

În timp ce trecem de Dashencun, nu-mi pot stăpâni un zâmbet când îmi văd fosta vecină umblând în patru labe pe culoar şi căutându-şi zadarnic cele două zburătoare care îşi luaseră zborul. Ea avea să coboare la Duogong, foarte îmbufnată, lucru pentru care ar fi fost greu s-o blamezi.

Shabacun, Tianquan, oraşele şi satele se succed cât ţine drumul; autobuzul urmează cursul unui râu şi continuă să urce spre înălţimi ameţitoare. Mă scutură frisoanele, probabil că nu sunt pe deplin restabilit. Legănat de sforăitul motorului, reuşesc să aţipesc la răstimpuri, până când o zgâlţâială mă deşteaptă din moţăit.

În stânga noastră, gheţarul Hailuogou atinge norii. Ne apropiem de faimoasa trecătoare Zheduo, punctul culminant al itinerarului. La aproape patru mii de metri, simt că inima îmi bate în tâmple şi mă apucă din nou migrena. Mă gândesc la Atacama. Ce-o mai fi făcând prietenul meu Erwan? A trecut atâta vreme de când nu mai ştiu nimic de el... Dacă nu mi s-ar fi făcut rău, acum câteva luni, în Chile, dacă n-aş fi încălcat regulile de securitate prescrise, dacă l-aş fi ascultat pe Erwan, acum n-aş fi aici, iar Keira n-ar fi dispărut în apele tulburi ale Fluviului Galben.

Îmi amintesc că, la Hydra, pentru a-mi alina durerea, mama îmi spusese: „E îngrozitor să pierzi un om pe care l-ai iubit; însă ar fi şi mai cumplit dacă nu l-ai fi întâlnit niciodată”. Vorbea gândindu-se la tata; dar lucrurile capătă cu totul alt sens când te simţi răspunzător de moartea celei pe care o iubeşti.

Lacul Moguecuo oglindeşte în apele sale liniştite piscurile acoperite de zăpadă. Coborând spre valea Xinduqiao, autobuzul şi-a mai recâştigat puţin din viteză. Aici, spre deosebire de deşertul Atacama, ai în jur numai vegetaţie luxuriantă. Cirezi de iaci pasc în mijlocul ierburilor grase. Ulmi şi mesteceni albi trăiesc frăţeşte pe această câmpie vastă, înconjurată de munţi. Am coborât sub patru mii de metri, aşa că migrena m-a mai lăsat în pace. Deodată, autobuzul se opreşte. Şoferul se întoarce spre mine: a sosit timpul să cobor. În afara şoselei, nu văd decât un drum bolovănos, care duce spre muntele Gongga Shan. Şoferul dă din mâini şi mormăie câteva cuvinte; deduc că mă roagă să cuget de partea cealaltă a uşii-acordeon, pe care mi-a deschis-o, lăsând să pătrundă aerul glacial.

Cu sacul la picioare, cu obrajii ciupiţi de ger, privesc,

dârdâind, după autobuzul care se îndepărtează şi dispare, curând după aceea, la o cotitură.

Sunt singur pe câmpia întinsă, unde şuieră vântul ce urcă spre înălţimi. Peisaj situat în afara timpului, cu pământuri care au împrumutat culoarea orzului decorticat şi a nisipului... dar nu văd nici urmă de mănăstire. Este cu neputinţă să dorm sub cerul liber fără să mor îngheţat. Trebuie s-o iau din loc. Încotro? Habar n-am, dar, ca să pot rezista amorţelii care mă cuprinde din cauza gerului, n-am altă soluţie decât să merg înainte.

În speranţa absurdă de a fugi din faţa nopţii, alerg cu paşi mici spre soare-apune, lăsând în urmă colină după colină.

În depărtare, zăresc pânza neagră a unui cort de nomazi, pus în calea mea parcă de mâna Providenţei.

În mijlocul acestei imense câmpii, o copilă tibetană vine spre mine. Mogâldeaţa asta de-o şchioapă, cu obrajii roşii ca două mere şi cu ochii strălucitori, trebuie să aibă trei ani, poate patru. Necunoscutul care sunt nu o sperie, nimeni nu pare că s-ar teme de ceva pentru ea, este liberă să umble pe unde-i place. Ea pufneşte în râs, amuzată de înfăţişarea mea atât de diferită, iar râsul acesta umple valea. Îşi deschide larg braţele şi începe să alerge spre mine, se opreşte la câţiva metri şi o ia înapoi, spre ai săi. De sub cort, se iveşte un bărbat care îmi iese în întâmpinare. Îi întind mâna, el şi le uneşte pe ale lui, se înclină şi mă pofteşte să-l urmez.

Pânza mare şi neagră a cortului este susţinută de stâlpi din lemn. Înăuntru, spaţiul de locuit este generos. Pe vatra de piatră, unde trosnesc nişte vreascuri uscate, o femeie pregăteşte un fel de tocană, iar mireasma acesteia umple locul. Bărbatul îmi face semn să mă aşez, îmi toarnă nişte alcool de orez într-o cănită şi ciocneşte cu mine.

Familia nomadă îşi împarte cina cu mine. Tăcerea nu este întreruptă decât de râsetele fetiţei cu obraji roşii ca merele. În cele din urmă, adoarme cuibărită la pieptul mamei sale.

Când se lasă întunericul, bărbatul mă ia cu el afară din cort. Se aşază pe o piatră şi îmi întinde o ţigară pe care a răsucit-o între degete. Privim amândoi cerul. E multă vreme de când nu l-am mai contemplat aşa. Observ, la est de Andromeda, una dintre cele mai frumoase constelaţii pe care ni le dăruieşte toamna. I-o arăt gazdei mele cu degetul, printre stele, şi-i spun cum se numeşte. „Perseu”, rostesc cu voce tare. Omul îmi urmăreşte privirea şi repetă „Perseu”. Hohoteşte de râs, ca şi fetiţa lui, un

râs a cărui strălucire este aidoma celor care luminează bolta cerească de deasupra capetelor noastre.

Am dormit în cortul lor, apărat de frig şi de vânt. În zori, îi întind gazdei hârtia mea; omul nu ştie să citească şi nu-i dă nicio atenţie. Se face ziuă, iar el are o sumedenie de treburi.

În timp ce îl ajut să adune vreascuri, mă aventurez să rostesc cuvântul „Garther”, schimbând de fiecare dată pronunţia, cu speranţa că o voi găsi pe aceea care îl va face să reacţioneze, dar e inutil: omul rămâne imperturbabil.

După ce adunăm lemnele, suntem de corvoadă la căratul apei. Nomadul îmi întinde un burduf gol, îşi trece altul pe după umăr şi îmi arată cum să mi-l potrivesc pe al meu, apoi o luăm pe un drum ce duce spre sud.

Am mers două ore, în cap. Din vârful colinei, zăresc un râu care curge printre ierburi înalte. Nomadul ajunge acolo înaintea mea. Când sosesc şi eu, bărbatul se scaldă deja. Îmi scot cămaşa şi intru, la rândul meu, în apă. Răceala acesteia îţi pătrunde până-n oase; pesemne că râul izvorăşte din vreunul dintre gheţarii care se zăresc în depărtare.

Nomadul îşi cufundă burduful în apă. Îi imit gesturile; cei doi desagi de piele se umplu. Mă căznesc să-l duc pe al meu până la mal.

După ce iese din râu, bărbatul smulge o tufă de ierburi înalte şi îşi freacă trupul cu putere, până se usucă. Apoi, se îmbracă şi se aşază să-şi tragă puţin sufletul. „Perseu”, spune nomadul, ridicând un deget spre cer. Mâna lui îmi arată, după aceea, un cot al râului, la câteva sute de metri mai în aval, unde se scaldă vreo douăzeci de oameni, alţi vreo patruzeci ară pământul, împingând un plug care trasează brazde lungi, perfect rectilinii. Toţi poartă nişte veşminte pe care le recunosc de îndată.

– Garther! şopteşte tovarăşul meu de drum.

Îi mulţumesc şi sunt gata să mă avânt spre călugări, dar nomadul se ridică şi mă apucă de braţ. Chipul i se întunecase. Din cap, îmi face un semn poruncitor să-l urmez. Mă trage de mânecă şi-mi arată drumul de întoarcere. Pe faţă, îi pot citi frica. De aceea, mă supun şi urc dealul în urma lui. În vârf, mă întorc să-i privesc pe călugări. Cei care se spălau mai devreme în râu îşi puseseră tunicile şi se reîntorseseră la muncă, trasând nişte brazde ciudate, ca liniile oscilante ale unei uriaşe electrocardiograme. Când am coborât pe celălalt versant al

colinei, călugării au dispărut din câmpul meu vizual. De îndată ce voi putea, îmi voi lua tălpăşiţa de la gazda mea şi mă voi întoarce în această văioagă.

Dacă sunt bine-venit în familia nomadă, trebuie, conform tradiţiei lor, să-mi merit raţia zilnică de hrană.

Femeia iese din cort şi mă conduce până la cireada de iaci care paşte pe un câmp. N-am dat nicio atenţie recipientului pe care ea îl ducea fredonând, până când nu a îngenuncheat în faţa uneia dintre aceste stranii vietăţi patrupede, pe care a început s-o mulgă. După câteva clipe, îmi cedează locul, socotind că lecţia durase destul. Mă lasă acolo, iar privirea pe care o aruncă spre găleată îmi dă de înţeles că nu trebuie să mă întorc decât după ce vasul se umple cum se cuvine.

Dar nimic nu se desfăşoară atât de simplu pe cât socotise ea. Ori eu sunt şovăielnic, ori afurisita aia de vacă asiatică este năbădăioasă şi – după toate semnele – nu are de gând să-l lase pe primul venit să-i frământe ţâţele. Cert este că, de fiecare dată când întind mâna spre ugerul ei, face un pas ba înainte, ba înapoi… Mă folosesc de toate stratagemele: tentativă de seducţie, dăscăleală autoritară, rugăminţi, supărare, ţâfnă, însă de-aia nu mai poate ea.

Cea care îmi sare în ajutor este o făptură de numai patru ani. Nu am niciun merit, dimpotrivă, însă aşa a fost.

Fetiţa cu obrajii rotunzi şi roşii ca două mere apare deodată în mijlocul câmpiei; cred că stătea acolo de multă vreme, savurând spectacolul şi stăpânindu-şi totodată râsul, până când i-a scăpat un hohot răsunător, care i-a trădat prezenţa. Parcă pentru a se scuza că râsese de mine, se apropie, mă „mustră” cu o uşoară lovitură de umăr, pune mâna, cu un gest vioi, pe ugerul vacii şi râde iar, din toată inima, când laptele începe să ţâşnească în găleată. Prin urmare, era chiar aşa de simplu! Trebuie să primesc provocarea pe care mi-a lansat-o împingându-mă spre vacă. Îngenunchez; ea îmi urmăreşte mişcările şi bate din palme când reuşesc, în sfârşit, să fac să curgă câteva picături de lapte. Se tolăneşte pe iarbă, cu braţele încrucişate, şi rămâne aşa, supraveghindu-mă. În ciuda vârstei sale fragede, prezenţa ei îmi insuflă un sentiment de pace. După-amiaza asta e un moment plin de linişte şi voioşie. Puţin mai târziu, coborâm împreună în tabără.

Alături de cortul în care dormisem noaptea trecută, au apărut alte două; de acum, în jurul focului sunt adunate trei familii. În

timp ce mă apropii de tabără, însoţit de mica mea vizitatoare, bărbaţii ne ies în cale; gazda îmi face semn să-mi continui drumul. Sunt aşteptat de femei; ei se duc să adune vitele. Mă simt ofensat că sunt îndepărtat de la o îndeletnicire mult mai bărbătească decât aceea care îmi fusese încredinţată.

Ziua e pe sfârşite; mă uit la soare, întunericul se va lăsa în cel mult o oră. În minte, n-am decât o idee: să-mi părăsesc prietenii nomazi şi să mă duc să pândesc ceea ce se petrece în vale. Vreau să mă ţin după călugării care se vor întoarce la mănăstirea lor. Dar bărbatul care mă găzduieşte se întoarce chiar în clipa când îmi treceau prin minte gândurile astea. Îşi sărută nevasta, îşi ridică în braţe fetiţa şi intră în cort. După câteva momente, iese cu toaleta făcută şi vine brusc spre mine, care stăteam mai retras, fixând linia orizontului. Îmi oferă o ţigară. Îl refuz, mulţumindu-i. El îşi aprinde propria ţigară, privind, la rându-i, în tăcere, vârful dealului. Nu ştiu de ce îmi vine deodată ideea să-i arăt chipul tău. Probabil pentru că îmi lipseşti atât de mult, încât simt că mă sfârşesc; pentru că ăsta e încă un pretext ca să-ţi privesc fotografia. Este cel mai preţios lucru pe care îl pot împărtăşi cu el.

Scot poza din buzunar şi i-o arăt. Zâmbeşte şi mi-o dă înapoi. Apoi suflă îndelung fumul, îşi striveşte chiştocul între degete şi pleacă.

La lăsarea serii, împărţim tocana cu celelalte două familii care ni s-au alăturat. Fetiţa se aşază lângă mine; nici taică-său, nici maică-sa nu par să fie supăraţi din pricina complicităţii noastre. Dimpotrivă, mama mângâie părul copilitei şi îmi spune cum o cheamă. Numele ei este Rhitar. Mai târziu, aveam să aflu că aşa este numit un copil, când îi moare un frate mai mare, pentru a îndepărta piaza rea. Oare de aceea este râsul lui Rhitar atât de sonor? Pentru a şterge suferinţa pricinuită de o dramă jucată înaintea naşterii sale? Pentru a le aminti părinţilor că le-a readus bucuria în casă? Rhitar a adormit pe genunchii mamei sale şi zâmbeşte chiar şi prin somnul care pare atât de profund.

După terminarea mesei, bărbaţii îşi pun nişte pantaloni largi, iar femeile îşi scot mâneca dreaptă a tunicii, lăsând-o să se legene în aer. Se iau de mână, formând un cerc, bărbaţii într-o parte, femeile în alta. Toţi cântă, femeile îşi flutură mâneca şi, când cântecul se opreşte, dansatorii strigă cu putere, în cor. Atunci, hora se porneşte în sens opus, cu un ritm tot mai accelerat. Toţi se învârtesc, sar, strigă şi cântă până la epuizare.

Sunt invitat în acest dans vesel. Mă las purtat de beţia alcoolului de orez şi a horei tibetane.

O mână mă scutură de umăr. Deschid ochii şi recunosc, în penumbră, chipul nomadului meu. În tăcere, îmi cere să-l urmez afară din cort. Câmpia imensă se scaldă în lumina cenuşie a nopţii ce se apropie de sfârşit. Gazda mea îmi poartă bagajul pe umăr. N-am idee ce intenţii are, dar ghicesc că mă conduce într-un loc de unde drumurile noastre se despart. Am luat-o în aceeaşi direcţie din ajun. În timp ce mergem, nu scoate nicio vorbă. O ţinem aşa o oră în cap, iar când ajungem în vârf, o ia la dreapta. Traversăm o pădurice de ulmi şi de aluni, în care el se pare să ştie fiecare cărăruie şi fiecare râpă. Când ieşim din ea, încă nu s-a arătat lumina palidă a zorilor. Călăuza mea se culcă la pământ şi îmi face semn să-l imit; mă acoperă cu frunze moarte şi cu humus, arătându-mi cum să mă camuflez. Rămânem tăcuţi, ca nişte pândari, dar habar n-am ce pândim. Îmi închipui că m-a luat cu el la braconaj şi mă întreb ce animal om urmări, fiindcă n-avem nicio armă. Poate că el o fi venit să-şi controleze capcanele.

Sunt foarte departe de adevăr, însă va trebui să mai aştept încă o oră până să înţeleg de ce fusesem adus până aici.

În sfârşit, se luminează de ziuă. Zorii abia iviţi ne dezvăluie zidul de incintă al unei uriaşe mănăstiri, aproape un oraş fortificat, ce se înalţă în faţa noastră.

– Garther, murmură complicele meu, rostind pentru a doua oară acest cuvânt.

Într-o noapte, îi dăruisem numele unei stele aninate pe cerul de deasupra câmpiei lui; în această dimineaţă, nomadul tibetan îmi răspundea în acelaşi fel, rostind numele locului pe care speram să-l găsesc aşa cum nu visasem niciodată să descopăr vreun astru din imensitatea Universului.

Tovarăşul meu de drum îmi face semn să nu cumva să mă mişc, pare terorizat la gândul că am putea fi descoperiţi. Eu nu văd niciun motiv de îngrijorare, templul se află la mai mult de o sută de metri. Dar acum, când ochii mi se acomodează cu semiîntunericul, pot ghici nişte siluete bărbăteşti care fac de pază, plimbându-se pe meterezele mânăstirii.

Oare presimt vreo primejdie? Încearcă să se apere de vreun grup de soldaţi chinezi care ar veni să-i persecute până şi în locurile astea pierdute de lume? Eu nu le sunt duşman. Dacă ar fi

după mintea mea, m-aş ridica imediat şi aş alerga spre ei. Dar ghidul meu mă apucă de braţ şi mă reţine cu putere.

Porţile mânăstirii tocmai s-au deschis. O coloană de călugări o ia pe drumul ce coboară spre livezile de la est. În urma lor, porţile grele se închid din nou.

Nomadul se ridică brusc şi se retrage către pădurice. La adăpostul ulmilor înalţi, îmi dă înapoi pachetul şi înţeleg că îşi ia rămas-bun. Îi apuc mâinile şi i le strâng într-ale mele. Gestul meu de afecţiune îl face să zâmbească; mă priveşte ţintă o clipă, se întoarce şi pleacă.

N-am cunoscut niciodată o singurătate mai deplină ca pe aceste câmpii înalte, când, coborât din autobuzul de la Chengdu, fugeam de întunericul nopţii şi de frig. Uneori, e de-ajuns o privire, o prezenţă, un gest, pentru ca prietenia să se nască dincolo de diferenţele care ne reţin şi ne sperie; e de-ajuns o mână întinsă, pentru ca în memorie să ţi se întipărească un chip pe care timpul nu-l va putea şterge nicicând. În ultimul ceas al vieţii mele, îmi doresc să revăd chipul neschimbat al acestui nomad tibetan şi pe cel al fetiţei lui cu obrajii roşii ca două merişoare.

Înaintând pe lângă liziera pădurii, urmez, de la distanţă, cortegiul călugărilor lucrători, care se îndreaptă spre fundul vâlcelei. De aici, de pe locul meu, pot să-i pândesc cu uşurinţă. Îi număr: sunt vreo şaizeci. Ca şi în ajun, încep prin a se dezbrăca şi a se scălda în apa limpede, după care se apucă de treabă. Corpul îmi este zgâlţâit de fiori. Scotocesc prin pachet şi descopăr o pungă cu carne uscată, darul nomadului. Rod jumătate din ea şi păstrez restul, ca să am ce mânca diseară. După plecarea călugărilor, am să dau o fugă la râu, ca să beau apă. Până atunci, va trebui să rabd setea pe care sarea din carne mă face s-o simt şi mai tare.

De ce oare călătoria îmi ascute senzaţiile – foamea, frigul, căldura, oboseala extremă? Cred că responsabilă pentru aceste necazuri este altitudinea. Restul după-amiezii mi-l petrec căutând un mijloc de a intra în incinta mânăstirii. Mă simt bântuit de idei cum nu se poate mai nebuneşti. Oare sunt pe cale să-mi pierd minţile?

La ora şase, călugării îşi încetează lucrul şi o pornesc înapoi, spre mănăstire. Cum dispar după vârful unui deal, ies din ascunzătoarea mea şi o iau la fugă peste câmpuri. Mă arunc în

râu şi beau apă pe săturate.

Întors pe mal, mă gândesc unde m-aş putea adăposti peste noapte. Să dorm în pădurice nu mă tentează câtuşi de puţin. Să mă întorc în câmpie, la prietenii mei nomazi, ar însemna să-mi recunosc eşecul şi, chiar mai rău, să abuzez de generozitatea lor. Şi aşa, gestul de a mă hrăni două seri la rând trebuie să fi fost un mare efort pentru ei.

În cele din urmă, descopăr o scobitură pe versantul colinei. O să-mi sap acolo o vizuină; ghemuit sub pământ şi acoperit cu hainele din pachet, trec eu peste noaptea asta. Aşteptând ca întunericul să cuprindă cerul, termin restul de carne uscată şi pândesc ivirea primei stele, aşa cum aştepţi sosirea unei prietene care te ajută să-ţi goneşti gândurile rele.

Se face noapte. Scuturat de al nu ştiu câtelea frison, adorm.

Cât timp să se fi scurs până când am fost trezit de nişte foşnete? Ceva se apropie de mine. Trebuie să-mi stăpânesc frica; dacă, prin locurile astea, vânează vreun animal sălbatic, nu e cazul să devin prada lui. Ascuns în groapa mea, aş avea mai multe şanse să scap de el decât dacă aş orbecăi prin beznă. Gânduri înţelepte, dar greu de pus în practică atunci când inima îţi bate să se rupă. Ce fel de prădător o fi ăsta? Şi ce naiba învârtesc eu aici, ghemuit în gaura asta săpată în pământ, la mii de kilometri de casa mea? Ce naiba învârtesc aici, cu mutra plină de ţărână, cu degetele îngheţate, cu nasul curgând? Ce naiba învârtesc aici, rătăcind pe meleaguri străine, alergând după năluca unei femei pe care o iubesc ca un nebun şi care, cu numai şase luni în urmă, nici nu conta în viaţa mea? Vreau să-l regăsesc pe Erwan, vreau să-mi regăsesc platoul din Atacama. Vreau atmosfera plăcută din casa mea şi străzile din Londra; vreau să fiu în altă parte, nu să-mi înfulece măruntaiele, pe aici, o scârbă de lup. Trebuie să stau nemişcat, fără să tremur, trebuie să-mi ţin răsuflarea, să-mi cobor pleoapele, ca să nu mi se reflecte lumina vie a Lunii în albul ochilor. Gânduri înţelepte, dar imposibil de pus în practică atunci când frica te înşfacă de guler şi te zgâlţâie cu violenţă. Parcă aş avea doisprezece ani, parcă mi-am pierdut toată capacitatea de apărare, toată siguranţa. Zăresc o torţă; atunci, poate că nu e decât un borfaş care vrea să mă uşureze de puţinele mele lucruri. Dar cine mă opreşte să mă apăr?

Trebuie să ies din gaura asta şi din întuneric, trebuie să înfrunt primejdia. N-am bătut atâta drum doar ca să mă las dibuit

de un hoţ sau sfâşiat asemenea unui vânat de rând.

Am deschis ochii.

Torţa înaintează în direcţia râului. Cel care o ţine cu braţul întins ştie perfect încotro merge; paşii lui siguri nu se tem de nicio piedică, de niciun hârtop. Facla este înfiptă în pământul gras al unui taluz. În lumina flăcării, apar două umbre. Una are silueta ceva mai subţire decât cealaltă; ambele trupuri te trimit cu gândul la doi adolescenţi. Unul se opreşte pe loc, celălalt se duce pe mal, îşi scoate tunica şi intră în apa rece. Teamă urmată de speranţă. Poate că aceşti doi călugări au înfruntat interdicţiile pentru a veni să se scalde, protejaţi de întuneric; poate că aceşti doi hoţi de timp mă vor ajuta să pătrund în incinta oraşului fortificat. Mă târăsc prin ierburi, apropiindu-mă de râu şi, brusc, mi se taie răsuflarea.

Acel corp delicat n-are niciun amănunt care să-mi fie străin. Desenul picioarelor, rotunjimea feselor, linia spatelui, pântecul, umerii, ceafa, capul înălţat cu atâta mândrie.

Tu eşti acolo, scăldându-te goală într-un râu aidoma celui în care te-am văzut murind. Trupul tău în lumina Lunii este ca o fantasmă, dar te-aş fi recunoscut dintr-o mie. Eşti acolo, doar la câteva sute de metri; dar cum să mă apropii de tine? Cum să mă înfăţişez înaintea ta în asemenea hal, fără să te sperii, fără să ţipi şi să dai alarma? Apa râului te acoperă până la coapse, mâinile tale iau apa şi o lasă să-ţi şiroiască pe faţă. Înaintez la rândul meu spre râu, şi îmi clătesc obrajii cu apa limpede, ca să-mi îndepărtez ţărâna de pe ei.

Călugărul care te însoţeşte îmi lasă tot timpul s-o fac, pentru că stă cu spatele la tine. A rămas la o distanţă mare, parcă de teamă să nu-ţi atingă cu privirea goliciunea. Cu inima bubuind, cu privirea tulbure, mă apropii încă puţin. Tu te întorci pe mal, venind drept spre mine. Când ochii tăi se întâlnesc cu ai mei, paşii ţi se opresc, capul ţi se înclină într-o parte, privirea ta mă scrutează, apoi treci prin faţa mea şi îţi vezi de drum, ca şi cum nici n-aş fi existat.

Privirea îţi era absentă, ba chiar mai rău, privirea pe care ţi-am văzut-o în ochi nu era a ta. Ţi-ai pus tunica, în tăcere, ca şi cum din gâtlej nu-ţi putea ieşi niciun sunet, şi te-ai întors spre cel care te escortase până aici. Tovarăşul tău de drum a luat torţa şi aţi urcat înapoi cărăruia. M-am ţinut după voi, fără să-mi fac bănuită prezenţa. Poate doar o singură dată, auzind rostogolirea unei pietricele pe care călcasem, călugărul a privit în urmă, apoi

aţi continuat să mergeţi. Ajunşi în faţa mânăstirii, aţi luat-o pe lângă zid, aţi trecut de porţile cele mari şi v-am văzut siluetele dispărând într-un şanţ, flacăra a pâlpâit, apoi s-a stins. Am aşteptat cât am putut, pătruns de frig. În cele din urmă, am luat-o la fugă spre zidul unde văzusem că aţi dispărut, sperând să găsesc un loc de trecere, dar n-am dat decât de o uşiţă de lemn, bine zăvorâtă. M-am ghemuit la pământ până când mi-am mai venit în fire şi m-am întors, aidoma unui animal, în ascunzătoarea mea de la marginea pădurii.

Mai târziu, în timpul nopţii, o senzaţie de sufocare mă scoate din toropeala care mă cuprinsese. Membrele mi-au înţepenit. Temperatura a scăzut brutal. Mi-e cu neputinţă să-mi mişc degetele ca să desfac nodul sacului şi să scot ceva cu care să mă învelesc. Epuizarea îmi încetineşte gesturile. Îmi vin în minte poveştile cu alpiniştii pe care muntele îi leagănă uşor, înainte de-ai adormi pe vecie. Suntem la patru mii de metri, cum am putut fi atât de nesocotit, încât să cred că-i voi putea supravieţui acestei nopţi? O să crap într-o pădurice de aluni şi de ulmi, de partea cealaltă a zidului, la câţiva metri de tine. Se spune că, în momentul când îţi dai duhul, în faţa ta se deschide un tunel întunecat, la capătul căruia străluceşte o lumină. Eu nu văd nimic de felul acesta, singura imagine strălucitoare pe care o voi fi văzut-o este a ta, scăldându-te în râu.

Într-o ultimă tresărire de luciditate, simt nişte mâini care mă apucă şi mă ridică din groapa mea. Sunt luat pe sus, mi-e imposibil să mă îndrept, mi-e imposibil să-mi ridic capul şi să-i văd pe cei ce mă cară. Sunt susţinut de nişte braţe; înaintăm pe o potecă şi simt cât se poate de bine că îmi pierd deseori cunoştinţa. Ultima imagine pe care mi-o amintesc este a zidului de incintă şi a porţii mari, deschizându-se în faţa mea. Poate că eşti moartă, iar eu vin, în sfârşit, lângă tine.

Atena

– Dacă n-aţi fi fost atât de îngrijorat, n-aţi fi riscat să veniţi până aici. Şi să nu-mi spuneţi că m-aţi invitat la cină doar pentru că vă era teamă să petreceţi seara de unul singur. Sunt sigur că room-service-ul de la *King George* este mult mai bun decât acest restaurant chinezesc. De altfel, alegerea mi se pare destul de

nepotrivită, ţinând cont de împrejurări.

Ivory se uită lung la Walter şi luă o rondelă de ghimbir zaharisit; îi oferi o bucată şi invitatului său.

– Sunt la fel ca dumneata, timpul începe să mi se pară lung. Cel mai rău e că nu putem face nimic.

– Ştiţi cumva dacă, în spatele chestiei ăsteia, este Ashton?

– N-am nicio certitudine. Nu-mi vine să cred că a putut ajunge până aici. Dispariţia Keirei ar fi trebuit să-i fie de-ajuns. Doar dacă nu cumva o fi aflat de călătoria lui Adrian şi a încercat să i-o ia înainte. Este un miracol că nu şi-a atins scopul.

– A fost cât pe-aci, mormăi Walter. Credeţi că informaţiile despre Keira i le-a dat acel lama? Dar de ce să fi făcut asta? Dacă n-avea intenţia să-l ajute pe Adrian s-o găsească, atunci de ce i-a trimis lucrurile ei?

– N-avem nicio dovadă certă că preotul însuşi este expeditorul acestui mic cadou. S-ar fi putut întâmpla foarte bine ca o persoană din anturajul lui să subtilizeze aparatul, s-o fotografieze pe prietena noastră, arheologa, în timp ce se scălda în râu, după care să-l pună înapoi la locul său, fără să bage de seamă cineva.

– Cine să fie mesagerul şi de ce să-şi fi asumat asemenea riscuri?

– E de-ajuns că unul dintre călugării acelei comunităţi a fost de faţă atunci când s-a scăldat ea şi că a refuzat să trădeze principiile pe care a jurat să le respecte.

– Ce principii?

– Unul dintre ele este să nu mintă niciodată; dar s-ar putea ca acel lama, silit să păstreze secretul, să-l fi îndemnat pe unul dintre discipolii lui să facă pe mesagerul.

– De data asta, m-aţi pierdut pe drum, domnule.

– Walter, ar trebui să înveţi să joci şah. Ca să câştigi, nu e de ajuns să ai un avans de o mişcare, ci de trei-patru. A anticipa este condiţia necesară victoriei. Să ne întoarcem la călugărul nostru. Cine ştie, o fi fost silit să aleagă între două precepte care, în unele situaţii speciale, nu se mai pot concilia. Să nu mintă şi să nu facă nimic prin care ar putea dăuna unei vieţi. Să ne imaginăm că supravieţuirea Keirei depinde de faptul că este considerată moartă. Chestia asta l-ar vârî pe înţeleptul nostru într-o mare încurcătură. Dacă spune adevărul, îi pune viaţa în pericol, contrazicând astfel tot ceea ce este mai sacru în credinţa lui. Pe de altă parte, dacă minte, lăsând să se creadă că este moartă, când, de fapt, este vie, încalcă alt principiu. Supărător,

nu-i aşa? În şah, chestia asta se numeşte „pat”[1]. Prietenul meu, Vackeers, îl detestă.

– Oare cum au reuşit părinţii dumneavoastră să vă înzestreze cu un spirit aşa de alambicat? întrebă Walter, luând, la rândul lui, o rondelă de ghimbir din cupă.

– Cred că părinţii mei n-au niciun amestec, mi-ar fi plăcut să le atribui acest merit, dar nu i-am cunoscut. Dacă nu te deranjează, am să-ţi povestesc copilăria mea în altă zi; în clipa asta, subiectul discuţiei nu sunt eu.

– Dumneavoastră presupuneţi că lama, confruntat cu o asemenea dilemă, l-a îndemnat pe unul dintre discipolii lui să dezvăluie adevărul, în timp ce el însuşi proteja viaţa Keirei păstrând tăcerea?

– Ceea ce ne interesează pe noi, în acest raţionament, nu este călugărul. Sper că n-ai pierdut asta din vedere.

Walter făcu o mutră care nu lăsa să planeze nicio îndoială asupra răspunsului la întrebarea lui Ivory. Raţionamentul acestuia îi scăpa cu desăvârşire.

– Eşti un dezastru, amice, spuse bătrânul profesor.

– Oi fi eu un dezastru, dar tot eu sunt ăla care a descoperit particularitatea fotografiei puse în evidenţă deasupra teancului; eu sunt ăla care a comparat-o cu celelalte şi care a tras concluzia pe care o cunoaşteţi.

– Admit, dar, cum ai spus chiar adineauri, fotografia era deasupra celorlalte!

– Mai bine mi-aş fi ţinut gura, ca preotul ăla al dumneavoastră. Aşa, n-am mai fi fost aici, aşteptând veşti de la Adrian şi rugându-ne să ni le mai poată da.

– Cu riscul de a mă repeta, poza aia era deasupra teancului! E greu de crezut într-o simplă coincidenţă. Era, cu siguranţă, un mesaj. Rămâne de aflat dacă Ashton a reuşit să dea de ea în acelaşi timp cu noi.

– Sau poate că noi înşine am ţinut morţiş să vedem, aici, un mesaj. Şi am fi crezut lucrul ăsta, chiar dacă ni l-ar fi ghicit cineva în cafea! Aţi reînviat-o pe Keira ca să-l împingeţi pe Adrian să vă continue lucrările…

– Ei, te rog să nu fii grosolan! Ai prefera să-l vezi în halul în care l-ai găsit, plictisindu-se pe insula lui şi irosindu-şi talentul?

[1] Pat – termen folosit în şah, când regele, ultima piesă rămasă în joc, nu se mai poate deplasa fără să intre în poziție de „șah”. Patul face ca partida să fie nulă.

continuă Ivory, ridicând şi el tonul. Crezi că aş fi atât de crud, încât să-l trimit să-şi caute prietena dacă n-aş crede, cu toată sinceritatea, că este în viaţă? Mă iei drept un monstru?

– N-am vrut să spun asta, i-o întoarse Walter, cu aceeaşi vehemenţă.

Scurta lor altercaţie atrăsese atenţia unor clienţi care îşi luau cina la masa învecinată. Walter a continuat, vorbind mai încet.

– Aţi spus că nu lama e cel care ne interesează. Dacă nu el, atunci, cine?

– Cel care i-a pus lui Adrian viaţa în pericol, cel care se teme ca el să n-o găsească pe Keira, cel care, într-un asemenea caz, nu s-ar da înapoi de la nimic. Asta te face să te gândeşti la cineva?

– Nu este nevoie să mă luaţi de sus, nu sunt subalternul dumneavoastră.

– Refacerea acoperişului de pe clădirea Academiei costă o întreagă avere, iar eu consider că generosul binefăcător care îţi echilibrează în mod miraculos bugetul, evitând să le arate şefilor dumitale cât de mediocru eşti ca administrator, merită puţin respect, nu?

– Bun, am înţeles aluzia. Prin urmare, îl acuzaţi pe Sir Ashton?

– Să fi aflat despre Keira că a scăpat cu viaţă? Posibil. Să fi vrut neapărat să evite orice risc în această privinţă? Probabil. Trebuie să recunosc că, dacă mi-ar fi dat prin minte, mai devreme, chestia asta, nu l-aş mai fi trimis pe Adrian, aşa, în gura lupului. Acum, nu-mi mai fac griji doar pentru Keira, ci, în primul rând, pentru el.

Ivory plăti nota şi plecă de la masă. Walter luă pardesiele din cuier şi îl ajunse în stradă.

– Luaţi-vă impermeabilul, era să-l uitaţi.

– O să trec mâine, spuse Ivory, făcându-i semn unui taxi.

– Oare este prudent?

– Am venit deja până aici şi, apoi, mă simt răspunzător, trebuie să-l văd. Când vom avea următoarele rezultate ale analizelor?

– Ne vin în fiecare dimineaţă şi sunt tot mai bune; se pare că mai răul a trecut, dar oricând este posibilă o recădere.

– Sună-mă la hotel când va fi momentul, dar în niciun caz de pe mobil, ci dintr-o cabină.

– Chiar credeţi că îmi este ascultat telefonul?

– N-am idee, dragul meu Walter. Noapte bună!

Ivory urcă în taxi. Walter hotărî să se întoarcă pe jos.

Aerul Atenei era încă destul de plăcut la acest sfârşit de toamnă; puţină răcoare avea să-l ajute să-şi pună gândurile în ordine.

Ajuns la hotel, Ivory îi ceru funcţionarului de la recepţie să-i trimită în cameră şahul care se găsea la bar; se îndoia că, la această oră din noapte, ar mai fi jucat vreun client.

O oră mai târziu, în salonaşul apartamentului pe care îl ocupa, Ivory abandonă partida pe care o juca împotriva sa şi se duse la culcare. Întins în pat, cu braţele sub ceafă, trecea în revistă toate contactele pe care le stabilise în China, de-a lungul carierei sale. Lista era impozantă, dar ceea ce îl contraria mai mult, la acest inventar atât de deosebit, era faptul că niciunul dintre cei de care îşi amintea nu se mai afla în viaţă. Bătrânul profesor aprinse din nou lumina şi dădu deoparte cuvertura, care îi ţinea prea cald. Se aşeză pe marginea patului, îşi încălţă papucii şi se contemplă în oglinda şifonierului.

„Ah, Vackeers, de ce nu mă pot bizui pe tine, când am atâta nevoie de asta? Fiindcă tu nu poţi conta pe nimeni, nătâng bătrân, pentru că eşti incapabil să ai încredere în cineva! Uite unde te-a dus aroganţa asta. Eşti singur, dar încă te crezi conducătorul horei."

Se ridică şi începu să umble încoace şi încolo prin cameră.

„Dacă se dovedeşte că e vorba de otravă, ai să plăteşti foarte scump, Ashton."

Dădu de pământ cu tabla de şah.

Faptul că se înfuria pentru a doua oară în acea seară îl făcu să cadă îndelung pe gânduri. Ivory se uită la piesele risipite pe mochetă: nebunul negru şi nebunul alb zăceau unul lângă celălalt. La ora unu noaptea, hotărî să încalce o regulă pe care şi-o impusese el însuşi, ridică receptorul telefonului şi formă un număr din Amsterdam. Când Vackeers răspunse, îşi auzi prietenul care îi punea o întrebare cel puţin ciudată: otrava putea provoca simptomele unei pneumonii acute?

Vackeers n-avea nici cea mai mică idee, dar îi făgădui că se va informa în cel mai scurt timp. Fie din eleganţă, fie din prietenie, nu-i ceru lui Ivory nicio explicaţie.

Doi bărbaţi mă susţin, în timp ce al treilea îmi fricţionează cu putere pieptul. Aşezat pe un scaun, cu picioarele într-un lighean cu apă călduţă, mi-am mai recăpătat puţin din puteri şi am reuşit să stau în capul oaselor. Hainele ude şi jegoase mi-au fost scoase şi am fost îmbrăcat cu un fel de sarong[2]. Temperatura corpului mi-a revenit la o valoare aproape normală, chiar dacă se mai întâmplă să tremur. În încăpere intră un călugăr, care pune pe podea un bol cu supă şi altul cu orez. În timp ce duc lichidul la buze, îmi dau seama cât sunt de sfârşit. Nici nu termin bine de mâncat, că mă lungesc pe o rogojină şi mă cufund în somn.

În zori, vine un alt călugăr şi mă roagă să-l urmez. O luăm pe un culoar străjuit de o arcadă. Din zece în zece metri, o uşă duce într-o sală mare, unde discipolii primesc învăţătura maeştrilor. Parcă aş fi într-un colegiu religios din bătrâna mea Anglie. Urmează o nouă aripă a giganticului patrulater, cu o galerie imensă; la capătul acesteia, sunt introdus într-o încăpere lipsită de mobilier.

Aici, rămân singur cuc, o bună parte a dimineţii. Pe fereastra care dă spre o esplanadă din incinta mânăstirii, văd un spectacol ciudat. Un gong tocmai a bătut de prânz. Vreo sută de călugări apar în coloane, se aşază la distanţă egală unii de alţii şi se reculeg. Nu mă pot împiedica să mi-o imaginez pe Keira, disimulată sub una dintre aceste tunici. Dacă amintirea scenei trăite noaptea trecută este într-adevăr reală, atunci ea trebuie să se afle în templu, ascunsă pe undeva, poate chiar în această curte, printre călugării tibetani cufundaţi în rugăciune. Oare din ce motiv este reţinută în mănăstire? Nu mă gândesc decât s-o iau şi s-o duc departe de aici.

O rază de lumină mătură podeaua. Mă întorc: în pragul uşii stă un călugăr. Un discipol trece în faţa lui şi vine până în dreptul meu, cu capul acoperit de o glugă. Când şi-o ridică, nu-mi pot crede ochilor.

Tu porţi o cicatrice lungă pe frunte, dar ea nu-ţi ştirbeşte cu nimic farmecul. Aş vrea să te iau în braţe, dar te tragi înapoi cu un pas. Ai părul scurt şi faţa mai palidă ca de obicei. Faptul că te privesc fără să te pot atinge, că te simt atât de aproape fără să

---

[2] Sarong – haină tradiţională din Asia, ca un fel de fustă lungă, purtată şi de bărbaţi, şi de femei.

te pot strânge la piept este cea mai crudă pedeapsă, cea mai violentă şi mai insuportabilă frustrare. Tu mă priveşti ţintă, fără să-mi dai voie să mă apropii, ca şi cum timpul îmbrăţişărilor a trecut, ca şi cum viaţa ta a luat-o pe un drum pe care eu nu mai sunt bine-venit. Şi, în caz că aş mai fi avut cumva vreo îndoială în această privinţă, vorbele tale mă rănesc şi mai mult decât distanţa pe care mi-o impui.

– Trebuie să pleci, murmuri cu o voce lipsită de orice inflexiune.

– Am venit să te iau.

– Eu nu ţi-am cerut nimic, trebuie să pleci şi să mă laşi în pace.

– Şi săpăturile tale, fragmentele de… poţi renunţa la povestea noastră, dar nu şi la asta!

– Nu mai este nevoie. Pandantivul este cel care m-a adus aici, unde am găsit mult mai mult decât ceea ce căutam aiurea.

– Nu cred; viaţa ta nu este în mănăstirea asta pierdută la capătul pământului.

– Chestiune de perspectivă; pământul e rotund, ştii asta mai bine decât oricine. Cât despre viaţa mea, am fost pe punctul de-a o pierde din vina ta. Am fost nişte inconştienţi, iar a doua oară n-o să mai avem şansa asta. Pleacă, Adrian!

– Nu, până nu-mi îndeplinesc promisiunea pe care ţi-am făcut-o. Am jurat că o să te duc din nou în Valea Omo.

– Nu mă mai întorc acolo! Pleacă la Londra sau unde vrei tu, dar pleacă departe de aici.

Ţi-ai pus din nou gluga, ţi-ai lăsat capul în jos şi ai plecat păşind încet. În ultima clipă, te-ai întors spre mine, cu chipul întunecat.

– Lucrurile îţi sunt curate, îmi spui, uitându-te la sacul pe care călugărul l-a pus jos. La noapte, poţi rămâne aici, însă mâine-dimineaţă pleci.

– Dar Harry? Renunţi şi la Harry?

Am văzut lacrima care îţi strălucea pe obraz şi ţi-am înţeles chemarea tăcută. Te-am întrebat:

– Uşiţa aia care dă în şanţ, aia pe unde ieşi ca să te duci noaptea la râu, unde se află?

– La subsol, chiar sub noi, dar te rog să nu te duci acolo.

– La ce oră se deschide?

– La ora 23, îmi spui tu, înainte de-a pleca.

Tot restul zilei mi l-am petrecut aici, în cameră, unde te-am

revăzut, ca să te pierd imediat după aceea. Tot restul zilei mi l-am petrecut învârtindu-mă în jurul cozii, ca un smintit.

La căderea serii, vine un călugăr care mă conduce în curte: am voie să fac câţiva paşi la aer, după ultima rugăciune a discipolilor. S-a lăsat frigul încă de pe acum şi înţeleg că adevăratul gardian al acestei mănăstiri este noaptea. E cu neputinţă să traversezi câmpia fără să mori de frig, am simţit-o pe pielea mea. Dar trebuie să găsesc, cu orice risc, o soluţie.

Profit de plimbarea care mi-a fost permisă, pentru a-mi fixa nişte repere. Mănăstirea are două etaje sau trei, dacă pun la socoteală subsolul despre care mi-a vorbit Keira. Douăzeci şi cinci de ferestre dau în curtea interioară. Galeriile de la parter sunt mărginite de arcade înalte, în fiecare capăt, se află o scară de piatră, în spirală. Îmi număr paşii. Pentru a ajunge, din celula mea, la una din scări, mi-ar trebui cinci-şase minute sau mai mult, cu condiţia să nu mă întâlnesc cu nimeni pe drum.

După ce îmi termin cina, mă culc pe rogojina mea şi mă prefac că dorm. Călugărul care mă supraveghează se pune imediat pe sforăit. Uşa nu este încuiată cu cheia, nu i-ar da nimănui prin cap să plece de aici în puterea nopţii.

Galeria este pustie. Din pricina întunericului ce domneşte sub arcade, călugării care fac de strajă, plimbându-se pe acoperiş, nu mă pot vedea. Mă strecor pe lângă ziduri.

Ceasul meu arată ora 22:50. Dacă am interpretat cum se cuvine mesajul Keirei, dacă ea mi-a fixat cu adevărat o întâlnire, mai am zece minute ca să descopăr cum să cobor la subsol şi să găsesc uşiţa zărită din păduricea în care mă ascunsesem ieri.

Ora 22:55. În sfârşit, am ajuns la scară. Dar nu pot coborî: în faţa ei, stă o uşă închisă zdravăn, cu un zăvor de fier. Trebuie să-l dau deoparte fără zgomot; într-o încăpere din imediata apropiere dorm vreo douăzeci de călugări. Uşa scrâşneşte din ţâţâni, o întredeschid şi mă fofilez afară.

Limbile fosforescente ale ceasului îmi arată că este aproape ora 23:00. În sfârşit, simt sub tălpi moliciunea pământului; la câţiva metri, o torţă înfiptă într-un suport fixat pe perete luminează slab o trecere. Ceva mai departe, zăresc încă una. Îmi continui drumul. Deodată, aud nişte foşnete în spatele meu. Nici nu mă întorc bine, şi un stol de lilieci începe să-mi dea ocol. Mă ating cu aripile de câteva ori, în timp ce umbrele lor tremură în haloul luminos al torţei. Trebuie să merg înainte; este deja ora

23:05, am întârziat, şi uşiţa tot nu se vede. Oare am luat-o pe un drum greşit?

A doua oară, n-o să mai avem şansa asta, a spus Keira; nu se poate să mă fi înşelat, nu acum.

O mână îmi înşfacă umărul şi mă trage deoparte, în dosul unui meterez. Ascunsă într-o nişă, tu mă iei în braţe şi mă strângi la piept.

– Doamne, cât mi-ai lipsit, şopteşti.

Eu nu-ţi răspund, îţi cuprind obrajii în mâini şi ne sărutăm îndelung. Acest sărut are gust de ţărână şi de praf, miroase a sare şi a năduşeală. Tu îţi pui capul pe pieptul meu şi plângi. Eu îţi mângâi părul.

– Trebuie să pleci, Adrian, trebuie să te duci, ne pui pe amândoi în primejdie. Ai putut scăpa cu viaţă doar cu condiţia ca toată lumea să mă creadă moartă; dacă se află că eşti aici, că ne-am revăzut, te vor omorî.

– Călugării?

– Nu, spui tu, sughiţând de plâns, ei ne sunt aliaţi. Ei m-au salvat din Fluviul Galben, m-au îngrijit şi m-au ascuns aici. Adrian, eu îţi vorbesc despre cei care au vrut să ne asasineze şi care nu vor renunţa. Nu ştiu ce am făcut şi nici de ce ne fugăresc, dar, ca să ne împiedice să ne continuăm cercetările, nu se vor da înapoi de la nimic. Dacă află că ne-am reîntâlnit, ne vor găsi. Cel care ne-a scăpat de tot necazul este călugărul întâlnit pe drum, cel care râdea de noi când căutam piramida albă... iar eu i-am făgăduit ceva.

Atena

Ivory tresări. La uşa lui suna cineva. Chelnerul de la room-service îi înmână un fax urgent. Cineva sunase la recepţie şi ceruse să-i fie transmis imediat. Ivory a luat plicul, i-a mulţumit tânărului, a aşteptat până când acesta s-a îndepărtat şi a dezlipit plicul.

ROMA îi cerea să-l sune de urgenţă, pe o linie securizată.

Ivory s-a îmbrăcat în grabă şi a coborât în stradă. A cumpărat o cartelă de la chioşcul din faţa hotelului, pentru a-l suna pe Lorenzo, dintr-o cabină din vecinătate.

– Am nişte noutăţi ieşite din comun.

Ivory îşi ţinu respiraţia şi îşi ascultă cu atenţie interlocutorul.

– Amicii mei din China au dat de urma arheologei tale.

– Vie?

– Da, dar asta nu înseamnă că se întoarce prea curând în Europa.

– De ce?

– O să-ţi vină cam greu să înghiţi găluşca asta, însă a fost arestată şi încarcerată.

– E absurd! Pentru care motiv?

Lorenzo, alias ROMA, completa un puzzle din care, lui Ivory, îi mai lipseau încă multe piese. Călugării de pe muntele Hua Shan tocmai se aflau lângă malul Fluviului Galben atunci când maşina 4x4 a lui Adrian şi a Keirei căzuse în valuri. Trei dintre ei se aruncaseră în apele învolburate, ca să-i salveze. Adrian a fost scos la suprafaţă cel dintâi şi dus, de urgenţă, la spital, de nişte muncitori care treceau într-un camion. Ivory cunoştea urmarea: se dusese chiar el în China, după Adrian şi făcuse toate demersurile necesare înapoierii sale în ţară. În privinţa Keirei, lucrurile au stat altfel. Călugării trebuiseră să-şi reînnoiască eforturile în trei rânduri pentru a o elibera, în cele din urmă, din carcasa maşinii luate de curent. Când au scos-o pe mal, camionul plecase deja. Au dus-o, inconştientă, la mănăstire. Lama a aflat la iuţeală că tentativa de asasinat fusese opera unei triade care acţiona în acea regiune şi ale cărei ramificaţii se întindeau până la Pekin. Aşa că a ascuns-o pe Keira printre călugări. Câteva zile mai târziu, mănăstirea a avut de îndurat vizita violentă a unor indivizi. Preotul a jurat că discipolii lui se aruncaseră, într-adevăr, în apă, încercând să-i scape pe occidentali de la înec, însă nu putuseră face nimic pentru fată, care a pierit. Cei trei călugări care o ajutaseră au fost supuşi aceluiaşi interogatoriu, dar nu a vorbit niciunul. Keira a zăcut zece zile în comă; o infecţie i-a întârziat vindecarea, dar călugării au izbutit să o pună pe picioare.

Când s-a înzdrăvenit îndeajuns pentru a suporta o călătorie, lama a trimis-o departe de mănăstirea lui, unde risca să fie din nou căutată. Avusese grijă s-o deghizeze în călugăr până când se linişteau lucrurile.

– Şi ce s-a întâmplat după aceea? a întrebat Ivory.

– Păi, n-o să mă crezi, dar, din păcate, planul preotului nu s-a desfăşurat deloc aşa cum prevăzuse el.

Conversaţia a mai durat încă zece minute. Când Ivory a închis, cartela telefonică i se epuizase. El a plecat în goana mare

spre hotel, şi-a făcut bagajul şi a sărit într-un taxi. În drum, l-a sunat pe Walter, de pe mobil, şi l-a anunţat că pornise spre el.

După o jumătate de oră, taxiul a oprit în faţa unei clădiri impunătoare, cocoţată pe colina Atenei. Ivory a luat liftul până la etajul trei, pe culoarul căruia a început să caute, grăbit, camera 307. A bătut la uşă şi a intrat. Walter a ascultat, cu gura căscată, ceea ce i-a povestit Ivory.

– Iată, dragul meu Walter, acum ştii tot sau aproape tot.

– Optsprezece luni? E îngrozitor! Aveţi vreo idee cum o putem elibera?

– Nu, câtuşi de puţin. Dar să privim latura pozitivă a lucrurilor: acum avem certitudinea că este în viaţă.

– Mă întreb cum o să primească vestea Adrian. Mi-e teamă că o să-l afecteze şi mai mult.

– Măcar de-ar afla-o. Mi s-ar lua o mare greutate de pe inimă, răspunse Ivory, cu un oftat. Ce noutăţi ai despre el?

– Din păcate, niciuna, cu excepţia faptului că toată lumea pare optimistă, mi se spune că vom putea sta de vorbă cu el peste cel mult o zi, poate chiar peste câteva ore.

– Să sperăm că optimismul ăsta are o bază reală. Astăzi, mă întorc la Paris; trebuie să găsesc o modalitate ca s-o scot pe Keira din situaţia în care se află. Ocupă-te de Adrian; dacă şansa îţi îngăduie să stai de vorbă cu el, să nu-i spui încă nimic.

– N-am să pot păstra secretul în privinţa Keirei; mi-e imposibil, cred că Adrian m-ar strânge de gât.

– Nu mă gândeam la aşa ceva. Dar nu-i împărtăşi bănuielile noastre, e încă prea devreme. Ştiu eu de ce îţi cer asta. Pe curând, Walter, am să te ţin la curent.

Garther

– Ce i-ai făgăduit acestui lama?

Mă priveşti mâhnită şi ridici din umeri. Îmi spui că, dacă aceia care au atentat la viaţa noastră ar afla că ai supravieţuit, şi-ar reîncepe hăituiala chiar şi dincolo de frontiere. Şi, dacă nu ar putea pune mâna pe tine, eu aş fi primul de care ar avea grijă. În schimbul tuturor serviciilor pe care ni le-a făcut, lama ţi-a cerut să-i dai doi ani din viaţa ta. Doi ani pe care să-i petreci retrasă în mănăstire, unde să meditezi şi să hotărăşti ce curs vei da existenţei tale. „A doua oară n-o să mai aveţi şansa asta. Doi ani

ca să reflectezi asupra unei vieţi pe care ai fost în pericol s-o pierzi nu e un târg chiar atât de prost”, ţi-a spus el. Când lucrurile s-ar linişti, lama ar găsi un mijloc prin care să te scoată din ţară.

– Doi ani, ca să salvez vieţile amândurora, asta-i tot ce mi-a cerut, iar eu am acceptat pactul. Am rezistat, fiindcă erai în afara pericolului. Dacă ai şti de câte ori mi-am imaginat, din mănăstirea asta, cum îţi petreci zilele… Dacă ai şti cum am revăzut în minte locurile pe unde ne-am plimbat… Dacă ai şti câte clipe am trăit în căsuţa ta din Londra… Mi-am umplut zilele cu toate momentele astea, trăite în închipuire.

– Îţi promit că…

– Mai târziu, Adrian, îmi spui şi îmi atingi buzele cu mâna. Mâine, ai să pleci. Mai am de îndurat optsprezece luni. Nu-ţi face griji pentru mine, viaţa de aici nu este chiar atât de grea, stau în aer liber, am timp să mă gândesc, mult timp. Nu te uita la mine ca la o sfântă sau ca la o iluminată. Nu te consider mai important decât eşti; nu fac asta pentru tine, ci pentru mine.

– Pentru tine? Ce ai de câştigat?

– Înlătur posibilitatea de a te pierde pentru a doua oară. Dacă noaptea trecută nu le-aş fi semnalat călugărilor prezenţa ta, ai fi pierit în pădure.

– Tu i-ai anunţat?

– Doar nu era să te las să mori de frig!

– Indiferent ce i-ai promis preotului, o ştergem de aici. Ai să vii cu mine vrând-nevrând, chiar dacă trebuie să-ţi trag o bătaie soră cu moartea şi să te fac pachet.

Pentru prima oară, după atâta vreme, îţi revăd zâmbetul, un zâmbet adevărat. Îţi pui mâna pe obrazul meu şi mă mângâi.

– De acord, s-o ştergem. Oricum, n-aş rezista să te văd plecând. Şi te-aş urî pentru că m-ai lăsat aici.

– Cât mai avem până când temnicerii tăi îşi vor da seama că nu mai eşti în celulă?

– Dar nu sunt temnicerii mei; sunt liberă să circul pe unde cred de cuviinţă.

– Şi călugărul ăla, care te însoţea la râu, nu era acolo ca să te supravegheze?

– Mă escorta, ca să nu mi se întâmple ceva pe drum. Sunt singura femeie din mănăstire, aşa că, pentru a-mi face toaleta, mă duc în fiecare noapte la râu. Mă rog, am făcut asta pe toată durata verii şi la începutul toamnei, dar ieri a fost ultima mea

ieşire.

Mi-am desfăcut sacul, am scos din el un pulover şi nişte pantaloni. Ţi-am întins hainele.

– Ce faci?

– Îmbracă-te, plecăm imediat.

– Vasăzică, nu ţi-a ajuns experienţa de ieri. Afară trebuie să fie zero grade; peste o oră, vor fi minus zece. N-avem nicio şansă să traversăm câmpia în timpul nopţii.

– După cum n-o putem traversa nici ziua, în amiaza mare, fără să fim reperaţi! E o oră de mers, crezi că putem supravieţui?

– Primul sat este la o oră de mers cu maşina! Iar noi nu avem aşa ceva.

– Eu nu-ţi vorbesc despre un sat, ci despre o tabără de nomazi.

– Dacă e o tabără de nomazi, se prea poate să-şi fi mutat locul.

– O să fie acolo, iar oamenii aceia ne vor ajuta.

– Doar n-o să stăm acum să ne certăm. Fie, mergem în tabăra ta de nomazi! ai spus, în timp ce-ţi puneai puloverul şi pantalonii.

– Unde e afurisita aia de poartă, ca să ieşim de aici? te-am întrebat.

– Chiar în faţa ta… Mai că am ajuns!

Cum ieşim afară, te trag spre pădure, dar tu mă apuci de braţ şi mă îndrumi spre cărarea ce duce la râu.

– Nu e cazul să rătăcim printre copaci, mai avem prea puţin timp până când ne va cuprinde frigul.

Cunoşti regiunea mai bine decât mine, aşa că te ascult şi te las să-mi fii călăuză. La râu, recunosc cărarea ce urcă pe deal. Ne trebuie zece minute ca să ajungem acolo şi încă trei sferturi de oră ca să trecem de culme şi să găsim valea aceea largă, unde se află tabăra. Cincizeci şi cinci de minute, şi scăpăm de necaz.

Noaptea e mai geroasă decât mi-am închipuit. Am început deja să dârdâi, iar râul încă nu se zăreşte. Tu nu vorbeşti deloc, toată atenţia îţi este îndreptată asupra drumului pe care mergem. Nu-ţi pot reproşa tăcerea, probabil că ai toate motivele să-ţi cruţi puterile, în timp ce ale mele scad cu fiecare pas.

Când ajungem la capătul câmpului lucrat de călugări în fiecare zi, încep să fiu îngrijorat că te-am atras în situaţia asta. De câteva minute, mă lupt cu amorţeala care mă cuprinde.

– N-am să reuşesc niciodată, îmi spui, gâfâind. Din gură îţi iese, la fiecare cuvânt pe care îl rosteşti, un abur alburiu. Te

strâng lângă mine şi îţi fricţionez spatele. Aş vrea să te sărut, dar buzele îmi sunt îngheţate… şi, apoi, mă chemi la ordine.

– N-avem nicio clipă de pierdut, nu trebuie să stăm nemişcaţi. Să mergem cât mai repede la tabăra ta, altfel, o să murim îngheţaţi.

Mi-e atât de frig, încât tremur din tot corpul.

Coasta dealului pare să se lungească pe măsură ce urcăm. Trebuie să ne ţinem bine, mai avem cel mult zece minute şi ajungem în vârf; de acolo, pe noaptea asta luminoasă, o să vedem, cu siguranţă, corturile din depărtare. Chiar şi numai gândul la căldura care domneşte în ele ne va reda curajul şi puterea. Ştiu că, ajunşi în vârf, coborâşul până în vale ne va lua cel mult un sfert de oră; şi, chiar dacă o să fim la capătul puterilor, am să strig după ajutor, şi gata. Cu puţin noroc, prietenii mei, nomazii, or să mă audă strigând în toiul nopţii.

Tu cazi de trei ori; de trei ori te ajut să te ridici. A patra oară, faţa ta are o paloare înspăimântătoare. Buzele îţi sunt albastre, ca atunci când te-ai înecat sub ochii mei, în apele Fluviului Galben. Te ridic, te iau de subsuoară şi te duc pe sus.

Pe drum, urlu la tine să rezişti şi îţi interzic să închizi ochii.

– Nu mai ţipa la mine, gemi tu. Mi-e destul de greu şi aşa. Ţi-am spus eu că nu trebuia, dar n-ai vrut să mă asculţi.

O sută de metri, mai avem o sută de metri până în vârf. Îmi zoresc paşii; te simt mai uşoară, ai mai prins puţină putere.

– Ultima suflare, îmi spui tu, o ultimă tresărire înainte de moarte. Hai, grăbeşte-te, în loc să te uiţi la mine cu faţa asta răvăşită. Nu-ţi mai vine să râzi?

Faci pe grozava. Buzele tale înţepenite se chinuie să articuleze cuvintele, totuşi, te îndrepţi, mă dai deoparte şi începi să mergi din nou, de una singură, luând-o înainte.

– Mai cu viaţă, Adrian, mai cu viaţă!

Cincizeci de metri! Te îndepărtezi de mine; degeaba îmi chinui picioarele, nu pot ţine pasul cu tine. Ai să fii sus înaintea mea.

– Hei, vii odată? Hai, dă-i zor!

Treizeci de metri. Culmea nu mai e departe, aproape că ai ajuns. Trebuie să ţi-o iau înainte, vreau să fiu primul care vede tabăra salvatoare.

– N-ai să ajungi dacă te laşi pe tânjală; eu nu mă mai pot întoarce ca să te caut. Grăbeşte-te, Adrian, dă-i zor!

Zece metri! Ai atins vârful dealului şi stai dreaptă ca un stâlp, cu mâinile în şolduri. Te văd din spate: priveşti valea fără să scoţi

o vorbă.

Cinci metri! Or să-mi crape plămânii. Patru metri! Astea care mă zgâlţâie din cap până în picioare nu mai sunt dârdâieli, ci spasme. Nu mai am putere, mă clatin, cad. Tu nu-mi dai nicio atenţie. Trebuie să mă ridic, nu mai am decât vreo doi-trei metri, însă pământul e atât de moale, iar cerul luminat de Luna plină e atât de frumos. Simt o adiere de vânt care mă mângâie pe obraji şi mă leagănă.

Te apleci asupra mea. Un cumplit acces de tuse îmi sfâşie pieptul. Noaptea este albă, atât de albă, încât vezi ca în timpul zilei. Asta trebuie să fie efectul frigului. Luminozitatea e aproape insuportabilă, mă orbeşte.

– Uite, îmi arăţi tu valea, ţi-am spus eu, prietenii tăi au plecat. Nu trebuie să le porţi pică, sunt nomazi, Adrian. Prieteni sau nu, ei nu rămân niciodată prea mult în acelaşi loc.

Deschid cu greu ochii; în mijlocul câmpiei, în locul taberei atât de dorite, zăresc, în depărtare, meterezele mânăstirii. Am mers în cerc, ne-am întors pe urmele propriilor paşi. Totuşi, e cu neputinţă, nu suntem în aceeaşi vâlcea, nu văd păduricea.

– Îmi pare nespus de rău, nu fi supărat pe mine, murmuri tu. Am făgăduit ceva şi făgăduielile nu pot fi încălcate. Mi-ai jurat că mă vei duce înapoi, la Addis-Abeba. Dacă te-ai putea ţine de cuvânt, ai face-o, nu-i aşa? Uite cum suferi din pricina propriei neputinţe, aşa că înţelege-mă. Mă înţelegi, nu?

Mă săruţi pe frunte. Buzele îţi sunt îngheţate. Zâmbeşti şi te îndepărtezi. Paşii tăi par siguri, ca şi cum, deodată, frigul n-ar mai avea nicio putere asupra ta. Înaintezi liniştită, în noapte, îndreptându-te spre mănăstire. Nu mai am putere să te reţin, nici să te ajung. Sunt prizonierul propriului trup, care îmi refuză orice mişcare, de parcă braţele şi picioarele mi-ar fi legate fedeleş. Neputincios, aşa cum mi-ai spus înainte de a mă abandona.

Când ajungi în faţa zidului de incintă, cele două porţi uriaşe ale mănăstirii se deschid, tu te întorci spre mine pentru ultima oară şi intri.

Eşti prea departe ca să te aud şi totuşi vocea ta limpede ajunge până la mine.

– Ai răbdare, Adrian. Poate că ne vom regăsi. Optsprezece luni nu sunt chiar atât de îngrozitoare atunci când iubeşti. Nu-ţi fie teamă de nimic, vei scăpa, ai în tine această forţă şi apoi, vine cineva, aproape că a sosit. Te iubesc, Adrian, te iubesc.

Porţile grele ale templului Garther se închid în urma siluetei

tale fragile.

Îţi urlu numele în noapte, urlu ca un lup prins în capcană, care vede cum vine moartea spre el. Mă zbat, trag din răsputeri de legături, în ciuda membrelor înţepenite. Strig iar şi iar, când, deodată, în mijlocul câmpiei pustii, aud o voce care îmi spune: „Linişteşte-te, Adrian”. Vocea îmi e cunoscută, e a unui prieten. Walter repetă o frază fără nicio noimă.

– Ei drăcie, da’ potoleşte-te odată, Adrian. Până la urmă, ai să te răneşti!

Atena, Spitalul Universitar, serviciul infecţii pulmonare

– Ei drăcie, da’ potoleşte-te odată, Adrian. Până la urmă, ai să te răneşti!

Deschid ochii, vreau să mă ridic, dar sunt legat. Chipul lui Walter stă plecat asupra mea, cu o expresie total derutată.

– Te-ai întors cu adevărat printre noi, ori te afli într-un nou episod de delir?

Murmur:

– Unde suntem?

– Mai întâi, răspunde-mi la o mică întrebare: cu cine vorbeşti, cine sunt eu?

– Ce ai, Walter, te-ai prostit de tot sau ce naiba?

Walter bate din palme. Nu-i înţeleg deloc însufleţirea.

El se repede la uşă şi strigă pe culoar că m-am trezit, iar vestea pare să-l înveselească. Rămâne în uşă, cu capul scos afară, apoi se întoarce, foarte necăjit.

– Eu nu ştiu cum reuşeşti să trăieşti în ţara asta: la ora prânzului, parcă se opreşte viaţa în loc. Nu-i nici picior de infirmieră; parcă aş fi într-un vis, zău aşa. Aha, da, am promis că-ţi spun unde suntem. Suntem la etajul trei, în Spitalul Universitar din Atena, la serviciul de infecţii pulmonare, camera 307. Când ai să poţi, trebuie să vii la fereastră, ca să admiri priveliştea, e destul de frumoasă. De aici, vezi rada. E cam rar să ai parte de o asemenea panoramă într-un spital. Mama ta şi delicioasa ta mătuşă Elena au mutat munţii din loc ca să fii pus într-o cameră cu un singur pat. Departamentul administrativ n-a avut nicio clipă de răgaz. Delicioasa ta mătuşă Elena şi mama ta sunt două sfinte, crede-mă.

– Ce fac aici şi de ce sunt legat?

– Trebuie să înţelegi că hotărârea de a te lega de pat nu a fost luată cu inima uşoară, însă ai avut câteva episoade de delir atât de violente, încât s-a considerat că ar fi mai prudent să te protejăm de tine însuţi. Şi, pe urmă, infirmierele se saturaseră să te culeagă de pe jos în toiul nopţii. Eşti al naibii de agitat în timpul somnului, mai că nici nu-mi vine să cred! Bun, presupun că nu am acest drept, dar, având în vedere că toată lumea trage aghioase, mă consider drept unica autoritate competentă, aşa că o să te eliberez.

– Walter, ai de gând să-mi spui de ce sunt într-o cameră de spital?

– Nu-ţi aminteşti nimic?

– Dacă mi-aş aminti de ceva, nu ţi-aş mai pune ţie întrebări!

Walter se duce la fereastră şi priveşte afară.

– Nu ştiu ce să fac, spune el, visător. Aş prefera să-ţi recapeţi mai întâi puterile. O să vorbim după aia, îţi promit.

Mă aşez în capul oaselor, pe pat. Mi se învârteşte capul. Walter se repede să mă ţină, ca să nu cad.

– Vezi? Ce ţi-am spus eu? Hai, întinde-te şi linişteşte-te. Mama ta şi delicioasa ta mătuşă Elena îşi fac atâta sânge rău, încât te rog să fii bun şi să rămâi treaz când or veni ele să te vadă, mai pe seară. Niciun fel de oboseală inutilă. Clar? E un ordin! Atunci când medicii, infirmierele şi întreaga Atena soilesc, eu sunt ăla care comandă!

Gura îmi este uscată. Walter îmi întinde un pahar cu apă.

– Încet, bătrâne, eşti sub perfuzie de multă vreme, nici nu ştiu dacă ai voie să bei. Nu fi un bolnav nesuferit, te rog eu!

– Walter, ai un minut ca să-mi spui în ce împrejurări am ajuns aici sau îmi smulg toate tuburile astea!

– N-ar fi trebuit să te dezleg!

– Cincizeci de secunde!

– Nu-i deloc frumos acest mic şantaj din partea ta, mă dezamăgeşti tare mult, Adrian!

– Patruzeci!

– După ce o s-o vezi pe mama ta!

– Treizeci!

– Atunci, după ce trece vizita şi-mi confirmă doctorii că eşti complet restabilit.

– Douăzeci!

– Dar eşti insuportabil cu nerăbdarea asta a ta. Te veghez de

zile întregi, ai putea să-mi vorbeşti totuşi în alt fel!

– Zece!

– Adrian! zbiară Walter, ia-ţi imediat mâna de pe perfuzie! Adrian, te avertizez: o singură picătură de sânge pe cearşafurile astea albe, şi nu mai răspund de nimic.

– Cinci!

– Bine, ai câştigat, o să-ţi spun, dar să ştii că m-am supărat pe tine.

– Te ascult, Walter!

– Nu-ţi mai aduci aminte de nimic?

– De nimic.

– Nici de sosirea mea la Hydra?

– Ba da, de asta îmi aduc aminte.

– Dar de cafeaua pe care am băut-o pe terasa bistro-ului vecin cu magazinul delicioasei tale mătuşi?

– Şi de asta.

– Dar de fotografia Keirei, pe care ţi-am arătat-o?

– Bineînţeles că-mi aduc aminte.

– Semn bun… Şi după aia?

– Destul de vag. Am luat naveta de Atena, apoi ne-am spus „la revedere” pe aeroport. Tu plecai la Londra, eu plecam în China. Dar nu mai ştiu dacă a fost ceva real sau un coşmar fără sfârşit.

– Nu, nu, te asigur; a fost absolut real. Ai luat avionul, chiar dacă n-ai ajuns prea departe, dar hai să ne întoarcem la sosirea mea pe insulă. Of, dar la ce bun să mai pierdem timpul? Trebuie să-ţi dau două veşti!

– Începe cu aia rea.

– Imposibil. Dacă n-o afli pe aia bună, n-ai să înţelegi nimic din aia rea.

– Păi, dacă n-am de ales, spune-o pe aia bună…

– Keira este în viaţă. Asta nu mai e o ipoteză, ci o certitudine!

M-am ridicat, pe pat, dintr-o săritură.

– Ei bine, ţi-am spus principalul. Acum, ce-ai zice de o mică pauză, un antract, până vine mămica ta sau apar doctorii, ori şi ea, şi ei?

– Walter, termină cu maimuţăreala, care e vestea rea?

– Să luăm lucrurile pe rând. M-ai întrebat ce cauţi aici, aşa că lasă-mă să-ţi explic. Trebuie totuşi să ştii că ai schimbat itinerarul unui 747, ceea ce nu e la îndemâna oricui. Eşti încă în viaţă numai datorită prezenţei de spirit a unei stewardese. La o

oră după decolarea avionului în care erai, te-ai simţit teribil de rău. Pesemne că, atunci când ai făcut marele tău plonjon în Fluviul Galben, te-ai pricopsit cu vreo bacterie care ţi-a provocat o infecţie pulmonară straşnică. Dar să ne întoarcem la zborul spre Pekin. Păreai că dormi liniştit, în fotoliu, dar, când ţi-a adus platoul cu mâncare, stewardesa în chestiune a fost frapată de paloarea ta şi de transpiraţia care îţi şiroia pe frunte. A încercat să te trezească, însă fără niciun succes. Respirai greu şi pulsul îţi era foarte slab. Confruntat cu o situaţie atât de gravă, pilotul a făcut cale-ntoarsă şi ai fost adus de urgenţă aici. Am aflat vestea a doua zi după ce am sosit la Londra şi m-am întors imediat.

– N-am ajuns deloc în China?

– Ei bine, nu, îmi pare nespus de rău.

– Şi Keira unde e?

– A fost salvată de călugării care vă găzduiseră în apropierea muntelui ăluia, i-am uitat numele...

– Hua Shan!

– Cum zici tu! A fost îngrijită, dar, din păcate, nici nu se însănătoşise bine, că autorităţile au şi luat-o la întrebări. La opt zile după ce a fost arestată, a compărut în faţa unui tribunal şi a fost judecată pentru că pătrunsese şi circulase fără documente pe teritoriul chinez, prin urmare, fără autorizaţie guvernamentală.

– Dar nu putea avea acte la ea, de vreme ce erau în maşina de pe fundul fluviului!

– Suntem absolut de acord. Din păcate, tare mi-e teamă că, la pledoarie, avocatul pus din oficiu nu s-a oprit deloc asupra acestui detaliu. Keira a fost condamnată la optsprezece luni de temniţă grea. Este încarcerată la Garther, o fostă mănăstire transformată în penitenciar, din provincia Sichuan, nu departe de Tibet.

– Optsprezece luni?

– Da, şi, după serviciul nostru consular, cu care am stat de vorbă, ar fi putut fi şi mai rău.

– Mai rău? Optsprezece luni, Walter! Îţi dai seama ce înseamnă să stai optsprezece luni într-o puşcărie chineză?

– Puşcăria-i puşcărie, dar, în fond, recunosc că ai dreptate.

– Ăia au încercat să ne asasineze şi tot ea stă după gratii?

– Pentru autorităţile chineze, este vinovată. O să mergem la ambasade, ca să-i pledăm cauza şi să le cerem ajutorul. O să facem tot ce este cu putinţă. Am să te ajut din răsputeri.

– Tu crezi, într-adevăr, că ambasadele or să-şi pună pielea în saramură şi or să-şi compromită interesele economice doar ca s-o elibereze pe ea?

Walter s-a întors la fereastră.

– Mi-e teamă că nici suferinţa ei, nici a ta nu înduioşează prea multă lume. Mai degrabă cred că trebuie să ne înarmăm cu răbdare şi să ne rugăm ca ea să-şi îndure cât mai uşor cu putinţă osânda. Adrian, sunt sincer dezolat, ştiu cât e de cumplită situaţia, dar… ce faci cu perfuzia aia?

– O tai de aici. Trebuie să mă duc la închisoarea Garther, vreau ca ea să afle că o să mă lupt ca s-o eliberez.

Walter se aruncă asupra mea, imobilizându-mi mâinile cu o forţă împotriva căreia nu puteam lupta în starea în care mă aflam.

– Ascultă-mă, Adrian, când ai ajuns aici, imunitatea ta era la pământ, infecţia se extindea din oră în oră, în mod îngrijorător. Ai delirat zile întregi, iar accesele de febră prin care ai trecut puteau să-ţi fie fatale de câteva ori. Doctorii au fost nevoiţi să-ţi inducă un fel de comă artificială, pentru a-ţi proteja creierul. Am stat lângă tine, făcând de gardă, când eu, când mama ta, când încântătoarea ta mătuşă. Mama ta a îmbătrânit cu zece ani în zece zile, prin urmare, încetează cu copilăriile şi poartă-te ca un om mare!

– OK, Walter, am priceput lecţia ta, mă poţi lăsa singur, liniştit.

– Îţi atrag atenţia că, dacă îţi apropii mâna de cateter, o primeşti pe a mea peste mutră!

– Îţi promit că nici nu mă clintesc.

– Mai bine. În ultimul timp, mi s-a luat de delirurile tale.

– Nici n-ai idee cât de stranii îmi sunt visele.

– Te rog să mă crezi că, în răstimpul dintre momentul când ţi se lua ţie temperatura şi momentul când luam eu mesele alea scârboase, la bufet, am avut răgazul să ascult o droaie de inepţii de-ale tale. Singura mea mângâiere, în infernul ăsta, au fost prăjiturile pe care mi le aducea delicioasa ta mătuşă Elena.

– Scuză-mă, Walter, dar ce-i cu felul ăsta nou în care te referi la Elena?

– Nu înţeleg, despre ce vorbeşti?

– Despre „delicioasa” mea mătuşă!

– Am tot dreptul s-o consider delicioasă pe mătuşa ta, nu? Are un umor delicios, bucătăria ei este delicioasă, râsul ei este

delicios, conversaţia ei este delicioasă, nu văd care e problema.

– E cu douăzeci de ani mai în vârstă decât tine.

– Ei bravo, halal mentalitate! Nu te ştiam aşa de încuiat! Keira are cu zece ani mai puţin decât tine, dar văd că nu te deranjează! Eşti un mărginit, asta eşti!

– Doar n-o să-mi spui că te-a fermecat mătuşă-mea! Şi cu Miss Jenkins ce faci?

– Cu Miss Jenkins sunt tot la faza discuţiilor despre veterinarii căţeilor noştri. Trebuie să recunoşti că, în problema senzualităţii, nu-i chiar nirvana.

– Adicătelea, cu mătuşă-mea, problema senzualităţii…? Nu, nu care cumva să-mi răspunzi, nu vreau să ştiu nimic!

– Iar tu nu-mi pune în gură vorbe pe care nu le-am spus! Cu mătuşa ta vorbesc despre o sumedenie de lucruri. Şi ne amuzăm copios. Doar n-o să ne reproşezi că ne mai schimbăm şi noi gândurile, după toată bătaia de cap pe care ne-ai pricinuit-o.

– Fă ce vrei. La urma urmei, de ce m-oi băga…

– Sunt fericit s-o aud.

– Walter, eu am de îndeplinit o promisiune, nu pot sta cu mâinile în sân. E musai să mă duc în China, după Keira, e musai s-o duc înapoi, în Valea Omo, de unde n-ar fi trebuit s-o iau niciodată.

– Mai întâi, pune-te pe picioare şi vedem noi după aia. Nu mai e mult şi vine vizita; te las să te odihneşti, am de făcut nişte drumuri.

– Walter!

– Da!

– Ce am spus în timpul delirului?

– Ai strigat-o pe Keira de o mie şapte sute şaizeci şi trei de ori, mă rog, cifra e aproximativă, e posibil să nu te fi auzit chiar de fiecare dată; în schimb, pe mine nu m-ai strigat decât de trei ori, mă simt destul de ofensat. Între două episoade de convulsii, se mai întâmpla să deschizi ochii, privind în gol – era destul de înfricoşător – şi, după aia, îţi pierdeai din nou cunoştinţa.

În cameră a intrat o infirmieră. Lui Walter i s-a luat o piatră de pe inimă.

– În sfârşit, v-aţi trezit, îmi spune ea, schimbându-mi perfuzia.

Îmi vâră un termometru în gură, îmi înfăşoară un tensiometru pe braţ şi notează pe o foaie cifrele constatate.

– O să vină imediat şi vizita, îmi spune.

Chipul şi constituţia ei îmi amintesc de cineva. Când iese din

cameră, legănându-şi şoldurile, am impresia că o recunosc în ea pe pasagera unui autocar ce gonea pe drumul către Garther. Un angajat al serviciului de întreţinere face curăţenie pe culoar; ajuns în faţa uşii mele, ne zâmbeşte larg, lui Walter şi mie. Poartă un pulover şi o vestă groasă, de lână şi seamănă ca două picături de apă cu soţul unei proprietărese de restaurant întâlnite în delirul meu pricinuit de febră.

– M-a vizitat cineva?

– Mama ta, mătuşa ta şi cu mine. Dar de ce întrebi?

– De-aia. Te-am visat.

– Ce grozăvie! Îţi ordon să nu dezvălui niciodată chestia asta!

– Nu fi prost. Erai însoţit de un profesor bătrân pe care l-am întâlnit la Paris, o cunoştinţă a Keirei, nici nu mai ştiu cât a fost vis şi cât realitate.

– Fii pe pace, lucrurile se vor aşeza din nou, încetul cu încetul, la locul lor, ai să vezi. În ceea ce-l priveşte pe bătrânul profesor, îmi pare foarte rău, dar n-am nicio explicaţie. Dar am să-i spun vreo două vorbe despre chestia asta mătuşii tale, care s-ar putea simţi jignită că, în vis, o vezi sub înfăţişarea de moşneag,

– Presupun că febra e de vină.

– Probabil, dar nu sunt sigur că asta ar consola-o... Acum, odihneşte-te, am sporovăit prea mult. Mă întorc pe seară. Am să sun la consulatul nostru, ca să-i pisez cu problema Keirei. O fac în fiecare zi, la oră fixă.

– Walter?

– Ce mai e?

– Mulţumesc.

– Totuşi!

Walter iese din cameră. Încerc să mă ridic. Îmi tremură picioarele, dar, dacă mă sprijin mai întâi de spatele fotoliului de lângă pat, apoi de masa cu rotile şi, în sfârşit, de calorifer, izbutesc să ajung lângă fereastră.

Ce-i drept, priveliştea e frumoasă. Spitalul, cocoţat pe colină, are golful la picioare. În depărtare, se zăreşte Pireul. Am văzut de atâtea ori portul ăsta, din copilărie până acum! Şi totuşi, nu l-am privit niciodată cu adevărat. Fericirea te face distrat. Azi, de la fereastra camerei 307 a spitalului din Atena, îl privesc altfel.

În josul străzii, îl observ pe Walter, care intră într-o cabină telefonică. De bună seamă că sună la consulat.

Sub aerul lui stângaci, se ascunde un tip formidabil şi sunt norocos că îmi este prieten.

Paris, insula Saint-Louis

Ivory se ridică şi răspunde la telefon.

– Ce veşti ai?

– Una bună şi alta mai supărătoare.

– Atunci, începe cu a doua.

– E ceva bizar…

– Ce anume?

– Mania asta de a alege întotdeauna să asculţi vestea proastă… O să încep cu aia bună; fără ea, cealaltă n-ar mai avea niciun sens! În dimineaţa asta, temperatura i-a scăzut şi este conştient.

– Într-adevăr, e o veste minunată, care mă încântă. Mi s-a luat o piatră uriaşă de pe inimă.

– Mai degrabă sunteţi extraordinar de uşurat, fiindcă, fără Adrian, speranţa de a vă vedea cercetările continuate s-ar fi spulberat, nu-i aşa?

– Eram cu adevărat îngrijorat pentru soarta lui. Altfel, crezi că aş fi riscat să vin acolo, să-l vizitez?

– Poate că n-ar fi trebuit s-o faceţi. Mi-e teamă că am vorbit prea aproape de patul lui; pare-se că a auzit unele frânturi din conversaţia noastră.

– A reţinut ceva? întrebă Ivory.

– Nişte amintiri prea vagi, încât să le acorde vreo importanţă, l-am convins că delira.

– Este o stângăcie de neiertat, am fost imprudent.

– Aţi vrut să-l vedeţi fără să fiţi văzut şi, pe urmă, doctorii v-au asigurat că e inconştient.

– Medicina este o ştiinţă încă aproximativă. Eşti sigur că nu bănuieşte nimic?

– Liniştiţi-vă, are alte lucruri în minte.

– Asta era vestea supărătoare pe care voiai să mi-o dai?

– Nu, ceea ce mă preocupă pe mine este hotărârea lui de a pleca în China. Eu v-am spus: n-o să stea cu mâinile în sân nicio clipă din astea optsprezece luni. Mai degrabă o să le petreacă sub fereastra celulei în care este întemniţată Keira. Atât timp cât este închisă, n-o să se ocupe decât de eliberarea ei. De îndată ce îl externează, zboară în China.

– Mă îndoiesc că va primi viza.

– Dacă e nevoie, o să ajungă la Garther traversând Bhutanul pe jos.

– Trebuie să-şi reia cercetările, n-am să pot aştepta optsprezece luni.

– Exact acelaşi lucru mi l-a spus şi el despre femeia pe care o iubeşte; tare mi-e teamă că şi dumneavoastră, şi el trebuie să aveţi răbdare.

– La vârsta mea, optsprezece luni au o cu totul altă importanţă; nu ştiu dacă mă pot lăuda cu o asemenea speranţă de viaţă.

– Ei, haideţi, sunteţi în plină formă. Şi, pe urmă, viaţa se încheie, în sută la sută din cazuri, prin moarte, răspunse Walter. Şi peste mine poate să dea un autobuz, când ies din cabina asta.

– Ţine-l pe loc cu orice preţ. Fă-l să-şi ia gândul de la orice acţiune în zilele următoare. Nu-l lăsa, în niciun caz, să intre în contact cu consulatul şi, cu atât mai puţin, să apeleze la autorităţile chineze.

– De ce?

– Pentru că partida care se joacă cere diplomaţie şi nu se poate spune că el ar străluci în acest domeniu.

– Pot să ştiu şi eu ce aveţi în cap?

– În şah, asta se numeşte rocadă. O să-ţi spun mai multe peste vreo două zile. La revedere, Walter, şi fii atent când traversezi strada…

După încheierea convorbirii, Walter ieşi din cabină şi se duse să-şi dezmorţească picioarele.

Londra, St. James Square

Taxiul negru se opri în faţa elegantei faţade victoriene a unei reşedinţe particulare. Ivory coborî, îi plăti şoferului, îşi luă bagajul şi aşteptă până când maşina se îndepărtă. Trase de un lanţ ce atârna în dreapta unei uşi din fier forjat. Auzi un clopoţel şi paşi care se apropiau. Îi deschise un majordom. Ivory îi dădu un cartonaş pe care îşi înscrisese numele.

– Fii amabil şi spune-i şefului dumitale că aş dori să mă primească, este vorba despre o chestiune relativ urgentă.

Majordomul se temea că stăpânul său nu este în oraş şi se îndoia că poate fi întâlnit.

– Nu ştiu dacă Sir Ashton se află la reşedinţa lui din Kent, pe domeniul de vânătoare sau la vreuna dintre amante şi, ca s-o spun pe-a dreaptă, puţin îmi pasă. Ce ştiu eu este că, dacă va

trebui să plec fără să-l întâlnesc, stăpânul, aşa cum îi spui, ar putea să se facă foc pe dumneata, şi încă pentru foarte multă vreme. De aceea, te invit să intri în legătură cu el; o să dau o raită în jurul nobilului vostru cartier şi, când o să sun din nou la uşa asta, ai să-mi spui adresa la care doreşte să ne vedem.

Ivory coborî cele câteva trepte de la intrare şi ieşi să se plimbe pe stradă, cu valijoara în mână. Zece minute mai târziu, în timp ce hoinărea pe lângă grilajul unui scuar, o berlină luxoasă opri lângă trotuar. Din ea ieşi un şofer care îi deschise portiera: avea ordin să-l conducă într-un loc aflat la două ore de Londra.

Câmpia englezească era la fel de frumoasă ca în cele mai vechi amintiri ale lui Ivory, dar nu la fel de vastă şi nici la fel de verde ca pajiştile de pe meleagul lui natal, Noua Zeelandă, însă trebuia să recunoască: peisajul care îi defila prin faţa ochilor era totuşi foarte atrăgător.

Aşezat confortabil pe bancheta din spate, Ivory profită de această călătorie pentru a se mai odihni. La ora prânzului, pneurile scrâşnind pe pietriş îl deşteptară din visare. Maşina mergea pe o alee maiestuoasă, mărginită de tufe de eucalipt perfect tunse. Apoi se opri sub un portic cu coloane năpădite de trandafiri agăţători. Un servitor îl întâmpină pe vizitator şi îl conduse, prin casă, până în salonaşul unde era aşteptat de gazdă.

– Coniac, bourbon, gin?

– Un pahar de apă o să fie perfect. Bună ziua, Sir Ashton.

– Sunt douăzeci de ani de când nu ne-am văzut, nu?

– Douăzeci şi cinci, şi să nu-mi spui că-s neschimbat. Hai să privim lucrurile în faţă, am îmbătrânit amândoi.

– Îmi închipui că nu te-a adus aici tocmai subiectul ăsta.

– Ba închipuie-ţi că da! Cât timp avem?

– Dumneata eşti invitatul, aşa că spune singur.

– Eu vorbeam despre cât timp ne-a mai rămas pe acest Pământ. La vârsta noastră, cel mult zece ani, nu?

– Ce ştiu eu? Şi, pe urmă, n-am chef să mă gândesc la asta.

– Ce domeniu magnific, spuse Ivory, privind parcul întins din faţa ferestrelor. Pare-se că nici reşedinţa dumitale din Kent nu e mai prejos decât aceasta.

– Am să-i felicit, din partea dumitale, pe arhitecţi. Atunci, ăsta e obiectul vizitei?

– Necazul cu toate proprietăţile e că nu poţi să le iei cu tine în mormânt. Toate bogăţiile astea adunate cu preţul atâtor eforturi

şi al atâtor sacrificii, devenite zadarnice în ultimul ceas! Chiar dacă îţi parchezi în faţa cimitirului Jaguarul ăsta frumos, cu interiorul de piele şi cu aplicaţii de lemn, între noi fie spus, ce mare scofală ai făcut?

– Dragul meu, dar aceste bogăţii le sunt transmise generaţiilor care urmează, aşa cum ni le-au transmis şi nouă părinţii.

– În ceea ce te priveşte, frumoasă moştenire, într-adevăr.

– Deşi compania dumitale nu-mi este dezagreabilă, am totuşi un program foarte încărcat; prin urmare, ce-ar fi să-mi spui unde vrei să ajungi?

– Vezi dumneata, vremurile s-au schimbat; mă gândeam la asta nu mai departe de ieri, citind ziarele. Marii financiari sunt băgaţi după gratii şi zac în celule strâmte, până la sfârşitul zilelor lor. Adio, hoteluri strălucitoare şi domenii luxoase! De-acum, nouă metri pătraţi, maximum maximorum, doar dacă au celulă VIP! Şi, în timpul ăsta, urmaşii le risipesc ultimele parale, încercând să-şi schimbe numele, ca să scape de ruşinea lăsată moştenire de părinţi. Cel mai rău e că nimeni nu mai este cruţat; impunitatea a devenit un lux pe care nu şi-l mai pot permite nici chiar cei mai bogaţi şi mai puternici. Capetele cad unele după altele, aşa e la modă. Ştii asta mai bine decât mine; politicienii nu mai au idei, iar, dacă au, nu mai sunt de acceptat. Prin urmare, ce poate fi mai nimerit, pentru a escamota carenţa de proiecte sociale adevărate, decât să alimentezi răzbunarea populară? Extrema bogăţie a unora este răspunzătoare pentru sărăcia altora. În ziua de azi, toată lumea ştie asta.

– Sper că n-ai venit la mine acasă ca să mă pisezi cu proza dumitale revoluţionară sau cu setea de dreptate socială!

– Proză revoluţionară? Aici te înşeli, altul mai conservator decât mine nici că mai există. În schimb, când îmi atribui setea de dreptate, mă onorezi.

– La obiect, Ivory, începi să mă plictiseşti cât se poate de serios.

– Vreau să-ţi propun un târg, ceva legat de dreptate, după cum spui. Îţi ofer cheia celulei în care ţi-ai putea sfârşi zilele – dacă aş trimite la *Daily News* sau la *Observer* dosarul tău, pe care îl deţin –, în schimbul libertăţii unei tinere arheologe. Acum înţelegi despre ce vreau să-ţi vorbesc?

– Ce dosar? Şi cu ce drept vii aici să mă ameninţi?

– Trafic de influenţă, însuşire de venituri necuvenite, finanţare

ocultă a Camerei Deputaţilor, conflicte de interese în diversele dumitale societăţi, folosire abuzivă a unor bunuri sociale, evaziune fiscală… Bătrâne, eşti un fenomen, nu te dai în lături de la nimic. Nu-ţi faci probleme nici chiar atunci când ordoni asasinarea unui om de ştiinţă. Ce fel de otravă a folosit asasinul dumitale plătit, ca să te descotorosească de Adrian, şi cum i-a inoculat-o? În vreo băutură consumată la aeroport? În paharul care i-a fost servit înaintea decolării? Sau e vorba despre vreo otravă care acţionează asupra epidermei? O uşoară înţepătură, în timp ce era controlat de agenţii de la securitatea aeroportuară? Acum poţi să-mi spui, sunt curios să aflu!

– Bătrâne, eşti caraghios, bietul de tine!

– Embolie pulmonară, la bordul unui avion de cursă lungă, cu destinaţia China. Pentru un roman poliţist, ăsta e un titlu cam lung, mai ales că, în cazul de faţă, crima e departe de a fi perfectă!

– Acuzaţiile tale gratuite şi nefondate mă lasă rece. Cară-te de aici, până nu pun să fii dat pe uşă afară.

– În zilele noastre, presa scrisă nu mai are timp să-şi verifice informaţiile. Rigoarea editorială de odinioară este sacrificată pe altarul tirajelor mari. Nu-i putem blama, în era internetului, concurenţa e acerbă. Un lord ca dumneata, pus la stâlpul infamiei, face ca ziarele să fie vândute al naibii de bine! Să nu crezi că vârsta te-ar împiedica să vezi cum se încheie lucrările unei comisii de anchetă. Adevărata putere nu se mai găseşte în cabinetele ministeriale şi în adunările generale; astăzi, procesele sunt alimentate de ziare, care furnizează şi probele, obţin şi mărturiile victimelor. Judecătorii nu mai au decât să pronunţe sentinţa. Cât despre relaţii, nu mai poţi conta pe nimeni. Nicio autoritate nu şi-ar asuma riscul de a se compromite, mai ales pentru vreun membru de-al său. Frica de cangrenă e prea mare. De acum, justiţia este independentă, nu în asta constă întreaga nobleţe a democraţiei? Uită-te la financiarul ăla american responsabil pentru cea mai mare escrocherie a secolului! În două-trei luni, totul a fost pus la punct!

– Dar ce vrei de la mine, fir-ar să fie?

– Nu m-ai auzit? Tocmai ţi-am spus: fă tot ce îţi stă în putere ca s-o eliberezi pe arheologă. Cât despre mine, o să am bunătatea de a le ascunde celorlalţi tot ce ai urzit împotriva ei şi a prietenului său. Sărman nebun, dacă le-aş dezvălui că nu ţi-a fost de-ajuns tentativa de asasinat, ci, pe deasupra, l-ai mai şi

otrăvit pe băiat, ai fi mătrăşit din consiliu şi înlocuit cu o persoană mai respectabilă.

– Eşti cu desăvârşire ridicol, şi nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Atunci, nu-mi rămâne decât să te salut, Sir Ashton. Mai pot abuza puţin de generozitatea dumitale? M-ar putea duce şoferul cel puţin până la vreo gară? Nu că mi-ar fi teamă să merg pe jos, dar, dacă mi s-ar întâmpla ceva pe drum, după ce te-am vizitat, faptul ar crea o impresie dintre cele mai neplăcute.

– Maşina mea îţi stă la dispoziţie, spune-i şoferului să te ducă unde vrei, pleacă de aici!

– E foarte generos din partea dumitale, ceea ce mă îndeamnă să fiu şi eu la fel. Te las să te gândeşti până diseară. Mă găseşti la *Dorchester,* nu ezita să mă suni. Documentele pe care i le-am încredinţat în dimineaţa asta mesagerului meu vor fi duse la destinaţie abia mâine. Asta dacă nu contramandez acţiunea între timp, bineînţeles. Te asigur că, având în vedere ceea ce pot dezvălui aceste hârtii, cererea mea este mai mult decât rezonabilă.

– Dacă îţi închipui că mă poţi şantaja într-un mod atât de grosolan, faci o mare greşeală.

– Cine vorbeşte de şantaj? Eu nu obţin niciun avantaj personal de pe urma micului nostru târg. Frumoasă zi, nu-i aşa? Te las să te bucuri de ea după pofta inimii.

Ivory îşi luă bagajul şi traversă, neînsoţit, culoarul ce ducea la uşă. Şoferul, care trăgea dintr-o ţigară lângă grădina de trandafiri, se repezi spre limuzină şi-i deschise portiera.

– Termină-ţi ţigara în linişte, prietene, îi spuse Ivory, răspunzându-i la salut. Am tot timpul.

De la fereastra biroului, Sir Ashton îl privea pe Ivory luând loc pe bancheta din spatele Jaguarului său şi pufni de furie, în timp ce maşina se îndepărta pe alee. O uşă mascată în peretele bibliotecii se deschise şi, în încăpere, intră un bărbat.

– Mi-a luat piuitul, trebuie să-ţi mărturisesc că nu mă aşteptam la aşa ceva.

– Boul ăsta bătrân a venit să mă ameninţe la mine acasă. Da' cine îşi închipuie că este?

Invitatul lui Sir Ashton nu răspunse.

– Ce-i? Ce ai, de faci mutra asta? Doar n-o să-mi începi şi tu! tună Sir Ashton. Dacă această căzătură îndrăzneşte să mă acuze în mod public de ceva, o să-i pună pielea pe băţ un batalion de avocaţi. Nu am absolut nimic să-mi reproşez. Sper că mă crezi!

Invitatul lui Sir Ashton luă o carafă de cristal şi îşi turnă un pahar mare de porto, pe care îl bău dintr-o sorbitură.

– Ai de gând să spui ceva, sau ce mama dracului? se înfurie Sir Ashton.

– Dacă ar fi să aleg, aş prefera să te trimit la mama dracului; măcar aşa, prietenia noastră n-ar avea de suferit decât câteva zile sau cel mult câteva săptămâni.

– Ia întinde-o de aici, Vackeers, cu aroganţa ta cu tot.

– Te asigur, nu e vorba de nicio aroganţă. Îmi pare sincer rău de ceea ce ţi se întâmplă; în locul tău, nu l-aş subestima pe Ivory. După cum ai spus, e cam nebun, ceea ce îl face cu atât mai periculos.

Şi Vackeers ieşi, fără să mai spună vreo vorbă.

Londra, hotel Dorchester, în cursul serii

Telefonul suna. Ivory deschise ochii şi se uită la pendula de pe şemineu. Conversaţia nu dură mult. El aşteptă câteva clipe, apoi dădu un telefon de pe mobil.

– Voiam să-ţi mulţumesc. M-a sunat, tocmai am terminat convorbirea. Mi-ai dat un ajutor nespus de preţios.

– N-am făcut mare lucru.

– Ba da, dimpotrivă. Ce-ai zice de o partidă de şah? La tine acasă, la Amsterdam, joia viitoare. Îţi surâde?

După ce vorbi cu Vackeers, Ivory mai dădu un ultim telefon. Walter îi ascultă cu atenţie instrucţiunile şi avu grijă să-l felicite pentru lovitura lui de maestru.

– Walter, nu-ţi face prea multe iluzii, încă n-am ajuns la capătul încercărilor. Chiar dacă reuşim s-o aducem pe Keira, asta nu înseamnă că se află în afara pericolului. Sir Ashton n-o să se lase; l-am zgâlţâit zdravăn şi, unde mai pui, chiar pe terenul lui, dar n-am avut de ales. Ai încredere în experienţa mea: de îndată ce va avea ocazia, o să-şi ia revanşa. Chestia asta trebuie neapărat să rămână între noi; deocamdată, n-avem nevoie să-l îngrijorăm pe Adrian, nu trebuie să ştie absolut deloc cum a ajuns la spital.

– Şi, în privinţa Keirei, cum trebuie să-i înfăţişez lucrurile?

– Scorneşte, născoceşte, spune că tu ai aranjat totul.

Atena, a doua zi

Elena şi mama îşi petrecuseră dimineaţa la căpătâiul meu; ca în fiecare zi de când fusesem internat în spital, luaseră prima navetă care pleca de la Hydra la ora 7:00. Sosite la Pireu, alergaseră să prindă autobuzul care le lăsase, o jumătate de oră mai târziu, în faţa clinicii. După ce îşi luaseră repede micul dejun la bufet, intraseră în camera mea, încărcate de merinde, de flori şi de urări de însănătoşire grabnică trimise de tot satul. Ca întotdeauna, spre seară aveau să plece, să ia din nou autobuzul şi să se îmbarce, la Pireu, pe ultimul vas-navetă ce le ducea acasă. De când mă îmbolnăvisem, Elena nu-şi mai deschisese magazinul, mama stătea tot timpul în bucătărie, iar mâncarea pregătită cu atâta dragoste şi speranţă era savurată, până la urmă, de infirmierele care îi vegheau fiul.

Era deja prânzul şi cred că vorbăria lor necontenită mă obosea mai rău decât sechelele pneumoniei ăsteia tâmpite.

Dar, când au auzit un ciocănit în uşă, au tăcut amândouă. Încă nu asistasem niciodată la acest fenomen, la fel de surprinzător ca tăcerea bruscă a greierilor în mijlocul unei zile însorite. Intrând, Walter mi-a observat aerul buimac.

– Ce-i? Ce s-a întâmplat? mă întrebă el.

– Nimic, absolut nimic.

– Ba da, văd foarte bine, toţi aveţi nişte feţe ciudate.

– Ba deloc, când ai intrat, stăteam de vorbă cu delicioasa mea mătuşă Elena şi cu mama, atâta tot.

– Despre ce vorbeaţi?

Mama luă imediat cuvântul.

– Tocmai spuneam că boala asta ar putea avea nişte urmări neaşteptate.

– Ah, da? întrebă Walter îngrijorat. Ce au zis doctorii?

– Oh, ei au zis că Adrian poate ieşi săptămâna viitoare; dar maică-sa zice că fii-su s-a prostit. Acesta e buletinul lui de sănătate, dacă vrei să ştii tot. Walter, ar trebui să te duci să bei o cafea cu soră-mea, în timp ce eu o să-i spun vreo două vorbe lui Adrian.

– Aş fi fericit, dar, mai întâi, trebuie să discut ceva cu el. Nu vă supăraţi, dar e necesar să vorbim ca de la bărbat la bărbat.

– Păi, dacă femeile nu mai sunt bine-venite, să ieşim, spuse Elena, ridicându-se.

Şi o trase după ea pe mama, lăsându-ne pe Walter şi pe mine

singuri.

– Am nişte veşti extraordinare, îmi spuse el, aşezându-se pe marginea patului meu.

– Începe totuşi cu aia rea.

– În şase zile, ne trebuie un paşaport, însă, în absenţa Keirei, nu-l putem obţine.

– Nu înţeleg despre ce vorbeşti.

– Bănuiam eu, dar tu eşti ăla care mi-a cerut să încep cu vestea rea. La urma urmei, pesimismul ăsta sistematic este agasant. Bun, ascultă aici, fiindcă, dacă-ţi zic că am o veste bună, e bună. Ţi-am spus că am nişte cunoştinţe bine înfipte în consiliul de administraţie al Academiei noastre?

Şi Walter începe să-mi explice cum că Academia noastră iniţiase o serie de programe de cercetare şi de schimburi cu nişte mari universităţi chineze. Nu ştiam. Îmi mai spune că, de la o călătorie la alta, până la urmă, se stabiliseră anumite legături, la diferite niveluri ale ierarhiei diplomatice. Walter îmi destănuieşte că, mulţumită relaţiilor lui, a reuşit să pună în mişcare un mecanism silenţios, ale cărui rotiţe se învârtesc necontenit. Începând cu o chinezoaică doctorandă la academia noastră, şi al cărei tată era un judecător cu trecere pe lângă factorii de decizie, continuând cu câţiva diplomaţi de la serviciul de vize al Majestăţii Sale, trecând prin Turcia, unde se afla un consul ce-şi desfăşurase o mare parte din carieră la Pekin şi încă mai cunoştea câţiva demnitari de acolo, rotiţele au continuat să se învârtească, din ţară în ţară, din continent în continent, până când, în provincia Sichuan, s-a produs ultimul declic. Autorităţile locale, care deveniseră binevoitoare, se întrebau, de câtăva vreme, dacă avocatul ce o apărase pe o tânără occidentală nu avusese cumva nişte lacune de vocabular în timpul audierilor prealabile procesului. Unele probleme de interpretare ar fi putut explica de ce omisese acesta să-i spună judecătorului care se ocupa de cazul respectiv că cetăţeana străină, condamnată pentru că nu avea acte, deţinea, de fapt, un paşaport perfect valabil. Bunăvoinţa fiind la ordinea zilei, iar magistratul fiind promovat, Keira urma să fie graţiată, cu condiţia să prezinte această nouă dovadă în faţa tribunalului din Chengdu. Şi, atunci, singurul lucru care mai rămânea de făcut era să fie trecută dincolo de frontiera Republicii Populare Chineze.

– Vorbeşti serios? am întrebat, ridicându-mă dintr-o săritură şi luându-l pe Walter în braţe.

– Ţi se pare că glumesc? Ai fi putut avea delicateţea să observi că, de grija ta, ca să nu-ţi mai lungesc chinul, nici măcar n-am respirat!

Eram atât de fericit, încât am început să valsez cu el ca nebunul. Încă mai dansam în mijlocul rezervei când a intrat mama. S-a uitat la amândoi şi a închis, din nou, uşa.

Am auzit-o oftând din rărunchi, pe culoar, şi pe mătuşa Elena spunându-i: „Doar n-o să începi din nou!”

Capul mi se cam învârtea, aşa că a trebuit să mă bag iar în pat.

– Când, când o să fie liberă?

– Ah, vasăzică ai uitat de cealaltă mică veste, pe care ai hotărât s-o asculţi totuşi în primul rând. Aşadar, îţi repet. Magistratul chinez acceptă s-o elibereze pe Keira dacă îi prezentăm paşaportul ei în şase zile. Preţiosul document zăcând însă pe fundul fluviului, am avea nevoie de unul nou-nouţ. În absenţa celei interesate şi într-un termen atât de scurt, lucrul este imposibil. Acum pricepi mai bine ce problemă avem?

– Şase zile? Numai de atât dispunem?

– Dacă iei în calcul că ne trebuie o zi ca să ajungem la tribunalul din Chengdu, nu ne mai rămân decât cinci, în care să fabricăm un nou paşaport. Dacă nu se întâmplă o minune, nu ştiu cum o să ne descurcăm.

– E musai ca paşaportul să fie nou?

– În caz că pneumonia ţi s-a urcat la cap, o să-ţi atrag atenţia că eu nu port chipiu de vameş! Îmi închipui că, din moment ce documentul nu a expirat, e cât se poate de valabil. De ce?

– Deoarece Keira are dublă cetăţenie: franceză şi engleză. Cât despre capul meu, e în perfectă stare, mulţumesc pentru grijă. Îmi amintesc foarte bine că ea a intrat în China cu paşaportul britanic. Pe ăsta a primit viza. Ştiu, pentru că i l-am luat eu însumi de la agenţie. Îl avea întotdeauna la ea. Când am găsit microfonul, am răsturnat tot sacul, iar paşaportul francez nu era acolo. Sunt sigur.

– Minunată veste! Dar unde este? Nu vreau să-ţi întunec bucuria, dar ne-a rămas foarte puţin timp ca să punem mâna pe el, zău aşa!

– N-am idee…

– Cel mai neînsemnat lucru pe care-l pot spune e că am avansat mult. O să dau două-trei telefoane şi mă întorc. Mătuşa şi mama ta aşteaptă afară şi n-aş vrea să ne considere mârlani.

Walter a ieşit din cameră, mama şi mătuşa Elena au intrat imediat. Mama s-a instalat în fotoliu şi a deschis televizorul pus pe perete, în faţa patului meu, fără să-mi spună o vorbă, ceea ce pe Elena a făcut-o să zâmbească.

– Ce fermecător e Walter ăsta, nu-i aşa? a spus mătuşa, aşezându-se la picioarele patului.

I-am aruncat o privire cu înţeles. Poate că nu era cel mai nimerit moment să vorbim despre el, de faţă cu mama.

– Şi destul de chipeş, nu crezi? a continuat ea, fără să ţină seama de semnele mele.

Fără să-şi ia ochii de la ecran, mama i-a răspuns în locul meu.

– Şi destul de tânăr, dacă vrei să ştii părerea mea! Dar vedeţi-vă de ale voastre, ca şi cum n-aş fi de faţă! După o conversaţie între bărbaţi, ce poate fi mai normal decât un taifas între mătuşă şi nepot? Mamele nu contează! După ce se termină emisiunea asta, mă duc să stau la taclale cu infirmierele. Cine ştie, poate că-mi dau ele nişte veşti despre fii-miu!

– Pricepi de ce se vorbeşte despre tragedia greacă, îmi spune Elena, aruncând o privire furişă spre soră-sa. Stând, în continuare, cu spatele la noi, mama nu-şi dezlipea ochii de televizor, căruia îi oprise sonorul, ca să nu scape nimic din discuţia noastră.

Canalul respectiv difuza un documentar despre triburile nomade care populează platourile înalte din Tibet.

– Ce pisălogeală, asta e cel puţin a cincea oară când îl transmit, a oftat mama, stingând televizorul. Ei, ce-i? De ce faci mutra asta?

– În documentarul ăsta era cumva o fetiţă?

– Habar n-am, poate. De ce?

Preferam să nu-i răspund. Walter a bătut la uşă. Elena i-a propus să meargă la bufet. „Ca să-i permit soră-mii să se bucure puţin de băiatul ei”, a pretextat ea, ridicându-se. Walter nu s-a lăsat rugat de două ori.

– Ca să mă bucur puţin de băiatul meu! Vezi să nu, a exclamat mama, de îndată ce s-a închis uşa. Ar fi trebuit s-o vezi: de când ai căzut la pat şi a venit prietenul tău aici, parcă ar fi o fetişcană. Ce caraghioslâc!

– Când ţi se aprind călcâiele, nu contează vârsta. Şi, pe urmă, ce vrei, e fericită.

– Nu e fericită pentru că i s-au aprins călcâiele, ci pentru că este curtată.

– Dar tu? Şi tu te-ai putea gândi să-ţi refaci viaţa, nu? Ţii doliu de prea multă vreme. Dacă laşi pe cineva să-ţi intre în casă, nu înseamnă că-l goneşti pe tata din inima ta.

– Tu-mi spui asta? În casa mea, nu va fi decât un singur bărbat, iar acest bărbat e taică-tău. Chiar dacă odihneşte în cimitir, este cât se poate de prezent; vorbesc cu el în fiecare zi, când mă scol, vorbesc cu el în bucătărie, pe terasă, când îmi îngrijesc florile, pe drum, când cobor în sat, iar seara, când mă culc, vorbesc cu el din nou. Dacă tatăl tău nu mai este aici, nu înseamnă că sunt singură. Dar, cu Elena, lucrurile nu stau la fel, ea n-a avut niciodată norocul să întâlnească un bărbat ca al meu.

– Încă un motiv pentru care s-o lăsăm să flirteze, nu crezi?

– Nu mă împotrivesc fericirii mătuşii tale, dar aş prefera să nu fie la mijloc un prieten al băiatului meu. Ştiu că poate sunt de modă veche, dar dă-mi şi mie voie să am nişte defecte. N-avea decât să-i cadă cu tronc prietenului ăla al lui Walter, care a venit să te vadă.

M-am ridicat în capul oaselor. Mama a profitat imediat de ocazie, ca să-mi aranjeze pernele.

– Ce prieten?

– Nu ştiu, l-am zărit pe culoar acum câteva zile, încă nu îţi reveniseşi. N-am avut ocazia să-l cunosc, a plecat chiar când veneam eu. În orice caz, era foarte elegant, arăta bine, avea un chip măsliniu. Şi, pe urmă, în loc să aibă cu douăzeci de ani mai puţin decât mătuşă-ta, avea cu douăzeci de ani mai mult.

– Şi n-ai idee cine era?

– L-am văzut doar în trecere. Acum, odihneşte-te, ca să prinzi puteri. Hai să schimbăm subiectul, îi aud pe porumbeii noştri gângurind pe culoar, cred că or să intre.

Elena venise după mama: dacă nu voiau să piardă ultima navetă spre Hydra, era timpul să plece. Walter le-a condus până la lift şi, după câteva clipe, s-a întors.

– Mătuşa mi-a povestit două-trei întâmplări din copilăria ta, are un haz nebun.

– Dacă zici tu!

– Adrian, te sâcâie ceva?

– Mama mi-a spus că te-a văzut, acum câteva zile, cu un prieten care ar fi venit să mă viziteze. Cine era?

– Mama ta trebuie să se fi înşelat, o fi fost cineva care cerea vreo lămurire. De altfel, acum, că vorbim despre el, îmi amintesc. E chiar aşa: un domn bătrân, care îşi căuta o rudă; l-

am îndrumat spre biroul asistentelor.

– Cred că ştiu cum să punem mâna pe paşaportul Keirei.

– Uite ceva mult mai interesant, te ascult.

– Ne-ar putea ajuta sora ei, Jeanne.

– Şi ştii cum să dăm de această Jeanne?

– Da, mă rog, nu, spun destul de jenat.

– Da sau nu?

– N-am putut îndrăzni s-o sun ca să-i spun despre accident.

– Nu i-ai dat soră-sii nicio veste despre Keira? Niciun telefon în astea trei luni?

– Mi-era imposibil să-i spun la telefon că a murit, iar să mă duc la Paris era peste puterile mele.

– Ce laşitate! E îngrozitor, îţi dai seama în ce hal de îngrijorare trebuie să fie? De altfel, cum se face că încă nu s-a alarmat?

– Se întâmpla adesea ca Jeanne şi Keira să nu ştie una de cealaltă multă vreme.

– Ei bine, te poftesc să iei legătura cu ea cât mai repede şi, când spun cât mai repede, mă refer chiar la ziua de azi!

– Nu, trebuie să dau ochii cu ea.

– Nu fi caraghios, eşti ţintuit în pat şi n-avem timp de pierdut, mi-a întors-o Walter, întinzându-mi receptorul telefonului. Descurcă-te cum ştii cu conştiinţa ta, dar sună chiar acum.

Am încercat să mă descurc, cum am putut mai bine, cu conştiinţa mea; când Walter m-a lăsat singur în cameră, am sunat la muzeul de pe cheiul Branly. Jeanne era într-o şedinţă şi nu putea fi deranjată. Am format numărul iar şi iar, până când telefonista mi-a spus că era inutil s-o sâcâi. Am ghicit că Jeanne nu avea niciun zor să stea de vorbă cu mine, că mă socotea complice la tăcerea Keirei şi că-mi purta şi mie pică, pentru că nu primise veşti. Am sunat pentru ultima oară şi i-am explicat telefonistei că trebuia să vorbesc cât mai urgent cu Jeanne, că era o chestiune de viaţă şi de moarte, care o privea pe sora ei.

– Keira a păţit ceva? a întrebat Jeanne, cu vocea tremurândă.

– Amândoi am păţit ceva, i-am răspuns, cu inima grea. Am nevoie de dumneata, Jeanne. Acum.

I-am spus povestea noastră, atenuând episodul tragic de pe Fluviul Galben, i-am vorbit despre accident, fără să mă opresc prea mult asupra împrejurărilor în care a avut loc. I-am jurat că sora ei este în afara pericolului, i-am explicat că, din cauza unei poveşti stupide cu actele, a fost arestată şi reţinută în China. N-am rostit cuvântul închisoare, simţeam cât se poate de bine că,

la fiecare frază, Jeanne primea câte o lovitură; în câteva rânduri, şi-a înăbuşit hohotele de plâns, iar eu mi-am stăpânit, în câteva rânduri, emoţia. Nu ştiu să mint, nu ştiu chiar deloc. Jeanne a înţeles foarte repede că situaţia era mult mai îngrijorătoare decât voiam să-i mărturisesc. M-a pus să jur, iar şi iar, că surioara ei este pe deplin sănătoasă. I-am făgăduit că i-o voi aduce înapoi teafără şi nevătămată şi i-am explicat că, pentru asta, trebuia să am în mână, cât se poate de repede, paşaportul ei. Jeanne nu ştia unde să-l caute, dar mi-a spus că pleacă imediat de la birou, că, dacă trebuie, o să-şi întoarcă toată casa pe dos şi că o să mă sune cât mai iute.

Când am închis, m-a cuprins o tristeţe neagră. Convorbirea cu Jeanne m-a făcut să simt şi mai tare dorul de Keira, povara absenţei ei; pur şi simplu, mi-a redeşteptat suferinţa.

Dar Jeanne nu a traversat Parisul chiar cu una, cu două. Pe cheiuri, a trecut de trei ori pe stop şi abia a reuşit să evite o camionetă; pe podul Alexandre III, maşinuţa a deviat, iar ea a reuşit s-o redreseze în ultima clipă, sub un potop de claxoane; apoi s-a băgat pe toate benzile pentru autobuz, a urcat pe trotuarul unui bulevard prea aglomerat, a fost gata-gata să răstoarne un biciclist, dar a ajuns, ca prin farmec, fără nicio zgârietură, în faţa casei.

În holul clădirii, a bătut la uşa portăresei şi a rugat-o să-i dea o mână de ajutor. Doamna Hereira n-o mai văzuse niciodată pe Jeanne în halul ăla. Liftul era oprit de nişte tipi care descărcau ceva la etajul trei. Au urcat amândouă treptele, patru câte patru. Când au ajuns în casă, Jeanne a pus-o pe doamna Hereira să scotocească în salon şi în bucătărie, în timp ce ea se ocupa de dormitoare. Nu trebuia lăsat nimic la voia întâmplării. Era musai să deschidă toate dulapurile, să golească sertarele, să găsească paşaportul Keirei oriunde s-ar fi aflat acesta.

Într-o oră, tot apartamentul fusese răvăşit. Nici un spărgător n-ar fi fost capabil să facă o asemenea dezordine. Cărţile din bibliotecă zăceau pe jos, hainele erau împrăştiate dintr-o cameră în alta, fotoliile erau răsturnate. Până şi patul fusese desfăcut. Jeanne începuse să-şi piardă speranţa, când a auzit-o pe doamna Hereira zbierând din vestibul. S-a repezit acolo. Consola care îndeplinea rolul de birou era cu picioarele în sus, dar portăreasa flutura, victorioasă, micul livret cu coperte bordo. Jeanne a luat-o în braţe şi a pupat-o pe amândoi obrajii.

Când Jeanne m-a sunat, eram singur în cameră. Walter plecase la hotel. Am vorbit mult la telefon, am pus-o să-mi povestească, să-mi umple, cu amintiri din copilăria lor, golul lăsat de absenţa Keirei. Jeanne mi-a îndeplinit cu dragă inimă rugămintea; cred că, la fel ca mine, şi ea îi ducea dorul. Mi-a promis că-mi trimite paşaportul prin poşta expres. I-am dictat adresa mea de la spitalul din Atena şi, atunci, m-a întrebat cum mă simt.

A treia zi, vizita a durat mai mult ca de obicei. Şeful secţiei de pneumologie continua să-şi pună întrebări în privinţa cazului meu. Nimeni nu putea să-şi explice cum făcusem o infecţie pulmonară atât de gravă fără niciun simptom premergător. În momentul în care mă urcasem în avion, eram perfect sănătos. Medicul m-a asigurat că, dacă stewardesa n-ar fi avut prezenţa de spirit să-l alerteze pe comandantul de bord şi dacă acesta nu s-ar fi întors din drum, probabil că aş fi murit înainte de a ajunge la Pekin. Echipa nu mai înţelegea nimic, aici nu era vorba despre un virus şi, în toată cariera lui, nu mai văzuse aşa ceva. Esenţialul, a spus el, dând din umeri, era că reacţionasem bine la tratament. Nu lăsasem problemele chiar de tot în urmă, dar scăpasem cu faţa curată, încă vreo câteva zile de convalescenţă, şi puteam să mă întorc, cât de curând, la viaţa normală. Şeful de secţie îmi promite că mă va externa după vreo opt zile. Nici nu iese bine din camera mea, şi soseşte paşaportul Keirei. Dezlipesc plicul care conţinea preţiosul document şi, înăuntru, găsesc un bileţel de la Jeanne.

„Adu-o cât mai repede, contez pe dumneata, ea este singura mea familie."

Împăturesc hârtia şi deschid paşaportul. Pe această fotografie de identitate, Keira pare puţin mai tânără. Mă hotărăsc să mă îmbrac.

Walter intră în cameră şi mă surprinde în indispensabili şi cămaşă. Mă întreabă ce fac.

– Plec s-o caut şi nu încerca să mă faci să-mi schimb gândul, ar fi zadarnic.

Nu numai că n-a încercat, ba chiar m-a şi ajutat să evadez. Se văitase destul că spitalul e pustiu la ora când Atena îşi făcea siesta, ca să nu profit tocmai acum, când situaţia ne era propice. În timp ce-mi adunam lucrurile, a stat la pândă pe culoar şi, apoi, m-a escortat până la lift, având grijă să nu dăm peste vreun

angajat al clinicii.

Trecând prin faţa rezervei învecinate, am întâlnit o fetiţă care stătea, singură-singurică, în pragul uşii. Purta o pijama semănată cu buburuze. I-a făcut un mic semn cu mâna lui Walter.

– Aici eşti, ştrengăriţo? a spus el, apropiindu-se. Mămica ta încă n-a venit?

Walter s-a întors spre mine şi am înţeles că îmi cunoştea bine vecina de cameră.

– Ea a venit la tine în câte o mică vizită, îmi spune, făcându-i cu ochiul, apăsat şi complice, copilului.

Am îngenuncheat, ca să-i spun şi eu bună ziua. Ea m-a privit, cu un aer şiret, şi a pufnit în râs. Avea obrajii roşii ca merele.

Am ajuns la parter. Totul mergea ca pe roate. Ce-i drept, în lift întâlniserăm un brancardier, dar acesta nu ne-a dat cine ştie ce atenţie. Când uşile cabinei s-au deschis în holul spitalului, am dat nas în nas cu mama şi cu mătuşa Elena. Ei, dar atunci a fost altă poveste, tentativa noastră de evadare s-a transformat într-un coşmar. Mama a început să zbiere şi să mă întrebe ce făceam acolo, sculat din pat. Am luat-o de braţ şi am implorat-o să vină cu mine afară, fără scandal. Dacă i-aş fi cerut să danseze sirtaki în mijlocul bufetului, cred că aş fi avut mai mult succes.

– Doctorii i-au dat voie să facă o plimbărică, spune Walter, în dorinţa de-a o linişti pe mama.

– Şi, ca să facă o plimbărică, se fâţâie cu sacul ăla de voiaj? Nu vreţi să-mi găsiţi şi mie un pat la geriatrie, dacă tot v-aţi pornit? tună ea.

Şi se întoarce spre doi paramedici care treceau pe acolo, îi ghicesc imediat intenţiile: să mă ducă înapoi în rezervă, chiar şi cu forţa, dacă ar fi fost nevoie.

E de-ajuns să mă uit la Walter, care mă înţelege cât ai clipi. Mama începe să vocifereze. Noi sprintăm spre uşa din hol şi reuşim să trecem de ea, mai înainte ca paznicii să reacţioneze la comenzile mamei, care le cerea, în gura mare, să mă prindă.

Nu sunt chiar în cea mai bună formă. La colţul străzii, simt o arsură în piept şi mă apucă un violent acces de tuse. Mă căznesc să respir, inima îmi bate să se rupă şi trebuie să mă opresc, ca să-mi recapăt suflul. Walter se întoarce şi vede doi agenţi de pază alergând înspre noi. Prezenţa lui de spirit a fost o adevărată sclipire de geniu: şchiopătând, s-a repezit în calea gardienilor şi a declarat, făcând o mutră de toată jalea, că a fost îmbrâncit cu sălbăticie de doi tipi care spălaseră putina pe o stradă alăturată.

În timp ce paznicii alergau într-acolo, Walter a chemat un taxi şi mi-a făcut semn să vin şi eu.

Cât a durat drumul, n-a scos o vorbă; văzându-l cufundat brusc în muţenie, m-am îngrijorat, căci nu înţelegeam ce anume îl adusese în starea asta.

Camera pe care o ocupa Walter la hotel a devenit cartierul general unde făceam pregătirile pentru călătoria mea. Patul era destul de încăpător pentru amândoi. Walter instalase la mijlocul patului o pernă-rulou plasată în lungime, pentru a delimita teritoriul fiecăruia. În timp ce eu mă odihneam, el stătea toată ziua la telefon; din când în când, conform spuselor lui, ieşea să ia o gură de aer. Astea erau aproape singurele cuvinte pe care catadicsea să le rostească; abia dacă îmi vorbea.

Nu ştiu prin ce minune a obţinut, de la Ambasada Chinei, aprobarea de a mi se elibera o viză în patruzeci şi opt de ore. I-am mulţumit lui Walter de sute de ori. De când evadaserăm din spital, nu mai era acelaşi.

Într-o seară, în timp ce ne luam cina în cameră, Walter a deschis televizorul, refuzând, în continuare, să stea de vorbă cu mine. Am luat telecomanda şi am închis.

– Ce ai de-mi faci mutrele astea?

Walter mi-a smuls înapoi telecomanda şi a deschis televizorul din nou.

M-am ridicat, am scos firul din priză şi m-am înfipt în faţa lui.

– Dacă am făcut ceva care te-a deranjat, haide să punem lucrurile la punct, o dată pentru totdeauna.

Walter m-a privit lung şi, fără să scoată o vorbă, s-a dus şi s-a încuiat în baie. Degeaba am tot bătut la uşă, n-a vrut să deschidă. După câteva minute, a reapărut în pijama, făcându-mă atent că, dacă auzea fie şi cel mai mic sarcasm din partea mea cu privire la imprimeul în carouri, aveam să dorm pe palier. Apoi, a stins lumina, fără să-mi ureze „noapte bună”.

– Walter, i-am spus pe întuneric, ce-am făcut? Ce se întâmplă?

– Se întâmplă că, uneori, îi e greu omului să te ajute.

S-a făcut din nou tăcere. Mi-am dat seama că nu-i mulţumisem îndeajuns pentru toate eforturile pe care le făcuse în ultimul timp. Ingratitudinea mea trebuie să-l fi rănit, cu siguranţă. Mi-am cerut scuze. Walter mi-a răspuns că nu mai poate el de scuzele mele. Dar, dacă puteam să găsesc o modalitate prin care să fim iertaţi pentru purtarea inadmisibilă faţă de mama şi, mai ales, faţă de mătuşa mea, mi-ar fi fost

recunoscător, a adăugat el. După care, mi-a întors spatele şi a tăcut.

Am aprins din nou lumina şi m-am aşezat în capul oaselor, pe pat.

– Ce mai e? a întrebat Walter.

– Ţie chiar îţi sfârâie călcâiele după Elena?

– Şi ce te doare pe tine? Tu nu te gândeşti decât la Keira, nu-ţi pasă decât de propria ta poveste, eşti numai şi numai pentru tine! Când nu sunt la mijloc cercetările tale şi tâmpitele alea de fragmente, e sănătatea ta; când nu mai e sănătatea ta, e arheologa. Şi, de fiecare dată, e chemat în ajutor bunul Walter. Walter în sus, Walter în jos, dar, dacă încerc şi eu să-ţi destăinuiesc ce mă doare, mă trimiţi la naiba. Să nu-mi spui, acum, că te interesează ofurile mele, fiindcă, atunci când am vrut să-mi deschid sufletul faţă de tine, m-ai luat în balon!

– Te asigur că n-am avut intenţia asta!

– Ei bine, ai zbârcit-o! Acum, putem să dormim?

– Nu, până nu terminăm discuţia asta.

– Ce discuţie, când vorbeşti numai tu? s-a înfuriat Walter.

– Walter, eşti îndrăgostit, cu adevărat, de mătuşă-mea?

– Sunt necăjit fiindcă am necăjit-o atunci când te-am ajutat să fugi din spital; ţi se pare că e un răspuns îndeajuns de mulţumitor?

Mi-am frecat bărbia şi am cugetat câteva clipe.

– Dacă fac în aşa fel încât să fii disculpat şi iertat de orice vină, ai să uiţi de supărarea pe care ţi-am pricinuit-o?

– Tu fă-o şi mai vedem!

– Am să mă ocup de chestia asta chiar mâine, la prima oră.

Chipul lui Walter s-a înseninat, ba chiar am avut parte şi de un mic zâmbet din partea lui. Apoi s-a întors şi a stins lumina.

După cinci minute, a aprins-o din nou şi s-a ridicat în capul oaselor, dintr-o săritură.

– Dar de ce să nu ne cerem scuze chiar în seara asta?

– Vrei s-o sun pe Elena acum?

– Nu e decât ora zece. Eu ţi-am obţinut viza pentru China în două zile, ai putea şi tu să obţii iertarea mătuşii tale în seara asta, nu?

M-am dat jos din pat şi am sunat-o pe mama. I-am ascultat boscorodeala un sfert de oră în cap, fără să pot strecura o vorbuliţă. Când nu a mai avut nimic de spus, am întrebat-o dacă, ştiindu-l pe tata în pericol, nu s-ar fi dus şi ea, indiferent de

împrejurări, să-l caute chiar şi la capătul pământului. Am simţit-o căzând pe gânduri. Nici măcar n-aveam nevoie s-o văd ca să-mi dau seama că zâmbea. Mi-a urat călătorie bună şi m-a rugat să nu zăbovesc pe drum. Cât stăteam eu în China, avea să pregătească nişte bunătăţi demne de acest nume, ca s-o întâmpine pe Keira la întoarcere.

Când să terminăm convorbirea, mi-am adus aminte de motivul pentru care sunasem şi am rugat-o să mi-o dea la telefon pe Elena. Mătuşă-mea se retrăsese deja în camera pentru musafiri, dar am implorat-o pe mama s-o cheme.

Elena socotea că evadarea noastră fusese foarte romantică. Walter, care îşi asumase atâtea riscuri, era un prieten cum nu găseşti mulţi. M-a pus să-i promit că n-o să-i spun niciodată mamei ceea ce îmi mărturisise acum.

M-am dus în baie după Walter, care se plimba ca leul în cuşcă.

– Ei, cum e? m-a întrebat neliniştit.

– Ei, cum să fie? Cred că, în weekendul acesta, în timp ce eu voi zbura spre Pekin, tu vei putea naviga spre Hydra. Mătuşă-mea te aşteaptă să luaţi cina în port; te sfătuiesc să-i comanzi o musaca, e slăbiciunea ei, dar asta rămâne între noi, nu ştii de la mine.

După care, istovit, am stins lumina.

Vineri, în aceeaşi săptămână, Walter m-a condus la aeroport. Avionul a decolat conform orarului. Pe când aparatul se înălţa spre cerul Atenei, am privit Marea Egee dispărându-i sub aripi şi am fost încercat de o senzaţie stranie, de déjà-vu. În zece ore, aveam să fiu în China…

Pekin

După ce formalităţile vamale au luat sfârşit, m-am îmbarcat în avionul ce făcea legătura cu Chengdu.

La aeroport, eram aşteptat de un tânăr traducător trimis de autorităţile chineze. Acesta m-a condus, prin oraş, până la Palatul de Justiţie. Aşezat pe o banchetă incomodă, aveam de aşteptat ore lungi până când judecătorul care se ocupa de cazul Keirei binevoia să mă primească. De fiecare dată când îmi dădea târcoale somnul – nu închisesem ochii de vreo douăzeci şi patru de ore –, însoţitorul meu îmi trăgea câte un cot şi ofta, ca să-mi

dea de înţeles că purtarea mea i se părea inacceptabilă pentru locul în care mă aflam. La sfârşitul după-amiezii, uşa în faţa căreia aşteptam s-a deschis, în sfârşit. Un bărbat foarte corpolent a ieşit din birou, cu un vraf de dosare sub braţ, fără să-mi acorde nici cea mai mică atenţie. M-am ridicat dintr-o săritură şi am alergat după el, spre marea supărare a traducătorului, care şi-a adunat lucrurile în grabă şi a pornit-o repede în urma mea.

Judecătorul s-a oprit şi m-a măsurat cu privirea, de parcă aş fi fost o lighioană ciudată. I-am explicat scopul vizitei mele: fusese stabilit să-i prezint paşaportul Keirei, pentru ca el să anuleze condamnarea şi să-i semneze eliberarea. Traducătorul îşi îndeplinea misiunea cât putea de bine, dar vocea nesigură îi trăda teama de autoritatea celui cu care vorbeam. Judecătorul era grăbit. Nu figuram pe lista audienţelor, iar el nu avea timp pentru mine. A doua zi pleca la Pekin, unde fusese mutat, şi îl mai aştepta încă multă muncă.

M-am aşezat în calea lui. Îmi sărise ţandăra, mai ales că oboseala îşi spunea şi ea cuvântul.

– Pentru ca să vă faceţi respectat, aveţi nevoie să fiţi crud şi indiferent? Faptul că slujiţi justiţia nu vă e de ajuns? l-am întrebat pe judecător.

Traducătorul s-a schimbat la faţă. Paloarea îi era îngrijorătoare. Omul s-a bâlbâit, a refuzat categoric să-mi traducă spusele şi m-a tras deoparte.

– V-aţi pierdut minţile? Ştiţi cu cine vorbiţi? Dacă traduc ce aţi spus acum, la noapte o să dormim în închisoare.

Puţin îmi păsa de avertismentele lui. L-am împins şi am luat-o iar la fugă după judecător, care ne lăsase cu ochii în soare. I-am tăiat din nou calea.

– Diseară, când o să destupaţi o sticlă bună de şampanie, ca să vă sărbătoriţi promovarea, spuneţi-i soţiei dumneavoastră că aţi devenit un personaj atât de puternic, atât de important, încât soarta unei nevinovate n-are de ce să vă mai frământe conştiinţa. În timp ce vă veţi delecta cu pişcoturi, gândiţi-vă şi la copiii dumneavoastră, vorbiţi-le despre sensul onoarei, al moralei, al respectabilităţii, al lumii pe care tatăl lor le-o va lăsa moştenire, o lume unde femei nevinovate pot să zacă în închisoare, fiindcă anumiţi judecători au de făcut nişte lucruri mai bune decât să împartă dreptatea, spuneţi-i toate astea, din partea mea, familiei dumneavoastră; aşa, o să am impresia că particip şi eu, întru câtva, la sărbătorire. Şi Keira, la fel!

De data asta, traducătorul a tras de mine din răsputeri, implorându-mă să tac. În timp ce acesta mă dăscălea, judecătorul ne-a privit şi, în cele din urmă, mi s-a adresat.

– Vorbesc curent limba dumneavoastră, am studiat la Oxford. Traducătorul are dreptate, sunteţi, cu siguranţă, lipsit de educaţie, dar nu şi de un anumit tupeu.

Judecătorul s-a uitat la ceas.

– Daţi-mi paşaportul şi aşteptaţi aici, mă ocup eu de dumneavoastră.

I-am întins actul, pe care mi l-a smuls din mână, şi a plecat iar, cu paşi grăbiţi, spre biroul lui. După cinci minute, în spatele meu au apărut doi poliţişti; nici n-am avut vreme să-mi dau seama de prezenţa lor, că mi-au şi pus cătuşele şi m-au luat *manu militari.* Traducătorul m-a urmat, dându-se de ceasul morţii şi jurându-mi că avea să anunţe la ambasadă, chiar a doua zi. Poliţiştii i-au ordonat să se îndepărteze şi m-au împins, fără niciun fel de menajamente, într-o furgonetă, unde am aterizat ca un sac. După trei ore de zgâlţâială pe un drum plin de hârtoape, am ajuns în curtea închisorii Garther, care nu avea nimic din grandoarea mânăstirii pe care mi-o imaginasem în cele mai cumplite coşmaruri ale mele.

Mi s-au confiscat sacul, ceasul, cureaua de la pantaloni. Eliberat de cătuşe, am fost condus, sub o escortă numeroasă, într-o celulă, unde am făcut cunoştinţă cu tovarăşul meu de detenţie. Acesta trebuie să fi avut şaizeci de ani bătuţi pe muchie. Era cu desăvârşire ştirb: în gură, nu-i zăreai nici urmă de dinte, fie chiar şi un colţ stricat. Tare aş fi vrut să aflu ce crimă săvârşise, de era închis aici, dar conversaţia se anunţa dificilă. El ocupa cuşeta de deasupra, prin urmare, am luat-o pe cea de jos; mi-era egal, până ce am zărit un şobolan borţos, care se preumbla pe culoar. Nu ştiam ce soartă mă aştepta, dar, în această clădire, eram împreună cu Keira. Gândul la ea mi-a dat putere să rezist aici, unde singura stea care se vedea era roşie şi se afla pe cascheta caraliilor.

După o oră, uşa celulei s-a deschis. Am ieşit după tovarăşul meu, urmând un lung şir de întemniţaţi, care coborau, în acelaşi ritm, scara ce ducea la sala de mese. Am ajuns într-o încăpere imensă, unde faţa mea albă a stârnit senzaţie. Puşcăriaşii aşezaţi la masă se uitau lung la mine; îmi imaginam ce putea fi mai rău, dar, după ce s-au amuzat pe seama mea, fiecare şi-a vârât din nou nasul în blidul lui. Supa, în care pluteau ceva orez şi o

fărâmiţă de carne, m-a determinat să trec, fără niciun regret, la regim. Profitând de faptul că toate capetele erau plecate, am privit spre grilajul lung, care ne despărţea de zona unde mâncau femeile. Inima a început să-mi bată mai tare: Keira trebuie că se afla pe undeva, printre şirurile de deţinute care luau masa la câţiva metri de noi. Cum să-i dau de veste că sunt aici, fără să mă prindă paznicii? Nu aveam voie să vorbim, vecinul meu de masă se învârtise de un baston de cauciuc peste ceafă doar fiindcă îi ceruse celui de lângă el să-i dea sarea. Mi-am imaginat ce pedeapsă mă aştepta, dar nu mai puteam, am ţâşnit în sus, am strigat „Keira”, în mijlocul sălii de mese, şi m-am aşezat imediat la loc.

Nu s-a mai auzit niciun clinchet de tacâmuri, niciun mestecat. Caraliii au cercetat sala din priviri, fără să se clintească. Niciunul nu reuşise să localizeze cine încălcase regulamentul. Câteva clipe, a domnit o tăcere de plumb; apoi am auzit brusc o voce cunoscută, strigând „Adrian”.

Toţi deţinuţii şi-au întors capul spre deţinute şi toate deţinutele au privit în direcţia deţinuţilor; chiar şi gardienii au făcut la fel. Din toate părţile sălii aceleia mari, oamenii se uitau unii la alţii.

M-am ridicat şi am înaintat spre grilaj; tu, la fel. Lăsând în urmă o masă după alta, mergeam unul către celălalt, în cea mai mare tăcere.

Gardienii erau atât de uluiţi, încât n-a mişcat niciunul.

Deţinuţii au strigat în cor „Keira”; deţinutele le-au răspuns, la unison, „Adrian”.

Tu nu mai erai decât la câţiva metri. Erai albă ca hârtia, plângeai; eu, la fel. Ne apropiam de grilaj. Clipa asta, atât de aşteptată, ne insuflase o asemenea putere, încât nici nu ne sinchiseam de bastoanele care stăteau la pândă. Mâinile ni s-au unit, cu degetele împletite printre gratii. Mi-am lipit faţa de drugii de fier, iar gura ta s-a lipit de a mea. În această cantină de închisoare chinezească, ţi-am spus: „Te iubesc!”; mi-ai murmurat că şi tu mă iubeşti. Apoi m-ai întrebat ce caut acolo. Venisem să te eliberez. „Din interiorul închisorii?”, mi-ai răspuns. Ce-i drept, copleşit de emoţie, nu mă gândisem la acest amănunt. Dar n-am mai avut timp s-o fac: o lovitură în spatele coapsei m-a pus în genunchi, o alta, în şale, m-a culcat la pământ. Ai fost luată pe sus, în timp ce urlai numele meu; am fost luat pe sus, în timp ce-l urlam pe al tău.

Hydra

Walter îi ceru scuze Elenei. Nu şi-ar fi lăsat mobilul deschis dacă împrejurările n-ar fi fost atât de deosebite şi dacă n-ar fi aşteptat cât de curând veşti din China. Elena îl rugă să răspundă la telefon. Walter se ridică şi se duse ceva mai încolo de terasa restaurantului, făcând câţiva paşi spre port. Ivory dorea să afle noutăţile.

– Nu, domnule, tot nimic. Ştiu doar că avionul lui a aterizat la Pekin. Tot e bine! Dacă socotelile mele sunt corecte, la ora asta trebuie să se fi întâlnit cu judecătorul şi-mi închipui că este în drum spre închisoare; poate că, de acum, este împreună cu Keira. Să-i lăsăm să se bucure de intimitate. O merită! Va imaginaţi ce fericiţi or fi că s-au regăsit! Vă promit că, de îndată ce mă sună, iau legătura cu dumneavoastră.

Walter închise telefonul şi se întoarse la masă.

– Din păcate, îi spuse Elenei, nu era decât un coleg de la Academie, care avea nevoie de o informaţie.

Şi îşi reînnodară conversaţia, în faţa desertului comandat pentru amândoi de Elena.

Închisoarea Garther

Cutezanţa mea din timpul mesei îmi atrăsese simpatia tovarăşilor de închisoare. În timp ce mă întorceam în celulă, încadrat de doi gardieni, am avut parte de câteva bătăi prieteneşti, pe spate, de la deţinuţii care se înapoiau în secţiile lor. Vecinul meu de temniţă mi-a oferit o ţigară, ceea ce, în locul ăsta, trebuie să fi fost un dar de mare preţ. Am aprins-o cu dragă inimă, dar m-a apucat o tuse zdravănă – amintire lăsată de recenta mea infecţie pulmonară –, care l-a făcut pe noul meu tovarăş să râdă cu gura până la urechi.

Scândurile de lemn care serveau drept aşternut erau acoperite cu o rogojină abia ceva mai groasă decât o cuvertură. Când m-am lungit, durerea lăsată de loviturile de baston s-a înteţit, dar eram atât de obosit, încât, cum am pus capul jos, am şi adormit. În vis, am revăzut-o pe Keira, iar chipul ei mi-a stat alături pe toată durata acestei nopţi sordide.

În dimineaţa următoare, am fost treziţi de un gong care a răsunat în toată incinta închisorii. Tovarăşul meu a coborât de pe

cuşeta lui. Si-a pus pantalonii şi şosetele agăţate la căpătâiul patului.

Un gardian ne-a deschis uşa celulei. Vecinul meu şi-a luat gamela şi a ieşit pe culoar. Paznicul mi-a ordonat să nu mă mişc. Am înţeles că, din cauza purtării mele din ajun, nu aveam voie să merg la cantină. M-a copleşit tristeţea: numărasem orele, în speranţa că o voi vedea pe Keira la masă. Trebuia să mai aştept.

Pe măsură ce treceau orele dimineţii, deveneam tot mai îngrijorat, gândindu-mă la pedeapsa pe care poate că o primise ea. Era, şi aşa, atât de palidă… şi, poftim, iată-mă pe mine, ateul, îngenuncheat în faţa patului şi rugându-l pe Dumnezeu să o scape pe Keira de carceră.

Din curte, se auzeau glasurile deţinuţilor. Pesemne că era ora de plimbare. Mie îmi era interzisă. Stăteam în celulă, muncit de îngrijorarea pentru soarta Keirei. În dorinţa de-a o vedea, m-am căţărat pe un taburet, ca să ajung până la ferestruică. Deţinuţii mergeau în rânduri, îndepărtându-se spre o curte interioară. Echilibristica mea în vârful picioarelor m-a făcut să alunec şi să mă întind pe jos; până să mă ridic, curtea se golise.

Soarele urcase, de acum, sus, pe cer; probabil că era prânzul. Doar n-aveau de gând să mă lase să crap de foame, ca să mă înveţe minte ce-i aia disciplina. Nu mă bizuiam pe traducătorul meu ca să ne scoată de aici. Gândul mi-a fugit la Jeanne. O sunasem înainte de a decola de la Atena şi îi făgăduisem că astăzi o să-i dau veşti. Poate că avea să înţeleagă că am păţit ceva. Şi poate că, în câteva zile, avea să alerteze ambasadele noastre.

Eram cu moralul la pământ. Deodată, am auzit nişte paşi pe culoar. În celulă, a intrat un gardian care m-a silit să-l urmez. Am traversat pasarela, am coborât scările metalice şi m-am pomenit în biroul în care, ieri, îmi fuseseră confiscate lucrurile. Acestea mi-au fost restituite, am fost pus să semnez un formular şi, fără să pricep ce mi se întâmplă, am fost împins în curte. După cinci minute, porţile penitenciarului se închiseseră în urma mea. Eram liber. În parcarea pentru vizitatori, staţiona o maşină. S-a deschis o portieră şi traducătorul s-a îndreptat spre mine.

I-am mulţumit că m-a scos de acolo şi i-am cerut scuze că mă îndoisem de el.

– N-am niciun merit, mi-a răspuns el. După ce v-au luat poliţiştii, judecătorul a ieşit din birou şi mi-a cerut să vin aici, la prânz, ca să vă iau. Mi-a mai spus că, după o noapte petrecută la

închisoare, speră că veţi fi învăţat ce-i aia politeţea. Eu nu fac altceva decât să traduc.

– Şi Keira? l-am întrebat imediat.

– Întoarceţi-vă, mi-a răspuns, calm, traducătorul.

Am văzut porţile deschizându-se din nou. Ai apărut tu. Îţi duceai pe umăr bocceluţa. Ai pus-o jos şi ai alergat la mine.

N-am să uit niciodată momentul când ne-am îmbrăţişat în faţa închisorii Garther. Te strângeam atât de tare, încât aproape că te sufocam, dar tu râdeai şi te învârteai, împreună cu mine. Eram beţi de bucurie. Degeaba tuşea cu înţeles traducătorul, degeaba tropăia pe loc şi ne implora să ne liniştim, nimic nu ne-ar fi putut desprinde din îmbrăţişare.

Între două săruturi, ţi-am cerut iertare, iertare pentru că te antrenasem în aventura asta nebunească. Mi-ai pus mâna pe buze, ca să mă faci să tac.

– Ai venit, ai venit să mă iei de aici, ai murmurat.

– Ţi-am promis că o să te duc înapoi, la Addis-Abeba, îţi aminteşti?

– Eu ţi-am smuls promisiunea asta, dar sunt al naibii de mulţumită că ţi-ai ţinut-o.

– Şi tu, cum ai făcut ca să poţi îndura totul atât amar de timp?

– Nu ştiu, a fost lung, oribil de lung, dar am profitat de ocazie ca să reflectez, altceva n-aveam de făcut. Nu o să mă duci chiar imediat în Etiopia; cred că ştiu unde se află următorul fragment, şi nu e în Africa.

Am urcat în maşina traducătorului. Ne-a dus înapoi la Chengdu, unde ne-am urcat tustrei în avion.

La Pekin, l-ai ameninţat pe traducător că, dacă nu ne duce la un hotel unde să poţi face un duş, nu părăseşti ţara. El s-a uitat la ceas şi ne-a dat o oră numai şi numai pentru noi.

Camera 409. Nu i-am acordat nicio atenţie priveliştii. Ţi-am spus: fericirea te face distrat. Stau la un mic birou, cu faţa spre fereastră; Pekinul se întinde la picioarele mele, dar eu nu vreau să văd nimic altceva decât patul în care te odihneşti. Din când în când, deschizi ochii şi te întinzi, îmi spui că nu ţi-ai dat niciodată seama cât e de bine să te lăfăi în aşternuturi curate. Strângi perna în braţe şi mi-o arunci în cap. Mi se face iar poftă de tine.

Traducătorul trebuie să fie nebun de furie, suntem aici de mai bine de o oră. Te ridici din pat. Te privesc în timp ce mergi spre baie; tu mă tratezi de voyeur, eu nu caut să mă scuz. Îţi observ cicatricea de pe spate şi altele de pe picioare. Te întorci spre

mine şi înţeleg, din privirea ta, că nu vrei să vorbim despre ele, nu acum. Aud duşul şiroind; zgomotul apei mă face să-mi recapăt ceva din puteri şi te împiedică să auzi tusea asta, care se întoarce ca o amintire urâtă. Unele lucruri nu mai sunt ca înainte; în China, mi-am mai pierdut din indiferenţa care mă făcea atât de sigur pe mine. Mă tem să stau singur în camera asta, fie şi numai pentru câteva clipe, fie şi despărţit de tine numai printr-o uşă. Dar nu mă mai tem s-o recunosc faţă de mine însumi, nu mă mai tem să mă ridic şi să vin lângă tine, nu mă mai tem să-ţi mărturisesc toate astea.

La aeroport, mi-am ţinut altă promisiune; cum am avut taloanele de îmbarcare în mână, te-am dus la o cabină telefonică şi am sunat-o pe Jeanne.

Nu ştiu care dintre voi a început, dar te-ai pus pe plâns în mijlocul terminalului ăluia uriaş. Râdeai şi plângeai.

Timpul trece şi trebuie să plecăm. Îi spui lui Jeanne că o iubeşti, că o s-o suni cum ajungi la Atena.

Când închizi telefonul, izbucneşti din nou în hohote de plâns şi mă căznesc din răsputeri să te liniştesc.

Traducătorul părea mai epuizat decât noi. După ce am trecut de postul de control al pasagerilor, l-am văzut, în sfârşit, uşurat. Trebuie să fi fost atât de fericit că scăpa de noi, încât ne-a făcut mereu semne de la revedere, de după peretele de sticlă.

Când am urcat la bord, era noapte. Ţi-ai lipit capul de hublou şi ai adormit chiar înainte de decolarea avionului.

Avionul începuse deja să coboare spre Atena, am trecut printr-o zonă de turbulenţe. M-ai luat de mână şi mi-ai strâns-o din răsputeri, de parcă te-ar fi îngrijorat aterizarea. Şi, atunci, ca să-ţi distrag atenţia, am scos fragmentul descoperit de noi în insula Narcondam, m-am aplecat spre tine şi ţi l-am arătat.

Mi-ai spus că ai o idee în privinţa locului în care s-ar afla un alt fragment.

– Oare avioanele sunt făcute în aşa fel încât să reziste cu adevărat la asemenea zgâlţâieli?

– N-ai de ce să fii îngrijorată. Ei, cum e cu fragmentul ăla?

Cu mâna liberă – cealaltă o strângea pe a mea din ce în ce mai tare –, ţi-ai scos pandantivul. Am ezitat să apropiem cele două fragmente; şi am renunţat cu desăvârşire, în momentul când un gol de aer ne-a făcut să ne luăm cu totul gândul de la ele.

– O să-ţi povestesc când vom fi la sol, m-ai încredinţat.

– Dă-mi măcar o pistă!
– Marele Nord, pe undeva, între golful Baffin şi Marea Beaufort. Asta înseamnă câteva mii de kilometri de explorat. Îţi explic eu de ce, dar, mai întâi, o să-mi arăţi insula ta.

Hydra

La Atena, am aluat un taxi; două ore mai târziu, ne îmbarcam pe naveta de Hydra. Te-ai instalat în cabină, în timp ce eu m-am dus pe puntea din spate.
– Să nu-mi spui că ai rău de mare!
– Îmi place să respir aerul din larg.
– Pe tine te scutură frigurile, dar ai chef de aerul din larg?! Mărturiseşte că ai rău de mare, de ce nu spui adevărul?
– Fiindcă, pentru un grec care n-are stofă de marinar, asta e ceva ca o tară… şi nu văd ce-o fi aşa de hazliu.
– Cunosc eu pe cineva care îşi bătea joc de mine, cu puţină vreme în urmă, fiindcă am rău de aer…
– Nu-mi băteam joc, am răspuns, aplecat peste balustradă.
– Eşti verde la faţă şi tremuri ca varga, haidem în cabină; până la urmă, o să cazi bolnav.
După un nou acces de tuse, te-am lăsat să mă duci înăuntru. Simţeam cât se poate de bine că îmi revenise febra, numai că nu voiam să mă gândesc la ea. Eram fericit că te duceam la mine acasă şi nu voiam ca acest moment să fie umbrit de ceva.
Aşteptasem să ajungem la Pireu, ca s-o anunţ pe mama; îmi şi imaginam reproşurile ei, în timp ce naveta acosta la Hydra. O implorasem să nu pregătească nicio petrecere, eram epuizaţi şi nu visam decât să dormim pe săturate.

Mama ne-a întâmpinat în pragul casei şi s-a speriat de mutrele noastre de întorşi din morţi. Atunci a fost prima oară când te-am văzut intimidată. Mătuşa Elena hotărâse să rămână în sat, ca să ne lase singuri pe toţi trei. Mama ne-a pregătit ceva uşor de mâncare şi ne-a pus masa pe terasă. După ce ne-am aşezat să mâncăm, a început să-ţi tot pună întrebări; degeaba mă uitam la ea cu înţeles, ca să te lase în pace, nu mi-a folosit la nimic. Tu ai intrat în joc şi i-ai răspuns cu plăcere. M-a apucat iar tusea, ceea ce a pus capăt discuţiei. Mama ne-a condus până în camera mea. Cearşafurile miroseau frumos, a levănţică, şi am

adormit în sunetul valurilor ce se spărgeau de stâncile falezei.

În zori, te-ai dat jos din pat, păşind în vârful picioarelor. Şederea la închisoare te făcuse să-ţi pierzi obiceiul de a sta în pat până târziu. Te-am auzit ieşind din cameră, dar mă simţeam prea slăbit ca să te pot urma. Vorbeai cu mama în bucătărie, păreaţi să vă înţelegeţi bine. Am adormit la loc, imediat.

Mai târziu, am aflat că Walter debarcase pe insulă spre sfârşitul dimineţii.

Elena îl sunase în ajun, ca să-i spună de întoarcerea noastră, iar el luase imediat avionul. Într-o zi, Walter avea să-mi spună că, tot făcând drumul, dus şi întors, între Londra şi Atena, din cauza peripeţiilor mele, economiile i se împuţinaseră considerabil.

La începutul după-amiezii, Walter, Elena, Keira şi mama au intrat în camera mea. Văzându-mă doborât la pat şi arzând de febră, s-au schimbat cu toţii la faţă. Mama mi-a pus pe frunte o compresă înmuiată într-un decoct din frunze de eucalipt, un leac vechi de-al ei, care, de data asta, nu avea putere să învingă răul care mă cuprinsese. După câteva ore, am primit vizita unei femei pe care nu crezusem s-o mai revăd vreodată, însă Walter avea obiceiul să noteze totul, aşa că numărul unei anumite doctoriţe ce îşi pilota propriul avion îşi găsise locul între copertele carneţelului său negru. Doctoriţa Sophie Schwartz s-a aşezat pe patul meu şi mi-a luat mâna.

– De data asta, din păcate, nu mai e vorba de niciun teatru. Sărmanul meu prieten, ai o temperatură de cal.

Mi-a ascultat plămânii şi a diagnosticat imediat o recidivă a infecţiei pulmonare despre care îi vorbise mama. Ar fi preferat să mă ducă de îndată la Atena, însă buletinul meteorologic nu ne-o îngăduia. Se anunţa o furtună, marea era agitată şi nici chiar micul ei avion nu putea decola. Oricum, nu aş fi suportat călătoria.

– La război, ca la război, i-a spus Keirei. O să ne descurcăm cu ce avem.

Furtuna a ţinut trei zile. Şaptezeci şi două de ore, în cursul cărora Meltemul a suflat fără întrerupere asupra insulei. Din pricina acestui puternic vânt al Cicladelor, copacii se îndoiau, casa trosnea, iar acoperişul îşi pierduse câteva ţigle. Din dormitorul meu, auzeam valurile ce se izbeau de faleză.

Mama o instalase pe Keira în camera pentru musafiri, dar, cum se stingeau luminile, Keira intra în camera mea şi se culca lângă mine. În rarele momente de odihnă pe care şi le îngăduia,

doctoriţa venea şi ea să mă vegheze.

Înfruntându-şi teama, Walter urca dealul de două ori pe zi, călare pe măgar, ca să mă vadă. Îl priveam intrând în camera mea, ud din cap până-n picioare. Se aşeza pe un scaun şi îmi povestea cât de mult binecuvânta furtuna asta. Hanul unde obişnuia să tragă rămăsese fără o parte din acoperiş, care fusese smulsă de vânt. Imediat, Elena se oferise să-l găzduiască. Eram furios că stricasem primele momente petrecute de Keira pe insulă, dar prezenţa tuturor m-a făcut să devin conştient de faptul că singurătatea mea de pe platourile înalte de la Atacama aparţinea, de-acum, trecutului.

În cea de-a patra zi, Meltemul s-a dus pe alte meleaguri, luând şi febra mea cu el.

Amsterdam

Vackeers citea o scrisoare. La uşă, s-au auzit, deodată, două ciocănituri uşoare. Nu aştepta nicio vizită. Deschise maşinal sertarul biroului, strecurându-şi mâna în el. Cu o mină posomorâtă, Ivory intră în încăpere.

– Ar fi trebuit să mă anunţi că eşti în oraş; trimiteam o maşină ca să te ia de la aeroport.

– Am luat Thalys-ul, rămăsesem în urmă cu lectura.

– N-am pregătit nimic pentru cină, continuă Vackeers, închizând discret sertarul.

– Văd că eşti la fel de senin ca întotdeauna, şopti Ivory.

– La palat, primesc puţine vizite, dar şi mai puţine fără să fi fost anunţat. Hai să luăm cina, jucăm după aia şah.

– N-am venit ca să ne încercăm puterile la şah, ci ca să stăm de vorbă.

– Ce ton serios! Ai un aer foarte preocupat, prietene.

– Iartă-mă că am picat aşa, pe neanunţate, dar am motivele mele, şi tocmai despre ele aş vrea să discutăm.

– Nu departe de aici, ştiu un restaurant discret, unde ne aşteaptă o masă. Haidem acolo, o să vorbim pe drum.

Vackeers îşi puse pardesiul. Cei doi prieteni traversară marea sală a Palatului Dam; păşind pe gigantica planisferă din pardoseala de marmură, Ivory se opri să privească la harta lumii, desenată sub picioarele lui.

– Cercetările vor fi reluate, îi spuse cu solemnitate prietenului

său.

– Nu-mi spune că te surprinde, pare-mi-se că ai făcut tot ce-ai putut pentru asta.

– Sper să nu-mi pară rău.

– De ce ai aerul ăsta sinistru? Nu te recunosc. Dumneata, care eşti, de obicei, atât de încântat să dai peste cap ordinea stabilită! O să stârneşti o babilonie de toată frumuseţea, ar trebui să fii în al nouălea cer. De altfel, mă întreb ce te motivează mai mult în aventura asta: descoperirea adevărului despre originea lumii ori revanşa pe care ţi-o vei lua faţă de anumite persoane care te-au rănit în trecut?

– Cred că, la început, era câte puţin din ambele, dar, în această căutare, nu mai sunt sigur, iar cei pe care i-am implicat şi-au riscat viaţa şi continuă să şi-o rişte.

– Şi asta te sperie? Atunci, înseamnă că ai îmbătrânit al naibii de mult în ultimul timp.

– Nu sunt speriat, ci confruntat cu o dilemă.

– Dragul meu, nu că mi-ar displăcea holul acesta somptuos, dar consider că vocile noastre răsună puţin cam prea tare pentru o asemenea conversaţie. Hai să ieşim, dacă eşti amabil.

Vackeers înaintă spre capătul de vest al sălii, până la o uşă ascunsă în peretele de piatră, şi coborî treptele ce duceau la subsolul Palatului Dam. Îl conduse pe Ivory de-a lungul pasarelelor de lemn construite deasupra canalului subteran. Locul era umed, iar drumul, uneori, alunecos.

– Fii atent unde pui piciorul, n-aş vrea să cazi în apa asta murdară şi rece. Ţine-te după mine, continuă Vackeers, aprinzând o lanternă.

Trecură prin faţa grinzii prevăzute cu mecanismul pe care Vackeers îl acţiona atunci când voia să se ducă în sala computerelor. Nu se opriră aici, ci îşi continuară drumul.

– Gata, spuse Vackeers, mai avem doar câţiva paşi şi dăm într-o curticică. Nu ştiu dacă ai putut fi văzut când ai intrat în palat, dar fii sigur că nimeni nu te va vedea ieşind.

– Ciudat labirint, n-am să mă obişnuiesc niciodată cu el.

– Am fi putut s-o luăm prin pasajul dinspre Biserica Nouă, dar umezeala de acolo e şi mai mare, ne-am fi udat la picioare.

Vackeers împinse o uşă, urcară câteva trepte şi ieşiră la aer. Îi întâmpină un vânt rece; Ivory îşi ridică gulerul paltonului. Cei doi vechi prieteni o luară pe jos, de-a lungul canalului, pe Hoogstraat.

– Prin urmare, ce te îngrijorează? întrebă din nou Vackeers.

– Cei doi protejaţi ai mei s-au regăsit.

– Asta e, mai curând, o veste bună. După festa urâtă pe care i-am jucat-o lui Sir Ashton, ar trebui să sărbătorim evenimentul, nu să avem mutrele astea de înmormântare.

– Mă îndoiesc că Ashton o să stea liniştit.

– Ai cam sărit peste cal, provocându-l pe terenul lui. Îţi sugerasem ceva mai multă discreţie.

– N-aveam timp, trebuia ca tânăra arheologă să-şi recapete libertatea cât mai iute, zăcuse destul în spatele gratiilor.

– Gratiile astea aveau meritul de-a o ţine departe de Ashton şi, în consecinţă, de a-l proteja şi pe astrofizicianul dumitale.

– Ţicnitul ăla s-a luat şi de el.

– Ai vreo dovadă?

– Sunt sigur că el l-a otrăvit! Pe aleile proprietăţii lui Ashton am văzut mari cantităţi de beladonă. Fructul acestei plante provoacă grave complicaţii pulmonare.

– Sunt convins că mulţi oameni au beladonă pe câmpurile lor, dar asta nu înseamnă că se apucă să otrăvească lumea în serie.

– Vackeers, amândoi ştim de ce este în stare omul ăsta, poate că am acţionat în grabă, dar nu fără discernământ, credeam sincer că…

– Credeai că e timpul ca cercetările dumitale să fie reluate! Ascultă-mă, Ivory, îţi înţeleg motivele, dar continuarea acestor cercetări nu e lipsită de pericole. Dacă protejaţii dumitale încep să caute iar un fragment nou, sunt obligat să-i informez pe ceilalţi. Nu-mi pot lua la nesfârşit riscul de a mă vedea acuzat de trădare.

– Pentru moment, Adrian a făcut o recidivă urâtă. Keira şi cu el se odihnesc în Grecia.

– Să ne dorim ca acest repaus să dureze cât mai mult cu putinţă.

Ivory şi Vackeers o luară pe un pod ce traversa canalul. Ivory se opri şi se rezemă în coate de balustradă.

– Îmi place locul ăsta, oftă Vackeers, cred că e preferatul meu din tot Amsterdamul. Uite cât de frumos este peisajul!

– Am nevoie de ajutorul dumitale, Vackeers, ştiu că eşti loial şi n-am să-ţi cer niciodată să trădezi grupul, dar, ca şi în trecut, mai devreme sau mai târziu, se vor forma nişte alianţe. Sir Ashton îşi va număra duşmanii…

– Şi dumneata ai să ţi-i numeri şi, cum nu mai ai un loc la

masă, vei dori să-ţi fiu purtător de cuvânt, cel care îi va convinge pe cât mai mulţi. Asta este ceea ce aştepţi, de fapt, de la mine?

– Asta şi încă ceva, oftă Ivory.

– Încă ceva? se miră Vackeers.

– Trebuie să am acces la nişte mijloace de care nu mai dispun.

– Ce fel de mijloace?

– Computerul dumitale, ca să accesez serverul.

– Nu, nu sunt de acord, vom fi reperaţi imediat, iar eu voi fi compromis.

– Nu şi dacă accepţi să branşezi acest mic obiect în spatele terminalului dumitale.

– Ce fel de obiect?

– Un aparat care ne permite să deschidem o legătură pe cât de discretă, pe atât de nedetectabilă.

– Îi subestimezi pe cei din grup. Tinerii informaticieni cu care lucrează sunt recrutaţi dintre cei mai buni; unii sunt chiar foşti hackeri redutabili.

– Noi doi jucăm şah mai bine decât oricare dintre tinerii de azi, crede-mă, spuse Ivory, întinzându-i lui Vackeers o cutiuţă.

Vackeers privi obiectul, cu un fel de dezgust.

– Vrei să mă pui sub ascultare?

– Vreau doar să-ţi folosesc codul, ca să am acces în reţea, te asigur că nu rişti nimic.

– Dacă sunt suspectat, risc să fiu arestat şi trimis în judecată.

– Vackeers, pot să contez pe dumneata sau nu pot?

– O să reflectez la ceea ce îmi ceri şi am să-ţi fac cunoscut răspunsul atunci când voi lua o hotărâre. Povestea asta a dumitale m-a făcut să-mi pierd pofta de mâncare.

– Nici mie nu-mi era foame prea tare, mărturisi Ivory.

– Oare toate astea chiar merită efortul? Măcar ştii ce şanse de reuşită au? oftă Vackeers.

– Singuri, n-au niciuna, dar, dacă le pun la dispoziţie informaţiile pe care le-am adunat în treizeci de ani de cercetări, atunci nu le va fi imposibil să descopere fragmentele lipsă.

– Fiindcă ai idee de locul în care se află?

– Vezi dumneata, Vackeers, până nu demult, te îndoiai chiar şi că ar fi existat, iar azi îţi faci griji în privinţa locului în care ar fi ascunse.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Ba dimpotrivă, aş zice.

– Atunci, unde sunt?

– Primul a fost descoperit în centru, al doilea, în sud, al treilea, în est, şi te las să ghiceşti singur unde ar putea fi ultimele două. Gândeşte-te la ceea ce te-am rugat, Vackeers. Ştiu că nu e un lucru fără însemnătate, ştiu că te costă, dar, ţi-am spus, am nevoie de dumneata.

Ivory îşi salută prietenul şi se îndepărtă; Vackeers alergă după el.

– Şi partida noastră de şah? Doar n-ai de gând să pleci aşa!

– Poţi pregăti o gustare la dumneata acasă?

– Trebuie să am nişte brânză şi câteva felii de pâine pentru prăjit.

– Atunci, împreună cu un pahar de vin bun, or să meargă de minune! Şi pregăteşte-te să pierzi, îmi eşti dator o revanşă!

Atena

Keira şi cu mine stăteam pe terasă. Mulţumită grijii neprecupeţite a doctoriţei, îmi recăpătăm puterea şi, pentru prima oară, petrecusem o noapte fără să tuşesc. Obrajii mei îşi regăsiseră culorile, ceea ce pe mama aproape că o liniştea. Doctoriţa profitase de sejurul forţat, pentru a o examina pe Keira şi a-i prescrie nişte ceaiuri de plante şi vitamine, închisoarea îi lăsase unele urme.

Marea era calmă, vântul încetase, aşa că micul avion al medicului nostru putea decola chiar astăzi.

Ne-am adunat la micul dejun, pentru care mama îşi dăduse atâta silinţă, de parcă doctoriţa ar fi fost o regină. În timpul acestei perioade, în care nu-mi fusese prea bine, ele două petrecuseră ore întregi împreună, ba în bucătărie, ba în salon, depănând poveşti şi amintiri. Pe mama o pasionau aventurile acestei doctoriţe zburătoare, care se ducea din insulă în insulă, la căpătâiul bolnavilor. La plecare, doctoriţa m-a pus să-i promit că o să-mi prelungesc convalescenţa cu cel puţin câteva zile, înainte de-a mă apuca de orice altceva, sfat pe care mama i-a cerut să-l repete de două ori, în caz că nu l-aş fi înţeles bine. Ea a condus-o, apoi, pe doctoriţa Schwartz până în port, lăsându-ne, în sfârşit, câteva momente de intimitate. Când am rămas singuri, Keira s-a aşezat lângă mine.

– Hydra e o insulă încântătoare, Adrian, mama ta e o femeie

minunată, ador toată lumea de aici, dar…

– Nici eu nu mai pot, i-am spus, întrerupând-o. Visez s-o şterg de aici împreună cu tine. Asta te linişteşte?

– Oh, da! a oftat Keira.

– Am şters-o noi dintr-o închisoare chinezească, aşa că om reuşi să scăpăm şi de aici, fără prea multe probleme.

Keira a privit spre largul mării.

– Ce e?

– Astă-noapte l-am visat pe Harry.

– Vrei să te întorci acolo?

– Vreau să-l revăd. Nu e prima oară când îl visez. În timpul nopţilor de la închisoarea Garther, Harry m-a vizitat deseori.

– Atunci, să plecăm în Valea Omo, dacă aşa vrei tu. Doar ţi-am promis că o să te duc înapoi!

– Nici măcar nu ştiu dacă mai am un loc acolo. Şi, pe urmă, sunt la mijloc cercetările noastre.

– Ne-au costat, şi aşa, destul de mult. Nu vreau să te mai pun în pericol.

– Fără să mă dau mare, eu m-am întors din China mult mai în formă decât tine. Dar îmi închipui că hotărârea de a continua sau nu ne aparţine amândurora.

– Îmi cunoşti punctul de vedere.

– Unde este fragmentul tău?

M-am ridicat şi m-am dus să-l iau din sertarul noptierei, unde-l lăsasem la înapoierea acasă. Când m-am întors pe terasă, Keira şi-a scos pandantivul de la gât şi l-a pus pe masă. A apropiat cele două fragmente şi, de îndată ce s-au alipit, fenomenul la care asistasem pe Insula Narcondam s-a repetat.

Fragmentele au căpătat culoarea albastru-azurie, iar sclipirea lor era de o intensitate rară.

– Vrei să ne oprim aici? m-a întrebat Keira, fixând pietrele a căror sclipire începuse să scadă. Dacă m-aş întoarce în Valea Omo fără să fi pătruns acest mister, n-aş mai putea munci cum trebuie. M-aş gândi, zile în şir, la ceea ce ne-ar dezvălui acest obiect, dacă i-am aduna toate bucăţile. Şi, pe urmă, mi-ai mai făgăduit ceva: să faci în aşa fel încât cercetările mele să câştige câteva sute de milioane de ani. Să nu-ţi închipui că eram surdă când mi-ai făcut propunerea asta!

– Keira, eu ştiu ce ţi-am promis, dar asta a fost mai înainte ca un anumit preot să fie asasinat sub ochii noştri, mai înainte ca noi să fim cât pe-aci să cădem într-o prăpastie, mai înainte ca

maşina noastră să fie aruncată din vârful unei faleze în apele unui fluviu, mai înainte ca tu să stai într-o închisoare chinezească. Şi, pe urmă, avem oare habar care e locul înspre care să ne îndreptăm căutările?

– Ţi-am spus: Marele Nord. Încă nu ştiu nimic precis, dar e deja o pistă.

– De ce acolo şi nu în altă parte?

– Fiindcă mă gândesc că ăsta e locul indicat de textul scris în limba ge'ez[3]. În timp ce zăceam la Garther, numai asta m-a preocupat. Trebuie să ne întoarcem la Londra. Am de studiat nişte lucrări din biblioteca mare a Academiei. Și mai trebuie să stau de vorbă cu Max, să-i pun nişte întrebări.

– Vrei să te întorci ca să-ţi vezi tipograful?

– Nu face mutra asta, eşti caraghios. Şi, pe urmă, n-am zis că vreau să-l văd, ci să stau de vorbă cu el. Doar a lucrat la retranscrierea manuscrisului. Dacă a făcut o descoperire cât de mică, informaţiile lui ne vor fi utile; vreau, mai ales, să verific ceva cu el.

– Atunci, să ne întoarcem. Londra ne va oferi un motiv bun pentru a pleca de la Hydra.

– Dacă e posibil, aş vrea să dau o fugă la Paris.

– Ca să-l vezi pe Max, adicătelea?

– Ca s-o văd pe Jeanne. Şi ca să-i fac o vizită lui Ivory.

– Credeam că bătrânul profesor a părăsit muzeul şi a plecat într-o călătorie.

– Şi eu am plecat într-o călătorie şi, acum, vezi bine că m-am întors. Cine ştie, poate că şi el a făcut la fel.

Keira s-a dus să-şi pregătească bagajele, iar eu s-o pregătesc sufleteşte pe mama. Walter s-a întristat aflând că plecăm de pe insulă. Îşi păpase banii de concediu pe următorii doi ani, dar tot mai spera să-şi petreacă weekendul la Hydra. L-am îndemnat să nu-şi schimbe planurile; aveam să-l revăd cu toată plăcerea după o săptămână, la Academie, unde hotărâsem să mă întorc şi eu. De data asta, n-aveam s-o mai las pe Keira să-şi facă cercetările de una singură, mai ales de când mă anunţase că vrea să se ducă mai întâi la Paris. Prin urmare, am luat două bilete pentru Franţa.

---

[3] În orig.: guèze (fr.) – limbă liturgică a bisericii din Etiopia.

Ivory aţipise pe canapeaua din salon. Vackeers l-a învelit cu o cuvertură şi s-a retras în camera lui. Dar, asaltat de gânduri, s-a perpelit o bună parte din noapte, fără să poată adormi. Vechiul lui tovarăş îi cerea ajutorul, însă, dacă i-ar fi făcut acest serviciu, s-ar fi compromis. Lunile următoare aveau să fie ultimele din cariera lui, iar ideea de a fi surprins în plin delict de trădare nu-l entuziasma deloc. În zori, s-a dus în bucătărie, să pregătească micul dejun. Şuieratul ceainicului l-a trezit şi pe Ivory.

– Noaptea a fost scurtă, nu-i aşa? spuse el, aşezându-se la masa din bucătărie.

– E cel mai neînsemnat lucru pe care îl putem spune, dar, pentru o partidă de o asemenea calitate, a meritat, îi răspunse Vackeers.

– Nici nu mi-am dat seama când m-a furat somnul, mărturisesc că mi se întâmplă chiar pentru prima oară; îmi pare nespus de rău că ţi-am căzut pe cap în felul ăsta.

– Nu contează, sper numai ca acest bătrân Chesterfield să nu-ţi fi chinuit prea tare spatele.

– Cred că-s mai bătrân decât el, râse Ivory.

S-a aşternut tăcerea. Ivory îl privea fix pe Vackeers, în timp ce-şi bea ceaiul şi ronţăia un biscuit. În sfârşit, s-a ridicat.

– Cred că am abuzat prea mult de ospitalitatea dumitale. Te las să-ţi faci toaleta. Mă întorc la hotel.

Vackeers îl privea şi el pe Ivory, care se ducea spre uşă.

– Îţi mulţumesc pentru această excelentă seară, prietene! a repetat Ivory, luându-şi pardesiul. Avem nişte mutre îngrozitoare, dar trebuie să recunosc că n-am mai jucat atât de bine de multă vreme.

Şi-a încheiat nasturii şi şi-a băgat mâinile în buzunare. Vackeers continua să tacă.

Ivory a dat din umeri şi a ridicat zăvorul; în acel moment, a observat un bilet pus pe micul gheridon de lângă uşă. Vackeers nu-l slăbea din ochi. Ivory a şovăit, a luat biletul şi a descoperit o serie de cifre şi de litere. Vackeers continua să-l fixeze, stând pe scaunul lui din bucătărie.

– Mulţumesc, murmură Ivory.

– Pentru ce? mormăi Vackeers. Doar n-o să-mi mulţumeşti pentru că ai profitat de ospitalitatea mea şi mi-ai scotocit prin sertare, de unde ai şterpelit codul de acces la ordinatorul meu!

– Nu, într-adevăr, n-aş avea atâta tupeu.

– M-am liniştit.

Ivory a închis uşa în urma lui. Mai avea timp doar să alerge la hotel ca să-şi ia lucrurile şi, apoi, să ia din nou Thalys-ul. Ajuns în stradă, a chemat un taxi.

Vackeers făcuse de sute de ori drumul din vestibul în salon şi înapoi. În cele din urmă, şi-a pus ceaşca de ceai pe gheridon şi s-a dus spre telefon.

– AMSTERDAM la telefon, a spus, de îndată ce a auzit vocea interlocutorului său. Anunţă-i pe ceilalţi că trebuie să organizăm o întâlnire; diseară, la ora 20:00, conferinţă telefonică.

– De ce n-o faci chiar dumneata, prin reţeaua informatică, aşa cum procedăm de obicei? a întrebat CAIRO.

– Fiindcă am computerul în pană. Vackeers a închis şi a început să se pregătească.

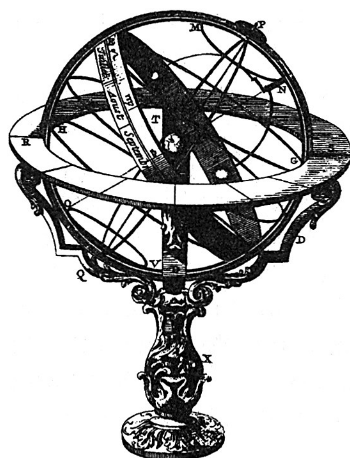
Paris

Keira s-a dus ca din puşcă acasă la Jeanne. Am preferat să le las singure, ca să se bucure pe deplin de aceste momente. Îmi amintisem de un anticar din cartierul Marais, care vindea cele mai frumoase aparate de optică din capitală. Ştiam, fiindcă îi primeam cataloagele, o dată pe an, acasă, la Londra. Majoritatea pieselor prezentate îmi depăşeau posibilităţile, dar privitul nu costă şi, pe urmă, aveam trei ore pe care trebuia să le umplu cu ceva.

Bătrânul anticar stătea la biroul lui. Când am intrat în prăvălie, tocmai curăţa un astrolab superb. La început, nu mi-a dat nicio atenţie, până când am căzut în admiraţie în faţa unei sfere cereşti cu totul excepţionale.

– Tinere domn, modelul la care vă uitaţi a fost făcut de Gualterus Arsenius sau, dacă preferaţi, Gauthier Arsenius. După unii, la realizarea acestei mici minuni a lucrat şi fratele lui, Regnerus, a declarat anticarul, ridicându-se de la birou.

S-a apropiat de mine, a deschis vitrina şi mi-a înfăţişat preţiosul obiect.



Sferă cerească

– Este una dintre cele mai frumoase lucrări ieşite din atelierele flamande ale secolului al XVI-lea. Numele Arsenius a fost purtat de mai mulţi constructori. Gauthier era rudă cu matematicianul Gemma Frisius, al cărui tratat publicat la Anvers, în 1553, conţine cel mai vechi expozeu al principiilor de triangulaţie, precum şi o metodă de determinare a longitudinilor. Ceea ce priviţi este, cu adevărat, o piesă rarisimă, iar preţul îi este pe măsură.

– Adică?

– Inestimabil, dacă ar fi vorba de original, desigur, a continuat anticarul, punând astrolabul în vitrina lui. Din păcate, acesta nu este decât o copie, realizată, după toate probabilităţile, spre sfârşitul secolului al XVIII-lea, de un bogat negustor olandez, care voia să-şi impresioneze anturajul. Mă cam plictisesc, a oftat anticarul, n-aţi dori o ceaşcă de cafea? De multă vreme n-am mai avut plăcerea să stau de vorbă cu un astrofizician.

– Cum se face că îmi cunoaşteţi profesia? l-am întrebat uluit.

– Puţini oameni ştiu să manipuleze cu atâta uşurinţă un instrument ca acesta, iar dumneavoastră nu arătaţi a negustor, aşa că n-am nevoie de prea multă perspicacitate ca să ghicesc cu ce vă ocupaţi. Ce gen de obiect v-a adus în prăvălia mea? Am câteva piese cu un preţ mult mai convenabil.

– Probabil că am să vă dezamăgesc, însă nu mă interesează decât carcasele de aparate fotografice vechi.

– Ciudată idee, dar nu e niciodată prea târziu să începi o nouă

colecţie; iată, daţi-mi voie să vă prezint ceva care vă va pasiona, sunt sigur.

Bătrânul anticar s-a îndreptat spre o bibliotecă, de unde a scos o carte groasă, legată în piele. A pus-o pe birou, şi-a potrivit ochelarii şi a început să întoarcă paginile, cu infinite precauţii.

– Iată, priviţi! Acesta este desenul unei sfere cereşti realizate cu o remarcabilă măiestrie. I-o datorăm lui Erasmus Habermel, constructorul de instrumente matematice al împăratului Rudolf II.

M-am aplecat asupra gravurii şi am descoperit cu surprindere o reproducere care semăna cu ceea ce Keira şi cu mine descoperiserăm sub laba leului de piatră din vârful muntelui Hua Shan. M-am aşezat pe scaun şi am început să studiez mai îndeaproape uimitorul desen.

– Vedeţi cât de uluitoare este precizia acestei lucrări?, a spus anticarul, aplecându-se peste umărul meu. Ceea ce m-a fascinat întotdeauna la sferele cereşti nu este atât faptul că ele ne permit să stabilim poziţia astrelor pe cer, la un moment dat, ci, mai curând, lucrurile pe care nu ni le arată, dar pe care le ghicim totuşi.

Mi-am ridicat ochii din preţioasa carte şi l-am privit, curios să aud ceea ce avea să-mi spună.

– Vidul şi prietenul lui, timpul! a conchis anticarul. Ce stranie noţiune este vidul. Vidul este plin de lucruri invizibile pentru noi. Cât despre timpul ce trece, schimbând totul, acesta modifică, de asemenea, traiectoria stelelor şi leagănă, cu o mişcare permanentă, cosmosul. El este cel care animă giganticul păianjen al vieţii, care se plimbă pe pânza Universului. Ciudată dimensiune mai este şi timpul ăsta, despre care nu ştim nimic! Nu credeţi? Cu aerul dumneavoastră uimit pentru un nimic, îmi sunteţi simpatic. Vă las lucrarea asta la preţul cu care am luat-o eu.

Anticarul s-a apropiat de urechea mea şi mi-a şoptit suma pe care o spera pentru cartea lui. Keira îmi lipsea, aşa că am cumpărat cartea.

– Mai treceţi pe la mine, mi-a spus anticarul, însoţindu-mă până în prag. Mai am şi alte minuni pe care să vi le arăt, n-o să vă pierdeţi timpul, vă asigur, a adăugat jovial.

După care, a închis uşa cu cheia, în urma mea. Prin vitrină, l-am zărit dispărând în încăperea din dosul prăvăliei.

Acum, stăteam în mijlocul străzii, cu cartea asta mare sub braţ, întrebându-mă de ce naiba oi fi cumpărat-o. Mobilul a

început să-mi vibreze în buzunar. L-am deschis şi am auzit vocea Keirei. Mă chema acasă la Jeanne, care era încântată să ne primească în seara aceea şi să ne găzduiască peste noapte. Eu aveam să dorm pe canapeaua din salon, iar ele două, în patul surorii celei mari. Ca şi cum acest program nu-mi înfrumuseţa îndeajuns sfârşitul zilei, m-a mai anunţat şi că avea să-i facă o vizită lui Max. Atelierul tipografului nu era departe de casa lui Jeanne; pe jos, putea ajunge acolo în zece minute. Mi-a mai precizat că ţinea neapărat să verifice o chestiune împreună cu el şi mi-a promis că mă sună imediat ce termină.

I-am răspuns cu indiferenţă că mă încânta cina care ne aştepta şi am închis amândoi.

Stând în colţul străzii Lions-Saint-Paul, nu ştiam nici ce să fac, nici unde să mă duc.

De câte ori nu bombănisem că nu pot avea şi eu o clipă liberă şi că, pentru asta, eram nevoit să fur când şi când câte un minut-două. Or în această după-amiază care se apropia de sfârşit, mergeam de-a lungul cheiurilor Senei, având strania şi neplăcuta senzaţie că sunt prins între două momente ale zilei, care nu voiau să se articuleze. Probabil că plimbăreţii ştiu cum se procedează. I-am văzut adesea, pe mulţi dintre ei, stând pe bănci, citind sau visând, i-am zărit pe vreo alee de parc sau de scuar, dar nu mi-am pus niciodată întrebări despre soarta lor. Tare i-aş mai fi trimis un mesaj Keirei, dar mi-am interzis s-o fac. Walter s-ar fi opus categoric. Aş fi vrut să mă duc după ea, la tipografia lui Max. De acolo, am fi putut merge împreună la Jeanne şi, în drum, i-am fi cumpărat nişte flori. Iată la ce visam, cu exactitate, în timp ce paşii mă purtau spre insula Saint-Louis. Visul ăsta, oricât de lesne ar fi fost de realizat, cu siguranţă că ar fi fost prost interpretat. Keira m-ar fi acuzat că sunt gelos, ceea ce nu-mi stă deloc în fire. Mă rog…

M-am dus să mă instalez sub copertina unui mic bistrou de la colţul străzii Deux-Ponts. Mi-am deschis cartea şi m-am cufundat în lectură, uitându-mă din când în când la ceas. În faţa mea, a oprit un taxi, din care a coborât un bărbat. Purta un impermeabil şi ţinea în mână o valijoară. S-a îndepărtat cu paşi grăbiţi pe cheiul Orléans, eram sigur că mai văzusem undeva chipul acesta, dar fără să-mi amintesc în ce împrejurări. Apoi, silueta i-a dispărut în dosul unei porţi.

*

Keira se aşezase pe colţul biroului.

– Fotoliul e mai confortabil, spuse Max, ridicându-şi ochii de pe documentul pe care îl studia.

– În ultimele luni, m-am dezobişnuit de lucrurile moi.

– Chiar ai stat trei luni în închisoare?

– Ţi-am spus deja, Max. Concentrează-te asupra textului ăstuia şi spune-mi ce crezi.

– Cred că, de când umbli cu tipul ăsta, care nu-ţi e, chipurile, decât un coleg, viaţa ta nu mai seamănă a nimic. Nici măcar nu înţeleg de ce continui să fii cu el, după tot ce ai păţit. Ce mama dracului? Ţi-a ruinat cercetările, ca să nu mai vorbesc despre fondurile pe care le obţinuseşi pentru lucrări. De un asemenea cadou n-ai parte de două ori. Iar ţie ţi se pare că asta ar fi absolut normal.

– Max, pentru lecţiile de morală, o am pe soră-mea, care e specialistă în materie. Chiar dacă ai da tot ce ai mai bun din tine, te asigur că nu i-ai ajunge nici până la glezne. Aşa că nu-ţi mai pierde timpul. Ce crezi despre teoria mea?

– Şi, dacă îţi răspund, ce-ai să faci? O să te duci în Creta, ca să sondezi Mediterana, o să înoţi până în Siria? Faci ce te taie capul, acţionezi cum dă Dumnezeu. Ţi-ai fi putut lăsa pielea prin China, eşti absolut inconştientă.

– Da, absolut, dar, după cum vezi, pielea mea e bine mersi; mă rog, nu zic că puţină cremă nu ar…

– Te rog să nu fii insolentă.

– Mmm, Max, dragule, ce mult îmi place când îţi iei tonul ăsta profesoral cu mine. Cred că asta m-a sedus cel mai mult când îţi eram studentă, numai că, acum, nu mai sunt studenta ta. Tu nu ştii nimic despre Adrian, şi nici despre călătoria pe care am făcut-o noi, aşa că, dacă micul serviciu pe care ţi-l cer te costă prea mult, nu-i nicio problemă, dă-mi hârtia şi te las în pace.

– Uită-te drept în ochii mei şi explică-mi cum o să te ajute aceste text la cercetările pe care le faci de atâţia ani?

– Max, ia spune-mi, tu nu erai profesor de arheologie? Câţi ani ţi-au trebuit să ajungi cercetător şi apoi profesor, înainte de a deveni tipograf? Poţi să te uiţi drept în ochii mei şi să-mi explici ce legătură are noua ta meserie cu ceea ce ai realizat în trecut? Viaţa e plină de neprevăzut, Max. Am fost gonită de două ori din draga mea Vale Omo; poate că a venit timpul să-mi pun întrebări în privinţa viitorului meu.

– Eşti atât de topită după tipul ăsta, încât ai ajuns să spui asemenea tâmpenii?

– Tipul ăsta, cum îi zici tu, poate că are defecte cu duiumul, e distrat, uneori chiar cu capul în Lună, e stângaci de nu se poate, dar are ceva ce n-am mai întâlnit niciodată înainte. Mă însufleţeşte, Max. De când îl cunosc, viaţa mea nu mai seamănă, într-adevăr, a nimic, mă face să râd, mă înduioşează, mă provoacă şi îmi dă siguranţă.

– Atunci, e mai rău decât mi-am închipuit. Îl iubeşti.

– Nu-mi pune în gură vorbe pe care nu le-am spus.

– Ba le-ai spus şi, dacă nu-ţi dai seama, înseamnă că eşti proastă de bubui.

Keira s-a ridicat de la birou şi s-a dus spre peretele de sticlă, prin care se vedea toată tipografia. S-a uitat la rotativele care desfăşurau suluri lungi de hârtie, într-un ritm nebunesc. Sunetul staccato al maşinilor de pliat se auzea până la mezanin. La un moment dat, toate utilajele s-au oprit. Era ora de închidere, iar peste atelier s-a aşternut tăcerea.

– Asta te deranjează? a continuat Max. Şi scumpa ta libertate?

– Poţi să studiezi textul ăsta sau nu? a murmurat Keira.

– De când m-ai vizitat ultima oară, m-am plecat de sute de ori asupra textului tău. Era felul meu de a mă gândi la tine, când erai departe.

– Max, te rog.

– Ce mă rogi? Să nu mai am sentimente pentru tine? Ce-ţi pasă, e problema mea, nu a ta.

Keira s-a îndreptat spre uşa biroului; a pus mâna pe clanţă, apoi s-a întors.

– Nu pleca, gâsco! i-a ordonat Max. Vino, aşază-te din nou pe colţul biroului. O să-ţi spun ce cred despre teoria ta. Poate că m-am înşelat. Ideea că eleva şi-a întrecut profesorul nu-mi place prea mult, dar n-aveam decât să rămân la catedră. Este posibil ca, în textul tău, cuvântul „apogeu” să fi fost confundat cu „hipogeu”, ceea ce îi schimbă, în mod evident, sensul. Hipogeele erau nişte străbunice ale mormintelor ridicate de egipteni şi de chinezi, dar cu o mică diferenţă: dacă vorbim despre camerele funerare la care se ajunge printr-un culoar, hipogeele sunt construite sub pământ, şi nu în mijlocul unei piramide ori al vreunui alt edificiu. Poate că nu-ţi spun nimic nou, dar există cel puţin un element care s-ar potrivi cu această interpretare. Manuscrisul în limba ge’ez probabil că datează din mileniul al IV-lea sau al V-lea înaintea erei noastre. Ceea ce ne plasează în plină protoistorie, în plină perioadă de naştere a popoarelor

asianice.

– Dar semiţii care s-ar afla la originea textului în ge’ez nu aparţineau popoarelor asianice. Mă rog, dacă mai ţin bine minte ce am învăţat în facultate.

– La curs, ai fost mai atentă decât am putut bănui! Nu, într-adevăr, limba lor era afro-asiatică, înrudită cu a berberilor şi a egiptenilor. Ei au apărut în deşertul Siriei, în mileniul al VI-lea înainte de Hristos. Dar, cu siguranţă, au trăit alături, astfel că unii ar fi putut relata istoria celorlalţi. Cei de care eşti interesată, în cadrul teoriei tale, aparţin unui popor despre care v-am vorbit foarte puţin la curs: pelasgii[4] din Hypogée. La începutul mileniului al IV-lea, pelasgii plecaţi din Grecia s-au instalat în sudul Italiei. Îi regăsim în Sardinia. Apoi şi-au continuat drumul până în Anatolia, de unde au plecat pe mare şi au întemeiat o nouă civilizaţie pe insulele şi pe coastele Mediteranei. Nimic nu dovedeşte că nu şi-ar fi continuat traversarea înspre Egipt, trecând prin Creta. Ceea ce încerc eu să-ţi spun este că semiţii sau strămoşii lor ar fi putut relata foarte bine, în acest text, un eveniment ce aparţine istoriei pelasgilor din Hypogée.

– Tu crezi că unul dintre aceşti pelasgi ar fi putut urca pe Nil, până la Nilul Albastru?

– Până în Etiopia? Mă îndoiesc; oricum, o asemenea călătorie n-ar putea fi opera unui singur individ, ci a unui grup. Acest periplu putea fi dus la bun sfârşit în decursul a două-trei generaţii. Lucrurile stând astfel, aş înclina să cred că a fost realizat mai degrabă în celălalt sens, adică de la izvor înspre deltă. Poate că cineva le-a adus pelasgilor misteriosul tău obiect. Keira, dacă vrei să te ajut cu adevărat, trebuie să-mi spui mai mult.

Keira a început să se plimbe, în lung şi-n lat, prin încăpere.

– În urmă cu patru sute de milioane de ani, cinci fragmente alcătuiau un singur obiect ale cărui proprietăţi sunt uluitoare.

– Keira, trebuie să admiţi că e ridicol. Nicio fiinţă vie nu era îndeajuns de evoluată, încât să creeze o materie, oricare ar fi fost ea. Ştii la fel de bine ca mine că aşa ceva e imposibil! s-a revoltat Max.

– Dacă Galileu ar fi susţinut că, într-o zi, vom trimite un radiotelescop la hotarul sistemului nostru solar, ar fi fost ars de

---

[4] Pelasgi – conform tradiţiei greceşti, aceştia au fost primii locuitori ai Greciei, înainte de sosirea indo-europenilor.

viu, înainte să-şi termine fraza; dacă Ader[5] ar fi susţinut că omul va merge pe Lună, aeroplanul lui ar fi fost făcut arşice, înainte să se ridice de la sol. Cu doar douăzeci de ani în urmă, toată lumea afirma că Lucy era cea mai bătrână străbună a noastră şi, dacă, la acea epocă, ai fi emis ideea că mama omenirii are zece milioane de ani, ai fi fost mătrăşit din postul pe care îl ocupai la facultate!

– Acum douăzeci de ani încă mai studiam! a ripostat Max.

– Pe scurt, dacă am fi nevoiţi să înşirăm toate lucrurile declarate imposibile şi devenite realitate, ar trebui să petrecem mai multe nopţi împreună, ca să redactăm lista.

– Pe mine m-ar umple de fericire chiar şi una singură…

– Max, eşti mitocan! Eu, una, sunt sigură de un lucru: cu patru sau cinci mii de ani înaintea erei noastre, cineva a descoperit acest obiect. Din raţiuni pe care încă nu mi le explic – poate doar cu excepţia fricii provocate de proprietăţile lui –, acela sau aceia care l-au găsit au hotărât, dat fiind că nu l-au putut distruge, să-i separe bucăţile. Şi tocmai asta pare să ne dezvăluie primul rând al manuscrisului.

Am disociat tabla memoriilor, le-am încredinţat magiştrilor coloniilor părţile pe care ea le reuneşte…

– Nu vreau să te întrerup, dar „tabla memoriilor” se referă, foarte probabil, la nişte învăţături, la o cunoaştere. Dacă aş intra în jocul tău, ţi-aş spune că acest obiect poate o fi fost disociat pentru ca fiecare fragment al său să poarte o informaţie la hotarele lumii.

– Posibil, dar sfârşitul documentului nu sugerează asta. Rămâne de aflat, ca să fim cu conştiinţa împăcată, unde au fost împrăştiate aceste fragmente. Noi avem două, a fost găsit un al treilea, dar mai sunt şi altele. Acum, ascultă, Max; cât am stat în închisoare, m-am gândit întruna la textul ăla în limba ge’ez, mai precis la un cuvânt din partea a doua a frazei: „le-am încredinţat magiştrilor coloniilor”. După tine, cine sunt magiştrii ăştia?

– Nişte erudiţi. Probabil, şefi ai unor triburi. Magistrul[6] este un învăţător, dacă preferi.

– Tu ai fost magistrul meu? a întrebat Keira, pe un ton ironic.

---

[5] Ader, Clément (1841–1925) – inginer francez, precursor al aviaţiei. În 1890, a construit un aparat cu care a putut decola şi zbura câteva zeci de metri deasupra solului.

[6] În orig.: magistère – (aici) demnitatea de mare maestru al unui ordin religios militar; autoritate.

– Da, cam aşa ceva.

– Atunci, scumpe magistre, iată teoria mea. Un prim fragment a reapărut într-un vulcan situat în mijlocul unui lac de la frontiera Etiopiei cu Kenya. Noi am găsit altul, tot într-un vulcan, de data asta pe insula Narcondam, din arhipelagul Andaman. Asta înseamnă unul la sud şi unul la est. Fiecare dintre acestea două se afla la câteva sute de kilometri de izvorul sau de estuarul unor mari fluvii. Nilul şi Nilul Albastru, pentru primul, Irrawaddy şi Yang Tse, pentru al doilea.

– Şi ce-i cu asta? a întrerupt-o Max.

– Să admitem că, dintr-o raţiune pe care încă nu o pot explica, acest obiect ar fi fost disociat, în mod cu totul voit, în patru sau cinci bucăţi, fiecare dintre ele fiind depusă într-un alt punct al planetei. Una a fost găsită la est, alta la sud, a treia, care, de fapt, a fost prima descoperită, acum douăzeci-treizeci de ani…

– Unde este?

– Habar n-am. Dar nu mă mai întrerupe tot timpul, Max, e agasant. Sunt gata să pun pariu că ultimele două obiecte care au rămas se găsesc unul în nord, celălalt la vest.

– N-aş vrea în niciun caz să te agasez, simt, şi aşa, că te-am enervat destul, dar nord şi vest sunt nişte noţiuni cam vaste…

– Bun, dacă mă iei peste picior, prefer să plec.

Keira s-a ridicat dintr-o săritură şi s-a îndreptat, pentru a doua oară, spre uşa biroului.

– Termină, Keira! Nu mai face atâta pe şefa, că şi tu eşti agasantă! Ei, drăcie! Ce-i ăsta? Monolog sau conversaţie? Hai, continuă-ţi raţionamentul, n-am să te mai întrerup.

Keira s-a întors şi s-a aşezat lângă Max. A luat o foaie de hârtie şi a desenat o planisferă, schiţând, în mare, masele continentelor.

– Se cunosc principalele rute pe unde au circulat, în cursul primelor migraţii, triburile care au populat planeta. Plecând din Africa, o primă colonie a trasat o cale spre Europa, o a doua s-a îndreptat spre Asia – a continuat Keira, desenând o săgeată mare, pe foaia de hârtie – şi s-a scindat la verticala Mării Andaman. Unii au continuat să meargă spre India, au traversat Birmania, Thailanda, Cambodgia, Vietnamul, Indonezia, Filipinele, Noua Guinee şi Papua, ajungând în Australia; alţii – Keira a desenat o nouă săgeată – au luat-o spre nord, traversând Mongolia şi Rusia, şi au urcat pe râul Yana, spre strâmtoarea Bering. În plină perioadă glaciară, această a treia colonie a

înconjurat Groenlanda, mergând de-a lungul ţărmurilor îngheţate, pentru a ajunge, acum cincisprezece-douăzeci de mii de ani, pe coastele cuprinse între Alaska şi Marea Beaufort. Apoi a urmat coborârea pe continentul nord-american până la Monte Verde, unde cea de-a patra colonie a sosit acum douăsprezece-cincisprezece mii de ani[7]. Poate că aceia care au transportat fragmentele, cu patru mii de ani în urmă, au folosit aceleaşi rute. Un trib de mesageri a plecat spre Andaman şi şi-a terminat periplul pe insula Narcondam, un altul s-a îndreptat spre izvorul Nilului, până la frontiera dintre Kenya şi Etiopia.

– Şi ai tras concluzia că alte două „populaţii mesagere” s-ar fi îndreptat spre vest şi spre nord, pentru a transporta celelalte fragmente?

– Textul spune: *Le-am încredinţat magiştrilor coloniilor părţile pe care ea le reuneşte.* Dat fiind că o asemenea călătorie nu putea fi întreprinsă în decursul unei singure generaţii, fiecare grup de mesageri a plecat să ducă un fragment asemănător pandantivului meu, la magiştrii primelor colonii.

– Ipoteza ta stă în picioare, dar asta nu înseamnă că ar fi corectă. Aminteşte-ţi ce te-am învăţat la facultate: dacă o teorie pare logică, nu înseamnă că se şi confirmă.

– Şi m-ai mai învăţat că, dacă un lucru nu a fost descoperit, nu înseamnă că acel lucru nu există!

– Keira, ce aştepţi din partea mea?

– Să-mi spui ce-ai face în locul meu, i-a răspuns ea.

– N-o voi avea niciodată pe femeia care ai devenit, dar văd că voi păstra întotdeauna o părticică din studenta care ai fost. E destul şi atât.

Max s-a ridicat şi a început să se plimbe, la rândul lui, prin birou.

– Mă calci pe nervi cu întrebările tale, Keira; nu ştiu ce-aş face în locul tău. Dacă aş fi fost înzestrat pentru ghicitorile de genul ăsta, aş fi lăsat baltă sălile prăfuite ale universităţii; mi-aş fi exercitat meseria, în loc să predau.

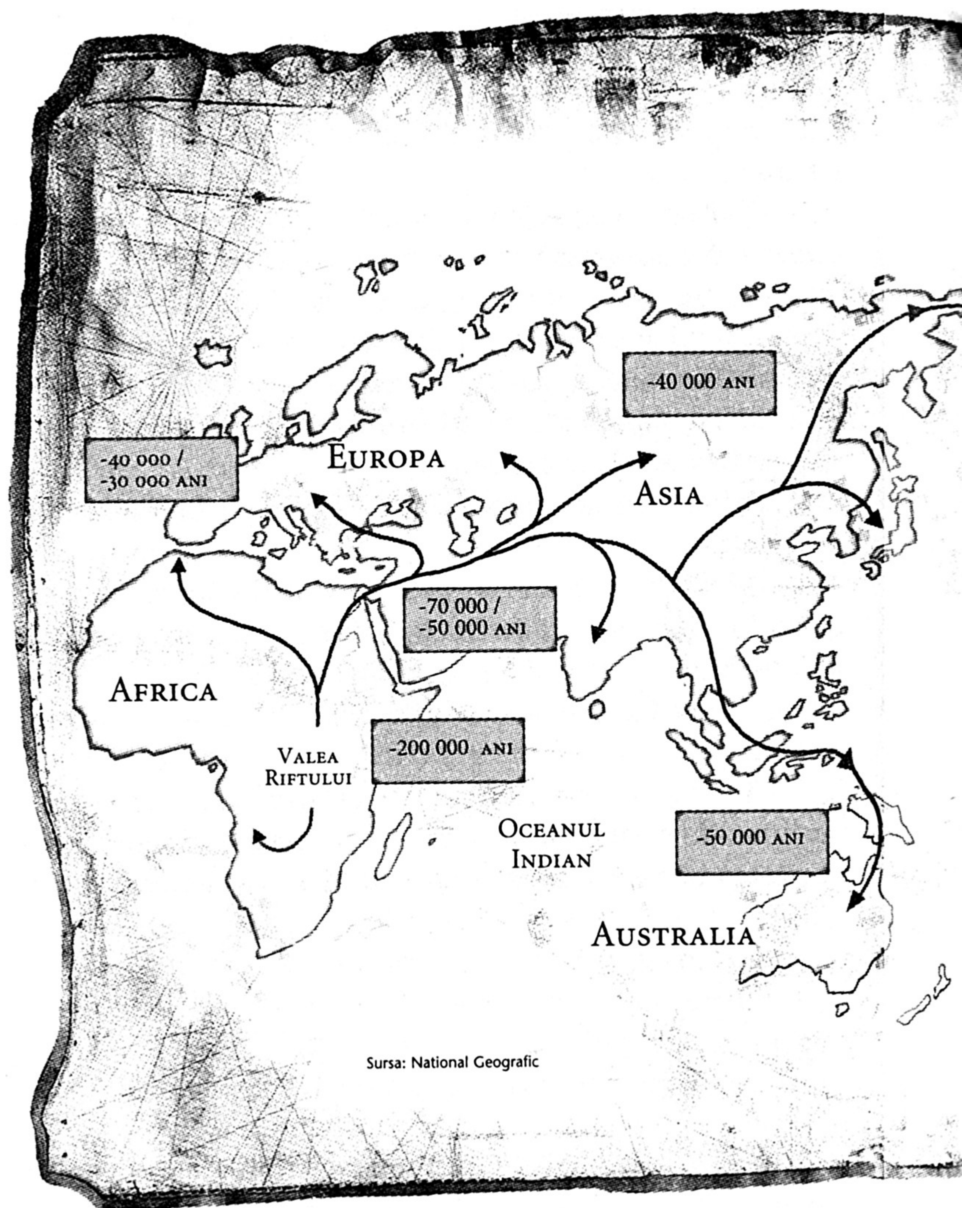
– Ţi-era frică de şerpi, detestai insectele şi îţi repugna lipsa de confort, dar astea n-au nicio legătură cu capacitatea ta de a

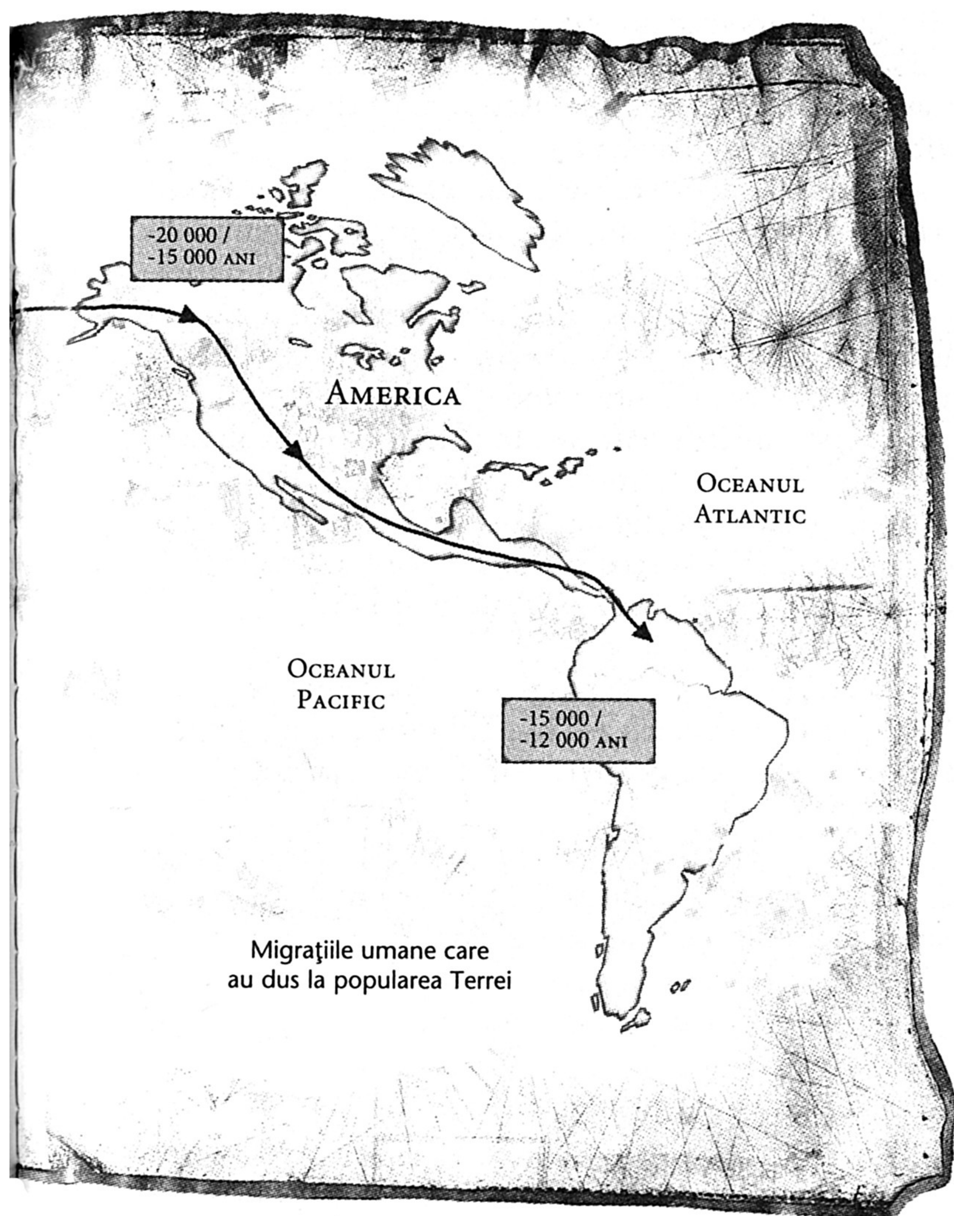
[7] Surse: Susan Anton, New York University; Alison Brooks, George Washington University; Peter Forster, University of Cambridge; James F. O'Connell, University of Utah; Stephen Oppenheimer, Oxford; Spencer Wells, National Géographic Society; Ofer Bar-Yisef, Harvard University. *(N.a.)*

judeca, Max. Erai doar niţel cam îmburghezit, ceea ce nu este o tară.

– Ba, în ochii tăi, se pare că da!

– Termină cu chestiile astea şi răspunde-mi! Ce-ai face în locul meu?





Migraţiile umane care
au dus la popularea Terrei

– Mi-ai pomenit de un fragment descoperit acum treizeci de ani; eu aş începe prin a încerca să aflu unde a fost găsit, cu exactitate. Dacă era într-un vulcan situat la câteva zeci sau sute de kilometri de un mare fluviu, la vest sau la nord, atunci, asta ar fi informaţia care ţi-ar susţine raţionamentul. Dacă, dimpotrivă, a fost descoperit în regiunea Beauce[8] sau în mijlocul unui câmp de cartofi din Anglia, ipoteza ta e bună de aruncat la gunoi şi trebuie să începi din nou, de la zero. Uite ce-aş face, înainte să plec cine ştie pe unde. Keira, tu cauţi o pietricică pitită undeva, pe planetă! E o utopie!

– Dar să-ţi duci viaţa într-o vale aridă, ca să cauţi oase vechi de sute de mii de ani, fără să te sprijini pe nimic altceva decât pe intuiţia ta, nu e o utopie? Să cauţi o piramidă îngropată în nisipul unui deşert nu e tot o utopie? Meseria noastră nu e decât o uriaşă utopie, Max, dar pentru fiecare dintre noi, este, totodată, un vis de a face descoperiri, pe care încercăm să-l transformăm în realitate!

– Nu e cazul să te enervezi în halul ăsta! Tu m-ai întrebat ce-aş face în locul tău, iar eu ţi-am răspuns. Caută să afli unde a fost scos la lumină acest al treilea fragment şi ai să afli dacă eşti pe drumul cel bun.

– Şi dacă este chiar aşa?

– Vino la mine şi o să ne gândim împreună pe ce cale trebuie s-o apuci pentru a-ţi împlini visul. Acum, trebuie să-ţi spun ceva care poate că o să te irite din nou.

– Ce?

– Stând aici, cu mine, nici n-ai văzut când a trecut timpul, lucru care mă bucură. Dar este ora 21:30 şi mi-e foame de nu mai pot. Te duc la cină?

Keira îşi privi ceasul şi sări în sus.

– Fir-ar al dracu'! Jeanne, Adrian!

Când Keira a sunat la uşa surorii sale, era aproape zece seara.

– Tu n-aveai de gând să mănânci? a luat-o Jeanne la rost, de cum i-a deschis uşa.

– Adrian e aici? a întrebat Keira, uitându-se peste umărul surorii.

– Dacă n-are darul de-a se teleporta, nu văd cum ar fi ajuns aici.

– I-am dat întâlnire…

---

[8] Beauce – câmpie din bazinul parizian.

– Dar codul interfonului i l-ai dat?

– N-a sunat?

– I-ai dat numărul de acasă?

Keira a amuţit.

– În cazul ăsta, o fi lăsat vreun mesaj la mine, la birou, dar am plecat destul de devreme, ca să-ţi pregătesc o cină pe care ai s-o găseşti… la gunoi. Nu fi supărată, se uscase prea tare!

– Dar unde e Adrian?

– Am crezut că e cu tine, că v-aţi hotărât să vă petreceţi seara ca doi amorezi.

– Nu, eu am fost cu Max.

– Din ce în ce mai bine. Şi pot să ştiu de ce?

– Jeanne, nu începe! Am fost pentru cercetările noastre. Dar cum o să-l găsesc?

– Sună-l!

Keira s-a năpustit asupra telefonului, unde a dat peste căsuţa mea vocală. Totuşi, aveam şi eu puţin amor propriu! Mi-a lăsat un mesaj lung… „îmi pare nespus de rău, dar nici n-am văzut când a trecut timpul! Sunt de neiertat, dar a fost pasionant, o să-ţi povestesc nişte chestii formidabile, unde eşti? Ştiu că e ora zece, dar sună-mă, sună-mă, sună-mă!” Apoi, mi-a lăsat un al doilea mesaj; de data asta, îmi comunica numărul surorii ei. Un al treilea, în care era îngrijorată de-a binelea, pentru că nu primea veşti de la mine. Un al patrulea, în care se cam enerva. Un al cincilea, în care mă acuza că am un caracter urât. Un al şaselea, pe la ora trei noaptea. Şi, în sfârşit, unul în care a închis fără să scoată o vorbă.

Mi-am petrecut noaptea într-un mic hotel din insula Saint-Louis. A doua zi, după ce mi-am luat micul dejun, am chemat un taxi, care m-a lăsat în faţa casei lui Jeanne. Codul funcţiona, în continuare; am ochit o bancă de pe trotuarul de vizavi, m-am aşezat şi am început să-mi citesc ziarul.

Puţin după aceea, Jeanne a ieşit din casă. M-a recunoscut şi a venit spre mine.

– Keira şi-a făcut sânge rău!

– Ei bine, am fost doi!

– Îmi pare nespus de rău, şi eu sunt furioasă pe ea, mi-a spus Jeanne.

– Eu nu sunt furios, i-am răspuns imediat.

– Chiar că eşti prost!

După care, Jeanne m-a salutat a făcut câţiva paşi, apoi s-a întors.

– Întâlnirea de aseară, cu Max, a fost strict profesională, dar nu ştii de la mine!

– Eşti bună să-mi dai codul de la intrare?

Jeanne mi l-a mâzgălit pe o hârtie şi a plecat la muncă.

Am rămas pe bancă şi mi-am citit ziarul până la ultima pagină; apoi m-am dus la o mică brutărie din colţul străzii, de unde am cumpărat nişte cornuri şi alte produse de patiserie.

Keira mi-a deschis, cu ochii cârpiţi de somn.

– Da' unde-ai fost? m-a întrebat, frecându-şi pleoapele. Am fost moartă de îngrijorare!

– Corn? Pâine cu ciocolată[9]? Amândouă?

– Adrian…

– Ia-ţi micul dejun şi îmbracă-te; pe la prânz pleacă un Eurostar, încă îl mai putem prinde.

– Mai întâi, trebuie să-l văd pe Ivory, e foarte important.

– De fapt, e câte un Eurostar din oră în oră. Arunci… hai să-l vedem pe Ivory.

Keira a făcut două cafele şi mi-a povestit despre teoria pe care i-a prezentat-o lui Max. În timp ce mi-o explica, mă gândeam la cele câteva cuvinte spuse de anticar cu privire la sferele cereşti. Nu ştiu de ce, dar aş fi vrut să-l sun pe Erwan, ca să-i vorbesc despre chestia asta. Neatenţia mea trecătoare nu i-a scăpat Keirei, care m-a chemat la ordine.

– Vrei să merg cu tine la profesor? i-am spus, prinzând din zbor ultimele ei cuvinte.

– Poţi să-mi spui unde ţi-ai petrecut noaptea?

– Nu; mă rog, aş putea, dar n-o să-ţi spun, i-am răspuns, zâmbind larg.

– Mi-e perfect egal.

– Atunci, să nu mai vorbim despre asta… Ei, ce-i cu Ivory? La el rămăsesem, nu?

– Nu s-a întors la muzeu, dar Jeanne mi-a dat numărul lui de acasă. O să-l sun.

Keira s-a îndreptat spre camera soră-sii, unde era telefonul. S-a întors spre mine.

– Unde ai dormit?

---

[9] Pâine cu ciocolată – produs de patiserie în formă pătrată, din foietaj identic cu al cornului şi cu umplutură de ciocolată.

Ivory a fost de acord să ne primească la el acasă. Stătea într-un apartament elegant din insula Saint-Louis… la doi paşi de hotelul meu. Când ne-a deschis, l-am recunoscut pe bărbatul care, în ajun, coborâse din taxi atunci când eu îmi răsfoiam cartea, pe terasa unui bistrou. Ne-a poftit în salon şi ne-a propus un ceai sau o cafea.

– E o plăcere să vă revăd pe amândoi; cu ce vă pot ajuta?

Keira nu l-a luat pe ocolite: l-a întrebat dacă ştie unde a fost găsit fragmentul despre care îi vorbise la muzeu.

– N-ai vrea să-mi spui mai întâi de ce vreţi să aflaţi?

– Cred că am avansat în interpretarea textului din limba ge’ez.

– Asta mi se pare cât se poate de interesant. Şi ce aţi descoperit?

Keira i-a expus teoria ei despre popoarele Hypogeelor. În mileniul al IV-lea sau al V-lea înaintea erei noastre, oamenii găsiseră obiectul intact şi îl fragmentaseră. Conform manuscrisului, se constituiseră în anumite grupuri, care să ducă bucăţile în cele patru colţuri ale lumii.

– Este o ipoteză minunată şi poate nu lipsită de sens, a exclamat Ivory. Doar că n-ai nicio idee despre ce anume ar fi putut motiva aceste călătorii, pe cât de primejdioase, pe atât de improbabile.

– Am eu mica mea idee, a răspuns Keira.

Întemeindu-se pe ceea ce aflase de la Max, ea a sugerat că fiecare bucată era mărturia unor învăţături, a unei cunoaşteri care trebuia să fie dezvăluită.

– De data asta, nu sunt de acord cu dumneata, eu aş înclina mai degrabă să consider că e invers, i-a replicat Ivory. Încheierea textului ne dă toate motivele să ne gândim că era vorba de un secret care trebuia păstrat. Citeşte singură. *Să rămână tăinuite umbrele infinităţii.*

Şi, în timp ce Ivory dezbătea chestiunea aceasta cu Keira, „umbrele infinităţii” m-au dus din nou cu gândul la anticarul din Marais.

– Ce ne intrigă la sferele cereşti nu este atât ceea ce ne arată ele, ci, mai degrabă, ceea ce nu ne arată, însă ghicim, am murmurat.

– Poftim? a întrebat Keira, întorcându-se spre mine.

– Vidul şi timpul, i-am răspuns.

– Ce tot spui acolo? s-a mirat Keira.

– Nimic, o idee fără nicio legătură cu discuţia voastră, dar care îmi trecea prin minte.

– Şi unde crezi că ai să găseşti bucăţile lipsă? s-a interesat din nou Ivory.

– Cele aflate în posesia noastră au fost descoperite în craterele unor vulcani, la câteva zeci de kilometri de un mare fluviu. Una în est, alta în sud, iar eu presupun că celelalte sunt ascunse în locuri asemănătoare, în vest şi în nord.

– Aveţi cele două fragmente la voi? a insistat Ivory, căruia îi sclipeau ochii.

Am schimbat cu Keira o privire furişă. Ea şi-a scos de la gât pandantivul, eu am scos din buzunarul interior al sacoului fragmentul pe care îl păstram ca pe ochii din cap. Le-am pus pe amândouă pe măsuţa joasă. Când Keira le-a apropiat, au căpătat acea culoare de un albastru intens, care ne surprindea atât de mult de fiecare dată. Dar, acum, am observat că sclipirea le era mai puţin vie, ca şi cum obiectele îşi pierdeau din strălucire.

– Uluitor! Mai uluitor decât tot ceea ce îmi imaginasem! a exclamat Ivory.

– Şi ce vă imaginaserăţi? a întrebat Keira intrigată.

– Nimic, nimic deosebit, s-a bâlbâit Ivory. Dar trebuie să recunoaşteţi că fenomenul este uimitor, mai ales când ştii ce vârstă are acest obiect.

– Acum, sunteţi bun să ne spuneţi în ce loc a fost descoperit fragmentul dumneavoastră?

– Din păcate, nu e al meu. A fost găsit, în urmă cu treizeci de ani, în Anzii peruvieni, dar, din nefericire pentru teoria dumitale, nu era în craterul unui vulcan.

– Dar, atunci, unde? a întrebat Keira.

– La aproximativ o sută cincizeci de kilometri nord-est de lacul Titicaca.

– În ce împrejurări? m-am interesat eu.

– O expediţie condusă de o echipă de geologi olandezi urca spre izvorul fluviului Amazon. Obiectul a fost reperat, din pricina formei lui aparte, într-o grotă în care oamenii de ştiinţă se adăpostiseră de ploaie. Dar, dincolo de asta, nu le-ar fi reţinut atenţia dacă şeful expediţiei n-ar fi fost martorul fenomenului pe care îl ştiţi, în timpul acelei nopţi furtunoase, fulgerele provocaseră bine-cunoscuta proiecţie de puncte luminoase, pe un perete al cortului său. Faptul l-a marcat cu atât mai mult cu

cât, a doua zi, în zori, şi-a dat seama că pânza devenise permeabilă la lumină: pe ea apăruseră mii de găurele. În acea regiune, furtunile sunt frecvente, aşa că exploratorul nostru a retrăit de mai multe ori experienţa. Astfel, a dedus că nu putea fi vorba despre o simplă pietricică. A luat fragmentul cu el şi l-a studiat îndeaproape.

– Este posibil să-l întâlnim pe acest geolog?

– A murit după câteva luni, în cursul unei alte expediţii, dintr-o simplă căzătură.

– Şi unde se află fragmentul descoperit de el?

– Undeva la loc sigur. Dar unde, n-am nici cea mai vagă idee.

– Nu zic, în privinţa vulcanului, teoria nu ţine; în schimb, fragmentul a fost găsit, într-adevăr, în vest.

– Da, e cel mai neînsemnat lucru pe care-l putem spune.

– Şi la câteva zeci de kilometri de un afluent al Amazonului, spuse Keira.

– Este la fel de exact, i-a întărit spusele Ivory.

– Două ipoteze din trei se verifică, ceea ce nu-i chiar rău, a declarat Keira.

– Mi-e teamă că asta n-o să vă ajute prea mult să descoperiţi celelalte bucăţi. Două dintre ele au fost aduse la lumina zilei întâmplător. În ceea ce o priveşte pe a treia, aţi fost foarte norocoşi.

– Am atârnat deasupra hăului, la două mii cinci sute de metri altitudine, am survolat Birmania la firul ierbii, cu un avion care nu mai avea decât aripile pentru a-şi merita numele, am fost pe punctul de a mă îneca, iar Adrian pe punctul de a muri de pneumonie, adăugaţi la toate astea trei luni de închisoare în China şi spuneţi-mi unde vedeţi, aici, norocul?! Eu, una, chiar că nu-l văd!

– Nu voiam să vă minimalizez strădania. Lăsaţi-mă să mă gândesc câteva zile la teoria voastră! O să-mi citesc din nou documentele şi, dacă găsesc în ele cea mai neînsemnată informaţie care să vă poată ajuta în ancheta asta, o să vă sun.

Keira a notat pe o hârtie numărul meu de telefon şi i-a întins-o lui Ivory.

– Unde aveţi de gând să vă duceţi? ne-a întrebat acesta, conducându-ne la uşă.

– La Londra. Si noi avem de cercetat câte ceva.

– Atunci, vă urez şedere plăcută în Anglia. Un ultim lucru, înainte de-a ne despărţi: adineauri, aţi avut dreptate, în

călătoriile voastre, norocul nu v-a însoţit deloc. De aceea, vă recomand cea mai mare prudenţă şi, înainte de toate, nu arătaţi nimănui fenomenul la care am asistat cu câteva momente în urmă.

Ne-am despărţit de bătrânul profesor, mi-am luat sacul de la hotel, unde Keira n-a făcut niciun comentariu referitor la noaptea din ajun, şi am însoţit-o la muzeu, ca s-o îmbrăţişeze pe Jeanne înainte de plecare.

Londra

Pe peronul Gării de Nord, unde mă împinseseră fără să-şi ceară scuze, nu le-am dat cine ştie ce atenţie, dar, când m-am dus în vagonul-bar, am observat din nou acest cuplu cel puţin ciudat. La prima vedere, erau doar un tânăr englez şi prietena lui, îmbrăcaţi amândoi cu nişte bulendre la fel de aiurea. În timp ce mă apropiam de tejghea, bărbatul m-a privit într-un fel ciudat; apoi a pornit împreună cu prietena lui înapoi, spre locomotivă. Dat fiind că trenul urma să oprească, după vreun sfert de oră, la Ashford, m-am gândit că s-au dus să-şi ia lucrurile, înainte de coborâre. Omul care servea la bufetul rapid – şi, ţinând cont de coada interminabilă înşirată până în faţa lui, mă întrebam ce-o fi fost atât de rapid la bufetul ăsta – s-a uitat, oftând, după cei doi tineri cu craniul ras, care se îndepărtau.

– Nu tunsoarea îl face pe om, i-am spus, când mi-am comandat o cafea. Poate că, dacă îi cunoşti mai bine, sunt simpatici!

– Poate, a răspuns chelnerul, parcă îndoindu-se, dar, tot drumul, băiatul şi-a curăţat unghiile cu un cutter, iar fata l-a urmărit făcând chestia asta, fără să-şi ia ochii de la el. Un asemenea subiect nu prea te îndeamnă la conversaţie!

Mi-am plătit consumaţia şi m-am dus înapoi, la locul meu. În timp ce mă îndreptam spre compartimentul nostru, în care dormea Keira, am dat iar de călătorii lu’ peşte, învârtindu-se pe lângă compartimentul de bagaje, unde ne lăsaserăm şi noi sacii. M-am apropiat de ei. Băiatul i-a făcut un semn fetei, care s-a întors şi mi-a barat drumul.

– E ocupat, mi s-a adresat cu aroganţă.

– Văd, i-am spus, dar de cine e ocupat?

Băiatul s-a vârât între noi şi şi-a scos cutterul din buzunar,

pretinzând că nu-i plăcea tonul pe care îi vorbisem prietenei lui.

În adolescenţă, am petrecut mult timp la Ladbroke Grove, unde stătea cel mai bun amic al meu din colegiu. Cunoşteam trotuarele rezervate doar anumitor bande, intersecţiile prin care nu aveam voie să traversăm, cafenelele unde nu era bine să jucăm baby-foot. Prin urmare, ştiam că cele două puşlamale îmi căutau râcă. Dacă aş fi mişcat în front, fata mi-ar fi sărit în cârcă şi mi-ar fi blocat braţele, în timp ce băiatul m-ar fi luat la cafteală. Şi, după ce m-ar fi pus la pământ, m-ar fi terminat cu nişte bocanci în coaste. Anglia copilăriei mele nu însemna doar grădini cu peluze frumos tunse, iar în privinţa asta, lucrurile nu se schimbaseră prea mult. Atunci când ai principii, e destul de complicat să-ţi laşi instinctul să acţioneze; totuşi, i-am ars un dos de palmă magistral fetei, care s-a lungit, cât ai clipi, peste bagaje, ţinându-se de falcă. Uluit, băiatul mi-a sărit în faţă, trecându-şi cutterul dintr-o mână în cealaltă. Era timpul să uit de adolescentul din mine, pentru a-i face loc adultului care se presupune că devenisem.

– Zece secunde, i-am spus. În zece secunde, îţi confisc cutterul şi, dacă pun mâna pe el, te dau jos din tren în fundul gol. Îţi surâde chestia asta, ori îl bagi la loc în buzunar şi ne oprim aici?

Fata s-a ridicat, furioasă, şi a venit înapoi, să mă sfideze. Prietenul ei era tot mai nervos.

– Taie-l pe bulangiu, a strigat ea. Dă-i cep, Tom!

– Tom, ar trebui să dai dovadă de mai multă autoritate în faţa amicei tale. Pune la loc drăcia aia, până nu ne rănim vreunul dintre noi.

– Pot să ştiu şi eu ce se întâmplă? a întrebat Keira, apărând în spatele meu.

– O mică neînţelegere, i-am răspuns, silind-o să dea înapoi.

– Vrei să chem ajutoare?

Cei doi tineri nu se aşteptaseră să primesc întăriri. Trenul încetinea; puteam vedea, pe geam, peronul din gara Ashford. Tom şi-a tras prietena după el, ameninţându-ne, în continuare, cu cutterul. Keira şi cu mine rămăseserăm nemişcaţi, fără să slăbim din ochi arma care făcea zigzaguri în faţa noastră.

– Căraţi-vă! a strigat băiatul.

Cum s-a oprit trenul, s-a năpustit pe peron, luând-o la sănătoasa cu prietena lui cu tot.

Keira rămăsese fără grai. Pasagerii care voiau să coboare ne-

au făcut să ne dăm deoparte. Ne-am întors la locurile noastre, iar trenul s-a pus din nou în mişcare. Keira voia să anunţ poliţia, dar era mult prea târziu, cele două haimanale se făcuseră deja nevăzute, iar mobilul mi-l pusesem în sac. M-am ridicat, ca să verific dacă mai era acolo. Keira m-a ajutat să inspectez cele două bagaje; al ei era neatins, al meu fusese desfăcut. Făcând abstracţie de o anumită dezordine, toate lucrurile păreau să fie la locul lor. Mi-am luat telefonul şi paşaportul şi mi le-am pus în buzunarul sacoului. Când am ajuns la Londra, uitasem deja de acest incident.

În faţa căsuţei mele, m-am simţit cuprins de o bucurie imensă. Fremătam de nerăbdare la gândul că voi intra. Mi-am căutat cheile în buzunar; totuşi, când plecasem de la Paris, eram sigur că le am. Din fericire, vecina mea m-a văzut de la fereastră. Şi, cum vechile obişnuinţe nu se pierd, m-a poftit să trec prin grădina ei.

– Ştiţi unde este scara, mi-a spus. Eu am de călcat, până peste cap; nu vă faceţi griji, o să încui când termin.

După ce i-am mulţumit vecinei, în doi timpi şi trei mişcări, am trecut peste gard. Şi, cum uşa din spate rămăsese tot nereparată – poate că ar fi fost mai bine să renunţ la ea –, am împins zdravăn clanţa şi am intrat. Apoi m-am dus să-i deschid Keirei, care mă aştepta în stradă.

Restul după-amiezii ni l-am petrecut făcând târguieli prin cartier. Keira a fost atrasă de taraba unui zarzavagiu, de unde a umplut un coş întreg cu de-ale gurii. Cu tot ce avea acolo, puteam rezista chiar şi unui asediu. Din păcate, în seara aia n-am avut timp să pregătim cina.

Tocmai trebăluiam în bucătărie, tăind, conştiincios, dovleceii în cubuleţe, aşa cum îmi ordonase Keira, în timp ce ea prepara un sos a cărui reţetă refuzase să mi-o destăinuiască. Telefonul a început să sune. Nu mobilul, ci telefonul fix. Keira şi cu mine ne-am privit intrigaţi. M-am dus în salon şi am ridicat receptorul.

– Vasăzică e adevărat, v-aţi întors!

– Adineauri am picat, dragă Walter.

– Mulţumesc că aţi avut amabilitatea să mă anunţaţi. E cât se poate de drăguţ din partea voastră.

– Abia am coborât din tren...

– Totuşi, e culmea să aflu de sosirea voastră prin intermediul unui curier de la Federal Express! După câte ştiu, nu eşti Tom

Hanks!

– Te-a anunţat un curier de întoarcerea noastră? Ciudată chestie…!

– Închipuie-ţi că, la Academie, a fost lăsat un plic pentru tine… mă rog, nu chiar pentru tine; de altfel, pe el este scris numele prietenei tale, iar dedesubt: „Prin amabilitatea dumneavoastră”. Data viitoare, cere să-mi fie trimisă mie, direct, corespondenţa voastră. Pe scrisoare este precizat, de asemenea: „De înmânat cât se poate de urgent”. Din moment ce am devenit poştaşul dumneavoastră oficial, doriţi să vă aduc scrisoarea aceasta acasă?

– Rămâi la telefon, să-i spun Keirei!

– O scrisoare pe numele meu, expediată la Academia ta? Ce e cu povestea asta? a întrebat Keira.

Nu ştiam nimic mai mult, aşa că am întrebat-o dacă vrea să i-o aducă Walter, cum de altfel se şi oferise el, cu bunăvoinţă.

Keira îmi făcea gesturi categorice, din care nu mi-a fost greu să pricep că era ultimul lucru de care ar fi avut chef. În stânga, Walter îmi şoptea la ureche; în dreapta, Keira se uita urât la mine. Iar eu eram băgat la mijloc. Pus în încurcătură şi pentru că trebuia să iau totuşi o hotărâre, l-am rugat să fie atât de bun şi să mă aştepte la Academie. Nici nu putea fi vorba să bată tot oraşul, veneam eu să iau plicul. Am închis, uşurat că găsisem un compromis atât de strălucit; dar, întorcându-mă spre Keira, am înţeles că ea nu-mi împărtăşea deloc entuziasmul. I-am promis că drumul n-o să-mi ia mai mult de o oră, dus şi întors. Mi-am pus un impermeabil, am luat din sertarul biroului dublura cheilor şi am pornit pe străduţă, spre boxa în care îmi dormea maşina.

Aşezându-mă la volan, am recunoscut îmbătătorul miros de piele veche. Când să ies din boxă, am fost nevoit să apăs brutal pe frână, ca să nu dau peste Keira, înfiptă, ca un par, chiar în faţa farurilor. Ea a înconjurat radiatorul şi s-a aşezat pe locul pasagerului.

– Scrisoarea asta ar fi putut aştepta şi până mâine, nu? mi-a spus, trântind portiera.

– Walter mi-a precizat că, pe plic, scria „Urgent”… cu carioca roşie. Dar pot foarte bine să mă duc şi singur, nu eşti obligată…

– Scrisoarea îmi este adresată mie, iar tu abia aştepţi să-ţi vezi amicul, aşa că bagă.

Pe străzile Londrei, poţi circula aproape corect numai lunea seara. Până la Academie, abia dacă am făcut douăzeci de

minute. Pe drum, a început să toarne una dintre aversele alea grele, care cad deseori asupra capitalei. Walter ne aştepta în faţa intrării principale, cu pantalonii uzi până la glezne, cu vestonul aşijderea şi cu o mutră de zile rele. S-a aplecat spre portieră şi ne-a întins un plic. Nici măcar nu mă puteam oferi să-l duc acasă, fiindcă maşina mea nu avea decât două locuri. Totuşi, am hotărât să-l aşteptăm până când găseşte un taxi. De îndată ce a apărut unul, Walter m-a salutat cu răceală, a ignorat-o pe Keira şi dus a fost.

Am rămas în maşină, sub şiroaiele de ploaie; plicul stătea pe genunchii Keirei.

– Nu-l deschizi?

– E scrisul lui Max, a murmurat ea.

– Tipul trebuie să fie înzestrat cu darul telepatiei!

– De ce spui asta?

– Îl suspectez că a văzut când ne pregăteam cina de îndrăgostiţi, a aşteptat până în momentul în care sosul ţi-a ieşit la fix şi ţi-a trimis scrisoarea, ca să ne bulească seara.

– N-ai haz…

– Poate, dar trebuie să recunoşti că, dacă am fi fost deranjaţi de una dintre fostele mele iubite, n-ai fi luat lucrurile cu atâta umor.

Keira şi-a trecut mâna peste plic.

– Şi ce fostă iubită ţi-ar putea scrie?

– Nu asta ţi-am spus eu.

– Răspunde-mi la întrebare!

– N-am foste iubite!

– Erai virgin când ne-am întâlnit?

– Ceea ce vreau eu să-ţi spun este că, la facultate, nu m-am culcat cu niciuna dintre fostele mele iubite!

– Această mică remarcă e cât se poate de delicată.

– Deschizi plicul ăsta sau nu?

– Ai spus „cină de îndrăgostiţi”. Am înţeles bine?

– E posibil să fi spus aşa ceva.

– Eşti îndrăgostit de mine, Adrian?

– Deschide odată plicul, Keira!

– Am să consider că, prin asta, mi-ai răspuns da. Hai să ne întoarcem acasă şi să urcăm direct în dormitor. Am poftă de tine mai mult decât de o cratiţă cu dovlecei.

– Am să consider că, prin asta, mi-ai făcut un compliment. Ei, şi scrisoarea?

– O să aştepte până mâine. Şi Max, la fel.

Această primă seară la Londra mi-a redeşteptat multe amintiri. După ce am făcut dragoste, ai adormit. Obloanele de la ferestre erau întredeschise. Stând în capul oaselor, te priveam, îţi ascultam răsuflarea liniştită. Pe spatele tău, vedeam acele cicatrice pe care timpul nu le va şterge niciodată. Le-am atins cu degetele. Căldura trupului tău mi-a stârnit iar dorinţa, la fel de aprinsă ca în clipa primelor îmbrăţişări din seara asta.

Ai gemut, mi-am luat mâna, dar tu mi-ai apucat-o şi m-ai întrebat, cu glasul înăbuşit de somn, de ce mi-am întrerupt mângâierea. Mi-am lipit gura de pielea ta, dar adormiseşi la loc. Atunci, ţi-am mărturisit că te iubesc.

– Şi eu, ai murmurat tu.

Glasul abia ţi se auzea, dar cele două cuvinte mi-au fost de-ajuns ca să te însoţesc în noaptea ta.

Frânţi de oboseală, nici nu văzuserăm când a trecut dimineaţa. Abia pe la prânz am făcut şi eu ochi. În pat, locul tău era gol. Am venit după tine, în bucătărie. Erai îmbrăcată cu o cămaşă de-a mea şi te încălţaseşi cu o pereche de şosete găsită prin sertare. Din mărturisirile pe care ni le făcuserăm în ajun se născuse un soi de jenă, o pudoare momentană, care ne îndepărta. Te-am întrebat dacă ai citit scrisoarea de la Max. Mi-ai arătat-o, din priviri, pe masă: plicul era, în continuare, neatins. Nu ştiu de ce, dar, în clipa aceea, aş fi vrut să n-o deschizi niciodată. Aş fi pus-o, cu dragă inimă, într-un sertar, unde s-o facem uitată. Nu voiam să înceapă iar alergătura aia nebună; visam să ne petrecem timpul singuri în această casă, de unde să nu ieşim decât ca să hoinărim de-a lungul Tamisei sau ca să cotrobăim prin talciocurile din Camden ori ca să ne delectăm cu scones[10] prin micile cafenele din Notting Hill, însă tu ai deschis plicul, ca şi cum nimic din toate astea n-ar fi existat.

Ai desfăcut scrisoarea şi mi-ai citit-o, poate pentru a-mi arăta că, de ieri, nu mai aveai nimic de ascuns faţă de mine.

Keira,

Am trăit cu tristeţe vizita ta la tipografie. Cred că, de când ne-am revăzut la Tuileries, sentimentele pe care le socoteam stinse

---

[10] Scone (engl.) – biscuiţi din făină de grâu sau ovăz.

s-au aprins din nou.

Nu ţi-am spus niciodată cât de dureroasă a fost despărţirea noastră, cât am suferit din pricina plecării tale, a tăcerii tale, a absenţei tale, dar, poate şi mai mult, din pricină că te ştiam fericită, jură să-ţi pese de ceea ce am însemnat unul pentru altul. Totuşi, trebuia să mă înclin în faţa evidenţei: dacă prezenţa unei femei ca tine în viaţa unui bărbat este de-ajuns pentru a-i dărui acestuia o fericire mai mare decât putea el spera, în schimb, egoismul şi absenţa ta îi lasă sufletul gol pe vecie, în cele din urmă, am înţeles că dorinţa mea de a te reţine este zadarnică, nimeni nu poate aşa ceva; tu iubeşti cu sinceritate, dar nu iubeşti decât o vreme.

Câteva anotimpuri de fericire alături de tine! E bine şi aşa, chiar dacă, după aceea, vindecarea cicatricelor durează mult pentru cei pe care îi părăseşti.

Prefer să nu ne mai vedem. Nu-mi trimite veşti despre tine şi nu veni pe la mine când treci prin Paris. Nu ţi-o ordonă profesorul, ţi-o cere prietenul.

M-am gândit mult la discuţia noastră. Ai fost o studentă insuportabilă, dar ţi-am spus deja, ai instinct, o calitate nespus de preţioasă în profesia ta. Sunt mândru de ceea ce ai realizat, chiar dacă n-am niciun merit, orice profesor ar fi detectat potenţialul arheologului care ai devenit. Teoria pe care mi-ai expus-o nu este imposibilă, chiar vreau să cred în ea, poate că te apropii de un adevăr al cărui sens încă ne scapă. Urmează calea pelasgilor din Hypogée! Cine ştie, poate că te va duce undeva.

După ce ai plecat de la atelier, m-am dus acasă, am deschis din nou cărţi închise de ani de zile, mi-am scos caietele puse la păstrare, mi-am recitit însemnările. Mă ştii cât sunt de maniac, cum clasific şi ordonez totul în biroul meu, unde am petrecut momente atât de plăcute. Într-un carnet, am regăsit urma unui bărbat ale cărui cercetări ţi-ar putea fi utile. Acesta şi-a consacrat viaţa studierii marilor migraţii ale popoarelor, a scris numeroase articole despre asianici, chiar dacă a publicat foarte puţine dintre ele, mulţumindu-se doar să ţină conferinţe prin săli obscure, unde s-a întâmplat să fiu şi eu, cu mult timp în urmă. Şi el avea idei novatoare cu privire la călătoriile primelor civilizaţii din bazinul mediteraneean. Avea o mulţime de detractori, dar, în domeniul nostru, cine n-are? Există atâta gelozie printre confraţii noştri! Omul despre care îţi vorbesc este un mare erudit; am, pentru el, un respect fără margini. Du-te la el, Keira! Am auzit că

s-ar fi retras în Yell, o mică insulă din arhipelagul Shetland, în extremitatea nordică a Scoţiei. Se pare că trăieşte ca un schivnic şi refuză să vorbească despre lucrările lui cu oricine. E un om rănit, dar poate că farmecul tău va reuşi să-l scoată din vizuină şi să-l facă să-ţi vorbească.

Această extraordinară descoperire la care aspiri dintotdeauna, cea căreia visezi să-i dai numele tău, poate că, în sfârşit, îţi este aproape. Am încredere că îţi vei atinge ţinta.

Mult noroc,
Max

Keira a împăturit scrisoarea şi a băgat-o înapoi, în plic. Apoi s-a ridicat, a pus vesela în care îşi luase micul dejun în chiuvetă şi a deschis robinetul.

– Vrei să-ţi fac o cafea? m-a întrebat, stând cu spatele spre mine.

Nu i-am răspuns.

– Îmi pare nespus de rău, Adrian.

– Oare omul ăsta încă mai este îndrăgostit de tine?

– După ceea ce spune despre mine, nu.

– Te recunoşti în femeia pe care o descrie?

– Nu ştiu, acum poate că nu, dar sinceritatea lui îmi spune că o fi având vreun temei.

– Ceea ce îţi reproşează este că, mai curând, i-ai face rău celui care te iubeşte, decât să-ţi ştirbeşti imaginea.

– Şi tu crezi că sunt egoistă?

– N-am scris eu rândurile astea. Dar, să-ţi vezi înainte de viaţa ta, spunându-ţi că, dacă ţie ţi-e bine, îi e bine şi celuilalt, poate că e o atitudine laşă. Doar n-am să-ţi explic tocmai ţie, ca antropolog, minunatul instinct de supravieţuire al omului.

– Nu-ţi stă bine când eşti cinic.

– Sunt englez, presupun că am cinismul în gene. Dar, hai să schimbăm subiectul, dacă vrei. Mă duc pe jos până la agenţia de voiaj, am nevoie de aer. Vrei să pleci în insula Yell, nu-i aşa?

Keira s-a hotărât să meargă cu mine. Plecarea era fixată pentru a doua zi. Făceam o escală la Glasgow, după care aterizam la Sumburgh, pe insula principală a arhipelagului Shetland. Apoi, luam feribotul până la Yell.

Cu biletele în buzunar, am dat o raită pe King’s Road. Când mă plimb prin cartier, am traseul meu obişnuit: îmi place s-o iau

pe această mare arteră comercială, până în Sydney Street, apoi hoinăresc pe aleile din Chelsea Farmer’s Market. Chiar aici stabilisem să ne întâlnim cu Walter. După atâta preumblare, mi se făcuse foame.

Am studiat cu atenţie meniul şi am comandat un hamburger dublu. Walter s-a plecat spre urechea mea.

– Academia mi-a înmânat un cec pentru tine: echivalentul a şase luni de salariu.

– Cu ce ocazie? am întrebat.

– Asta e vestea rea. Ţinând cont de absenţele tale repetate, nu mai eşti titular, postul tău nu va mai fi decât onorific.

– Sunt pus pe liber?

– Nu. Mai exact, ţi-am pledat cauza din răsputeri, dar suntem în plină perioadă de restricţii bugetare, iar consiliul de administraţie a fost somat să suprime toate cheltuielile inutile.

– Trebuie să trag concluzia că, în ochii consiliului, eu sunt o cheltuială inutilă?

– Adrian, cei din consiliu nici măcar nu te ştiu la faţă; practic, de când te-ai întors din Chile, nici n-ai călcat pe la Academie, trebuie să-i înţelegi.

Walter şi-a luat o mutră şi mai posomorâtă.

– Ce mai e?

– Trebuie să eliberezi biroul, mi-au cerut să-ţi trimit lucrurile acasă, fiindcă, de săptămâna viitoare, o să fie ocupat de altcineva.

– L-au angajat deja pe înlocuitorul meu?

– Nu, nu e chiar aşa. Să zicem că i-au dat clasa ta unui coleg a cărui asiduitate este fără greş. Are nevoie de un loc în care să-şi pregătească prelegerile, să corecteze lucrările, să primească studenţii… Iar biroul tău îi convine de minune.

– Pot să ştiu şi eu cine este încântătorul coleg care mă dă pe uşă afară, când stau cu spatele?

– Nu-l cunoşti. La Academie, nu este decât de trei luni.

Din ultima frază a lui Walter, am înţeles că administraţia mă făcea să plătesc libertatea de care abuzasem. Walter era nespus de mâhnit. Keira îmi ocolea privirea. Am luat cecul, hotărât să-l încasez chiar astăzi. Eram furios şi nu mă puteam învinui decât pe mine însumi.

– Shamalul a suflat până în Anglia, a murmurat Keira.

Această aluzie dulce-amăruie la vântul care o izgonise de pe terenul săpăturilor ei din Etiopia era o dovadă că tensiunea din

timpul discuţiei noastre de azi-dimineaţă nu dispăruse cu totul.

– Ce ai de gând să faci? m-a întrebat Walter.

– Ei bine, dacă tot sunt în şomaj, o să putem călători.

Keira se lupta cu o bucată de friptură care îi rezista; cred că ar fi atacat chiar şi porţelanul farfuriei, numai să nu participe la conversaţia noastră.

– Am primit veşti de la Max, i-am spus lui Walter.

– Max?

– Un vechi prieten al prietenei mele…

Felia de rosbif a sărit de sub cuţitul Keirei şi, parcurgând o distanţă deloc neglijabilă, a aterizat la picioarele unui chelner.

– Nu mi-era foame chiar aşa de tare. Am luat micul dejun destul de târziu, a spus ea.

– E scrisoarea pe care ţi-am dat-o ieri? a întrebat Walter.

Keira a înghiţit cu noduri o gură de bere şi a tuşit zgomotos.

– Continuaţi, continuaţi, făceţi-vă că nu sunt aici… a spus ea, ştergându-se la gură.

– Da, e scrisoarea în chestiune.

– Şi are vreo legătură cu proiectele voastre de călătorie? Plecaţi departe?

– În nordul Scoţiei, insulele Shetland.

– Cunosc foarte bine locurile. În copilărie, îmi petreceam vacanţele acolo. Tata ne ducea pe toţi la Whalsay, o regiune stearpă, însă minunată, în timpul verii, fiindcă nu e niciodată cald; tata detesta căldura. Iernile sunt aspre, dar tata adora iarna, deşi n-am fost niciodată acolo, în acest anotimp. În ce insulă mergeţi?

– În Yell.

– Am vizitat-o. În extremitatea ei nordică se află cea mai bântuită casă din tot Regatul Unit. Windhouse este o ruină în care, după cum arată şi numele, suflă vântul. Dar de ce acolo?

– Mergem să-l vedem pe un cunoscut al lui Max.

– Ah, da? Şi ce face acest om?

– E la pensie.

– Desigur, înţeleg, plecaţi în nordul Scoţiei ca să vă întâlniţi cu un prieten pensionat al unui prieten de-al Keirei. Chestia asta trebuie să aibă ea un rost. Mi se pare că voi doi sunteţi cam ciudaţi, nu-mi ascundeţi nimic?

– Walter, ştiai că Adrian are un caracter naşpa? a întrebat deodată Keira.

– Da, am remarcat, i-a răspuns el.

– Păi, dacă ştii, nu ne-a mai rămas nimic altceva de ascuns.

Keira mi-a cerut cheile casei; prefera să se întoarcă pe jos şi să ne lase între noi, bărbaţii, să terminăm această pasionantă conversaţie. L-a salutat pe Walter şi a ieşit din restaurant.

– V-aţi certat, aşa-i? Ce-ai mai făcut, Adrian?

– Dar e incredibil; de ce ar fi vina mea?!

– Pentru că, de la masă, a plecat ea, nu tu. Uite de ce! Prin urmare, te ascult, ce-ai mai făcut?

– Ei, fir-ar să fie, dar n-am făcut nimic altceva decât să ascult cu stoicism proza amoroasă a tipului care i-a scris scrisoarea.

– Ai citit scrisoarea care îi era adresată ei?

– Ea e aia care mi-a citit-o!

– Păi, bine, dar asta dovedeşte cel puţin onestitate din partea ei. Eu credeam că Max ăla era un amic.

– Un amic pe care l-a avut gol puşcă în patul ei acum câţiva ani.

– Auzi, bătrâne, nici tu nu erai virgin când ai întâlnit-o. Vrei să-ţi aduc aminte ce mi-ai mărturisit? Prima ta căsătorie, doctoriţa aia a ta, roşcovana care servea într-un bar...

– N-am fost în viaţa mea cu vreo roşcată care servea în bar!

– Ah, da? Atunci, poate că am fost eu. Nu contează, nu-mi spune că eşti atât de prost încât să fii gelos pe trecutul ei!

– Ei bine, nu-ţi spun!

– Mă rog. Decât să-l urăşti pe Max ăsta, mai bine te-ai ruga pentru sănătatea lui.

– Chiar că nu văd de ce.

– Păi, fiindcă a fost atât de cretin, încât a lăsat-o să plece. Altfel, astăzi n-aţi mai fi fost împreună.

M-am uitat, intrigat, la Walter. Raţionamentul lui nu era totalmente lipsit de sens.

– Bun, oferă-mi un desert şi, după aia, te duci şi-ţi ceri scuze. Ce nepriceput poţi să fii!

Spuma de ciocolată trebuie să fi fost savuroasă; Walter m-a rugat să-i las răgazul de a mai lua una. De fapt, cred că voia să prelungească momentul pe care îl petreceam împreună, ca să-mi vorbească despre mătuşa Elena sau, mai degrabă, să-i vorbesc eu despre ea. Proiecta s-o poftească pentru câteva zile la Londra şi ar fi vrut să ştie ce părere am: Elena i-ar fi acceptat invitaţia? După câte ţineam minte, nu o văzusem niciodată pe mătuşă-mea aventurându-se mai departe de Atena, dar nu mă mai mira nimic şi, de câtăva vreme, totul era posibil.

Totuşi, i-am recomandat lui Walter să procedeze cu delicateţe. El m-a lăsat să-i dau o mie de sfaturi şi, în cele din urmă, mi-a mărturisit, oarecum încurcat, că a întrebat-o deja şi că Elena i-a răspuns cum că visul ei era să viziteze Londra. Stabiliseră de comun acord ca voiajul să aibă loc la sfârşitul lunii.

– Şi, atunci, de ce mai vorbim atâta, dacă ştii deja răspunsul?

– Fiindcă voiam să mă asigur că n-o să te superi. Eşti singurul bărbat din familie, aşa că era normal să-ţi cer permisiunea de a mă întâlni cu mătuşa ta.

– La drept vorbind, nu cred să-mi fi cerut aşa ceva, ori poate că n-am băgat eu de seamă.

– Să zicem că am sondat terenul. Dacă aş fi simţit vreo urmă de ostilitate în răspunsul tău, atunci când ţi-am pus întrebarea, ca să văd ce şanse am…

– Ai fi renunţat la proiectele tale?

– Nu, a mărturisit Walter. Dar aş fi implorat-o pe Elena să te convingă să nu-mi porţi pică. Adrian, ne cunoaştem doar de câteva luni, dar, în acest timp, m-am ataşat de tine şi n-aş vrea în ruptul capului să te supăr, prietenia noastră îmi este nespus de preţioasă.

– Walter, i-am spus, privindu-l drept în ochi.

– Ce? Crezi că relaţia mea cu mătuşa ta e nepotrivită? Aşa crezi?

– E minunat că mătuşă-mea îşi găseşte, în sfârşit, alături de tine, fericirea pe care şi-a dorit-o atâta vreme. Asta cred. Ai avut dreptate la Hydra. Dacă tu ai fi cu douăzeci de ani mai în vârstă decât ea, n-ar zice nimeni nimic. Aşa că, hai să nu ne mai împiedicăm în prejudecăţile astea ipocrite, demne de nişte burghezi de provincie.

– Nu blama provincia. Mi-e teamă că lucrul ăsta nici la Londra nu e văzut cu ochi buni.

– Nu vă obligă nimeni să vă sărutaţi cu patimă sub ferestrele Consiliului de Administraţie al Academiei… Deşi, ca să-ţi spun totul, ideea nu-mi displace.

– Atunci, am consimţământul tău?

– Dar nici n-aveai nevoie de el!

– Ba, într-un anumit fel, aveam nevoie. Mătuşa ta ar prefera să fii tu acela care să-i spună mamei tale despre micul ei proiect de călătorie… mă rog, a precizat: cu condiţia să fii tu de acord.

În buzunar, a început să-mi vibreze mobilul. Pe ecran, era afişat numărul meu de acasă. Keira probabil că începuse să-şi

piardă răbdarea. N-avea decât să fi rămas cu noi.

– Nu răspunzi? m-a întrebat, îngrijorat, Walter.

– Nu. Unde rămăseserăm?

– La mica favoare pe care mătuşa ta şi cu mine o aşteptăm din partea ta.

– Vrei să-i spun mamei despre năzbâtiile soră-sii? Mie mi-e greu să-i vorbesc chiar şi despre ale mele, dar o să fac tot ce pot, îţi datorez asta cu vârf şi îndesat.

Walter mi-a luat mâinile şi mi le-a strâns cu căldură.

– Mulţumesc, mulţumesc, mi-a spus, scuturându-mă ca pe un prun.

Telefonul a vibrat din nou. L-am lăsat pe masă, acolo unde-l pusesem, şi m-am întors spre chelner, ca să comand o cafea.

Paris

La lumina unei mici lămpi de birou, Ivory tocmai îşi punea la zi însemnările, când a început să sune telefonul. Profesorul şi-a scos ochelarii şi a ridicat receptorul.

– Voiam să vă informez că i-am înmânat destinatarei plicul dumneavoastră.

– L-a citit?

– Da, chiar în cursul dimineţii.

– Ce reacţie au avut?

– E încă prea devreme ca să vă dau un răspuns…

Ivory i-a mulţumit lui Walter, apoi a format un alt număr şi a aşteptat să i se răspundă.

– Scrisoarea dumitale a ajuns cu bine şi aş vrea să-ţi mulţumesc. Ai scris chiar tot ce ţi-am indicat?

– Am copiat întocmai fiecare cuvânt al dumneavoastră. Eu nu mi-am permis decât să adaug câteva rânduri.

– Îţi cerusem să nu schimbi nimic!

– Atunci, de ce n-aţi trimis scrisoarea chiar dumneavoastră, de ce n-aţi spus prin viu grai ceea ce doreaţi? De ce m-aţi mai folosit pe mine ca intermediar? Nu vă înţeleg jocul.

– Mi-ar plăcea tare mult să fie doar un joc. Max, ea are mai multă încredere în dumneata decât în mine, de altfel, mult mai multă decât în oricine altcineva, şi să nu-ţi închipui că, spunând asta, vreau să te flatez. Dumneata i-ai fost profesor, nu eu. Peste câteva zile, când am s-o sun ca să coroborez informaţiile pe care

le va obţine la Yell, o să fie şi mai convinsă. Nu se spune că două păreri contează mai mult decât una singură?

– Dar nu când cele două păreri vin de la aceeaşi persoană.

– Dar suntem singurii care ştim chestia asta, nu-i aşa? Dacă te simţi stânjenit, spune-ţi că fac acest lucru tocmai pentru siguranţa lor. Anunţă-mă imediat ce te sună Keira. Fiindcă o să te sune, sunt sigur. Şi, după cum am stabilit, acum, fă în aşa fel încât să fii de negăsit. Mâine, îţi comunic noul număr unde mă poţi suna. Noapte bună, Max.

Londra

Am plecat la prima oră. Keira dormea de-a-n picioarelea. În taxi, a adormit din nou. Când am ajuns la Heathrow, a trebuit să trag de ea.

– Îmi place din ce în ce mai puţin avionul, mi-a spus, în timp ce aparatul îşi lua zborul.

– Pentru o exploratoare, e ceva destul de supărător. Intenţionezi să ajungi în Marele Nord pe jos?

– Există vapoarele…

– Iarna?

– Lasă-mă să dorm.

La Glasgow, făceam o escală de trei ore. Aş fi vrut s-o duc pe Keira să viziteze oraşul, însă vremea nu era deloc potrivită pentru aşa ceva. Pe ea o îngrijora decolarea în nişte condiţii meteorologice care se anunţau tot mai puţin favorabile. Cerul se înnegrise, nori groşi ascundeau orizontul. O voce anunţa, din oră în oră, întârzierile şi îi îndemna pe călători să dea dovadă de răbdare. Asupra pistei s-a dezlănţuit brusc o furtună teribilă; majoritatea zborurilor fuseseră anulate, dar al nostru făcea parte din cele câteva care încă mai figurau pe tabela plecărilor.

– Cât de mari crezi că ne sunt şansele de a fi primiţi acasă la bătrân? am întrebat după închiderea bufetului.

– Cât de mari crezi că ne sunt şansele de a ajunge teferi şi nevătămaţi în Shetland? mi-a răspuns Keira.

– Nu cred că vom fi expuşi unor riscuri inutile.

– Încrederea ta în oameni mă fascinează, mi-a declarat Keira.

Aversa se îndepărta; profitând de o scurtă acalmie, stewardesa ne-a invitat să ne prezentăm cât mai iute la poarta

de îmbarcare. Keira a înaintat pe pasarelă fără nicio tragere de inimă.

– Uite, i-am arătat cu degetul spre hublou, încolo se înseninează, avem baftă.

– Şi înseninarea asta a ta o să ne urmeze până în locul în care trebuie să coborâm pe pământ?

Latura pozitivă a turbulenţelor care ne-au zgâlţâit timp de cincizeci şi cinci de minute, cât a durat zborul, a fost că draga de Keira nu s-a mai desprins din braţele mele.

În arhipelagul Shetland, am ajuns spre mijlocul după-amiezii, pe o ploaie torenţială. Agenţia îmi recomandase să închiriez o maşină, chiar de la aeroport. Am făcut un drum de şaizeci de mile, ce trecea peste câmpii unde păşteau turme de oi. Dat fiind că animalele trăiesc în libertate, crescătorii au obiceiul să vopsească lâna propriilor turme, astfel încât să le deosebească de ale vecinilor. Asta le dă pajiştilor culori foarte frumoase, care contrastează cu cenuşiul cerului. La Toft, ne-am îmbarcat pe feribotul ce duce la Ulsta, un sătuc de pe coasta de est a insulei Yell; restul insulei nu este, practic, populat decât de cătune.

Organizasem cu grijă călătoria, aşa că, la Burravoe, ne aştepta o cameră într-un *Bed and Breakfast,* care, de altfel, cred că era singurul de pe insulă.

Bed and Breakfast-ul în chestiune era o fermă care punea o cameră la dispoziţia rarilor vizitatori ce veneau să se piardă pe aici.

Yell este una dintre acele insule de la capătul lumii, un land lung de treizeci şi cinci de kilometri şi lat abia de doisprezece. Pe el trăiesc nouă sute cincizeci şi şapte de suflete; cifra este precisă, fiecare naştere sau deces afectând sensibil demografia regiunii. Vidrele, focile cenuşii, rândunelele arctice sunt vieţuitoarele întâlnite cu precădere.

Cei doi crescători de oi, soţ şi soţie, care ne-au primit erau, la urma urmei, încântători, doar că aveau un accent ce ne împiedica să-i înţelegem pe deplin. Cina era servită la ora şase, iar, la ora şapte, Keira şi cu mine am fost nevoiţi să ne retragem în camera noastră, având ca sursă de iluminat doar două lumânări mari şi late. Afară, vântul sufla în rafale, obloanele se trânteau, palele unei eoliene ruginite scrâşneau în întuneric, iar ploaia izbea în geamuri. Keira se ghemuise lângă mine, dar, în seara asta, nici vorbă să putem face dragoste.

A doua zi, am regretat mai puţin că ne culcaserăm odată cu găinile, căci deşteptarea a fost straşnic de matinală. Aveam de toate: behăit de oi, grohăit de porci, cotcodăcit de găini; din tablou nu lipsea decât mugetul unei vaci, dar ouăle, şunca şi laptele de oaie cu care am fost serviţi la micul dejun aveau un gust cum, din păcate, n-am mai întâlnit de atunci. Fermiera ne-a întrebat ce ne aducea aici.

– Am venit în vizită la un antropolog retras aici, pe insulă, un anume Yann Thornsten. Îl cunoaşteţi? a întrebat Keira.

Fermiera a dat din umeri şi a ieşit din bucătărie. Keira şi cu mine ne-am uitat unul la altul, uluiţi.

– Ieri m-ai întrebat ce şanse avem să fim primiţi de tipul ăsta? Tocmai mi-am revizuit previziunile. Şi cred că şansele tind să ni se reducă, am şoptit.

După ce am terminat de mâncat, m-am dus în staul, să-l văd pe soţul gazdei noastre. Când l-am întrebat despre numitul Yann Thornsten, oierul a făcut o strâmbătură.

– Vă aşteaptă?

– Nu, nu chiar.

– Atunci, vă va primi cu focuri de armă. Olandezul e un tip al dracu': nu tu bună ziua, nu tu la revedere, e un singuratic. Când vine în sat, o dată pe săptămână, la cumpărături, nu vorbeşte cu nimeni. Acum doi ani, familia care stă în ferma de lângă el a avut o problemă. Pe femeie au apucat-o durerile facerii în puterea nopţii, iar lucrurile nu mergeau bine. Soţul ei trebuia să se ducă după doctor, dar nu-i pornea maşina. Flăcăul a traversat landul, ca să-i ceară ajutor olandezului; după ce a mers un kilometru prin ploaie, a fost primit cu împuşcături de carabină. Copilaşul n-a supravieţuit. Ascultaţi-mă pe mine: insul e un ticălos. În ziua când o să fie dus la cimitir, lângă el n-o să-i aibă decât pe preot şi pe tâmplar.

– De ce şi pe tâmplar? am întrebat.

– Fiindcă el e proprietarul dricului, iar calul care îl trage e tot al lui.

I-am povestit această conversaţie Keirei şi am hotărât să dăm o raită de-a lungul coastei. În timpul plimbării, aveam să punem la punct o strategie de abordare.

– Am să mă duc singură, a declarat Keira.

– Zău? Şi mai ce? Nici nu poate fi vorba!

– Într-o femeie n-o să tragă, fiindcă n-ar avea niciun motiv să

se simtă ameninţat. Ascultă, pe insule, poveşti de-astea, cu vecini care nu se au bine, sunt cu duiumul. Cu siguranţă că omul ăsta nu e un monstru, aşa cum este descris. Ştiu eu nu unul, ci mai mulţi care ar trage într-o siluetă ce se apropie de casa lor în toiul nopţii.

– Da' ciudate cunoştinţe mai ai!

– Mă laşi în dreptul proprietăţii lui, iar restul drumului îl fac pe jos.

– Categoric, nu!

– N-o să tragă asupra mea, crede-mă. Pe mine mă sperie mai tare zborul de la întoarcere decât omul ăsta.

Schimbul de argumente a continuat pe toată durata plimbării. Mergeam de-a lungul falezelor, descoperind mici golfuleţe sălbatice. Keira s-a îndrăgostit de o vidră. Animalul nu era sperios, ba chiar părea să se amuze de prezenţa noastră, urmându-ne de la câţiva metri. Şi-a tot făcut, aşa, de joacă, mai bine de o oră. Sufla un vânt rece, dar nu ploua, iar mersul pe jos ne făcea plăcere. Pe drum, am întâlnit un om care se întorcea de la pescuit. L-am întrebat pe unde s-o luăm.

Accentul lui era şi mai teribil decât al gazdelor noastre.

– Încotro mergeţi? a mormăit în barbă.

– La Burravoe.

– E la o oră de mers, în urma voastră, a spus, îndepărtându-se.

Keira m-a lăsat pe loc şi s-a luat după el.

– E o regiune frumoasă, i-a spus, când l-a ajuns.

– Dacă vreţi, a răspuns bărbatul.

– Îmi închipui că iernile trebuie să fie aspre, a continuat ea.

– Mai aveţi să-mi spuneţi multe prostii de-astea? Trebuie să mă duc să-mi pregătesc masa.

– Domnul Thornsten?

– Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta, şi-a grăbit paşii bărbatul.

– Pe insulă nu e multă lume, aşa că mi-e greu să vă cred.

– N-aveţi decât să credeţi ce vreţi şi lăsaţi-mă odată în pace. Aţi vrut să vă arăt drumul, tocmai vă îndepărtaţi de el; prin urmare, faceţi stânga-mprejur şi veţi fi în direcţia cea bună.

– Sunt arheolog. Am venit de departe ca să vă întâlnim.

– Arheolog, ne-arheolog, mi-e indiferent. V-am spus că nu-l cunosc pe Thornsten al dumneavoastră.

– Eu nu vă rog decât să-mi acordaţi o întrevedere de câteva ore. V-am citit lucrările despre marile migraţii din paleolitic şi am nevoie de îndrumările dumneavoastră.

Bărbatul s-a oprit şi a măsurat-o pe Keira din cap până-n picioare.

– Aveţi o mutră de pisăloagă, iar eu n-am chef să fiu pisat.

– Iar dumneavoastră aveţi mutra unui tip acru şi detestabil.

– Sunt absolut de acord, a răspuns bărbatul, zâmbind. Un motiv în plus ca să nu facem cunoştinţă. În ce limbă trebuie să vă mai spun că vreau să fiu lăsat în pace?

– Încercaţi în olandeză! Îmi închipui că puţini oameni de prin partea locului mai au un accent ca al dumneavoastră.

Bărbatul s-a întors cu spatele şi a plecat. Keira s-a ţinut după el şi l-a ajuns imediat.

– N-aveţi decât să faceţi pe catârul cât vreţi, pe mine mă lasă rece. Am să mă ţin după dumneavoastră până în faţa casei, dacă trebuie. O să mă goniţi cu puşca?

– Chestia asta v-au spus-o fermierii din Burravoe? Nu mai credeţi toate tâmpeniile auzite pe insulă. Oamenii de aici se plictisesc şi nu ştiu ce să mai scornească.

– Singurul lucru care mă interesează, a continuat ea, este ceea ce aveţi să-mi spuneţi dumneavoastră şi nimic altceva.

Bărbatul părea, pentru prima oară, să-mi dea şi mie puţină atenţie. Pentru moment, a lăsat-o pe Keira în plata Domnului şi a făcut un pas înspre mine.

– E tot timpul aşa de agasantă, ori sunt singurul care are parte de acest tratament de favoare?

Eu, unul, n-aş fi formulat lucrurile în acest fel; m-am mulţumit să zâmbesc şi i-am confirmat că da, Keira avea o fire destul de hotărâtă.

– Şi ce faceţi în viaţa de zi cu zi, în afară de a vă ţine după ea?

– Sunt astrofizician.

Privirea lui s-a schimbat brusc, iar ochii de un albastru intens i s-au căscat ceva mai mult.

– Stelele, a şoptit el. Îmi plac mult; cândva, ele m-au călăuzit.

Thornsten şi-a privit botul încălţărilor şi a lovit o pietricică. Aceasta a zburat cât colo.

– Îmi imaginez că şi dumneavoastră vă plac, dacă faceţi meseria asta, a continuat el.

– Şi eu îmi imaginez, i-am răspuns.

– Veniţi, stau la capătul drumului. O să vă dau ceva de băut,

ca să vă potoliţi setea, o să-mi vorbiţi puţin despre cer şi, după aia, mă lăsaţi în pace. Gata, am făcut târgul?

Ne-am strâns mâinile, ceea ce însemna mai mult decât o făgăduială.

Un covor uzat, pe podeaua de scânduri, un fotoliu vechi, în faţa şemineului, două biblioteci care gemeau de cărţi şi de praf, de-a lungul unui perete, un pat din fier forjat, acoperit cu o cuvertură bătrânească de patchwork, o noptieră cu o veioză pe ea, iată mobilierul încăperii principale din această locuinţă modestă. Gazda ne-a poftit în jurul mesei din bucătărie; ne-a oferit o cafea neagră, de o amăreală care i se lua la întrecere cu tăria. Şi-a aprins o ţigară din pănuşă de porumb şi ne-a privit ţintă.

– Mai exact, ce căutaţi aici? ne-a spus, suflând peste flacăra chibritului.

– Nişte informaţii cu privire la primele migraţii umane, care au tranzitat Marele Nord pentru a ajunge până în America.

– Aceste fluxuri migratorii sunt foarte controversate, popularea continentului american este mult mai complexă decât pare. Dar găsiţi toate astea şi în cărţi, nu aveaţi nevoie să vă deplasaţi până aici…

– Credeţi că este posibil, l-a întrerupt Keira, ca un grup să fi părăsit bazinul mediteranean, pentru a ajunge în strâmtoarea Bering şi în Marea Beaufort, trecând pe la Pol?

– Straşnică hoinăreală, a rânjit Thornsten. După dumneavoastră, au făcut călătoria asta cu avionul?

– Nu e nevoie să mă luaţi de sus, vă cer doar să-mi răspundeţi la întrebare.

– Şi în ce epocă ar fi avut loc, după dumneavoastră, această epopee?

– Între patru mii şi cinci mii de ani înaintea erei noastre.

– N-am auzit niciodată aşa ceva, şi de ce tocmai în acest moment?

– Pentru că este cel care mă interesează.

– Gheţurile erau mult mai bine formate decât sunt astăzi, iar oceanul mai mic; deplasându-se în funcţie de anotimpurile favorabile, da, lucrul ar fi fost posibil. Acum, să jucăm cu cărţile pe masă! Spuneaţi că mi-aţi citit lucrările; nu ştiu cum aţi reuşit acest miracol, pentru că am publicat foarte puţin, iar dumneavoastră sunteţi prea tânără ca să fi asistat la una din rarele conferinţe cu acest subiect, pe care le-am ţinut. Dacă v-aţi

aplecat, cu adevărat, asupra scrierilor mele, tocmai mi-aţi pus o întrebare al cărei răspuns îl cunoaşteţi dinainte de-a veni, pentru că astea sunt tocmai teoriile pe care le-am susţinut. Din cauza lor am fost pus la stâlpul infamiei de către Societatea Arheologilor; aşa că e rândul meu să vă pun două întrebări. Ce căutaţi, cu adevărat, la mine şi în ce scop?

Keira şi-a dat cafeaua pe gât.

– De acord, a spus ea. Să jucăm cu cărţile pe masă. N-am citit nimic scris de dumneavoastră; până săptămâna trecută, nici măcar nu aveam habar de lucrările respective. Cel care mi-a recomandat să vin aici este un profesor, prieten cu mine. Mi-a spus că mă puteţi informa în privinţa acestor mari migraţii, faţă de care confraţii noştri nu au o părere unanimă. Dar eu am căutat întotdeauna acolo unde ceilalţi s-au lăsat păgubaşi. Iar astăzi, caut un loc de trecere pe unde oamenii ar fi putut traversa Marele Nord, în mileniul al IV-lea sau al V-lea.

– De ce să fi întreprins această călătorie? a întrebat Thornsten. Ce anume i-ar fi determinat să-şi rişte viaţa? Asta e întrebarea-cheie, domnişoară, atunci când ne interesăm, chipurile, de migraţii. Omul nu migrează decât împins de nevoi, pentru că îi e foame sau sete, pentru că e persecutat. Cel care îl mână să se deplaseze este instinctul său de supravieţuire. Luaţi, de exemplu, cazul dumneavoastră: v-aţi părăsit cuibul călduţ, ca să veniţi în şandramaua asta veche, fiindcă aveaţi nevoie de ceva, nu?

Keira m-a privit, căutând în ochii mei răspunsul la o întrebare pe care o ghiceam. Trebuia sau nu trebuia să-i acordăm încredere acestui bărbat, trebuia să ne luăm riscul de a-i arăta fragmentele noastre, să le lipim din nou, ca să vadă şi el fenomenul? Observasem că, de fiecare dată când făceam asta, intensitatea lui scădea. Am preferat să-i economisim energia, să facem în aşa fel încât să fie cât mai puţini oameni la curent cu ceea ce încercam noi să descoperim. I-am făcut un semn din cap, pe care ea l-a înţeles. S-a întors spre Thornsten.

– Prin urmare? a insistat el.

– Oamenii aceia duceau un mesaj, a răspuns Keira.

– Ce fel de mesaj?

– O informaţie importantă.

– Cui?

– Magiştrilor civilizaţiilor stabilite pe fiecare dintre marile continente.

– Şi cum ar fi putut ghici ei că existau şi alte civilizaţii, în afară de a lor, la asemenea distanţe?

– Nu puteau avea certitudinea, dar nu cunosc niciun explorator care să fi ştiut, în momentul plecării, ce va găsi la sosire. Totuşi, cei la care mă gândesc eu întâlniseră destule popoare diferite de al lor pentru a presupune că mai existau şi altele, ce trăiau pe meleaguri îndepărtate. Am deja dovada că trei călătorii de felul ăsta au fost întreprinse în aceeaşi epocă şi pe distanţe considerabile. Una spre sud, alta spre est, până în China, şi o a treia spre vest. Nu mai rămâne decât nordul pentru a-mi confirma teoria.

– Chiar aveţi dovada că au avut loc astfel de călătorii? a întrebat neîncrezător Thornsten.

Vocea i se schimbase. Şi-a apropiat scaunul de al Keirei şi şi-a pus mâna pe masă, râcâindu-i lemnul cu unghiile.

– Nu v-aş putea minţi, a afirmat Keira.

– Vreţi să spuneţi că n-aţi putea-o face de două ori la rând?

– Adineauri, am vrut să vă îmblânzesc. Se spune că nu e uşor să se apropie cineva de dumneavoastră.

– Stau eu închis aici, dar nu sunt un animal!

Thornsten se uita ţintă la Keira. Ochii îi erau înconjuraţi de riduri, iar privirea, atât de profundă, încât cu greu puteai să i-o susţii. S-a ridicat şi ne-a lăsat singuri câteva clipe.

– O să vorbim după aia despre stelele dumneavoastră. N-am uitat de târgul pe care l-am făcut, a strigat din salon.

S-a întors cu un tub lung, din care a scos o hartă. A întins-o pe masă şi i-a fixat colţurile, care se încăpăţânau să se îndoaie, cu ceştile noastre de cafea şi cu o scrumieră.

– Iată, a spus, arătând nordul Rusiei de pe marea planisferă. Dacă această călătorie a existat cu adevărat, mesagerii voştri aveau în faţă mai multe căi. Una, luând-o prin Mongolia şi Rusia, pentru a ajunge la strâmtoarea Bering, aşa cum aţi sugerat. La acea epocă, popoarele sumeriene construiseră deja nişte ambarcaţiuni îndeajuns de robuste ca să meargă de-a lungul rutei aisbergurilor şi să ajungă la Marea Beaufort, chiar dacă nimic nu dovedeşte că s-ar fi îndreptat vreodată într-acolo. Altă cale posibilă: trecând prin Norvegia, insulele Feroe şi Islanda, apoi, traversând sau înconjurând Groenlanda şi golful Baffin, ar fi putut ajunge în Marea Beaufort. Cu condiţia să fi putut totuşi supravieţui temperaturilor polare, să se fi hrănit, pe drum, cu peşte şi să nu fi fost devoraţi ei înşişi de către urşi, totul este

posibil.

– Posibil sau plauzibil? a insistat Keira.

– Eu am susţinut teza că astfel de călătorii au fost întreprinse, de către oameni de origine caucaziană, cu mai bine de douăzeci de mii de ani înaintea erei noastre. Am mai susţinut, de asemenea, că civilizaţia sumerienilor n-a apărut pe malurile Tigrului şi ale Eufratului, şi asta pur şi simplu, fiindcă ei învăţaseră să stocheze alacul[11]. Dar nimeni nu m-a crezut.

– De ce îmi vorbiţi despre sumerieni? l-a întrebat Keira.

– Pentru că această civilizaţie este una dintre primele, dacă nu chiar prima, care a inventat scrierea, una dintre primele care a creat un instrument ce le-a permis oamenilor să-şi noteze limba. Odată cu scrierea, sumerienii au inventat arhitectura şi au realizat nave demne de acest nume. Căutaţi dovezi că, în urmă cu câteva milenii, a avut loc o mare călătorie şi speraţi să daţi de ele ca prin farmec, semănate în calea dumneavoastră de vreun Degeţel? Sunteţi de o naivitate dezolantă. Indiferent de ceea ce căutaţi cu adevărat, dacă acel lucru a existat, urmele i le veţi găsi în texte. Acum, vreţi să vă spun mai multe sau intenţionaţi să mă întrerupeţi din nou, ca să nu spuneţi nimic?

Am luat mâna Keirei şi i-am strâns-o, implorând-o, în felul ăsta, să-l lase să-şi continue povestea.

– Unii susţin că sumerienii au trecut la o viaţă sedentară, stabilindu-se pe malurile Tigrului şi ale Eufratului, pentru că, aici, alacul creştea din abundenţă, iar ei învăţaseră să stocheze această cereală. Îşi puteau pune la păstrare recoltele care aveau să-i hrănească în anotimpurile reci şi infertile; în felul acesta, nu mai erau siliţi să ducă o viaţă nomadă, pentru a-şi procura hrana zilnică. Este ceea ce vă explicam: trecerea la viaţa sedentară dovedeşte că omul trece de la supravieţuire la viaţă. Şi, de îndată ce devine sedentar, începe să-şi îmbunătăţească traiul zilnic: acum şi numai acum încep civilizaţiile să evolueze. De îndată ce intervine un incident de ordin geografic sau climatic, care distruge această ordine, de îndată ce omul nu-şi mai găseşte pâinea zilnică, o porneşte iar la drum. Spuneţi-le cum vreţi, exoduri sau migraţii, ele reprezintă acelaşi zbucium, din acelaşi motiv: cel al eternei lupte pentru supravieţuirea speciei. Dar cunoştinţele sumerienilor erau deja mult prea dezvoltate

[11] Alac *(Triticum spelta)* – grâu dintr-o specie cu bobul îmbrăcat. A fost cultivat din epoca preistorică.

pentru ca ei să fi fost doar nişte simpli fermieri ce trecuseră brusc la o existenţă sedentară. Eu am formulat o teorie conform căreia civilizaţia lor, remarcabil de evoluată, se născuse din reunirea mai multor grupuri de oameni, fiecare fiind purtătorul propriei culturi. Unii veneau de pe subcontinentul indian, alţii sosiseră pe mare, plutind de-a lungul litoralului indian, iar al treilea grup venea, în sfârşit, din Asia Mică. Marea Azov, Marea Neagră, Marea Egee, Marea Mediterană, aceste mări nu erau deloc depărtate unele de altele, deşi nu comunicau între ele. Toate acele grupuri migratoare se uniseră pentru a pune bazele unei extraordinare civilizaţii. Dacă vreun popor a putut întreprinde călătoria despre care îmi vorbiţi, nu poate fi decât acesta! Şi, dacă lucrurile au stat aşa, atunci le-au şi povestit. Căutaţi tăbliţele pe care le-au scris sumerienii şi veţi avea dovada că ceea ce căutaţi există.

– *Am disociat tabla memoriilor…,* a şoptit, abia auzit, Keira.

– Ce spuneţi? a întrebat Thornsten.

– Am găsit un text care începe cu fraza asta: *Am disociat tabla memoriilor.*

– Ce text?

– E o poveste lungă; dar textul a fost redactat în limba ge'ez, nu în sumeriană.

– Dar proastă mai sunteţi! a tunat Thornsten, izbind cu pumnul în masă. Asta nu înseamnă că a fost transcris chiar în epoca acelei călătorii despre care vorbiţi. Aţi studiat sau ce mama dracu'? Istoriile se transmit din generaţie în generaţie, trec peste frontiere, popoarele le transformă şi şi le însuşesc. Oare nu ştiţi de numeroasele împrumuturi regăsite atât în Vechiul, cât şi în Noul Testament? Sunt fragmente de istorie furate de la alte civilizaţii mult mai vechi, pe care iudaismul şi, apoi, creştinismul şi le-au însuşit. Arhiepiscopul anglican James Ussher, primat al Irlandei, a publicat, între 1625 şi 1656, o cronologie care situa naşterea Universului în ziua de duminică, 23 octombrie, a anului 4004 înainte de Hristos. Auzi tâmpenie! Dumnezeu a creat timpul, spaţiul, galaxiile, stelele, Soarele, Pământul şi animalele, bărbatul şi femeia, raiul şi iadul. Femeia a fost creată dintr-o coastă a bărbatului!

Thornsten a izbucnit în râs. S-a ridicat să ia o sticlă de vin, a destupat-o, a umplut trei pahare şi le-a pus pe masă. L-a băut pe al lui dintr-o sorbitură şi şi-a turnat imediat altul.

– Dacă aţi şti câţi cretini continuă să creadă că bărbaţii au cu

o coastă mai puţin decât femeile, aţi râde toată noaptea... şi totuşi, fabula asta s-a inspirat dintr-un poem sumerian, este un simplu joc de cuvinte. Biblia este împănată cu astfel de împrumuturi, printre care faimosul potop şi arca lui Noe, o altă poveste scrisă de sumerieni. Aşa că lăsaţi baltă popoarele Hypogeelor, sunteţi pe un drum greşit. În cel mai bun caz, acestea or fi avut rolul de elemente de legătură, de retransmisie; numai sumerienii ar fi putut concepe nişte ambarcaţiuni capabile de periplul despre care vorbiţi. Ei au inventat totul! Egiptenii au copiat de la ei pe rupte: scrierea, din care s-au inspirat pentru hieroglifele lor, arta navală, ştiinţa de a construi oraşe din cărămidă... Dacă acea călătorie a avut loc cu adevărat, acolo a început! a afirmat Thornsten, arătând spre Eufrat.

S-a ridicat şi s-a dus spre salon.

– Staţi acolo, mă duc să caut ceva şi mă întorc.

În scurtul moment în care am rămas singuri, în bucătărie, Keira s-a aplecat asupra hărţii şi a urmărit cu degetul parcursul fluviului. Apoi a zâmbit şi mi-a spus în şoaptă:

– Shamalul aici ia naştere: exact în locul pe care ni l-a arătat Thornsten. E ciudat, dacă stau să mă gândesc, că m-a gonit din Valea Omo, ca să ajung, în cele din urmă, tot la el.

– Bătaia din aripi a fluturelui..., am răspuns, dând din umeri. Ce-i drept, dacă Shamalul n-ar fi suflat, noi n-am fi fost aici.

Thornsten a reapărut în bucătărie, aducând o altă hartă, care prezenta mai în detaliu emisfera nordică.

– Care era poziţia reală a gheţarilor din acea epocă? Care căi erau închise, care se deschiseseră? Totul nu este decât o presupunere. Dar singurele elemente care vă vor confirma teoria despre aceste călătorii vor fi dovezile, dacă nu despre punctul de sosire, atunci măcar despre locul în care s-au oprit mesagerii. Nimic nu ne spune că şi-ar fi atins ţinta.

– Dacă aţi vrea să le găsiţi urmele, pe care dintre cele două căi aţi lua-o?

– Mi-e teamă că n-au rămas deloc urme, doar dacă...

– Doar dacă ce? am întrebat.

Era pentru prima oară când îmi îngăduiam să particip la conversaţie. Thornsten s-a întors spre mine, de parcă mi-ar fi remarcat prezenţa abia acum.

– Mi-aţi pomenit de o primă călătorie până în China; cei care au ajuns aici şi-ar fi putut continua drumul spre Mongolia, iar, în cazul acesta, calea cea mai logică ar fi fost către lacul Baikal. De

acolo, ar fi fost de ajuns să se lase purtaţi de apele râului Angara, până la vărsarea lui în fluviul Enisei. Estuarul acestuia se află în Marea Kara.

– Prin urmare, era fezabil! s-a entuziasmat Keira.

– Vă sfătuiesc să vă duceţi la Moscova. Prezentaţi-vă la Societatea Arheologilor şi încercaţi să obţineţi adresa unui anume Vladenko Egorov. E un alcoolic bătrân, care cred că trăieşte, la fel ca mine, retras într-o cocioabă, pe undeva, pe lângă lacul Baikal. Îi spuneţi că v-am trimis eu şi, dându-i suta de dolari pe care i-o datorez de acum treizeci de ani, ar trebui să vă primească.

Thornsten s-a scotocit prin buzunarele pantalonilor şi a scos o bancnotă de zece lire sterline, făcută ghemotoc.

– Va trebui să mă împrumutaţi cu suta aia de dolari… Egorov este unul dintre puţinii arheologi ruşi încă în viaţă, cel puţin aşa sper, care a făcut cercetări subvenţionate de guvernul lui, într-o perioadă când totul era interzis. A condus câţiva ani Societatea Arheologică şi ştie mult mai multe decât a vrut vreodată să mărturisească. Pe vremea lui Hruşciov, nu era bine să străluceşti prea tare şi, încă şi mai puţin, să ai propriile teorii cu privire la originile popularei Maicii Patrii. Dacă săpăturile au scos la iveală urme ale trecerii unor populaţii migratoare pe lângă Marea Kara, în mileniul al IV-lea sau al V-lea, el a fost informat. Nu-l văd decât pe el în stare să vă spună dacă sunteţi pe calea cea bună sau nu. Bun, acum s-a lăsat noaptea, a exclamat Thornsten, bătând din nou cu pumnul în masă. O să vă dau ceva de îmbrăcat, ca să nu vă îngheţe toate alea, şi o să ieşim. Cerul este senin; de când mă tot uit la parşivele astea de stele, sunt câteva cărora aş vrea să le ştiu, în sfârşit, numele.

A luat două hanorace din cuier şi ni le-a aruncat.

– Puneţi-le pe voi! După ce terminăm, o să deschid nişte borcane cu heringi de-o să vă lingeţi pe degete!

Promisiunile trebuie ţinute, cu atât mai mult atunci când eşti la capătul lumii şi singura fiinţă vie, cale de zece kilometri în jur, se plimbă pe lângă tine cu puşca încărcată.

– Nu vă uitaţi la mine de parcă aş avea de gând să vă umplu dosul cu alice. Landul ăsta este un pământ sălbatic, nu ştii niciodată peste ce jivine poţi să dai în timpul nopţii. De altfel, să nu vă îndepărtaţi de mine. Hei, ia priviţi-o pe aia care sclipeşte acolo şi spuneţi-mi cum se numeşte!

Ne-am plimbat mult pe afară. Din când în când, Thornsten

întindea mâna şi-mi arăta o stea, o constelaţie sau chiar o nebuloasă, iar eu îi spuneam cum se numeşte. Nu mai era acelaşi om pe care îl întâlnisem la sfârşitul după-amiezii.

Heringii n-au avut gust prea rău, iar cartofii copţi în spuză le-au mai luat din sărătură. În timpul cinei, Thornsten n-a slăbit-o pe Keira din ochi; probabil că de multă vreme nu-i mai intrase în casă o femeie atât de frumoasă, asta dacă mai primise vreuna seara, în acest loc îndepărtat de lume. Ceva mai târziu, în faţa şemineului, pe când degustam o tărie care ne-a ars cerul gurii şi beregata, Thornsten s-a plecat din nou asupra hărţii întinse pe covor şi i-a făcut semn Keirei să se aşeze alături de el, pe podea.

– Spuneţi ce căutaţi cu adevărat!

Keira nu i-a răspuns. Thornsten i-a luat mâinile. I-a privit palmele.

– Pământul nu a fost blând cu ele.

Şi le-a întors pe ale lui şi i le-a arătat Keirei.

– Şi ele au săpat acum multă vreme.

– În ce colţ al lumii aţi făcut săpături? l-a întrebat Keira.

– Nu contează; a fost, cu adevărat, acum multă vreme.

Seara, târziu, ne-a condus în hambar şi ne-a pus să urcăm în dubiţa lui. Ne-a lăsat la două sute de metri de ferma unde eram găzduiţi. Am intrat tiptil în camera noastră, la lumina unei brichete, pe care Thornsten ne-o vânduse cu o sută de dolari… şi nicio para în minus. Un vechi Zippo care valora pe puţin dublu, jurase el, urându-ne drum bun.

Tocmai suflasem în lumânare şi încercam să-mi încălzesc picioarele în cearşafurile reci şi umede, când Keira s-a întors spre mine şi mi-a pus o întrebare ciudată.

– Tu ţii minte să-i fi spus ceva despre popoarele Hypogeelor?

– Nu ştiu, poate… de ce?

– Pentru că, înainte de-a ne cere să-i plătim datoria pe care o are la vechiul lui prieten din Rusia, mi-a spus: „Lăsaţi baltă popoarele Hypogeelor, sunteţi pe un drum greşit”. Îmi tot repet în minte conversaţia avută cu el şi sunt aproape sigură că nu i-am pomenit de ele niciodată.

– Probabil că ai făcut-o fără să-ţi dai seama. Aţi trăncănit mult amândoi.

– Te-ai plictisit?

– Nu, câtuşi de puţin, e un tip ciudat, destul de pasionant. Ceea ce aş fi vrut eu să ştiu este de ce s-a exilat un olandez pe o

insulă atât de îndepărtată, din nordul Scoţiei.

– Si eu. Ar fi trebuit să-l întrebăm.

– Nu sunt prea sigur că ne-ar fi răspuns.

Keira s-a înfiorat şi s-a ghemuit la pieptul meu. Mă gândeam la întrebarea ei. Degeaba treceam în revistă conversaţia pe care o avusese cu Thornsten, că nu-mi aminteam deloc de vreun moment în care să-i fi vorbit despre popoarele Hypogeelor. Dar întrebarea părea să n-o mai tulbure. Respiraţia îi era liniştită. Adormise.

Paris

Ivory se plimba pe chei. În preajma unei sălcii înalte, a zărit o bancă. S-a dus la ea şi s-a aşezat. De-a lungul Senei, sufla un vânt rece. Bătrânul profesor şi-a ridicat gulerul paltonului şi şi-a frecat braţele. În buzunar, a început să-i vibreze telefonul mobil. Aşteptase acest apel toată seara.

– S-a făcut!

– Te-au găsit uşor?

– O fi prietena dumitale o arheologă strălucită şi plină de merite, dar, dacă mai aşteptam mult după ăştia doi, venea primăvara. Până la urmă, le-am ieşit eu în cale…

– Cum s-au desfăşurat lucrurile?

– Exact aşa cum mi-ai cerut.

– Şi nu ştii…

– Dacă i-am convins? Da, cred că da.

– Îţi mulţumesc, Thornsten.

– N-ai de ce. Acum, consider că suntem chit.

– Nu ţi-am spus niciodată că mi-ai datora ceva.

– Ivory, mi-ai salvat viaţa. Visam de multă vreme să-mi achit această datorie faţă de dumneata. Existenţa mea n-a fost veselă chiar în fiecare zi a acestui exil forţat, dar, oricum, a fost mai puţin plicticoasă decât la cimitir.

– Ei, hai, Thornsten, n-are rost să mai vorbim despre toate astea.

– Oh, ba da. Încă n-am terminat, aşa că o să mă asculţi până la capăt. M-ai scăpat din ghearele tipilor care voiau să-mi pună pielea pe băţ atunci când am găsit blestemata aia de pietricică, în Amazonia. M-ai salvat dintr-un atentat, la Geneva. Dacă nu m-ai fi prevenit, dacă nu m-ai fi ajutat să mă dau la fund…

– Asta-i o poveste veche, l-a întrerupt, cu glasul trist, Ivory.

– Nu-i chiar aşa; altfel, nu mi-ai fi trimis oiţele alea rătăcite, ca să le îndrum spre calea cea bună. Dar ai cântărit bine la ce riscuri îi expui? Îi trimiţi la abator şi o ştii prea bine. Cei care şi-au dat atâta osteneală ca să mă omoare vor face şi cu ei la fel, dacă se apropie prea mult de ţintă. M-ai făcut complicele dumitale şi, de când m-am despărţit de ei, am inima strânsă.

– N-o să li se întâmple nimic, te asigur, vremurile s-au schimbat.

– Ah, da? Atunci, eu de ce zac aici? Şi, după ce vei obţine ceea ce doreşti, îi vei ajuta şi pe ei să-şi schimbe identitatea? Şi ei vor trebui să se îngroape într-o gaură pierdută, ca să nu poată fi regăsiţi niciodată? Asta ţi-e planul? Orice ai fi făcut pentru mine, în trecut, acum suntem chit, asta-i tot ce voiam să-ţi spun. Nu-ţi mai datorez nimic.

În receptor, s-a auzit un declic: Thornsten pusese capăt convorbirii. Ivory a oftat şi şi-a aruncat telefonul în Sena.

Londra

După ce ne-am întors la Londra, a trebuit să aşteptăm câteva zile vizele pentru Rusia. Cecul reprezentând lichidarea, oferit cu generozitate de consiliul de administraţie, avea meritul de a-mi fi permis să finanţez această călătorie. Keira îşi petrecea majoritatea timpului la biblioteca mare a Academiei. Mulţumită lui Walter, îmi păstrasem legitimaţia de intrare. Treaba mea consta mai ales în a căuta pe rafturi lucrările pe care mi le cerea ea şi a le pune la loc după ce nu-i mai trebuiau. Începeam să mă plictisesc de moarte. Într-o după-amiază, am luat o pauză şi m-am instalat în faţa computerului, pentru a restabili legătura cu cei doi prieteni cărora nu le mai dădusem de multă vreme veşti. I-am trimis lui Erwan un mesaj enigmistic. Ştiam că, descoperindu-l, la prima aruncătură de ochi asupra adresei mele, avea să izbucnească într-un potop de ocări. Probabil că avea să refuze să-l citească, dar, până la căderea serii, curiozitatea ar fi biruit. Şi-ar fi deschis din nou calculatorul, iar firea lui l-ar fi împins să reflecteze asupra întrebării pe care i-o puneam.

După ce am apăsat pe tasta „send”, mi-am luat mobilul şi l-am sunat pe Martyn, la observatorul Jodrell.

Am fost uimit de răceala cu care mi-a răspuns. Felul în care

îmi vorbea nu-i semăna deloc. Cu o voce care se silea să fie oarecum amabilă, mi-a spus că are mult de lucru şi aproape că mi-a închis telefonul în nas. Conversaţia asta rece mi-a lăsat o impresie urâtă. Cu Martyn avusesem întotdeauna raporturi cordiale, deseori chiar complice, şi nu-i puteam înţelege atitudinea. Poate că avea probleme personale şi nu voia să le împărtăşească.

Pe la ora 17, după ce mi-am triat corespondenţa şi mi-am plătit facturile întârziate, i-am dus vecinei o cutie cu bomboane de ciocolată, ca să-i mulţumesc pentru serviciile pe care mi le făcea cât era anul de lung, şi m-am hotărât să dau o raită la băcănia din colţ, ca să-mi umplu frigiderul.

Tocmai treceam pe la diversele raioane ale autoservirii, când patronul magazinului s-a apropiat de mine sub pretextul că pune nişte conserve pe un raft.

– Nu vă întoarceţi imediat; pe trotuarul din faţă e un tip care nu vă scapă din ochi.

– Poftim?

– Nu e prima oară, l-am remarcat şi când aţi venit data trecută. Nu ştiu în ce belea v-aţi băgat, dar ascultaţi-mă pe mine, ăsta e Canada Dry.

– Ce înseamnă?

– Are aerul unui gabor, comportamentul unui gabor, dar nu e aşa ceva, credeţi-mă. Tipii de soiul ăsta sunt sută-n sută nişte lepădături.

– De unde ştiţi?

– Am nişte veri băgaţi după gratii, nimic rău, trafic de mărfuri căzute, printr-o întâmplare nefericită, din camioane.

– Cred că vă înşelaţi, i-am spus, privind peste umărul lui.

– Cum vreţi, dar, dacă vă răzgândiţi, depozitul meu din fundul magazinului este deschis. Are o uşă care dă în curte. De acolo, puteţi trece prin clădirea vecină şi ieşiţi în strada din spate.

– Sunteţi foarte amabil.

– Vă faceţi cumpărăturile de atâta vreme aici… m-ar necăji să pierd un client fidel.

Comerciantul s-a întors în spatele tejghelei. Făcându-mă că plouă, m-am apropiat de un turnichet de lângă vitrină, am ales un ziar şi am profitat de ocazie ca să arunc o privire în stradă. Patronul magazinului nu greşea, la volanul unei maşini parcate lângă trotuarul din faţă, stătea un bărbat care părea să mă supravegheze. Am hotărât să mă lămuresc. Am ieşit şi m-am dus

drept spre el. În timp ce traversam, am auzit motorul huruind, iar maşina a demarat în trombă.

De cealaltă parte a străzii, patronul autoservirii mă privea dând din umeri. M-am întors să plătesc cumpărăturile.

– Trebuie să mărturisesc că e destul de ciudat, i-am spus, întinzându-i cartea de credit.

– Aţi făcut ceva ilegal în ultimul timp? m-a întrebat.

Întrebarea mi s-a părut destul de nelalocul ei, dar îmi fusese pusă cu atâta bunăvoinţă, încât nu m-am simţit deloc ofensat.

– După câte ştiu eu, nu, i-am răspuns.

– Ar trebui să lăsaţi cumpărăturile şi să-i daţi bice spre casă.

– De ce?

– Mi se pare că puşlamaua asta ţine de şase, asigură acoperirea cuiva.

– Ce acoperire?

– Cât timp sunteţi aici, ăştia sunt siguri că nu vă aflaţi în altă parte, dacă pricepeţi ce vreau să spun.

– Şi unde să nu mă aflu?

– La dumneavoastră acasă, de exemplu.

– Credeţi că...?

– Că, dacă mai pălăvrăgiţi mult, o să ajungeţi prea târziu? Fără nicio îndoială!

Mi-am luat sacoşa cu provizii şi am plecat în goana mare. Casa era aşa cum o lăsasem, uşa nu purta nicio urmă de efracţie, iar înăuntru n-am găsit nimic care să sprijine presupunerile băcanului. Mi-am lăsat cumpărăturile în bucătărie şi am alergat la Academie, s-o iau pe Keira.

*

Keira se întindea, căscând, şi se freca la ochi, semn că lucrase toată ziua. A închis cartea pe care o studia şi s-a dus s-o pună la locul ei din raft. A ieşit din bibliotecă, a trecut pe la Walter, ca să-i spună la revedere şi apoi s-a îndreptat spre metrou.

*

Cer cenuşiu, burniţă, trotuare strălucitoare. O adevărată seară de iarnă londoneză. Circulaţia era îngrozitoare. Patruzeci şi cinci de minute în ambuteiaje, până să ajung la destinaţie, şi încă zece, ca să-mi găsesc un loc de staţionare. Tocmai încuiam portiera, când l-am văzut pe Walter ieşind din Academie. Şi el m-a zărit, aşa că a traversat strada şi a venit spre mine.

– Ai timp să luăm un păhărel? m-a întrebat.

– Lasă-mă s-o iau pe Keira de la bibliotecă şi venim după tine,

la pub.

– Ah, mă cam îndoiesc. Ea a plecat acum o jumătate de oră, poate chiar mai de mult.

– Eşti sigur?

– A venit să-mi spună la revedere şi am mai stat de vorbă câteva clipe în biroul meu. Ei, cum rămâne cu berea?

M-am uitat la ceas, era cea mai proastă oră la care puteai traversa Londra. De îndată ce aveam să fiu într-un loc mai ferit, trebuia s-o sun pe Keira, ca să-i spun că mai întârzii.

Pubul era arhiplin; ca să ajungă la bar, Walter şi-a croit drumul cu coatele. A comandat două halbe şi mi-a întins una peste umerii unui bărbat care izbutise să se fofileze între noi. Apoi m-a tras spre fundul sălii, unde tocmai se elibera o masă. Ne-am aşezat, într-o hărmălaie greu de suportat.

– Ei, cum e cu mica voastră călătorie în Scoţia? A fost bine? a ţipat Walter.

– Formidabil… dacă-ţi plac heringii. Eu crezusem că, la Atacama, era frig, dar atmosfera din Yell este şi mai îngheţată! Ca să nu vorbesc de umezeală!

– Aţi găsit ceea ce căutaţi?

– Keira părea entuziasmată. E ceva, nu? Dar mi-e teamă că, în curând, va trebui să plecăm din nou.

– Până la urmă, povestea asta o să vă aducă la sapă de lemn, a zbierat Walter.

– Ne-a şi adus!

Mobilul îmi vibra în fundul buzunarului. L-am luat şi mi l-am pus la ureche.

– Tu mi-ai scotocit prin lucruri? m-a întrebat Keira, cu un glas care abia se auzea.

– Nu, bineînţeles, de ce să fi făcut aşa ceva?

– Nu mi-ai desfăcut tu sacul? Eşti sigur? a şoptit ea.

– M-ai mai întrebat o dată, răspunsul meu este tot nu.

– Ai lăsat lumina aprinsă în cameră?

– Nu, nici asta. Vreau să ştiu ce se întâmplă!

– Cred că nu mai sunt singură în casă…

Brusc, mi-a îngheţat sângele în vine.

– Keira, ieşi afară! am urlat. Şterge-o imediat, fugi la băcănia din colţul străzii Old Brompton şi nu te mişca de acolo până nu vin eu! Ai auzit? Keira, ai auzit?

Convorbirea se întrerupsese. Până să înţeleagă Walter ce se petrece, eu traversasem sala, îmbrâncind orice îmi stătea în cale,

şi mă năpustisem în stradă, unde un taxi era prins în ambuteiaj, iar o motocicletă se pregătea să-l depăşească. M-am azvârlit aproape sub roţile acesteia şi l-am silit pe motociclist să se oprească. I-am explicat să era o chestiune de viaţă şi de moarte şi i-am promis că-l despăgubesc, dacă mă duce imediat la intersecţia străzii Old Brompton cu Cresswell Garden. El mi-a spus să urc în şa, a băgat în viteză şi a pornit.

Străzile defilau într-un ritm drăcesc. Old Marylebone, Edgware Road, Marble Arch, piaţa circulară era neagră de lume, autobuzele şi taxiurile păreau piesele unui joc de domino imposibil de descâlcit. Motociclistul meu s-a urcat pe trotuar; nu prea avusesem ocazia să merg pe motocicletă, dar încercam să-l imit, înclinându-mă în aceeaşi parte când lua virajele. Trecuseră zece minute dintr-o cursă ce părea interminabilă; am traversat Hyde Park, pe sub şiroaiele de ploaie, am luat-o pe Carriage Drive, printre două şiruri de maşini pe care le atingeam uneori cu genunchii. Serpentine, Exhibition Road, piaţa circulară din dreptul staţiei de metrou South Kensington; se zărea, în fine, Old Brompton, încă şi mai aglomerată decât străzile de până acum. La intersecţia cu Queens Gate Maws, motociclistul a accelerat şi mai tare, trecând exact când stopul se schimba de la galben la roşu. O camionetă se grăbise să pornească înainte de a avea verde, iar tamponarea părea inevitabilă. Motocicleta s-a culcat pe o parte, pilotul ei s-a agăţat de ghidon, iar eu m-am dus învârtindu-mă pe spate, ca o sfârlează, drept spre trotuar, într-o străfulgerare, am văzut, ca prin vis, feţele înlemnite ale trecătorilor, martori înspăimântaţi ai scenei. Din fericire, m-am oprit, fără să mă izbesc prea tare, în pneurile unui camion care staţiona. Scuturat, dar nevătămat, m-am sculat de jos; motociclistul era deja pe picioare şi se căznea să-şi ridice motorul. M-am oprit doar cât să-i fac un semn de mulţumire. Până la străduţa mea, mai aveam vreo sută de metri, ca popa. Am început să ţip la oameni, să se dea deoparte, am îmbrâncit un cuplu care m-a acoperit de ocări. În sfârşit, am zărit băcănia şi m-am rugat la Dumnezeu să o găsesc pe Keira acolo.

Când am apărut în magazin, patronul a tresărit: eram lac de apă, gâfâind şi a trebuit să repet de două ori ceea ce întrebam, ca să mă fac înţeles. Răspunsul lui era inutil. În fundul prăvăliei nu era decât o clientă; am alergat la ea şi am luat-o, cu tandreţe, în braţe. Tânăra a ţipat şi mi-a tras două sau chiar trei palme zdravene, n-am avut timp să le număr. Patronul a ridicat

receptorul telefonului şi, în timp ce ieşeam din prăvălie, i-am strigat să trimită cât mai repede poliţia în Cresswell Place, numărul 24.

Am găsit-o pe Keira stând pe parapet, în faţa uşii.

– Ce ai? Obrajii îţi sunt ca para focului, ai căzut? m-a întrebat ea.

– Peste cineva care semăna cu tine… din spate, i-am răspuns.

– Sacoul îţi este complet sfâşiat, ce ai păţit?

– Asta voiam să te întreb şi eu.

– Mi-e teamă că, în lipsa noastră, am avut o vizită, a spus Keira. Mi-am găsit sacul desfăcut, în salon; când am intrat, hoţul încă mai era în casă, am auzit paşi la etaj.

– L-ai văzut plecând?

O maşină de poliţie a oprit în dreptul nostru; din ea au coborât doi poliţişti. Le-am explicat că aveam toate motivele să credem că, în casă, era un hoţ. Ei ne-au ordonat să stăm deoparte şi au intrat să cerceteze locul.

După câteva minute, au ieşit nedumeriţi. Dacă fusese vreun hoţ, probabil că fugise prin grădină. În căsuţele astea vechi, etajul întâi nu este prea înalt, iar iarba deasă de sub ferestre amortizează căderea. M-am gândit din nou la clanţa pe care tot nu o reparasem. Hoţul trebuie să fi intrat prin dos.

Acum, eram nevoiţi să facem inventarul lucrurilor furate şi să depun o plângere la comisariat. Poliţiştii au promis că vor cerceta prin împrejurimi şi mă vor ţine la curent, dacă arestează pe cineva.

Am inspectat, împreună cu Keira, fiecare încăpere. Colecţia mea de aparate fotografice era neatinsă, portofelul pe care îl lăsam întotdeauna într-o cupă, la intrare, era la locul lui, nu fusese deranjat nimic. În timp ce îmi verificam camera, Keira m-a strigat de la parter.

– Uşa dinspre grădină are zăvorul pus, mi-a spus ea. Am închis-o chiar eu, aseară. Şi, atunci, cum a intrat tipul ăla?

– Eşti sigură că a fost cineva?

– Dacă în casa ta nu sunt stafii, atunci sunt sigură.

– Şi, atunci, cum a intrat hoţul ăsta misterios?

– Dar n-am nici cea mai vagă idee, Adrian!

I-am promis Keirei că nimic nu ne va mai tulbura cina de îndrăgostiţi, de care, în ajun, nu avuseserăm parte.

Important era că nu se întâmplase nimic. Dar eram îngrijorat. Asta era o reminiscenţă a păţaniilor noastre din China. L-am

sunat pe Walter, ca să-i împărtăşesc grija mea, dar telefonul lui era ocupat.

Amsterdam

De fiecare dată când trecea prin marea sală a Palatului Dam, Vackeers se minuna de frumuseţea planisferelor gravate în pardoseala de marmură, deşi preferinţa lui se îndrepta spre al treilea desen, cel care reprezenta o gigantică hartă a stelelor. După ce a ieşit în stradă, a traversat piaţa. Se lăsase seara, felinarele se aprinseseră, iar apele calme din canalele oraşului le reflectau haloul. Pentru a ajunge acasă, Vackeers o lua pe Hoogstraat. În dreptul numărului 22, pe trotuar, era parcată o motocicletă puternică. O femeie care împingea un landou i-a zâmbit; Vackeers i-a întors zâmbetul şi şi-a văzut de drum.

Motociclistul şi-a coborât viziera, pasagerul lui, de asemenea. Motorul a mugit, iar motocicleta a ţâşnit pe aleea paralelă.

Doi tineri îndrăgostiţi se strângeau în braţe, rezemaţi de un copac. O camionetă oprită pe banda a doua bloca circulaţia. Doar bicicletele reuşeau să se strecoare pe acolo.

Pasagerul de pe şaua motocicletei şi-a apucat măciuca ascunsă în mâneca bluzonului.

Tânăra care împingea landoul s-a întors, îndrăgostiţii şi-au întrerupt sărutul.

Vackeers tocmai traversa un pod, când a simţit, deodată, o arsură cumplită în mijlocul spatelui. I s-a tăiat respiraţia: aerul nu-i mai intra în plămâni. Căzut în genunchi, a încercat să se agate de un felinar, dar s-a prăbuşit cu faţa la pământ. În gură, a simţit gustul sângelui şi s-a gândit că, în cădere, şi-o fi muşcat limba. Nu suferise niciodată în asemenea hal. La fiecare respiraţie, aerul îi ardea plămânii. Rinichii zdrobiţi îi sângerau din abundenţă, hemoragia internă îi presa inima tot mai mult, cu fiecare secundă.

Era înconjurat de o tăcere stranie. A reuşit să-şi adune slabele puteri care-i mai rămăseseră şi a ridicat capul. Nişte trecători alergau spre el, să-l ajute; în depărtare, a auzit o sirenă urlând.

Femeia cu landoul nu mai era acolo. Îndrăgostiţii dispăruseră, pasagerul din spatele motocicletei i-a făcut un gest neruşinat, după care motorul s-a făcut nevăzut după colţul străzii.

Vackeers şi-a scos mobilul din buzunar. A apăsat o tastă, şi-a

apropiat anevoie aparatul de ureche şi a lăsat un mesaj pe robotul lui Ivory.

„Eu sunt, a şoptit, mi-e teamă că amicul nostru englez n-a apreciat deloc festa pe care i-am jucat-o.”

Un acces de tuse l-a împiedicat să mai continue. Din gură, îi curgea sânge; îi simţea căldura, iar lucrul ăsta îi făcea bine. Îi era frig, durerea devenea tot mai ascuţită. Vackeers a făcut o grimasă.

„Din păcate, nu vom mai putea juca împreună; asta o să-mi lipsească, dragul meu, sper că şi dumitale.”

Un nou acces de tuse, o nouă arsură insuportabilă. Telefonul îi aluneca dintre degete. L-a prins în ultima clipă.

„Mă bucur de micul cadou pe care ţi l-am făcut când ne-am văzut ultima oară, foloseşte-te de el cât mai bine. O să-mi lipseşti, vechiul meu prieten, chiar mai mult decât partidele noastre. Fii cât se poate de prudent şi ai grijă de dumneata.”

Vackeers simţea că îl lasă puterile. A şters numărul pe care îl formase. Mâna i s-a desfăcut încet; n-a mai văzut şi n-a mai auzit nimic. Capul i-a căzut din nou pe asfalt.

Paris

Ivory se întorsese acasă după o reprezentaţie teatrală care îl plictisise de moarte. Şi-a agăţat paltonul în vestibul şi s-a dus să caute, în frigider, ceva de ronţăit. A scos o farfurie cu fructe, şi-a turnat un pahar de vin şi s-a dus în salon. S-a aşezat pe canapea, şi-a desfăcut şireturile pantofilor şi şi-a întins picioarele, care îl dureau. A căutat telecomanda televizorului şi a observat mica diodă care clipea pe robotul telefonic. Intrigat, s-a ridicat şi a apăsat pe o tastă. A recunoscut imediat vocea unui vechi prieten.

La sfârşitul mesajului, Ivory a simţit că i se înmoaie picioarele. S-a agăţat de bibliotecă, trântind câteva cărţi vechi, care au căzut pe parchetul ceruit. Şi-a recăpătat echilibrul şi a strâns din dinţi cât a putut de tare. Zadarnic: lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Ţinându-se în continuare de bibliotecă, a încercat să şi le şteargă cu dosul mâinii, dar hohotele de plâns care îl zguduiau nu-i îngăduiau.

A luat un vechi tratat de astronomie şi l-a deschis, ca să se uite la pagina de gardă, unde era reprodusă, în filigran, o hartă a

stelelor, datând din secolul al XVII-lea. A recitit dedicaţia scrisă acolo.

Ştiu că această lucrare o să-ţi placă. Din ea nu lipseşte nimic; aici ai să găseşti totul, chiar şi mărturia prieteniei noastre.
Al dumitale devotat partener de şah,
Vackeers

În zori, Ivory şi-a făcut valiza, a închis uşa casei şi s-a dus la gară, ca să prindă primul tren spre Amsterdam.

Londra

De dimineaţă, m-a sunat agenţia. Vizele noastre erau gata, în sfârşit; mă puteam duce să iau paşapoartele. Keira dormea adânc. Am hotărât să plec la agenţie şi să iau din drum lapte şi pâine proaspătă. Era frig, pietrele de pavaj din Cresswell Place erau alunecoase. Ajungând la colţul străzii, i-am făcut un mic semn băcanului. El mi-a întors salutul, făcându-mi cu ochiul. Tocmai atunci mi-a sunat telefonul: Keira probabil că nu citise bileţelul pe care i-l lăsasem în bucătărie. Spre mare mea uimire, am auzit vocea lui Martyn.

– Îmi pare tare rău pentru data trecută, mi-a spus el.

– Să nu-ţi pară. Numai că am fost îngrijorat. Nu ştiam ce ai păţit de erai atât de prost dispus.

– Era să-mi pierd serviciul, Adrian. Din cauza ta, mă rog, din cauza vizitei tale la observator şi a cercetărilor pe care le-am făcut pentru tine, cu echipamentul de care dispunem la Jodrell.

– Ce tot spui?

– Sub pretextul că am lăsat să intre o persoană care nu făcea parte din personal – e vorba despre prietenul tău Walter –, ăia m-au ameninţat că mă dau afară, invocând o greşeală profesională gravă.

– Care „ăia”?

– Cei care finanţează observatorul, guvernul!

– Ei, Martyn, vizita asta a fost absolut fără nicio importanţă şi, apoi, şi Walter, şi eu suntem membri ai Academiei, chestia asta n-are niciun sens!

– Ba da, Adrian. De-aia am lăsat să treacă atâta timp până te-am sunat şi tot de-aia îţi vorbesc dintr-o cabină. Mi-au spus

foarte clar că, de acum înainte, nu mai am voie să răspund nici chiar la cea mai mică solicitare a ta şi că accesul în localul nostru îţi este strict interzis. N-am aflat de concedierea ta decât ieri. Nu ştiu ce-oi fi învârtit tu, dar, fir-ar să fie, Adrian, un tip ca tine nu poate fi mătrăşit chiar aşa. Te pomeneşti că şi cariera mea atârnă de un fir de păr, dacă tu, care eşti de zeci de ori mai competent decât mine, ai păţit-o!

– Martyn, eşti foarte drăguţ şi mă flatezi mult prea mult, dar... ca să te liniştesc, eşti singurul care crede asta. Nu ştiu ce se întâmplă, nu mi s-a spus că aş fi concediat, ci că, pentru moment, mi-am pierdut titularizarea.

– Deschide ochii, Adrian. Ăia te-au dat, pur şi simplu, afară. Am primit două mesaje în legătură cu tine: nu mai am voie să vorbesc cu tine nici măcar la telefon, superiorii noştri şi-au pierdut minţile.

– Când mănânci friptură în fiecare duminică şi *fish and chips* tot anul, este inevitabil, i-am răspuns pe un ton glumeţ.

– Adrian, nu e nimic de râs, ce-o să se întâmple cu tine?

– Martyn, nu fi îngrijorat. N-am nicio ofertă de serviciu, iar banii mei de la bancă aproape că s-au evaporat, dar, de câtva timp, mă trezesc lângă femeia pe care o iubesc şi care mă surprinde, mă face să râd, mă zguduie şi mă pasionează, entuziasmul ei mă fascinează cât e ziua de lungă, iar seara, când se dezbracă, mă face... cum să-ţi spun... mă emoţionează la culme. După cum vezi, nu sunt de plâns şi, fără să fac pe nebunul, îţi spun, cu toată sinceritatea, că n-am fost în viaţa mea atât de fericit.

– Adrian, mă bucur pentru tine. Îţi sunt prieten şi mă simt vinovat că am cedat în faţa presiunilor, rupând orice legătură cu tine. Înţelege-mă, nu-mi pot pierde locul de muncă; diseară, pe mine nu mă aşteaptă nimeni în pat, iar pasiunea pentru profesia mea e singura care mă însoţeşte în viaţă. Dacă ai să simţi vreodată nevoia să vorbim, lasă-mi la birou un mesaj semnat Gilligan şi te sun eu de îndată ce am să pot.

– Cine e Gilligan ăsta?

– Câinele meu, un minunat baset de Artois. Din păcate, anul trecut a trebuit să-l eutanasiez. Pe curând, Adrian.

Tocmai închisesem, după conversaţia asta care mă făcuse să cad pe gânduri, când am auzit un glas din spatele meu. Am tresărit.

– Crezi cu adevărat tot ce ai spus despre mine?

M-am întors şi am văzut-o pe Keira. Îmi luase iar un pulover, iar pe umeri îşi pusese tot paltonul meu.

– Ţi-am găsit biletul în bucătărie şi mi-a venit s-o pornesc după tine, spre agenţie, ca să mă duci într-un loc unde să luăm micul dejun. În frigiderul tău sunt numai legume şi, să mănânci dovlecei la micul dejun… Discuţia părea să te fi absorbit cu totul, aşa că m-am apropiat tiptil, ca să te prind pălăvrăgind cu amanta ta.

Am tras-o spre o cafenea care servea nişte cornuri delicioase. Paşapoartele n-aveau decât să aştepte.

– Carevasăzică, seara, când mă dezbrac, ţi se scoală?

– Tu n-ai cu ce să te îmbraci, ori au hainele mele o chestie care te atrage în mod deosebit?

– Cu cine vorbeai atât de amănunţit despre mine?

– Cu un vechi prieten. Ştiu că ţi se pare ciudat, dar, de fapt, el era îngrijorat fiindcă mi-am pierdut locul de muncă.

Am intrat în cafenea şi, în timp ce Keira se îndopa cu al doilea corn cu migdale, m-am întrebat dacă era înţelept să-i împărtăşesc neliniştile mele. Nelinişti care n-aveau nicio legătură cu situaţia mea profesională.

În trei zile, aveam să zburăm spre Moscova, iar ideea de a părăsi Londra nu-mi displăcea câtuşi de puţin.

Amsterdam

În acea dimineaţă, la cimitir, în urma dricului ce transporta un sicriu lăcuit, nu era, la drept vorbind, aproape nimeni. Un bărbat şi o femeie păşeau încet în urma vehiculului. La mormânt, nu aştepta niciun preot care să slujească. Patru lucrători municipali au coborât sicriul, cu ajutorul unor funii lungi. Când acesta a atins fundul gropii, femeia a aruncat un trandafir alb şi un pumn de pământ. Bărbatul care o însoţea a făcut la fel. Apoi, cei doi s-au salutat şi au pornit în direcţii opuse.

Londra

Sir Ashton a adunat fotografiile aliniate pe biroul lui. Le-a băgat într-un plic şi a închis dosarul.

– Isabel, eşti foarte frumoasă în pozele astea. Doliul te prinde de minune.

– Ivory nu s-a lăsat păcălit.

– Sper. De altfel, ăsta a fost un mesaj pentru el.

– Nu ştiu dacă ai…

– V-am cerut să alegeţi între Vackeers şi cei doi tineri. L-aţi ales pe moşneag! Nu-mi veni, acum, cu reproşuri.

– Era chiar atât de necesar?

– Nici măcar nu înţeleg de ce-ţi mai pui întrebări! Oare sunt singurul care îşi dă seama, cu adevărat, de consecinţele actelor sale? Îţi închipui ce s-ar întâmpla dacă protejaţii lui şi-ar atinge ţinta? Crezi că miza acestui joc nu merită să-i fie sacrificaţi ultimii ani de viaţă ai unui moş?

– Ştiu, Ashton, mi-ai spus deja.

– Isabel, eu nu sunt un bătrân nebun şi însetat de sânge, dar, când raţiunile de stat îmi impun un lucru, nu stau pe gânduri. Niciunul dintre noi – nici chiar tu – nu şovăie. Decizia pe care am luat-o poate că va salva o mulţime de vieţi, începând cu ale celor doi exploratori, dacă Ivory se hotărăşte, în cele din urmă, să renunţe. Isabel, nu te uita aşa la mine, n-am acţionat niciodată decât în interesul majorităţii, cariera mea poate că n-o să-mi deschidă porţile raiului, dar…

– Te rog, Ashton, nu fi sarcastic, nu astăzi. Ţineam sincer la Vackeers.

– Şi eu îl apreciam, chiar dacă ne mai luam la harţă. Îl respectam şi sper ca acest sacrificiu, care mă costă la fel cum te costă şi pe tine, să dea rezultatele scontate.

– Ivory părea distrus ieri-dimineaţă, nu l-am mai văzut niciodată în halul ăla, a îmbătrânit cu zece ani într-o singură noapte.

– Bine-ar fi dacă ar mai îmbătrâni cu încă zece şi ar da ortul popii. Ne-ar pica numai bine.

– Atunci, de ce nu l-ai sacrificat pe el, în loc să te legi de Vackeers?

– Am motivele mele!

– Nu-mi spune că a reuşit să se protejeze de tine! Credeam că eşti imposibil de atins!

– Dacă Ivory ar deceda, arheologa aia ar fi şi mai îndârjită. Este prea impetuoasă şi prea isteaţă ca să creadă că ar fi fost un accident. Nu, sunt sigur că aţi făcut cea mai bună alegere, am scos din joc pionul care trebuia; dar, vă previn: dacă

desfăşurarea evenimentelor nu vă va dreptate, dacă aceste cercetări vor continua, nu e nevoie să vă spun cine vor fi cei doi pe care îi vom lua la ochi.

– Sunt sigură că Ivory a înţeles mesajul, a oftat Isabel.

– În caz contrar, vei fi prima avertizată, eşti singura căreia încă îi mai acordă încredere.

– Micul nostru număr de la Madrid a fost bine pus la punct.

– Ţi-am permis să ajungi la conducerea consiliului, aşa că-mi datorai asta.

– N-am acţionat din recunoştinţă faţă de tine, Ashton, ci pentru că ţi-am împărtăşit punctul de vedere. Este prea devreme ca să afle lumea, mult prea devreme. Nu suntem pregătiţi.

Isabel şi-a luat geanta şi s-a îndreptat spre uşă.

– Trebuie să recuperăm fragmentul care ne aparţine? a întrebat înainte de a ieşi.

– Nu, este perfect protejat acolo unde se află, poate chiar şi mai mult acum, că Vackeers e mort. Şi, pe urmă, nimeni n-ar şti cum să ajungă la el, ceea ce şi doream. Bătrânul şi-a luat secretul în mormânt, iar asta e minunat.

Isabel a clătinat din cap şi a plecat. În timp ce majordomul o conducea la uşa reşedinţei, secretarul lui Ashton a intrat în biroul acestuia, ţinând în mână un plic. Sir Ashton l-a desfăcut şi a ridicat capul.

– Când au obţinut vizele?

– Alaltăieri, domnule. La ora asta, trebuie să fie în avion; de fapt, nu, s-a corectat secretarul, privind spre ceas, au aterizat deja la Şeremetievo.

– Cum se face că n-am fost avertizaţi mai din timp?

– N-am idee, am să fac o anchetă, dacă doriţi. Vreţi s-o chem înapoi pe invitata dumneavoastră? Este încă la noi?

– Nu-i nevoie s-o chemi. În schimb, anunţă-i pe oamenii noştri de acolo. Păsărelele astea două nu trebuie în niciun caz să zboare dincolo de Moscova. M-am săturat de ei până peste cap. Fata trebuie să dispară; fără ea, astrofizicianul este inofensiv.

– După experienţa neplăcută pe care am avut-o în China, sunteţi sigur că vreţi să acţionaţi în acest fel?

– Dacă m-aş putea descotorosi de Ivory, n-aş ezita o secundă, dar este imposibil şi, apoi, n-am certitudinea că asta ne-ar soluţiona definitiv problema. Acţionează aşa cum ţi-am cerut şi spune-le oamenilor noştri să nu facă economie de mijloace; de data asta, vreau mai curând eficacitate decât discreţie.

– Prin urmare, trebuie să-i anunţ pe prietenii ruşi?

– Lasă că am eu grijă.

Secretarul s-a retras.

Isabel i-a mulţumit majordomului, care îi deschisese portiera taxiului. Apoi, s-a întors să privească maiestuoasa faţadă a reşedinţei londoneze deţinute de Sir Ashton. I-a cerut şoferului s-o ducă la aeroportul din City.

Stând pe o bancă din micul scuar aflat peste drum de casa victoriană, Ivory s-a uitat după maşina care se îndepărta. Începuse să cadă o ploaie măruntă. Bătrânul s-a. ridicat, sprijinindu-se de umbrelă, şi a plecat, la rândul lui.

Moscova

Camera care ni se repartizase la hotelul Intercontinental mirosea a tutun răcit. Abia sosită şi, în ciuda temperaturii pe aproape de zero grade, Keira deschisese larg fereastra.

– Îmi pare rău, era singura cameră liberă.

– Pute a trabuc, e infernal.

– Şi încă de proastă calitate, am adăugat. Vrei să schimbăm hotelul? Dacă nu, pot să cer nişte cuverturi în plus sau nişte hanorace?

– Să nu pierdem timpul, haide imediat la Societatea Arheologilor. Cu cât punem mâna mai repede pe Egorov ăsta, cu atât plecăm mai iute de aici. Doamne, cât îmi lipsesc miresmele de pe Valea Omo!

– Ţi-am promis că, într-o zi, când toate astea se vor fi terminat, ne întoarcem acolo.

– Mă întreb câteodată dacă toate astea, cum le zici tu, se vor termina cândva, a mormăit Keira, închizând uşa.

– Ai adresa de la Societatea Arheologilor? am întrebat-o în lift.

– Nu ştiu de ce continuă Thornsten să-i spună aşa. La sfârşitul anilor cincizeci, Societatea Arheologilor a primit un nume nou: Academia de Ştiinţe.

– Academia de Ştiinţe? Frumos nume! Poate că mi-aş găsi şi eu un job pe aici, nu se ştie niciodată!

– La Moscova? Şi mai ce?

– Ştii, la Atacama, aş fi putut lucra foarte bine în sânul unei delegaţii ruse, stelelor li se rupe de chestiile astea.

– Bineînţeles, şi, pe urmă, ar fi practic, pentru rapoartele tale.

Numai că va trebui să-mi arăţi cum te foloseşti de o tastatură cu caractere chirilice.

– La tine, dorinţa asta de-a avea dreptate este o necesitate sau o obsesie?

– Cele două variante nu-s deloc incompatibile! Hai, mergem?

Vântul era tăios, aşa că ne-am aruncat într-un taxi. Keira a încercat din răsputeri să-i explice şoferului unde să ne ducă, dar, cum acesta nu pricepea o iotă, a desfăşurat harta oraşului şi i-a indicat pe ea adresa. Cei care vorbesc despre lipsa de amabilitate a şoferilor parizieni nu-i cunosc pe ăia din Moscova. Pe străzi, se formase deja poleiul. Dar asta nu părea să-l deranjeze pe taximetristul nostru. Spatele bătrânei lui Lada derapa destul de des, dar, mişcând uşor volanul, o redresa imediat.

Keira s-a prezentat la intrarea Academiei, şi-a declinat identitatea şi profesia de arheolog. Paznicul a îndrumat-o spre secretariatul administrativ. O tânără cercetătoare care vorbea o engleză destul de corectă ne-a primit cu foarte multă amabilitate. Keira i-a explicat că încercăm să intrăm în legătură cu un anume profesor Egorov, care condusese Societatea Arheologică în anii cincizeci.

Tânăra s-a mirat. Nu auzise niciodată de o asemenea societate, iar fişierele Academiei de Ştiinţe nu existau decât de la crearea sa, în 1958. Ne-a rugat să aşteptăm; după o jumătate de oră, s-a întors însoţită de unul dintre superiori, un bărbat care trebuie să fi avut vreo şaizeci de ani. Acesta s-a prezentat şi ne-a invitat în biroul lui. Tânăra absolut încântătoare, pe nume Svetlana, ne-a salutat şi a plecat. Keira mi-a tras un picior în gleznă şi m-a întrebat dacă am nevoie de ajutorul ei ca să aflu telefonul fetei.

– Nu înţeleg despre ce vorbeşti, am oftat, frecându-mi tibia.

– Mă crezi tâmpită?

Biroul în care am intrat l-ar fi făcut pe Walter să pălească de invidie. Prin fereastra largă, care lăsa să intre o lumină frumoasă, se vedeau căzând fulgi mari.

– Asta nu este cel mai bun anotimp pentru vizite, ne-a spus bărbatul, invitându-ne să luăm loc. S-a anunţat un viscol de toată frumuseţea pentru la noapte sau pentru mâine-dimineaţă, cel târziu.

Bărbatul a deschis un termos şi ne-a servit cu câte un pahar de ceai fierbinte.

– Cred că am dat de urma lui Egorov al dumneavoastră, ne-a spus el. Aş putea şti de ce doriţi să-l întâlniţi?

– Eu fac cercetări despre migraţia umană din Siberia, în mileniul al IV-lea. Am înţeles că el cunoştea bine acest subiect.

– Este posibil, a spus bărbatul. Dar eu aş avea unele rezerve.

– De ce? a întrebat Keira.

– Societatea Arheologilor era un nume de împrumut, atribuit unui grup foarte special al serviciilor secrete. În perioada sovietică, oamenii de ştiinţă nu erau mai puţin supravegheaţi decât ceilalţi, dimpotrivă. Sub paravanul acestei încântătoare denumiri, celula respectivă avea misiunea de a urmări lucrările întreprinse în domeniul arheologiei şi, mai ales, de a inventaria şi de a confisca tot ceea ce putea ieşi din pământ. Multe lucruri au dispărut... Corupţia şi pofta de câştig, a adăugat bărbatul, văzându-ne uimirea. Viaţa din această ţară era grea, şi astăzi este, dar trebuie să înţelegeţi că, la acea epocă, o monedă de aur găsită în săpături îi putea asigura proprietarului său traiul pe câteva luni; tot aşa se întâmpla şi cu fosilele, care treceau peste frontiere mai uşor decât oamenii. Încă din timpul domniei lui Petru cel Mare, care a fost adevăratul iniţiator al cercetărilor arheologice din Rusia, patrimoniul nostru a fost jefuit încontinuu. Din păcate, frumoasa organizaţie, înfiinţată de Hruşciov pentru a-l proteja, a avut ca rezultat unul dintre cele mai intense traficuri de antichităţi văzute vreodată. Abia scoase la lumină, comorile ascunse în pământul nostru erau împărţite între *aparatcic*[12] şi ajungeau să alimenteze colecţiile unor bogate muzee occidentale, asta dacă nu erau vândute unor particulari. De-a lungul acestui lanţ, toată lumea se servea, de la arheologul cel mai mărunt la şeful misiunii, trecând prin agenţii Societăţii Arheologice, care trebuiau, chipurile, să-i supravegheze. Vladenko Egorov al dumneavoastră trebuie să fi fost unul dintre barosanii acestor sinistre reţele, unde totul era permis, inclusiv crima, se înţelege de la sine. Dacă vorbim cu adevărat despre acelaşi om, cel căruia intenţionaţi să-i puneţi întrebări este un fost criminal ce se bucură de libertate doar mulţumită unor personalităţi influente aflate încă la putere... Nişte foarte buni clienţi de-ai lui, care trebuie să fie foarte supăraţi că a ieşit la pensie. Dacă vreţi să vi-i puneţi în cap pe toţi arheologii oneşti

[12] *Aparatcic* (rus., fam.) – cuvânt care denumea un funcţionar sau un activist plătit al aparatului de partid sovietic, având cel mai adesea o conotaţie peiorativă.

din generaţia mea, n-aveţi decât să-i pomeniţi numele. De aceea, înainte de a vă da adresa lui, aş vrea să ştiu ce fel de obiecte speraţi să scoateţi din Rusia. Sunt convins că poliţiştii ar fi foarte interesaţi să afle acest lucru, doar dacă nu preferaţi să le declaraţi chiar dumneavoastră despre ce este vorba! a spus bărbatul ridicând receptorul telefonului.

– Vă înşelaţi; cu siguranţă că acesta nu este Egorov al nostru, ci un omonim! a strigat Keira, punând mâna pe cadranul aparatului.

Nici măcar eu nu credeam o vorbă. Gazda noastră a zâmbit şi a format din nou numărul.

– Opriţi-vă, fir-ar să fie, credeţi că dacă m-aş ocupa cu traficul de antichităţi, aş veni la Academie să cer adresa vânzătorului? Par chiar aşa de tâmpită?

– Trebuie să recunosc că asta ar fi o lipsă de subtilitate, a răspuns bărbatul, lăsând receptorul. Cine vi l-a recomandat şi în ce scop?

– Un bătrân arheolog, din motive pe care vi le-am explicat cu toată sinceritatea.

– Atunci, şi-a bătut joc de dumneavoastră. Dar vă pot informa chiar eu sau vă pot pune în legătură cu unul dintre specialiştii noştri în acest domeniu. Avem mai mulţi colaboratori care se interesează de migraţiile umane care au populat Siberia. Pregătim chiar şi un colocviu cu acest subiect. Va avea loc anul viitor.

– Eu am nevoie să mă întâlnesc cu acest om, nu să mă întorc la facultate, i-a răspuns Keira. Caut nişte dovezi, iar pseudotraficantul dumneavoastră poate că le-a avut în desaga lui.

– V-aş putea vedea paşapoartele? Dacă vă ajut să intraţi în legătură cu un asemenea individ, vreau, cel puţin, să semnalez la vamă numele voastre. Nu mi-o luaţi în nume de rău, dar e un mod de a mă proteja. Indiferent din ce motiv aţi venit la noi, nu vreau în niciun caz să fiu asociat la faptele voastre şi, cu atât mai puţin, să fiu acuzat de complicitate. Aşa că, îmi daţi, vă dau; o fotocopie după actele voastre, în schimbul adresei pe care o căutaţi.

– Mi-e teamă că va trebui să mai venim o dată, a spus Keira. Adineauri, când am sosit, le-am lăsat la hotel şi încă nu le-am recuperat.

– E adevărat, m-am amestecat eu în conversaţie, sunt la

Metropol, sunaţi la recepţie dacă nu ne credeţi. Poate că vă trimit ei prin fax primele pagini.

Cineva a bătut la uşă. Un tânăr a schimbat câteva cuvinte cu interlocutorul nostru.

– Scuzaţi-mă, ne-a spus acesta din urmă. Mă întorc într-o clipă. Între timp, daţi telefon din biroul meu şi cereţi să vă fie trimise la acest număr copiile documentelor.

A notat în grabă nişte cifre pe o foaie de hârtie; mi-a întins-o, după care a plecat. Am rămas singur, cu Keira.

– Ce tembel, Thornsten ăla!

– Pe de altă parte, am pledat eu în favoarea lui, n-avea niciun motiv să ne servească pe tavă trecutul prietenului său. Şi, pe urmă, cine spune că a luat parte şi el la acest trafic?

– Şi suta aia de dolari crezi că era pentru bomboane? Tu ştii ce reprezenta o sută de dolari în anii şaptezeci? Hai, dă telefonul şi să plecăm de aici. Nu mă simt deloc bine în biroul ăsta.

Pentru că nu mă clinteam, Keira a ridicat chiar ea receptorul. I l-am luat din mână şi l-am pus în furcă.

– Nu-mi place deloc treaba asta. Dar ştii, absolut deloc, i-am spus.

M-am ridicat şi m-am dus la fereastră.

– Pot să ştiu şi eu ce faci?

– Mă gândeam la cornişa aia de pe muntele Hua Shan, la două mii cinci sute de metri, îţi aminteşti? Ai fi în stare să repeţi figura cu numai două etaje sub tine?

– Ce tot vorbeşti?

– Mă gândesc că gazda noastră s-a dus să-i primească pe gabori la intrarea în Academie şi presupun că vor veni să ne aresteze în câteva minute. Maşina lor este oprită în stradă, chiar sub noi, un model Ford cu nişte girofaruri de toată frumuseţea pe capotă. Închide uşa cu zăvorul şi hai după mine!

Am apropiat un scaun de perete, am deschis fereastra şi am evaluat distanţa până la scara de incendiu de la colţul clădirii. Cornişa era alunecoasă din pricina zăpezii, dar pietrele faţadei ne ofereau mai multă priză decât pereţii netezi ai muntelui Hua Shan. Am ajutat-o pe Keira să se urce pe marginea zidului şi am urmat-o. În timp ce începeam să înaintăm, am auzit ciocănituri în uşa biroului; nu mai era mult până când evadarea noastră avea să fie descoperită.

Keira se deplasa cu o agilitate uimitoare de-a lungul zidului; vântul şi zăpada îi stânjeneau mişcările, dar se ţinea bine, iar eu

la fel. După câteva minute, ne-am ajutat unul pe celălalt să trecem peste balustrada scării de incendiu. Mai aveam de coborât vreo cincizeci de trepte din fier forjat, acoperite cu polei. Pe platforma primului etaj, Keira s-a întins cât era de lungă, s-a apucat de balustradă şi s-a ridicat, mormăind o înjurătură. Omul de serviciu care ceruia culoarul lung al Academiei a înmărmurit, văzându-ne de cealaltă parte a geamului. I-am făcut un mic semn menit să-l liniştească şi am ajuns-o din urmă pe Keira. Ultima parte a scării culisa până la nivelul trotuarului. Keira a tras de lanţul care o fixa în nişte cârlige, însă mecanismul era înţepenit, aşa că am rămas în aer, la trei metri deasupra solului. Era prea sus ca să încercăm o săritură fără să ne rupem oasele. Mi-am amintit de un coleg de liceu care, sărind de la etajul întâi, se trezise pe asfalt cu ambele tibii ieşite, în unghi drept, prin muşchii gambelor. Această amintire, deşi fulgerătoare, m-a determinat să renunţ la tentaţia de a face pe James Bond sau pe dublura lui. Am încercat să sparg cu pumnul gheaţa care înţepenise scara, în timp ce Keira sărea pe ea zbierând „Desprinde-te, scârbă!”… citat aproximativ. Eforturile ne-au fost încununate cu succes, gheaţa a cedat brusc şi am văzut-o pe Keira, agăţată de barele scării, apropiindu-se, cu o viteză vertiginoasă, de sol.

S-a ridicat, trăsnind şi bufnind, de pe trotuar. La fereastra biroului tocmai apăruse şi capul gazdei noastre, la fel de furioasă. Alături de Keira, am luat-o la galop, ca doi hoţi, spre gura metroului, care era la o sută de metri. Ea a străbătut în viteză staţia subterană şi a urcat treptele ce duceau spre cealaltă parte a bulevardului. La Moscova, sunt numeroşi proprietari de maşini, care fac pe taximetriştii, ca să mai câştige un ban. E de-ajuns să ridici mâna şi, imediat, se opreşte în faţa ta o maşină; dacă te pui de acord cu şoferul în privinţa preţului, treaba e gata. Conducătorul unui Zil a acceptat să ne transporte în schimbul sumei de douăzeci de dolari.

I-am testat cunoştinţele de engleză, spunându-i, cu un zâmbet larg, că maşina îi pute foarte tare a capră, că el seamănă ca două picături de apă cu dosul străbunică-mii şi, în sfârşit, că, dacă voia să se scobească în nas cu nişte degete ca ale lui, pesemne că nu-i era deloc uşor. Dat fiind că mi-a răspuns de trei ori „da”, am tras concluzia că puteam vorbi liniştit cu Keira.

– Acum, ce facem? am întrebat-o.

– Ne luăm lucrurile de la hotel şi încercăm să prindem un tren

înainte de a pune poliţia gheara pe noi. După închisoarea din China, mai bine fac moarte de om decât să mă întorc la zdup.

– Şi unde mergem?

– La lacul Baikal. Thornsten ne-a pomenit ceva de el. Maşina a oprit în faţa hotelului Metropol-Intercontinental. Ne-am năpustit spre recepţie. O funcţionară drăguţă ne-a înapoiat paşapoartele. Am rugat-o să ne pregătească nota, scuzându-mă fiindcă trebuia să ne scurtăm şederea, şi am profitat de ocazie ca s-o întreb dacă ne poate rezerva două cuşete la Transsiberian. Ea s-a apropiat de mine şi mi-a spus încet că doi poliţişti tocmai îi ceruseră numele englezilor găzduiţi în hotel. Aceştia şedeau pe o banchetă din hol, consultând listingul. Fata a mai adăugat că are un iubit englez care o s-o ia cu el la Londra, unde, la primăvară, urmau să se căsătorească. Am felicitat-o pentru această excelentă veste. Ea mi-a şoptit *„God Save the Queen”* şi mi-a făcut, complice, cu ochiul.

Am tras-o pe Keira spre lift; în drum, i-am jurat de două ori că nu flirtam cu recepţionera şi i-am explicat de ce aveam atât de puţin timp ca s-o ştergem de aici.

Cu bagajele făcute, ne pregăteam să ieşim din cameră, când a sunat telefonul. Tânăra de la recepţie mi-a confirmat că aveam două locuri în vagonul 7 al Transsiberianului, care pleca din gara centrală la ora 23:24. Ne-a comunicat numărul rezervării, aşa că, la gară, nu mai aveam decât să luăm biletele, pe care ni le facturase pe notă. Totul fusese operat în cartea mea de credit. Traversând barul, puteam părăsi hotelul fără să mai trecem prin hol…

Londra

Pe ecran, defilau imaginile telejurnalului de noapte. Ivory a stins televizorul şi s-a apropiat de fereastră. Ploaia se oprise. Din hotelul *Dorchester,* ieşea o pereche; femeia a urcat într-un taxi, iar bărbatul a aşteptat până ce maşina s-a îndepărtat, după care s-a întors spre hotel. O doamnă bătrână îşi plimba căţelul pe Park Lane. Trecând pe lângă bărbat, l-a salutat.

Ivory şi-a abandonat postul de observaţie, a deschis minibarul, a luat un pacheţel cu bomboane de ciocolată, i-a desfăcut ambalajul şi apoi l-a pus pe măsuţa joasă. S-a dus în baie, şi-a scotocit prin trusa de toaletă, a scos tubul de

somnifere, a luat în mână un comprimat şi s-a privit în oglindă.

„Nătărău bătrân, te pomeneşti că nu ştiai care e miza? Nu ştiai în ce joc ai intrat?”

A înghiţit pastila, şi-a umplut un pahar cu apă de la robinet şi s-a întors în salon, unde s-a aşezat în faţa tablei de şah.

I-a dat un nume fiecărui pion advers – ATENA, ISTANBUL, CAIRO, MOSCOVA, PEKIN, RIO, TEL-AVIV, BERLIN, BOSTON, PARIS, ROMA –, pe rege l-a botezat LONDRA, iar pe regina sa, MADRID. A trântit pe covor toate piesele din câmpul său, cu excepţia celei pe care o numise „AMSTERDAM”. Pe aceasta a înfăşurat-o în batistă şi şi-a pus-o, cu delicateţe, în buzunar. Regele negru s-a tras înapoi cu o căsuţă, calul şi pionul nu s-au clintit, dar Ivory a înaintat cu cei doi nebuni până la a treia linie. A contemplat eşichierul, şi-a scos pantofii, s-a lungit pe canapea şi a stins lumina.

Madrid

Şedinţa tocmai se terminase; convivii se adunau în jurul bufetului. Mâna lui Isabel a atins pe furiş mâna lui Sir Ashton, care, în seara aceea, strălucise într-un mod cu totul deosebit. Dacă, la ultimul consiliu, cei mai mulţi votanţi se pronunţaseră pentru continuarea cercetărilor, de data asta, lordul englez reuşise să atragă majoritatea participanţilor în tabăra sa, iar cel mai preţios aliat al momentului accepta să coopereze pe toate planurile: MOSCOVA avea să folosească orice mijloc de care dispunea pentru a-i localiza şi interoga pe cei doi oameni de ştiinţă. Aceştia urmau să fie trimişi la Londra cu primul avion, iar, pe viitor, n-aveau să mai primească nicio viză de sejur. Ashton ar fi preferat nişte măsuri mai radicale, dar confraţii săi încă nu erau gata să voteze o asemenea moţiune. Pentru a linişti conştiinţa fiecăruia, Isabel avansase o idee care fusese acceptată în unanimitate. Dacă, până atunci, nu putuseră să-i oprească pe cei doi cercetători prin mijloace dure, de ce nu i-ar face să-şi ia gândul de la ţinta lor prin intermediul unor propuneri pe care să nu le poată refuza, nişte propuneri care să-i îndepărteze *de facto* pe unul de celălalt? Metodele coercitive nu erau întotdeauna cele mai bune.

Apoi, preşedinta şedinţei şi-a condus invitaţii până la parterul turnului. Un convoi de limuzine a părăsit Piaţa Europei,

îndreptându-se către aeroportul Barajas. MOSCOVA îi oferise lui Sir Ashton un loc în avionul său privat, însă lordul mai avea nişte probleme de rezolvat în Spania.

Moscova

După părerea mea, în gara Iaroslav erau mult prea mulţi poliţişti pentru ca situaţia să fie normală. Oriunde ne îndreptam, spre peroane, spre şirurile de mici comercianţi ambulanţi ori spre biroul de depunere a bagajelor, ei stăteau acolo ciorchine. Grupaţi câte patru, cercetau din privire mulţimea. Simţindu-mi îngrijorarea, Keira m-a liniştit.

– Totuşi n-am devalizat o bancă! Să vină un gabor în anchetă la hotel este una, dar, de acolo, să-ţi închipui că au închis gările şi aeroporturile, de parcă am fi doi criminali sângeroşi... Să nu exagerăm! Şi, pe urmă, cum ar putea şti că suntem aici?

Regretam că am rezervat biletele prin intermediul Intercontinentalului. Dacă inspectorul care ne fila pusese mâna pe o copie după factură, şi aveam toate motivele să cred că aşa se întâmplase, o făcuse pe recepţioneră să vorbească în mai puţin de zece minute. Prin urmare, nu împărtăşeam optimismul Keirei, ba chiar mă temeam că tocmai pentru noi se aflau acolo forţele de ordine. Şirul de automate care eliberau biletele nu erau decât la câţiva metri. Am aruncat o privire rapidă spre ghişee; dacă aveam dreptate, funcţionarii trebuiau să fie deja la pândă, ca să-i semnaleze pe primii străini ce se prezentau la ei.

Un lustragiu se preumbla prin faţa noastră, cu ustensilele în bandulieră, căutând un client căruia să-i lustruiască încălţămintea. Îmi dăduse deja târcoale de câteva ori, trăgând cu ochiul spre cizmele mele. I-am făcut un mic semn şi i-am propus o altfel de afacere.

– Ce faci? m-a întrebat Keira.

– Verific ceva.

Lustragiul a băgat în buzunar dolarii pe care i-i dădusem ca avans. De îndată ce ne scotea biletele din distribuitor şi ni le înmâna, primea şi restul sumei.

– E o mizerie să-l compromiţi pe tipul ăsta, trimiţându-l să-ţi facă treaba.

– Nu-l expun niciunui risc, doar nu suntem doi criminali sângeroşi!

După ce lustragiul a tastat numărul biletelor noastre pe distribuitor, am auzit hârâind aparatele de emisie-recepţie ale mai multor poliţişti: un glas zbiera nişte ordine al căror înţeles, din păcate, îl presupuneam. Keira a înţeles ce se petrece şi nu s-a putut stăpâni să nu-i strige lustragiului s-o şteargă. Abia am avut timp s-o iau de braţ şi s-o împing cu putere într-un ungher. Patru bărbaţi în uniformă au trecut pe lângă noi, alergând spre şirul de distribuitoare de bilete. Keira înlemnise; nu mai puteam face mare lucru pentru lustragiul care fusese deja pus în cătuşe. Am liniştit-o, spunându-i că poliţiştii or să-l ţină cel mult câteva ore; însă, în câteva minute, avea să le dea semnalmentele noastre.

– Scoate-ţi paltonul! i-am ordonat Keirei, în timp ce mi-l scoteam pe al meu.

Am băgat amândouă hainele în sac, i-am întins un pulover gros şi mi-am pus şi eu unul. Apoi, am tras-o spre biroul de bagaje, ţinând-o de talie. Am sărutat-o şi i-am spus să mă aştepte în spatele unei coloane. Când m-a văzut ducându-mă drept spre distribuitoare, a făcut ochii mari. Dar acela era tocmai locul în care poliţiştii ne căutau cel mai puţin. M-am strecurat, i-am cerut, politicos, scuze unui ofiţer, ca să mă lase să trec, şi m-am dus la un automat care, din fericire, avea instrucţiuni în engleză, pentru uzul turiştilor. Am rezervat două locuri pentru un tren, am plătit în numerar şi m-am întors la Keira.

La postul central de securitate al gării, funcţionarii care supravegheau vânzările de bilete de la terminale, n-au acordat nicio atenţie operaţiunii pe care tocmai o efectuasem.

– Ce-o să facem în Mongolia? s-a speriat Keira, când a văzut biletul pe care i-l întindeam.

– O să luăm Transsiberianul, aşa cum am prevăzut, şi, odată ajunşi în el, o să-i explic controlorului că ne-am înşelat şi o să-i plătesc diferenţa care trebuie.

Dar încă nu câştigasem partida, mai trebuia să urcăm în vagon. Poliţiştii probabil că nu dispuneau decât de nişte semnalmente destul de imprecise sau, în cel mai rău caz, de o fotocopie după paşapoartele noastre, dar menghina trebuie că se strângea tot mai tare, pe măsură ce te apropiai de tren. Era inutil să le atragem atenţia. Forţele de ordine căutau o pereche, aşa că am pus-o pe Keira s-o ia cu vreo cincizeci de metri înaintea mea. Trenul Transsiberian numărul 10 pleca spre Irkutsk la ora 23:24. Nu mai aveam mult de aşteptat. Agitaţia din jur te trimitea cu

gândul la un sat, într-o zi de târg. Cuşti de păsări, tarabe cu brânzeturi şi cu carne uscată, provizii de toate felurile se amestecau cu valizele, cuferele şi pachetele care umpleau peronul. Călătorii din vechiul tren ce traversa continentul asiatic în şase zile încercau să-şi croiască drum prin talmeş-balmeşul mărfurilor răspândite peste tot. Oamenii se ciorovăiau, se ocărau în fel de fel de limbi: chineză, rusă, manciuriană, mongolă. Câţiva puştani vindeau pe sub mână articole de primă necesitate: căciuli, fulare, maşini de ras, pastă şi periuţe de dinţi. Un poliţist a ochit-o pe Keira şi s-a apropiat de ea; eu mi-am zorit paşii şi l-am împins, scuzându-mă fără convingere. Poliţistul mi-a făcut morală, iar când s-a întors, Keira dispăruse din ochii lui, dar şi din ai mei, de altfel.

Un glas a anunţat la megafon plecarea iminentă a trenului. Călătorii aflaţi încă pe peron s-au înghesuit şi mai mult. Controlorii nu mai răzbeau. Nici urmă de Keira. Mă aşezasem la coada din faţa vagonului 7; pe ferestre, zăream culoarul arhiplin, unde fiecare îşi căuta locul, dar tot n-o vedeam pe Keira. Îmi venise rândul să urc pe trepte. O ultimă privire spre peron. Nu mai aveam ce face; m-am lăsat purtat de valul oamenilor care se înghesuiau în vagon. Dacă ea nu era în tren, coboram la prima staţie şi mă întorceam eu cumva la Moscova. Am regretat că nu ne fixaserăm un punct de întâlnire, în caz că ne-am fi pierdut, şi am început deja să mă gândesc la locul care i-ar fi venit ei în minte. Am luat-o pe culoar. Din sens opus, venea un poliţist. M-am strecurat într-un compartiment. El nu mi-a dat nicio atenţie. Fiecare îşi ocupa locul; pentru moment, cei doi conductori care răspundeau de vagon aveau alte lucruri de făcut decât să controleze biletele. M-am aşezat lângă o pereche de italieni; compartimentul vecin era ocupat de francezi şi, în timpul călătoriei, aveam să întâlnesc, de asemenea, o serie de compatrioţi. Tot timpul anului, acest tren atrăgea o mulţime de turişti străini, lucru care era în avantajul nostru. Trenul s-a pus în mişcare cu încetineală; pe peronul pustiu, încă mai patrulau câţiva poliţişti. În scurtă vreme, clădirea gării moscovite a dispărut, făcând loc unui peisaj de periferie, cenuşiu şi sinistru.

Vecinii de compartiment au promis că vor avea grijă de sacul meu. Am pornit în căutarea Keirei. N-am găsit-o nici în vagonul alăturat, nici în următorul. După periferie, venea deja câmpia. Trenul gonea. În al treilea vagon, Keira tot nu apăruse. Ca să traversezi culoarele aglomerate, aveai nevoie de ceva răbdare.

La clasa a doua, animaţia ajunsese, de-acum, la culme. Ruşii destupaseră sticle de bere şi de votcă şi ciocneau, cântând şi ţipând în gura mare. Vagonul-restaurant era la fel de însufleţit.

Un grup format din şase ucraineni spătoşi striga, ridicând fiecare paharul: „Trăiască Franţa!” M-am apropiat şi am descoperit-o pe Keira, binişor abţiguită.

– Nu te uita aşa la mine, mi-a spus. Sunt foarte simpatici!

S-a strâns puţin, ca să-mi facă loc la masă şi mi-a explicat că noii tovarăşi de călătorie o ajutaseră să urce în tren, făcându-i paravan din corpurile lor, atunci când un poliţist s-a arătat puţin cam prea interesat de fizionomia ei. Fără băieţii ăştia, ar fi luat-o la întrebări. Aşa că nu putuse să nu le mulţumească, făcându-le cinste cu un păhărel. Încă n-o mai văzusem pe Keira în starea asta; le-am mulţumit noilor săi prieteni şi am încercat s-o conving să vină cu mine.

– Mi-e foame şi suntem în vagonul-restaurant. Şi, pe urmă, m-am săturat să tot alerg, stai jos şi mănâncă!

A comandat de mâncare cartofi şi peşte afumat, a dat peste cap încă două pahare de votcă şi, după un sfert de oră, s-a prăbuşit pe umărul meu.

Ajutat de unul dintre cei şase vlăjgani, am dus-o în compartimentul meu. Vecinii italieni au făcut haz pe seama acestei situaţii. Culcată pe cuşeta ei, a mormăit câteva cuvinte nedesluşite şi a adormit imediat la loc.

O parte din prima noapte în trenul Transsiberian am petrecut-o privind cerul pe fereastră. La fiecare capăt al vagonului era un mic spaţiu unde o *provodniţa*[13] – femeia care răspundea de vagonul respectiv – stătea, cât era ziua de lungă, în faţa unui samovar, oferind apă caldă şi ceai. M-am dus să mă servesc şi am profitat de ocazie ca să mă informez cu privire la durata călătoriei până la Irkutsk. Pentru a străbate cei patru mii cinci sute de kilometri care ne despărţeau de destinaţie, aveam nevoie de trei zile şi patru nopţi, incluzând-o şi pe aceasta.

Madrid

Sir Ashton şi-a pus mobilul la loc, pe masa din salon. Şi-a

[13] Provodniţa (rus.) – însoţitoare de vagon.

desfăcut cordonul halatului şi s-a întors spre pat.

– Care sunt ultimele veşti? a întrebat Isabel, împăturindu-şi ziarul.

– Au fost reperaţi la Moscova.

– În ce împrejurări?

– S-au dus la Academia de Ştiinţe, ca să se informeze în privinţa unui fost traficant de antichităţi. Directorului i s-a părut că e ceva suspect şi a chemat poliţia.

Isabel s-a ridicat în capul oaselor şi şi-a aprins o ţigară.

– I-a arestat?

– Nu. Poliţia le-a luat urma până la hotelul unde erau cazaţi, dar a ajuns prea târziu.

– I-au pierdut?

– La drept vorbind, nu ştiu. Au încercat să ia Transsiberianul.

– Au încercat?

– Ruşii l-au luat la întrebări pe un tip care scotea biletele pentru ei.

– Atunci, sunt în tren?

– Gara mişuna de poliţişti, dar nimeni nu i-a văzut urcând în tren.

– Dacă se simt urmăriţi, poate că au vrut să-i îndrepte pe poliţişti spre o pistă falsă. Poliţia rusă nu trebuie amestecată în treburile noastre, asta n-o să facă decât să complice lucrurile.

– Mă îndoiesc că cercetătorii noştri ar fi atât de isteţi pe cât presupui tu; cred că sunt în tren, tipul pe care îl caută trăieşte în zona lacului Baikal.

– De ce vor să-l întâlnească pe traficantul ăla de antichităţi? Ce idee ciudată! Crezi că…

– … are vreun fragment? Nu, am fi aflat de mult, dar, dacă se zbat atâta ca să-l găsească, înseamnă că tipul trebuie să aibă nişte informaţii preţioase pentru ei.

– Ei bine, dragul meu, nu-ţi rămâne decât să-l reduci pe individ la tăcere, înainte să-l descopere ei.

– Nu-i chiar aşa de simplu; tipul e un fost mahăr din Partid şi, ţinând cont de antecedentele lui, dacă trăieşte, ca pensionar fericit, într-o dacea[14] de pe malul lacului, înseamnă că beneficiază de o protecţie serioasă. Dacă nu trimitem un om de-al nostru la faţa locului, n-o să găsim pe nimeni care să ia vreo măsură împotriva lui.

---

[14] Dacea (rus.) – vilă la ţară.

Isabel şi-a strivit chiştocul în scrumiera de pe noptieră, a luat pachetul de ţigări şi şi-a aprins alta.

– Mai ai vreun plan prin care să împiedici această întâlnire?

– Fumezi prea mult, scumpo, i-a făcut observaţie Sir Ashton, deschizând fereastra. Isabel, îmi cunoşti proiectele mai bine decât oricine, dar alternativa pe care ai propus-o consiliului ne face să pierdem timpul.

– Putem să-i interceptăm sau nu?

– MOSCOVA aşa mi-a promis. Am căzut de acord că e de preferat ca prada noastră să se simtă mai puţin urmărită. O intervenţie în tren nu e atât de uşoară pe cât pare. Şi, pe urmă, un răgaz de patruzeci şi opt de ore ar trebui să le lase impresia că au scăpat de belea. MOSCOVA o să trimită o echipă care să-i ia în primire când ajung la Irkutsk. Dar, având în vedere hotărârile luate în faţa consiliului, oamenii lui se vor mărgini să-i interogheze şi să-i urce într-un avion care zboară spre Londra.

– Ceea ce am propus în faţa consiliului avea menirea de a face ca votul să încline în favoarea încetării cercetărilor, fără să mai pun la socoteală că asta te spăla de orice bănuială cu privire la Vackeers. Dar, cum obiectivul ăsta a fost atins, de-acum, nu mai este obligatoriu ca lucrurile să se petreacă aşa cum a fost prevăzut…

– Trebuie să înţeleg că nu ai fi împotriva unor măsuri mai radicale?

– Înţelege ce vrei, dar nu te mai fâţâi atâta, că mă apucă ameţeala.

Ashton a închis fereastra, şi-a scos halatul şi s-a băgat în pat.

– N-o să-ţi chemi înapoi oamenii?

– E inutil, s-a făcut tot ce era necesar. Luasem deja hotărârea asta.

– Despre ce fel de hotărâre vorbeşti?

– Să intervenim înaintea amicilor ruşi. Treaba va fi rezolvată mâine, când trenul va pleca de la Ekaterinburg. Apoi, din politeţe, am să-l anunţ pe MOSCOVA, ca să nu-şi trimită oamenii degeaba.

– Consiliul o să spumege când o să afle că i-ai nesocotit rezoluţiile votate în seara asta.

– Îţi las ţie grija de a juca puţin teatru, aşa cum crezi de cuviinţă, cu această ocazie. O să-mi condamni iniţiativa sau incapacitatea de a mă supune regulilor. O să-mi faci morală, iar eu o să-mi cer scuze, jurând că oamenii mei au făcut totul de

capul lor şi, crede-mă, după vreo cincisprezece zile, nimeni n-o să mai pomenească despre asta. Autoritatea îţi va fi salvată, iar problemele, rezolvate. Ce vrei mai mult?

Şi Ashton a stins lumina…

Transsiberianul

Chinuită de migrenă, Keira a stat toată ziua culcată în cuşeta ei. M-am ferit să-i fac vreun reproş cu privire la excesele din ajun, chiar şi atunci când s-a rugat de mine să-i pun capăt zilelor, ca să scape de durere. La fiecare jumătate de oră, mă duceam în capătul vagonului, unde şefa samovarului îmi dădea comprese ude, pe care, la întoarcere, i le puneam Keirei pe frunte. Cum adormea, îmi lipeam obrazul de fereastră şi mă uitam cum defilează câmpia. La răstimpuri, trenul trecea pe lângă câte un sat cu case din bârne de mesteacăn. Când se oprea în gările mici, ţăranii din partea locului se înghesuiau pe peron, ca să le vândă călătorilor produse locale, salată de cartofi, clătite cu tvarok[15], dulceaţă, plăcinte cu varză sau cu carne. Aceste opriri nu durau niciodată prea mult; trenul pleca din nou să străbată întinsele câmpii deşertice din Urali. Spre seară, Keira a început să se simtă mai bine. A băut un ceai şi a ronţăit câteva fructe uscate. Ne apropiam de Ekaterinburg, unde vecinii noştri italieni ne părăseau ca să ia un alt tren, spre Ulan-Bator.

– Aş fi vrut atât de mult să vizitez oraşul ăsta, a oftat Keira. Se pare că Biserica Sângelui Vărsat este o minunăţie.

Ciudat nume pentru o biserică, dar aceasta fusese construită pe ruinele vilei Ipatiev, unde au fost executaţi, în iulie 1918, ţarul Nicolae al II-lea, ţarina Alexandra Feodorovna şi cei cinci copii ai lor.

Din păcate, n-aveam timp de turism, trenul nu stătea acolo decât o jumătate de oră, cât să schimbe locomotiva, mi-a spus responsabila noastră de vagon. Totuşi, puteam face câţiva paşi, ca să ne mai dezmorţim picioarele şi să luăm câte ceva de mâncare. Keirei i-ar fi făcut numai bine.

– Nu mi-e foame, a gemut ea.

Periferia oraşului şi-a făcut apariţia, aidoma celor din toate marile oraşe industriale. Trenul s-a oprit în gară.

---

[15] Corect: tvarog (rus.) – brânză de vaci.

Keira a acceptat să se dea jos din cuşetă şi să facă o mică plimbare. Se lăsase seara; pe peron, vedeai babuşki care strigau, lăudându-şi marfa. În tren, urcau figuri noi. Doi poliţişti îşi făceau rondul. Atitudinea lor detaşată m-a liniştit; se pare că lăsasem necazurile la Moscova. De-acum, eram la o distanţă de peste o mie cinci sute de kilometri de capitală.

Nu se auzea niciun şuierat care să dea plecarea, doar mişcarea mulţimii te făcea să înţelegi că era timpul să urci din nou în vagon. Cumpărasem o ladă de apă minerală şi câteva pirojki[16], cu care am fost nevoit să mă delectez de unul singur. Keira se lungise în cuşeta ei şi adormise din nou. După ce am mâncat, m-am culcat şi eu; legănat de tren şi de ţăcănitul regulat al roţilor, am căzut într-un somn adânc.

Era două noaptea, ora Moscovei, când am auzit la uşă un zgomot ciudat. Cineva încerca să intre în compartimentul nostru. M-am ridicat, am dat perdeaua deoparte şi m-am uitat pe culoar. Acesta era pustiu, anormal de pustiu, chiar şi provodniţa îşi lăsase baltă samovarul.

Am răsucit încă o dată încuietoarea şi m-am hotărât s-o trezesc pe Keira. Ceva nu era în ordine. Ea a tresărit; i-am pus mâna peste gură şi i-am făcut semn să se ridice.

– Ce e? a şoptit ea.

– Încă nu ştiu, însă îmbracă-te repede.

– Şi unde să mergem?

Întrebarea nu era lipsită de sens. Eram încuiaţi într-un compartiment de şase metri pătraţi, vagonul-restaurant era la distanţă de şase vagoane de al nostru, iar ideea de a ne duce acolo nu mă încânta deloc. Mi-am golit valiza, am umplut ambele cuşete cu toate lucrurile noastre şi le-am acoperit cu cearşafurile. Apoi, am ajutat-o pe Keira să se urce în spaţiul pentru bagaje, am stins lumina şi m-am strecurat lângă ea.

– Poţi să-mi spui şi mie de-a ce ne jucăm?

– Nu face niciun zgomot, e tot ce-ţi cer.

Au trecut zece minute; am auzit din nou clinchetul încuietorii. Uşa compartimentului a culisat, apoi, după ce am auzit patru trosnituri surde, s-a închis din nou. Am rămas ghemuiţi unul într-altul până când, după o vreme, Keira m-a anunţat că are o crampă la picior, care, în curând, o s-o facă să urle de durere. Am coborât din ascunzătoare. Keira a vrut să aprindă plafoniera, însă

[16] Pirojok (rus.) – pateu, plăcintă.

am oprit-o şi am tras perdeaua, ca să intre lumina Lunii. Când am descoperit că aşternuturile noastre aveau câte două găuri, acolo unde ar fi trebuit să ne fie corpurile, am pălit. Cineva intrase în compartimentul nostru ca să ne împuşte. Keira a îngenuncheat pe cuşeta ei şi şi-a trecut degetul printr-o gaură din cearşaf.

– E îngrozitor…, a murmurat.

– Într-adevăr, tare mi-e teamă că s-a ales praful de aşternuturi.

– Da’ ce mama dracu’ e asta? De ce atâta înverşunare? Nici măcar nu ştim ce căutăm şi, cu atât mai puţin, dacă vom găsi acel ceva într-o bună zi; şi atunci…

– Se prea poate ca ăia care se ţin de capul nostru să ştie mai multe decât noi. Acum, trebuie să stăm cuminţi, ca să ieşim din capcana asta. Şi avem tot interesul să gândim cu cea mai mare viteză.

Ucigaşul nostru era în tren şi aici avea să rămână până la următoarea oprire, doar dacă nu cumva se hotărâse să aştepte momentul în care aveau să ne fie descoperite corpurile, ca să fie sigur că îşi îndeplinise misiunea. În primul caz, aveam tot interesul să stăm ascunşi în cabina noastră; în cel de-al doilea, era mai cuminte să coborâm înaintea lui. Trenul încetinea; probabil că ne apropiam de Omsk; oprirea următoare era la Novosibirsk, în zori de zi.

Primul meu reflex a fost să caut ceva cu care să blochez uşa. Am realizat această operaţiune cu ajutorul curelei de la pantaloni, pe care am trecut-o pe după clanţă şi am legat-o de scăriţa ce urca la spaţiul pentru bagaje. Pielea era destul de solidă, astfel că nimeni nu mai putea deschide uşa. Apoi, i-am spus Keirei să se lase în jos, ca să putem supraveghea amândoi peronul fără să fim observaţi.

Trenul s-a oprit. Aşa cum stăteam, ne era greu să vedem cine cobora şi n-am observat nimic care să ne dea speranţa că ucigaşul părăsise locul.

În orele următoare, ne-am făcut iar bagajele, ciulindu-ne urechea la cel mai mic zgomot. La şase dimineaţa, am auzit nişte ţipete. Călătorii din compartimentele învecinate au ieşit pe culoar. Keira s-a ridicat dintr-o săritură.

– Nu mai suport să stau zăvorâtă aici! a spus şi a desfăcut, din legături, clanţa.

A deschis uşa şi mi-a aruncat cureaua.

– Ieşim! E prea multă lume afară ca să putem păţi ceva.

Un pasager o descoperise pe responsabila vagonului zăcând pe jos, lângă samovarul ei, cu o plagă urâtă în mijlocul frunţii. Colega acesteia, care era de serviciu ziua, ne-a ordonat să ne întoarcem la cuşetele noastre. La Novosibirsk, avea să urce poliţia. Până atunci, fiecare trebuia să se încuie în compartimentul său.

– Ne întoarcem de unde am plecat! a spumegat Keira.

– Dacă sticleţii inspectează cabinele, avem tot interesul să ne ascundem cearşafurile, i-am spus, punându-mi din nou cureaua. Nu e momentul să atragem atenţia asupra noastră.

– Crezi că tipul ăsta mai dă târcoale pe aici?

– Habar n-am. Acum însă n-o să poată face nimic.

În gara Novosibirsk, pasagerii au fost interogaţi, rând pe rând, de doi inspectori. Nimeni nu văzuse nimic. Tânăra însoţitoare de vagon a fost ridicată de o ambulanţă şi înlocuită de o altă angajată a companiei. În tren erau destui străini, astfel încât prezenţa noastră nu a atras în mod deosebit atenţia autorităţilor. Nu mai departe decât în vagonul nostru, erau olandezi, italieni, nemţi, ba chiar şi o pereche de japonezi; printre ei, mai eram şi noi, doi englezi. Ne-au fost luate datele de identitate, inspectorii au coborât, iar trenul a pornit din nou la drum.

Am traversat o zonă de mlaştini îngheţate, apoi relieful a devenit accidentat; după munţii înzăpeziţi, s-au ivit iar câmpiile Siberiei. Pe la prânz, trenul s-a angajat pe un pod metalic lung, care traversa maiestuosul fluviu Enisei. Oprirea de la Krasnoiarsk a durat o jumătate de oră. Aş fi preferat să nu ieşim, dar Keira nu mai putea sta locului. Pe peron, temperatura trebuie să fi fost de minus zece grade. Am profitat de mica noastră escapadă, ca să ne cumpărăm de-ale gurii.

– Nu văd nimic suspect, a spus Keira, muşcând zdravăn dintr-o plăcintă cu legume.

– Să dea Domnul să fie aşa până mâine.

Pasagerii se întorceau în vagoane. Am mai aruncat o ultimă privire în jur şi am ajutat-o pe Keira să urce. Noua însoţitoare de vagon mi-a strigat să-i dăm zor, şi uşa s-a închis în urma noastră.

I-am sugerat Keirei să ne petrecem ultima noapte din Transsiberian în vagonul-restaurant. Aici, şi ruşii, şi turiştii se cinsteau toată noaptea şi, cu cât era mai multă lume, cu atât eram mai apăraţi. Am găsit o masă, pe care am împărţit-o cu

patru olandezi.

– Oare cum o să dăm de omul nostru la Irkutsk? Lacul Baikal se întinde pe mai bine de şase sute de kilometri.

– Odată ajunşi acolo, o să încercăm să dibuim un internet-café şi o să facem nişte cercetări. Cu puţin noroc, dăm noi de urma omului nostru.

– Fiindcă tu, ăsta, ştii să citeşti caracterele chirilice?

M-am uitat la Keira; zâmbetul ei pişicher îmi amintea cât era de încântătoare. Într-adevăr, poate că ar fi trebuit să recurgem la serviciile unui translator.

– La Irkutsk, a continuat ea să mă ia peste picior, o să căutăm un şaman. El o să ne spună mult mai multe despre regiune şi despre locuitorii ei, decât toate motoarele de căutare de pe amărâtul tău de internet!

Şi Keira mi-a explicat, în timpul cinei, de ce devenise Baikalul un loc de seamă al paleontologiei. La începutul secolului al XXI-lea, descoperirea unor aşezări din paleolitic a dus la concluzia că, în Transbaikalia, au trăit oameni care au populat Siberia cu douăzeci şi cinci de mii de ani înaintea erei noastre. Aceştia ştiau să utilizeze calendarul şi aveau deja ritualuri religioase.

– Asia este leagănul şamanismului. În aceste regiuni, şamanismul este considerat religia originară a omului. Conform acestei mitologii, şamanismul este născut chiar odată cu crearea Universului, iar primul şaman era fiul Cerului. Tu vezi că meseriile noastre sunt legate între ele din negura timpurilor? Miturile cosmogonice siberiene sunt numeroase. În necropola din Insula Renilor, de pe Onega[17], a fost găsită o sculptură în os, care datează din mileniul al V-lea înaintea erei noastre. Ea reprezintă o tichie şamanică împodobită cu un bot de elan. Aceasta era purtată de un oficiant care se înălţa spre lumea celestă, flancat de două femei.

– De ce îmi povesteşti toate astea?

– Pentru că, aici, ca în toate satele buriate[18], dacă vrei să afli ceva, trebuie să ceri audienţă la un şaman. Acum, poţi să-mi spui de ce mă pipăi pe sub masă?

– Nu te pipăi!

– Atunci, ce faci?

– Caut ghidul turistic, pe care probabil că l-ai dosit pe undeva.

---

[17] Onega – lac, râu şi golf din nord-vestul Rusiei.

[18] Buriaţi – populaţie asiatică.

Să nu-mi spui că ştiai atâtea despre şamani, că nu te cred!

– Nu fi tâmpit, a râs Keira, în timp ce îmi strecuram mâinile pe după coapsele ei. N-am nicio carte sub fund! Am nişte motive cât se poate de serioase ca să-mi ştiu lecţia pe dinafară. Şi nu am nimic nici între sâni! Gata, Adrian!

– Ce motive?

– Când eram la facultate, am trecut printr-o fază foarte mistică, eram foarte... şamanizată. Tămâie, pietre magnetice, dansuri, extazuri, transe, mă rog, o perioadă destul de New Age din viaţa mea, dacă pricepi ce vreau să spun! Şi-ţi interzic să râzi de mine! Adrian, gata, mă gâdili, nimeni n-ar ascunde o carte în locul ăla.

– Şi cum o să găsim un şaman? am întrebat, redevenind serios.

– Orice puşti de pe stradă o să-ţi spună unde stă şamanul din partea locului, crede-mă. Când aveam douăzeci de ani, aş fi fost încântată să fac călătoria asta. Pentru unii, raiul era la Katmandu. Eu însă aici visam să ajung.

– Adevărat?

– Da, adevărat! Acum, n-am nimic împotrivă să-ţi aprofundezi cercetările, dar, pentru asta, trebuie să ne întoarcem în cabină.

Nu m-am lăsat rugat de două ori. Până în zori, îi făcusem Keirei o inspecţie minuţioasă... dar n-am găsit asupra ei nici urmă de fiţuică!

Londra

Sir Ashton stătea la masa din sufragerie, unde îşi lua ceaiul, citind ziarul. Secretarul său particular a intrat în cameră, aducându-i telefonul mobil pe o tavă de argint. Ashton a luat aparatul şi, după ce a ascultat ceea ce îi comunica interlocutorul, l-a pus la loc pe tavă. Conform uzanţei, secretarul ar fi trebuit să se retragă imediat, dar acesta părea că vrea să adauge ceva şi aştepta ca Sir Ashton să i se adreseze.

– Ce mai e? Pot să-mi iau şi eu micul dejun fără să fiu deranjat?

– Şeful pazei doreşte cât mai iute o întrevedere cu dumneavoastră, domnule.

– Ei bine, să vină după-masă.

– E pe culoar, domnule. Se pare că e ceva urgent.

– Şeful pazei e în casa mea, la nouă dimineaţa? Ce mai e şi asta?

– Îmi închipui că preferă să vă comunice chiar el, domnule. Mie n-a vrut să-mi spună nimic altceva decât că trebuie să vă vadă cât mai repede.

– Atunci, adu-l încoace, în loc să trăncăneşti. Ce agasant! Şi serveşte-ne cu un ceai cum trebuie, nu ca zoaiele astea călâi, de care am parte. Hai, dă-i zor, dacă tot e urgent!

Secretarul s-a retras, lăsându-l pe şeful pazei să intre în încăpere.

– Ce vrei de la mine?

Şeful pazei i-a înmânat lui Sir Ashton un plic sigilat. Acesta l-a deschis, descoperind o serie de fotografii. L-a recunoscut pe Ivory, stând pe o bancă din părculeţul aflat în faţa casei sale.

– Ce face aici imbecilul ăsta? a întrebat Ashton, ducându-se spre fereastră.

– Fotografiile au fost făcute ieri, la sfârşitul după-amiezii, domnule.

Ashton a lăsat perdeaua să cadă şi s-a întors spre şeful pazei.

– Dacă moşul acesta nebun vrea să hrănească porumbeii din faţa casei mele, e problema lui. Sper că nu m-ai deranjat dis-de-dimineaţă pentru tâmpenia asta.

– *A priori,* operaţiunea din Rusia s-a încheiat aşa cum aţi cerut.

– Ei bine, de ce n-ai început cu vestea asta excelentă? Vrei o ceaşcă de ceai?

– Vă mulţumesc, domnule, dar trebuie să mă retrag. Am multe de făcut.

– Ia stai o clipă. De ce ai spus „a priori”?

– Emisarul nostru a trebuit să părăsească trenul mai devreme decât fusese prevăzut. Totuşi, este sigur că şi-a lovit mortal cele două ţinte.

– Atunci, poţi dispune.

Irkutsk

Nu ne părea rău că părăsim Transsiberianul. Cu excepţia ultimei nopţi petrecute în el, nu păstram amintiri plăcute. În timp ce traversam gara, m-am uitat cu luare-aminte în jurul nostru, dar n-am văzut nimic suspect. Keira a zărit un băieţandru care

vindea ţigări pe sub mână. I-a oferit zece dolari în schimbul unui mic serviciu: să ne conducă la şaman. Băiatul n-a priceput o iotă din ceea ce-i spunea Keira, însă ne-a dus la el acasă. Tatăl lui avea un mic atelier de tăbăcărie, pe o ulicioară din oraşul vechi.

Am fost frapat de diversitatea etnică a locului. Mai multe comunităţi îşi duceau viaţa în cea mai perfectă armonie. Irkutsk, oraşul cu un trecut aparte, unde vechile case de lemn stau plecate într-o rână şi se scufundă în pământ, până când mor din pricina lipsei de întreţinere; Irkutsk şi vechiul său tramvai fără staţii, care se opreşte în mijlocul străzii; Irkutsk şi bătrânele sale buriate, cu veşnica lor basma de lână înnodată sub bărbie şi cu sacoşa pe braţ... Aici, fiecare vale şi fiecare munte are spiritul său; aici, este venerat cerul şi, înainte de-a bea alcool, oamenii varsă câteva picături pe masă, ca să închine cu zeii. Tăbăcarul ne-a primit în locuinţa sa modestă, într-o engleză rudimentară, ne-a explicat că familia lui trăieşte acolo de trei secole. Pe vremea când buriaţii încă mai făceau troc cu blănuri la agenţiile comerciale din oraş, bunicul lui era blănar, dar timpurile alea aparţineau trecutului, un trecut dispărut pentru totdeauna. De atunci, samurii, herminele, vidrele şi vulpile se făcuseră nevăzute, iar micul atelier aflat la câţiva paşi de Capela Sfânta Paraschiva nu mai producea decât ghiozdane de piele, care se vindeau cu greu la bazarul învecinat. Keira a întrebat-o pe gazda noastră dacă ştie cum putea obţine o audienţă la un şaman. După câte ştia bărbatul, cel mai bun era la Listvianka, un orăşel de pe malul lacului Baikal. Până acolo, puteam merge cu microbuzul, plătind mai puţin decât pentru un taxi, care costa enorm de scump şi nu era cu nimic mai confortabil, ne-a spus el. Apoi, ne-a poftit la masă; pe aceste meleaguri, deseori năpăstuite de opresiunea nebunească a unora, nu există decât o lege: cea a ospitalităţii. Îmi amintesc şi acum de acest prânz, luat într-o zi de iarnă, în atelierul unui tăbăcar din Irkutsk: nişte carne slabă, fiartă, câţiva cartofi, un ceai cu unt şi o felie de pâine.

Keira şi-l apropiase pe copil: se jucau împreună, repetând cuvinte necunoscute amândurora, în engleză sau în rusă, şi râdeau sub privirile înduioşate ale meşteşugarului. După masă, băiatul ne-a condus până la staţia microbuzului. Keira a vrut să-i dea dolarii promişi, dar copilul i-a refuzat. Atunci, ea şi-a dezlegat fularul şi i l-a dăruit. Puştiul şi l-a înfăşurat în jurul gâtului şi a plecat în fugă. La capătul străzii, s-a întors şi a fluturat eşarfa în semn de la revedere. În acel moment, ştiam

prea bine că ea avea inima grea din cauza dorului după Harry, care o măcina atât de tare; ghiceam că, în ochii fiecărui copil întâlnit pe drum, vedea privirea lui. Am luat-o în braţe. Gesturile îmi erau stângace, dar ea şi-a pus capul pe umărul meu. I-am simţit tristeţea şi i-am şoptit din nou, la ureche, promisiunea pe care i-o făcusem: aveam să ne întoarcem în Valea Omo şi, oricât timp ne-ar fi luat, avea să-l revadă pe Harry.

Microbuzul mergea de-a lungul râului care uda stepa. Pe marginea drumului, treceau femei care îşi duceau în braţe copiii adormiţi. În timpul călătoriei, Keira m-a mai învăţat şi altele despre şamani şi despre vizita care ne aştepta.

– Şamanul e un vindecător, un vraci, un preot, un magician, un ghicitor şi chiar un posedat. Misiunea lui este aceea de a trata unele boli, de a aduce vânatul sau ploaia, uneori chiar şi aceea de a găsi un obiect pierdut.

– Auzi, şamanul tău nu ne-ar putea îndruma şi spre fragmentul nostru? Aşa, n-am mai avea nevoie să mergem la Egorov ăla şi am câştiga timp.

– O să mă duc singură!

Subiectul era sensibil, iar glumele nu picau bine. Prin urmare, i-am ascultat cu atenţie explicaţiile.

– Ca să poată intra în legătură cu spiritele, şamanul cade în transă. Convulsiile lui dovedesc că, în corp, i-a pătruns un spirit. Când transa ia sfârşit, se prăbuşeşte şi intră în catalepsie. Pentru adunare, este un moment intens, deoarece nu există niciodată certitudinea că şamanul se va întoarce printre cei vii. Când îşi revine, şamanul îşi povesteşte călătoria. Printre călătoriile lui există una care ar trebui să-ţi placă şi ţie: este cea pe care şamanul o face spre cosmos. Se numeşte zborul magic. Şamanul ajunge la „cuiul cerului” şi trece de-a curmezişul Stelei Polare.

– Ştii, noi avem nevoie doar de o adresă. Poate ne limităm să-i cerem o prestaţie redusă.

Keira s-a întors spre geamul microbuzului şi nu mi-a mai spus nicio vorbă.

Listvianka…

… este un oraş construit în întregime din lemn, aşa cum sunt multe aşezări din Siberia. Chiar şi biserica ortodoxă este din

bârne de mesteacăn.

Casa şamanului nu făcea excepţie de la regulă. În acea zi, nu eram singurii lui vizitatori. Sperasem că nu vom face altceva decât să schimbăm câteva cuvinte cu el, cam ca atunci când îl întrebi pe primarul unui sătuc despre o familie din partea locului, căreia vrei să-i dai de urmă. Totuşi, mai întâi, a trebuit să luăm parte la un serviciu divin care abia începuse...

Am luat loc într-o încăpere, printre alte cincizeci de persoane aşezate în cerc pe un covor. A intrat şamanul, îmbrăcat în veşminte de ceremonie. Adunarea era tăcută. O tânără în vârstă de vreo douăzeci de ani era lungită pe o rogojină. Se vedea că suferă din pricina unui rău care îi provoca o febră cumplită. Şamanul a luat o tobă. Keira, încă supărată pe mine, mi-a explicat – deşi n-o întrebasem nimic – că toba era un accesoriu indispensabil ritualului şi că avea o dublă identitate sexuală: pielea era de gen masculin, iar cadrul, de gen feminin.

Am făcut prostia de a râde şi am primit pe loc o scatoalcă după ceafă.

Şamanul a început prin a încălzi pielea tobei, mângâind-o cu flacăra unei torţe.

– Recunoaşte totuşi că e mai complicat decât să dobândeşti, pur şi simplu, informaţiile, i-am şuşotit Keirei la ureche.

Şamanul a ridicat mâinile, iar corpul a început să i se onduleze în ritmul tobei. Cântarea lui te subjuga, mie îmi pierise orice chef de-a mai fi ironic. Keira era absorbită cu totul de scena care ni se desfăşura sub ochi. Şamanul a intrat în transă, trupul îi era scuturat de spasme violente. În cursul ceremoniei, chipul tinerei femei se metamorfoza şi, pe măsură ce-i scădea febra, în obraji îi reapăreau culorile. Keira era fascinată, iar eu, la fel. Bătăile tobei au încetat. Şamanul s-a prăbuşit la pământ. Nu vorbea nimeni, liniştea nu era tulburată de niciun sunet. Am rămas multă vreme cu ochii pironiţi la corpul inert. Când şi-a venit în fire şi s-a ridicat, omul s-a apropiat de tânăra femeie, şi-a pus mâinile pe obrajii ei şi i-a spus să se scoale încet. Deşi se mai clătina, fata stătea în picioare şi părea vindecată de răul care, mai adineauri, o dobora. Adunarea l-a aclamat pe şaman. Magia acţionase.

N-am aflat niciodată care erau adevăratele puteri ale acestui om. Pentru mine, acel lucru la care am asistat atunci, în locuinţa şamanului din Listvianka, a rămas, pe vecie, un mister.

Ceremonia s-a terminat, oamenii s-au risipit. Keira l-a abordat

pe şaman şi i-a cerut o audienţă. El a invitat-o să ia loc şi să-i pună întrebările pentru care voise să-l întâlnească.

Şamanul ne-a spus că bărbatul căutat de noi era un notabil din regiune. Un binefăcător care dădea mulţi bani pentru săraci, pentru construirea unor şcoli… finanţase chiar şi refacerea unui dispensar, care, de atunci, arăta ca un mic spital. Şamanul ezita să ne dea adresa lui, nu ştia care ne erau intenţiile. Keira i-a jurat că voiam doar să ne dea nişte informaţii. I-a explicat care îi era profesia şi cum ne putea ajuta Egorov. Căutările ei erau strict ştiinţifice.

Şamanul s-a uitat cu atenţie la pandantivul Keirei şi a întrebat-o ce provenienţă are.

– E un obiect foarte vechi, i-a mărturisit ea fără nicio reţinere. Un fragment dintr-o hartă a stelelor, iar noi căutăm bucăţile care lipsesc.

– Ce vârstă are acest obiect? a insistat şamanul, exprimându-şi dorinţa de a-l vedea mai îndeaproape.

– Milioane de ani, a răspuns Keira şi i-a întins pandantivul.

Şamanul l-a mângâiat cu delicateţe şi, imediat, chipul i s-a posomorât.

– N-ar trebui să vă mai continuaţi călătoria, a spus, cu glasul grav.

Keira s-a întors spre mine. Ce anume îl îngrijorase, deodată, pe acest om?

– Nu-l păstraţi aproape de dumneavoastră. Nu ştiţi ce faceţi, a mai spus el.

– Aţi mai văzut un asemenea obiect? a întrebat Keira.

– Nu vă daţi seama ce implică asta! a spus şamanul.

Privirea i se întunecase şi mai tare.

– N-am idee despre ce vorbiţi, a răspuns Keira, luându-şi înapoi pandantivul. Noi suntem oameni de ştiinţă…

– … neştiutori! Aveţi măcar idee cum funcţionează lumea? Vreţi să vă asumaţi riscul de a-i pune în pericol echilibrul?

– Dar ce tot spuneţi? s-a sumeţit Keira.

– Plecaţi de aici! Omul pe care vreţi să-l întâlniţi locuieşte la doi kilometri de aici, într-o dacea roz, cu trei turnuleţe, nu puteţi să n-o vedeţi.

Câţiva tineri patinau pe lacul Baikal, la depărtare de malul unde suflarea geroasă a iernii transformase valurile în sculpturi cu forme înfricoşătoare. Un vechi cargou cu coca ruginită zăcea

pe o parte, prins în încleştarea gheţurilor. Keira îşi ascunsese mâinile în buzunar.

– Ce încerca să ne spună omul acesta? m-a întrebat ea.

– N-am nici cea mai vagă idee, tu eşti experta în şamanism. Cred că ştiinţa îl nelinişteşte, atâta tot.

– Frica lui nu mi s-a părut iraţională. Şi lăsa impresia că ştie ce spune… parcă ar fi vrut să ne pună în gardă în privinţa unui pericol.

– Keira, noi nu suntem nişte ucenici vrăjitori. În disciplinele noastre, nu încap nici magia, nici ezoterismul. Amândoi urmăm un protocol pur ştiinţific. Dispunem de două fragmente dintr-o hartă pe care încercăm s-o completăm, nimic altceva.

– Dintr-o hartă realizată acum patru sute de milioane de ani. Şi habar n-avem ce ne-ar dezvălui, dacă am completa-o…

– Când o vom completa, vom avea ocazia să argumentăm, în mod ştiinţific, faptul că, într-o vreme în care nici nu ne închipuiam că ar fi fost posibil aşa ceva, pe faţa Pământului exista o civilizaţie, şi aceasta dispunea de cunoştinţe astronomice. O asemenea descoperire va repune în discuţie multe lucruri din istoria omenirii. Nu e asta problema care te-a pasionat dintotdeauna?

– Dar tu ce speranţă ai?

– Ca această hartă să-mi arate o stea care să-mi fie încă necunoscută. Ar fi formidabil. De ce faci mutra asta?

– Îmi ţâţâie fundul de frică, Adrian. În cercetările mele, nu m-am mai confruntat niciodată cu violenţa oamenilor şi nu înţeleg deloc motivele celor care ne urăsc cu atâta înverşunare. Acest şaman nu ştia nimic despre noi, dar felul în care a reacţionat, atunci când mi-a atins pandantivul, a fost… înspăimântător.

– Păi, nu-ţi dai seama ce i-ai dezvăluit şi ce implicaţii are acest lucru pentru el? Un şaman este un oracol, puterea şi aura i se bazează pe ştiinţa pe care o deţine şi pe ignoranţa celor care îl venerează. Iar noi, noi îi picăm pe cap, hodoronc-tronc, şi îi vârâm sub nas mărturia unei cunoaşteri care o depăşeşte de departe pe a lui. Cu alte cuvinte, îl punem în pericol. Eu, unul, nu m-aş aştepta la o reacţie mai bună nici din partea membrilor Academiei, dacă le-am face o asemenea dezvăluire. Dacă un medic ajunge într-un sat pierdut de lume, unde cuceririle epocii moderne n-au pătruns niciodată, şi dacă îngrijeşte de bolnavi administrându-le medicamente, ceilalţi vor vedea în el un vrăjitor cu puteri nesfârşite. Omul îl venerează pe cel a cărui cunoaştere

o depăşeşte pe a sa.

– Mulţam pentru lecţie, Adrian. Pe mine mă sperie ignoranţa noastră, nu a autohtonilor.

Ne apropiem de dacea roz. Aceasta era întocmai cum ne-o descrisese şamanul şi, ce-i drept, n-o puteai confunda cu altă casă, atât de ostentativă îi era arhitectura. Cel care trăia acolo nu făcea nimic pentru a-şi ascunde bogăţia, dimpotrivă, o afişa ca pe o dovadă a puterii şi a reuşitei sale.

Doi bărbaţi cu kalaşnikovul în bandulieră păzeau intrarea. M-am prezentat şi am cerut să fiu primit de stăpânul proprietăţii. Veneam din partea lui Thornsten, unul dintre vechii lui prieteni, ca să-i achităm o datorie. Paznicul ne-a ordonat să aşteptăm în faţa uşii. Keira ţopăia pe loc, ca să se încălzească, sub privirea înveselită a celui de-al doilea paznic, care se holba la ea într-un mod foarte neplăcut pentru gustul meu. Am luat-o în braţe şi am frecat-o pe spate. După câteva clipe, bărbatul s-a întors, ne-a percheziţionat cum scrie la carte şi ne-a lăsat, în sfârşit, să intrăm în fastuoasa locuinţă a lui Egorov.

Pardoselile erau din marmură de Carrara, iar pereţii, acoperiţi cu lambriuri importate din Anglia, ne-a explicat gazda, primindu-ne în salon. Cât despre covoare – nişte piese de mare valoare –, veneau din Iran, a afirmat el.

– Eu credeam că ticălosul ăla de Thornsten a murit de mult, a exclamat Egorov, servindu-ne cu votcă. Beţi! Asta o să vă încălzească, ne-a îndemnat el.

– Îmi pare rău să vă dezamăgesc, dar îi merge de minune, i-a replicat Keira.

– Cu atât mai bine pentru el, a răspuns Egorov. Şi, atunci, de ce aţi venit voi să-mi aduceţi banii pe care mi-i datora el?

Mi-am scos portofelul şi i-am întins gazdei noastre suta de dolari.

– Iată, am spus, punând acea singură bancnotă pe masă. Puteţi verifica, e toată suma.

Egorov a privit, plin de dispreţ, spre hârtia verde.

– Sper că e o glumă!

– Este exact suma pe care ne-a cerut să v-o dăm.

– Asta îmi datora acum treizeci de ani! La un curs constant, fără să mai socotesc dobânda, ar fi trebuit să înmulţească cu o sută, şi abia atunci am fi fost chit. Vă dau două minute ca să vă luaţi tălpăşiţa de aici, altfel o să vă pară rău că aţi venit să vă bateţi joc de mine.

– Thornsten ne-a spus că aţi putea să ne ajutaţi. Eu sunt arheolog şi am nevoie de dumneavoastră.

– Îmi pare rău, dar nu mă mai ocup de multă vreme de antichităţi. Materiile prime aduc mult mai mulţi bani. Dacă aţi făcut călătoria asta în speranţa că veţi putea cumpăra ceva de la mine, aţi venit degeaba. Thornsten v-a luat de papagali, şi pe mine, la fel. Luaţi hârtia asta şi plecaţi.

– Nu vă înţeleg animozitatea faţă de el. Thornsten vorbea despre dumneavoastră în termeni foarte respectuoşi, părea chiar că vă admiră într-un anume fel.

– Ah, da? a întrebat Egorov, flatat de cuvintele Keirei.

– De ce vă datora bani? Acum treizeci de ani, o sută de dolari reprezenta ceva, în regiunea asta, a adăugat Keira.

– Thornsten era doar un intermediar, lucra pentru un cumpărător din Paris. Un bărbat care voia să cumpere un manuscris antic.

– Ce fel de manuscris?

– O piatră gravată, care a fost găsită într-un mormânt îngheţat din Siberia. Trebuie să ştiţi, la fel de bine ca mine, că, în anii cincizeci, au fost aduse la lumină multe asemenea morminte. Toate acestea erau pline ochi cu tezaure perfect conservate datorită gheţurilor.

– Şi toate au fost minuţios jefuite.

– Da, din păcate, a oftat Egorov. Cupiditatea oamenilor este îngrozitoare, nu-i aşa? Când e vorba de bani, nu mai au niciun respect pentru frumuseţile trecutului.

– Şi, bineînţeles, dumneavoastră vă îndeletniceaţi cu urmărirea jefuitorilor de morminte, nu? a continuat Keira.

– Domnişoară, aveţi un fund frumos şi un farmec cert, dar nu abuzaţi prea mult de ospitalitatea mea!

– Dumneavoastră i-aţi vândut piatra aia lui Thornsten?

– I-am pasat o copie! Iar comanditarul lui nu s-a prins nici cât negru sub unghie. Cum ştiam că n-o să mă plătească, i-am dat o reproducere, dar una de foarte bună calitate. Luaţi banii ăştia, plătiţi-vă cu ei o cină bună şi spuneţi-i lui Thornsten că suntem chit.

– Mai aveţi originalul? a întrebat Keira, zâmbind.

Egorov a măsurat-o cu privirea din cap până-n picioare, întârziind asupra curbelor ei, a zâmbit la rândul lui şi s-a ridicat.

– Dacă tot aţi venit până aici, haideţi cu mine. O să vă arăt despre ce e vorba.

S-a apropiat de rafturile bibliotecii care împodobeau pereţii salonului. A luat o cutie din piele fină, a deschis-o şi a pus-o înapoi.

– Nu e în asta, dar unde oi fi pus-o?

A examinat alte trei casete asemănătoare, apoi o a patra şi o a cincea, din care a scos un obiect învelit într-un voal. A dezlegat cordeluţa cu care era legat şi ne-a înfăţişat o piatră de douăzeci de centimetri pe douăzeci. A pus-o, cu delicateţe, pe birou şi ne-a chemat mai aproape. Suprafaţa patinată a pietrei era incrustată cu nişte semne ce semănau cu hieroglifele.

– E în sumeriană. Piatra asta are peste şase mii de ani. Comanditarul lui Thornsten mai bine mi-ar fi plătit-o atunci, preţul ei era absolut abordabil. Acum treizeci de ani, aş fi vândut sicriul din Sargon pe câteva sute de dolari; astăzi, piatra asta este inestimabilă şi, în mod paradoxal, de altfel, nevadabilă, cu excepţia cazului în care un cumpărător particular ar păstra-o în secret. Un astfel de obiect nu mai poate circula liber, timpurile s-au schimbat, traficul de antichităţi a devenit mult prea periculos. V-am spus deja: comerţul de materii prime aduce mult mai mulţi bani, cu mult mai puţine riscuri.

– Care este semnificaţia acestor inscripţii? a întrebat Keira, fascinată de frumuseţea pietrei.

– Nu-i mare lucru. Probabil că e vorba despre vreun poem sau despre vreo legendă veche, dar cel care voia s-o cumpere părea să-i acorde multă importanţă. Trebuie să am o traducere. Uite-o, am găsit-o! a spus Egorov, scotocind prin casetă.

I-a întins o foaie de hârtie Keirei, care a citit-o cu voce tare.

Există o legendă care spune că un copil aflat în pântecele mamei cunoaşte totul despre misterul Creaţiei, de la începutul lumii până la sfârşitul timpului. La naştere, un mesager trece pe deasupra leagănului său şi-i pune un deget pe buze, ca să nu dezvăluie niciodată taina care i-a fost încredinţată: taina vieţii…

Cum aş fi putut să-mi ascund uluiala, auzind aceste cuvinte, care îmi răsunau în minte şi îmi readuceau în memorie ultimele amintiri despre o călătorie ratată? Cuvintele acestea le citisem, înainte de a-mi pierde cunoştinţa, într-un avion care pleca spre China şi care trebuise să se întoarcă din drum. Keira s-a oprit din lectură, îngrijorată de tulburarea mea. Mi-am luat portofelul din buzunar şi am scos o foaie de hârtie pe care am desfăşurat-o în faţa ei. Am citit, la rândul meu, cu glas tare, sfârşitul acestui text ciudat.

… în urma degetului care şterge pe vecie amintirile copilului rămâne un semn. Acest semn îl au toţi oamenii, deasupra buzei superioare; toţi, în afară de mine.

În ziua în care m-am născut, mesagerul a uitat să mă viziteze, de aceea, eu îmi amintesc totul.

Keira şi Egorov m-au privit rând pe rând, la fel de uimiţi ca mine. Le-am explicat în ce împrejurări îmi parvenise acest document.

– Mi l-a trimis prietenul tău, profesorul Ivory, chiar înainte să plec după tine, în China.

– Ivory? Ce amestec are el în toată povestea asta? s-a mirat Keira.

– Dar acesta e numele ticălosului care nu m-a plătit niciodată! a exclamat Egorov. Şi pe el îl credeam mort de mult.

– La dumneavoastră, asta e o manie: vreţi să-i îngropaţi pe toţi! i-a răspuns Keira. Şi tare mă îndoiesc că Ivory să fi avut ceva de-a face cu comerţul ăsta jalnic de obiecte jefuite din morminte.

– Iar eu vă spun că profesorul ăsta al vostru – aflat, vezi, Doamne, deasupra oricărei bănuieli – este tocmai omul care a cumpărat-o. Şi vă rog să nu mă contraziceţi, eu nu sunt obişnuit să-mi pună la îndoială spusele orice gâsculiţă. Aştept să vă cereţi scuze!

Keira şi-a încrucişat braţele şi i-a întors spatele. Eu am înhăţat-o de umăr şi i-am ordonat să se execute fără întârziere! Ea m-a fulgerat cu privirea şi a mormăit un „Scuzaţi” spre gazda noastră, care, din fericire, a părut să se mulţumească şi cu atât şi a acceptat să ne spună mai multe.

– Piatra asta a fost găsită în nord-vestul Siberiei, în cursul unei campanii de săpături în mormintele îngheţate. Regiunea este plină de ele. Protejate datorită frigului, cine ştie de câte milenii, mormintele erau remarcabil de bine conservate. Trebuie să privim lucrurile în contextul lor: la acea epocă, toate programele de cercetări depindeau de Comitetul Central al Partidului. Arheologii primeau nişte salarii de mizerie şi lucrau în condiţii extrem de dificile.

– Nici în Occident nu suntem mai pricopsiţi; dar, pentru asta, nu ne apucăm să jefuim terenurile de săpături! i-a ripostat Keira.

Aş fi preferat să-şi ţină pentru ea genul ăsta de observaţii.

– Toată lumea făcea trafic, ca să poată trăi, a continuat Egorov. Pentru că aveam o poziţie ceva mai înaltă în ierarhia

Partidului, rapoartele, autorizaţiile şi alocaţiile de resurse treceau prin mâna mea, care eram însărcinat să triez descoperirile îndeajuns de interesante ca să fie transferate la Moscova, de cele care puteau rămâne în regiune. Partidul era primul care jefuia tezaurele ce aparţineau, de drept, republicilor Federaţiei, iar noi nu făceam altceva decât să luăm, în trecere, un mic comision. Unele obiecte nu ajungeau până la Moscova, ci îmbogăţeau, până la urmă, colecţiile cumpărătorilor din Occident. Aşa am făcut cunoştinţă, într-una din zile, cu amicul vostru Thornsten. El acţiona în numele acestui profesor Ivory, pasionat de tot ceea ce avea vreo legătură cu civilizaţiile scitice şi sumeriene. Eu ştiam că n-aveam să fiu plătit niciodată, aşa că l-am pus pe un epigrafist talentat, din echipele noastre, să copieze piatra pe un bloc de granit. Acum, ce-ar fi dacă mi-aţi spune ce vă aduce la mine? Presupun că n-aţi traversat Uralii ca să-mi daţi înapoi o sută de dolari.

– Caut urmele unor nomazi care se pare că au făcut o călătorie lungă, cu patru mii de ani înaintea erei noastre.

– De unde până unde?

– Au plecat din Africa şi au ajuns în China, am dovada asta. După aceea, totul este doar o ipoteză. Presupun că au luat-o spre Mongolia şi apoi au traversat Siberia, urcând pe fluviul Enisei, până la Marea Kara.

– Oho, ce mai călătorie! Şi în ce scop ar fi parcurs nomazii dumneavoastră toţi kilometrii ăştia?

– Ca să treacă peste Pol şi să ajungă pe continentul american.

– De fapt, nu mi-aţi răspuns la întrebare.

– Ca să ducă un mesaj.

– Şi credeţi că v-aş putea ajuta să demonstraţi existenţa unei asemenea aventuri? Cine v-a băgat în cap ideea asta?

– Thornsten pretinde că sunteţi specialist în civilizaţiile sumeriene. Cred că piatra pe care tocmai ne-aţi arătat-o îi confirmă spusele.

– Cum l-aţi întâlnit pe Thornsten? a întrebat, cu un aer maliţios, Egorov.

– Printr-un prieten care ne-a recomandat să ne ducem la el.

– E destul de amuzant.

– Nu văd ce e aşa de amuzant în chestia asta!

– Prietenul dumneavoastră îl cunoaşte pe Ivory?

– După câte ştiu eu, nu!

– Sunteţi gata să juraţi că nu s-au întâlnit niciodată? Egorov i-

a întins Keirei telefonul său, privind-o sfidător.

– Ori sunteţi tâmpită, ori sunteţi amândoi de o naivitate surprinzătoare. Sunaţi-vă prietenul şi întrebaţi-l!

Keira şi cu mine îl priveam pe Egorov, fără să înţelegem unde voia să ajungă. Keira a luat mobilul, a format numărul lui Max şi s-a dus mai la o parte, ceea ce, trebuie să recunosc, m-a iritat în ultimul hal. După câteva clipe, când s-a întors, avea chipul răvăşit.

– Îi ştii numărul pe dinafară…, i-am şoptit.

– Nu e deloc momentul.

– Te-a întrebat ce mai fac?

– M-a minţit. L-am întrebat, fără înconjur, dacă îl cunoaşte pe Ivory şi mi-a jurat că nu, dar simt că m-a minţit.

Egorov s-a dus la bibliotecă, a parcurs rafturile şi a scos o carte mare.

– Dacă înţeleg bine, bătrânul vostru profesor vă trimite în braţele unui prieten, care vă îndrumă către Thornsten, care, la rândul lui, vă îndeamnă să veniţi la mine. Şi, ca din întâmplare, cu treizeci de ani în urmă, acelaşi Ivory încercase să obţină piatra pe care o posed şi pe care este incrustat un text în sumeriană, text pe care vi-l dăduse deja retranscris. Toate astea nu sunt, bineînţeles, decât pură coincidenţă…

– Ce înţelegeţi prin asta? l-am întrebat.

– Că sunteţi două marionete ale căror sfori sunt trase de Ivory după cum are el chef şi pe care le pune să alerge de la nord la sud şi de la est la vest, după cum îi tună. Dacă n-aţi înţeles până acum că s-a folosit de voi, atunci sunteţi chiar mai proşti decât mi-am închipuit.

– Cred că am înţeles cât se poate de bine că ne luaţi de imbecili, a şuierat Keira. Aţi fost destul de clar în această privinţă. Dar de ce ar face aşa ceva? Ce ar avea de câştigat?

– Eu nu ştiu ce căutaţi exact, dar presupun că rezultatul trebuie să-l intereseze în cel mai înalt grad. Voi tocmai continuaţi o operă pe care el a lăsat-o neterminată, în fine, nu trebuie să fii prea inteligent ca să înţelegi că lucraţi pentru el fără să vă daţi seama.

Egorov a deschis cartea aceea mare şi a desfăcut o hartă a Asiei antice.

– Dovada pe care speraţi s-o găsiţi se află sub ochii voştri. Este piatra pe care a fost gravat textul sumerian. Ivory al vostru spera că o mai am şi a aranjat lucrurile în aşa fel încât să

ajungeţi până la mine.

Egorov s-a aşezat la birou şi ne-a invitat să luăm loc în fotoliile mari din faţa lui.

– Cercetările arheologice din Siberia au început în secolul al XVIII-lea, din iniţiativa lui Petru cel Mare. Până atunci, ruşii nu arătaseră niciun interes pentru propriul trecut. Când conduceam filiala din Siberia a Academiei, mă dădeam de ceasul morţii pentru a convinge autorităţile să salveze aceste tezaure inestimabile. Eu nu sunt un traficant vulgar, aşa cum credeţi. Sigur, aveam reţelele mele, dar, mulţumită lor, am salvat mii de piese şi am restaurat tot atâtea. Fără mine, s-ar fi ales praful de toate. Credeţi că piatra asta sumeriană ar mai fi existat dacă n-aş fi fost eu aici? Probabil că ar fi fost folosită, printre altele o mie, la consolidarea unui zid de cazarmă sau la nivelarea unui drum. Nu zic că n-am avut şi unele avantaje de pe urma acestui mic comerţ, dar am acţionat întotdeauna cu foarte multă chibzuinţă. Nu-i vindeam oricui vestigiile din Siberia noastră. Bun, în orice caz, acest profesor nu v-a făcut să pierdeţi timpul. Eu am studiat, într-adevăr, mai mult decât oricine altcineva din Rusia, civilizaţiile sumeriene şi am fost convins dintotdeauna că acestea au făcut nişte călătorii ce depăşeau distanţele presupuse. Nimeni nu le-a acordat teoriilor mele nici cel mai mic credit. Am fost considerat visător şi incapabil. Obiectul pe care îl căutaţi, acela care să ateste că nomazii au ajuns, cu adevărat, în Marele Nord, este sub ochii voştri. Şi ştiţi de când există textul gravat pe el? Din anul 4004 înaintea erei noastre. Puteţi constata şi singuri, a spus el, arătându-ne o linie mai mică decât celelalte, pe partea superioară a pietrei. Este o datare categorică. Acum, mi-aţi putea împărtăşi motivele care i-ar fi mânat, după părerea dumneavoastră, până pe continentul american? Fiindcă, dacă vă aflaţi aici, înseamnă că le cunoaşteţi.

– V-am spus: duceau un mesaj, a repetat Keira.

– Mulţumesc, nu sunt surd, dar ce mesaj?

– N-am idee, destinatarii erau magiştrii civilizaţiilor antice.

– Şi credeţi că mesagerii şi-au atins ţinta?

Keira s-a plecat asupra hărţii, a arătat cu degetul mica strâmtoare Bering, apoi indexul i-a alunecat de-a lungul coastei siberiene.

– Nu ştiu, a şoptit ea. Tocmai de aceea am atâta nevoie să le descopăr urmele.

Egorov a apucat mâna Keirei şi a deplasat-o încet pe hartă.

– Man-Pupu-Nyor, a spus, punându-i-o la est de lanţul Uralilor, într-un punct situat în nordul Republicii Komi. Situl celor Şapte Uriaşi din Urali; aici şi-au făcut mesagerii magiştrilor ultima oprire.

– Cum puteţi şti asta? a întrebat Keira.

– Ştiu, pentru că piatra a fost găsită exact în acest loc din Siberia occidentală. Nomazii nu coborau pe Enisei, ci pe Obi; şi nu se îndreptau spre Marea Kara, ci spre Marea Albă. Pentru a ajunge la destinaţie, drumul spre Norvegia era mai scurt, mai accesibil.

– De ce aţi spus „ultima oprire”?

– Fiindcă am toate motivele să cred că şi-au oprit călătoria aici. Lucrul pe care o să vi-l spun acum nu a mai fost dezvăluit niciodată. În urmă cu treizeci de ani, începusem o campanie de săpături în această regiune. La Man-Pupu-Nyor, pe un platou întins din vârful unui munte bătut de vânturi, se înalţă şapte stâlpi de piatră, având între treizeci şi patruzeci şi doi de metri fiecare. Arată ca nişte menhiri imenşi. Şase formează un semicerc, iar al şaptelea pare să se uite la ceilalţi şase. Cei Şapte Uriaşi din Urali reprezintă un mister care nu şi-a dezvăluit încă secretul. Nimeni nu ştie de ce se află acolo, iar eroziunea nu poate fi unica responsabilă pentru o asemenea arhitectură. Acest sit este echivalentul rusesc pentru Stonehenge-ul dumneavoastră, cu singura diferenţă că, aici, stâncile au o înălţime neobişnuită.

– Şi de ce n-aţi dezvăluit nimic?

– Oricât de ciudat vi s-ar părea, am acoperit totul şi am repus situl în starea în care îl găsisem. Am şters cu bună ştiinţă orice urmă a trecerii noastre. La acea epocă, Partidului nici nu-i păsa de lucrările noastre. Ceea ce scosesem la lumină ar fi fost ignorat de funcţionarii incompetenţi de la Moscova. În cel mai bun caz, extraordinarele noastre descoperiri ar fi fost trântite pe undeva, fără nicio analiză, fără nicio grijă de a le păstra. În cele din urmă, ar fi fost acoperite de praf, în nişte simple lădoaie, prin subsolul cine ştie cărei clădiri.

– Şi ce aţi găsit? a întrebat Keira.

– Multe resturi umane, datând din mileniul al IV-lea, aproximativ cincizeci de corpuri perfect conservate de gheţuri. Piatra sumeriană se găsea printre acestea, în mormânt. Oamenii a căror urmă o căutaţi au murit cu toţii de foame, prizonieri ai iernii şi ai zăpezilor.

Keira s-a întors spre mine, însufleţită la culme.

– Dar descoperirea asta e de o importanţă covârşitoare! Nimeni n-a mai dovedit vreodată că sumerienii călătoriseră atât de departe. Dacă v-aţi fi publicat lucrările, aducând în sprijin asemenea probe, v-ar fi aclamat comunitatea ştiinţifică internaţională.

– Sunteţi încântătoare, dar mult prea tânără pentru a şti despre ce vorbiţi. Presupunând că importanţa acestei descoperiri i-ar fi impresionat câtuşi de puţin pe şefi, am fi fost imediat deportaţi într-un gulag, iar lucrările noastre ar fi fost atribuite unor aparatcici din Partid. În Uniunea Sovietică, nu exista cuvântul „internaţional”.

– De asta aţi îngropat totul la loc?

– Ce aţi fi făcut în locul nostru?

– Dacă îmi permiteţi... aţi îngropat aproape totul la loc. Îmi închipui că piatra asta nu e singurul obiect pe care l-aţi luat în bagaje..., am intervenit eu.

Egorov s-a uitat urât la mine.

– Mai erau şi unele efecte personale care le aparţinuseră acestor călători. Am păstrat foarte puţine: pentru fiecare dintre noi era vital să fie cât mai discret cu putinţă.

– Adrian, mi s-a adresat Keira, dacă periplul sumerienilor s-a încheiat în aceste condiţii, atunci se prea poate ca fragmentul să se găsească pe undeva pe platoul Ma-Pupu-Nyor.

– Man-Pupu-Nyor, a corectat-o Egorov. Dar puteţi să-i spuneţi şi Manpupuner, aşa îl pronunţă occidentalii. Despre ce fragment vorbiţi?

Keira m-a privit. Apoi, fără să aştepte răspuns la o întrebare nepusă, şi-a scos pandantivul, i l-a arătat lui Egorov şi i-a povestit aproape totul despre căutările noastre.

Pasionat de ceea ce-i povesteam, Egorov ne-a reţinut la cină şi, cum seara se lungea, ne-a mai pus şi o cameră la dispoziţie, ceea ce ne pica numai bine, fiindcă uitaserăm cu desăvârşire să ne cazăm.

În timpul mesei – servită într-o încăpere ale cărei dimensiuni te duceau cu gândul, mai degrabă, la un teren de badminton decât la o sufragerie –, Egorov ne-a copleşit cu întrebările. Când i-am mai pomenit şi despre ceea ce se întâmpla atunci când alăturam fragmentele, ne-a implorat să-l lăsăm şi pe el să asiste la acel fenomen. Ne era greu să-i refuzăm ceva, astfel că,

împreună cu Keira, am apropiat cele două obiecte, care şi-au recăpătat pe dată culoarea albăstruie, deşi aceasta era şi mai palã decât ultima oară. Egorov a făcut ochii mari, faţa parcă i-a întinerit. Omul, atât de calm până atunci, se însufleţise ca un puşti în Ajunul Crăciunului.

– După părerea voastră, ce s-ar întâmpla dacă aţi aduna la un loc toate fragmentele?

– N-am nici cea mai mică idee, i-am răspuns înaintea Keirei.

– Şi sunteţi siguri amândoi că pietrele astea au patru sute de milioane de ani?

– Nu sunt pietre, a răspuns Keira. Însă da, suntem siguri de vechimea lor.

– Suprafaţa lor este poroasă, poartă pe ea milioane de microperforaţii. Atunci când sunt puse în dreptul unei surse de lumină foarte puternice, fragmentele proiectează o hartă a stelelor, exact aşa cum erau poziţionate pe cer în acea perioadă, am continuat. Dacă am avea la dispoziţie un laser îndeajuns de puternic, v-aş putea face demonstraţia.

– Mi-ar fi plăcut tare mult să văd asta, dar îmi pare nespus de rău, n-am un asemenea aparat în casă.

– M-ar fi îngrijorat dacă ar fi fost altfel, i-am mărturisit.

După ce ne-am terminat desertul – o prăjitură spongioasă, puternic alcoolizată –, Egorov s-a ridicat de la masă şi a început să se plimbe încoace şi încolo prin încăpere.

– Şi vă gândiţi, a continuat el, că unul dintre fragmentele lipsă s-ar putea găsi în situl celor Şapte Uriaşi din Urali? Da, bineînţeles că vă gândiţi, ce întrebare!

– Mi-ar plăcea atât de mult să vă pot răspunde! a spus Keira.

– Naivă şi optimistă! Sunteţi cu adevărat încântătoare!

– Si dumneavoastră...

I-am tras, uşor, un genunchi pe sub masă, înainte să-şi termine fraza.

– Este iarnă, a continuat Egorov. Platoul Man-Pupu-Nyor este măturat de vânturi atât de reci şi de uscate, încât zăpada abia dacă poate rămâne pe sol. Pământul e îngheţat. Cum aveţi de gând să vă faceţi săpăturile? Cu două lopăţele şi cu un detector de metale?

– Scutiţi-ne de tonul ăsta condescendent, este exasperant. Şi, pe urmă, pentru guvernul dumneavoastră, fragmentele astea nu sunt de metal, i-a ripostat ea.

– Eu nu vă propun un detector de metale aşa cum au amatorii

care caută monede pierdute în nisip, ci un proiect mult mai ambiţios…

Egorov ne-a condus în salon, o încăpere cu nimic mai prejos decât sufrageria. Pardoseala de marmură îi lăsase loc parchetului de stejar, iar mobilierul venea din Italia şi Franţa. Ne-am aşezat pe canapelele confortabile din faţa şemineului monumental, unde ardea un foc straşnic, ale cărui flăcări înalte lingeau peretele vetrei.

Egorov s-a oferit să ne pună la dispoziţie o echipă de douăzeci de oameni şi tot utilajul de care Keira avea nevoie pentru săpături. I-a promis mai multe mijloace decât avusese vreodată până atunci. Drept singură compensaţie pentru acest ajutor nesperat voia să fie asociat la toate descoperirile făcute de ea.

Keira i-a precizat că nu exista niciun câştig financiar în perspectivă. Ceea ce visam noi să descoperim nu avea nicio valoare comercială, avea doar importanţă ştiinţifică. Egorov s-a ofensat.

– Dar cine vă vorbeşte despre bani? s-a înfuriat el. Voi sunteţi ăia care îi pomeniţi întruna. V-am spus eu ceva despre bani?

– Nu, i-a răspuns, stânjenită, Keira – şi eram convins că e sinceră –, dar noi doi ştim că mijloacele pe care ni le oferiţi reprezintă o investiţie enormă… Şi, până acum, am întâlnit puţini filantropi în cariera mea, a mai adăugat, aproape cerându-şi scuze.

Egorov a deschis o cutie cu ţigări de foi şi ne-a prezentat-o. Eram gata să mă las ispitit, dar privirea neagră a Keirei m-a făcut să-mi iau gândul.

– Cea mai mare parte din viaţă mi-am consacrat-o lucrărilor de arheologie, a continuat Egorov. Şi asta în condiţii atât de grele, cum voi n-o să cunoaşteţi niciodată. Mi-am riscat pielea, atât din punct de vedere fizic, cât şi politic, am salvat o mulţime de tezaure, v-am explicat deja împrejurările, şi singura recunoaştere primită din partea scârbelor de la Academie a fost că m-au considerat un vulgar traficant. De parcă, astăzi, lucrurile s-ar fi schimbat cumva! Ce mai ipocriţi! Sunt treizeci de ani de când ăştia îmi murdăresc numele. Dacă proiectul vostru reuşeşte, eu voi câştiga mult mai mult decât nişte bani. Vremea când morţii erau îngropaţi cu bunurile lor a trecut, n-am să iau cu mine, în mormânt, nici covoarele persane, nici picturile din secolul al XIX-lea, care îmi împodobesc pereţii casei. Eu vă vorbesc despre recăpătarea unei anumite respectabilităţi. Cu

treizeci de ani în urmă, dacă nu ne-ar fi împiedicat frica de superiori, publicarea lucrărilor noastre – aşa cum spuneaţi, pe bună dreptate – ar fi făcut din mine un om de ştiinţă recunoscut şi respectat. N-am să trec de două ori pe lângă şansa care îmi este oferită. Aşa că, dacă sunteţi de acord, vom porni în această campanie împreună şi, dacă vom găsi ceva care să vină în sprijinul teoriilor voastre, dacă norocul ne va surâde, atunci vom prezenta comunităţii ştiinţifice rezultatul descoperirilor noastre. Vă convine micul târg pe care vi-l propun? Da sau nu?

Keira ezita. Dată fiind situaţia în care ne aflam, ne era greu să-i întoarcem spatele unui aliat ca el. Eram conştient de importanţa protecţiei pe care ne-o oferea această asociere. Dacă Egorov binevoia să-şi ia şi cele două gorile înarmate, care ne întâmpinaseră la uşa lui, am fi avut cum să ripostăm data viitoare, când ar fi vrut cineva să atenteze la vieţile noastre. Keira şi cu mine schimbam întruna priviri. Decizia ne aparţinea amândurora, dar – galanteria înainte de toate – voiam să se pronunţe mai întâi ea.

Egorov i-a zâmbit larg Keirei.

– Daţi-mi înapoi suta aia de dolari, i-a spus pe un ton foarte serios.

Keira a scos bancnota. Egorov a băgat-o imediat în buzunar.

– Gata, aţi contribuit la finanţarea călătoriei; de acum, suntem asociaţi. Având în vedere că problemele băneşti, care vă preocupau atâta, sunt rezolvate, putem să ne concentrăm între noi, oamenii de ştiinţă, asupra detaliilor de organizare, pentru ca această minunată campanie de săpături să reuşească?

Ei s-au aşezat la măsuţa joasă. Timp de o oră, au făcut o listă cu toate echipamentele de care aveau nevoie. Spun „ei”, fiindcă mă simţeam exclus din conversaţia lor. De altfel, profitând de faptul că nu-mi dădeau atenţie, am studiat mai îndeaproape rafturile bibliotecii. Am găsit numeroase lucrări de arheologie, un vechi manual de alchimie din secolul al XVII-lea, un altul – la fel de vechi – de anatomie, operele complete ale lui Alexandre Dumas, o ediţie originală a romanului *Roşu şi Negru.* Colecţia de cărţi asupra cărora îmi plimbam privirea trebuie să fi valorat o adevărată avere. În timp ce Keira şi Egorov îşi făceau temele, eu m-am adâncit în lectura unui uimitor tratat de astronomie din secolul al XIV-lea.

Remarcându-mi, în sfârşit, absenţa – se făcuse totuşi aproape unu noaptea –, Keira a venit să mă caute; şi a avut tupeul să mă

întrebe ce fac. Am dedus că întrebarea echivala cu un reproş şi m-am întors lângă ea, în faţa şemineului.

– E fabulos, Adrian, vom avea tot echipamentul necesar, vom putea începe nişte săpături de mare amploare. Nu ştiu cât timp ne va lua, dar, cu asemenea mijloace, dacă fragmentul se găseşte într-adevăr pe undeva, între menhirii ăştia, avem mari şanse să-l găsim.

Am parcurs lista pe care o făcuse împreună cu Egorov: mistrii, spatule, fire cu plumb, pensule, GPS, metri pentru măsurat, ţăruşi pentru caroiaje, grile pentru releveuri, ciururi, cântare, aparate pentru măsurători antropometrice, compresoare, aspiratoare, grupuri electrogene şi lămpi pentru lucrul în timpul nopţii, corturi, markere, aparate fotografice, nimic nu părea să lipsească din acest fastuos inventar, demn de un magazin de specialitate. Egorov a ridicat receptorul telefonului pus pe un gheridon. După câteva momente, în salon au intrat doi bărbaţi, cărora le-a pus în mână lista. Aceştia s-au retras imediat.

– Totul va fi gata mâine, înainte de prânz, a spus Egorov, întinzându-se.

– Cum o să transportaţi toate astea? am îndrăznit să întreb.

Keira s-a întors spre Egorov, care m-a privit cu un aer triumfător.

– E o surpriză. Până atunci, avem nevoie de somn. S-a făcut târziu, ne întâlnim mâine, la micul dejun. Să fiţi gata, plecăm înainte de prânz.

Un bodyguard ne-a condus până în apartamentul nostru. Camera pentru musafiri părea o încăpere dintr-un hotel de lux. Nu fusesem niciodată într-un astfel de loc, dar mă îndoiam că putea exista o cameră mai spaţioasă decât cea în care aveam să dormim în noaptea asta. Patul era atât de mare, încât te puteai întinde pe el atât în lungime, cât şi în lăţime. Keira s-a aruncat peste pilota groasă şi m-a chemat lângă ea. N-o mai văzusem atât de fericită de când… dacă mă gândeam bine, n-o văzusem niciodată atât de fericită. Îmi riscasem viaţa de mai multe ori, străbătusem mii de kilometri ca s-o regăsesc. Dacă aş fi ştiut, m-aş fi mulţumit să-i dau o lopată şi un ciur! La urma urmei, nu depindea decât de mine să apreciez norocul pe care îl aveam: era nevoie de atât de puţin ca s-o umplu de fericire pe femeia iubită. Ea s-a întins cât era de lungă, şi-a scos puloverul, şi-a desfăcut sutienul şi mi-a făcut semn, cu un aer aţâţător, să nu mai întârzii. Nici n-aveam de gând.

Jaguarul gonea pe drumeagul ce ducea la conac. Aşezat în spate, Sir Ashton citea un dosar, la lumina plafonierei. Apoi l-a închis, căscând. Telefonul de la bord a început să sune; şoferul l-a anunţat că este căutat de Moscova şi i-a întins receptorul.

– N-am putut să-i interceptăm pe amicii dumneavoastră în gara Irkutsk. Nu ştiu cum au făcut, dar au reuşit să scape de vigilenţa oamenilor noştri, i-a explicat MOSCOVA.

– Supărătoare veste! s-a enervat Ashton.

– Sunt la lacul Baikal, în casa unui traficant de antichităţi, a continuat MOSCOVA.

– Şi ce aşteptaţi ca să-i luaţi la întrebări?

– Să plece de acolo. Egorov are relaţiile lui în zonă, dacea îi este păzită de o mică armată, nu vreau ca o simplă arestare să se transforme într-o baie de sânge.

– Parcă nu eraţi atât de grijulii.

– Eu ştiu că vă vine greu să vă obişnuiţi cu asta, totuşi, în ţara noastră, există nişte legi. Dacă oamenii mei intervin, iar ai lui Egorov ripostează, o să ne fie greu să le explicăm autorităţilor federale din ce motiv i-am atacat aşa, în toiul nopţii, mai ales fără să fi avut, în prealabil, un mandat. La urma urmei, din punct de vedere legal, n-avem ce să le reproşăm celor doi oameni de ştiinţă.

– Prezenţa lor în casa unui traficant de antichităţi nu e de-ajuns?

– Nu, ăsta nu e un delict. Aveţi răbdare. Cum ies din vizuină, cum îi săltăm. Şi fără să audă cineva ceva. Vă promit că mâine-seară vi-i expediez cu avionul.

Brusc, Jaguarul a făcut o mişcare laterală. Ashton a alunecat pe banchetă, gata să scape receptorul. S-a agăţat de rezemătoarea pentru coate, s-a redresat şi a ciocănit în geamul despărţitor, ca să-şi manifeste nemulţumirea faţă de şofer.

– O întrebare, a continuat MOSCOVA. Aţi încercat, întâmplător, ceva fără să mă fi prevenit?

– La ce te referi?

– La un mic incident care a avut loc în Transsiberian. O angajată a companiei a fost lovită cu violenţă în frunte. Este încă în spital, cu un serios traumatism cranian.

– Îmi pare rău să aud asta, dragul meu. Să loveşti o femeie este un act nedemn.

– Dacă arheologa respectivă şi prietenul ei nu s-ar fi aflat acolo, nu v-aş fi pus sinceritatea la îndoială, dar s-a constatat că această incalificabilă agresiune a avut loc în vagonul lor. Trebuie să consider că, aici, n-a fost nimic altceva decât o coincidenţă, nu? Dumneavoastră nu v-aţi fi permis niciodată să acţionaţi pe la spatele meu şi, cu atât mai puţin, pe teritoriul meu, nu-i aşa?

– Bineînţeles că nu, a răspuns Ashton. Iar simplul fapt că sugerezi aşa ceva mă ofensează.

Maşina s-a balansat din nou, cu violenţă. Ashton şi-a aranjat papionul şi a ciocănit a doua oară în geamul din faţa lui. Când a apucat din nou receptorul, MOSCOVA închisese.

Ashton a apăsat pe un buton, iar geamul despărţitor s-a lăsat în jos, pe după fotoliul şoferului.

– Mă mai zgâlţâi mult în felul ăsta? Şi, pe urmă, de ce conduci aşa de repede? După câte ştiu eu, nu suntem într-un circuit automobilistic!

– Nu, domnule, însă coborâm o coastă cu pantă deloc neglijabilă, iar frânele ne-au lăsat. Fac şi eu ce pot, dar vă rog să vă puneţi centura, mi-e teamă că, dacă vreau să opresc maşina asta afurisită, trebuie să intrăm într-un şanţ.

Ashton şi-a dat ochii peste cap şi a făcut ce-i ceruse şoferul. Acesta a reuşit să ia destul de bine virajul următor, dar n-a avut de ales şi, ca să evite camionul care-i venea din faţă, a ieşit de pe drum, proţăpindu-se în mijlocul unui câmp.

Când limuzina s-a oprit, şoferul a deschis portiera lui Sir Ashton şi s-a scuzat pentru neplăcerea pe care i-o pricinuise. Nu mai înţelegea nimic, maşina tocmai ieşise din revizie, o luase de la garaj chiar înainte de-a porni la drum. Ashton l-a întrebat dacă avea o lanternă. Şoferul a umblat în trusa de prim ajutor şi i-a întins imediat lanterna.

– Ei, fir-ar să fie, da’ uită-te sub şasiu şi vezi ce s-a întâmplat! i-a ordonat Ashton.

Şoferul şi-a scos vestonul şi s-a executat. Nu-i era uşor să se strecoare sub vehicul, dar a reuşit, trecând prin spate. După câteva clipe a apărut din nou, înnămolit din cap până în picioare, şi a anunţat, foarte încurcat, că li se perforase carterul circuitului de frânare.

Ashton a avut un moment de îndoială. Era de neconceput! Să i-o facă tocmai lui! Şi într-un mod atât de vădit, atât de grosolan! Apoi, s-a gândit la fotografia pe care i-o arătase şeful pazei. Aşezat pe bancă, Ivory părea că fixează obiectivul şi, pe

deasupra, mai şi zâmbea.

Paris

Ivory cerceta, pentru cine ştie a câta oară, cartea dăruită de răposatul său partener de şah. S-a întors la pagina de gardă şi a recitit, iar şi iar, dedicaţia:

Ştiu că această lucrare o să-ţi placă. Din ea nu lipseşte nimic; aici ai să găseşti totul, chiar şi mărturia prieteniei noastre.

Al dumitale devotat partener de şah,
Vackeers

Nu înţelegea nimic. S-a uitat la ceas şi a zâmbit. Şi-a pus pardesiul, şi-a legat fularul la gât şi a coborât să-şi facă plimbarea nocturnă de-a lungul malurilor Senei.

Când a ajuns pe podul Marie, l-a sunat pe Walter.

– Ai încercat să dai de mine?

– De mai multe ori, dar fără succes. Ardeam de nerăbdare să stăm de vorbă. Adrian m-a sunat din Irkutsk, pare-se că, pe drum, au avut nişte necazuri.

– Ce fel de necazuri?

– Destul de supărătoare, de vreme ce au fost ţinta unei tentative de asasinat.

Ivory a privit spre fluviu, încercând să rămână cât mai calm.

– Trebuie să dăm de ei, a continuat Walter. Până la urmă, or să păţească ceva, iar eu nu mi-aş ierta-o niciodată.

– Nici eu nu mi-aş ierta-o vreodată, Walter. Nu ştii dacă s-au întâlnit cu Egorov?

– Presupun că da, tocmai plecau în căutarea lui. Adrian părea teribil de îngrijorat. Dacă n-ar fi fost Keira atât de hotărâtă, el ar fi făcut, cu siguranţă, cale-ntoarsă.

– Ţi-a spus că ar avea intenţia asta?

– Da, chiar a repetat de mai multe ori, şi mi-a fost tare greu să nu-l încurajez în sensul ăsta.

– Walter, nu mai este decât o chestiune de zile, cel mult de câteva săptămâni, nu putem da înapoi, nu acum.

– N-aveţi nicio posibilitate să-i protejaţi?

– O să iau mâine legătura cu MADRID, numai ea îl poate influenţa pe Ashton. Nu mă îndoiesc nicio clipă că, în spatele

acestui nou act de barbarie, se află el. Am făcut în aşa fel încât să-i parvină un mic mesaj în seara asta, dar cred că n-o să fie suficient.

– Atunci, lăsaţi-mă să-i spun lui Adrian să se întoarcă în Anglia, să nu aşteptăm până când va fi prea târziu.

– Walter, e deja prea târziu, ţi-am mai spus. Nu putem da înapoi.

Ivory a închis. Pierdut în gânduri, şi-a băgat mobilul în buzunarul pardesiului şi a plecat spre casă.

Rusia

În camera noastră a intrat un majordom şi a tras draperiile. Afară era frumos, iar lumina vie a zilei ne-a orbit.

Keira şi-a ascuns capul sub cearşaf. Majordomul a pus platoul cu micul dejun la picioarele patului şi ne-a anunţat că era aproape unsprezece. La prânz, eram aşteptaţi în hol, cu bagajele făcute. Apoi s-a retras.

Fruntea Keirei s-a ivit din nou; privirile ei pofticioase nu se mai dezlipeau de coşuleţul cu cornuri şi brioşe. A întins o mână, a înhăţat unul şi l-a înghiţit din trei îmbucături.

– N-am putea rămâne aici încă vreo două zile? a gemut, sorbind ceaiul pe care i-l turnasem.

– Hai să ne întoarcem la Londra. Te invit într-un hotel de lux şi… timp de-o săptămână, nu mai ieşim din cameră.

– N-ai chef să continui, nu-i aşa? Cu Egorov, suntem bine protejaţi, a adăugat ea, atacând o brioşă.

– Cred că i-ai acordat prea repede încredere tipului ăstuia. Ieri, nici nu-l cunoşteam, iar astăzi, poftim, suntem asociaţii lui. Eu nu ştiu nici unde mergem, nici ce ne aşteaptă.

– Nici eu, dar simt că ne apropiem de ţintă.

– De care ţintă, Keira? De mormintele sumeriene sau de ale noastre?

– OK, a spus ea, dând la o parte cearşafurile şi ridicându-se dintr-o săritură. Să ne întoarcem! O să-i explic lui Egorov că renunţăm şi, dacă bodyguarzii lui ne dau voie să ieşim, sărim într-un taxi care merge la aeroport şi apoi luăm primul avion spre Londra. O să fac un mic ocol pe la Paris şi o să mă înscriu la şomaj. De fapt… în Anglia, voi aveţi dreptul la două alocaţii de şomaj?

– Nu e cazul să fii cinică! De acord, să continuăm, dar, mai întâi, promite-mi ceva: dacă ne mai ameninţă iar vreun pericol, cât de mic, oprim totul!

– Defineşte-mi termenul pericol, mi-a cerut ea, aşezându-se din nou pe pat.

I-am luat faţa în mâini şi i-am răspuns:

– Când cineva încearcă să te asasineze, eşti în pericol. Ştiu eu că pofta ta de descoperiri este mai mare decât orice, dar ar trebui să fii conştientă de riscurile care ne ameninţă, înainte de a fi prea târziu.

Egorov ne aştepta în holul casei. Purta o pelerină lungă, de blană albă, iar pe cap, o căciulă cu urechi. Dacă visasem vreodată să-l întâlnesc pe Mihail Strogoff, dorinţa mi se împlinea acum. Ne-a dat şi nouă căciuli, mănuşi, pălării şi două hanorace îmblănite, cu care paltoanele noastre nici nu se puteau compara.

– Acolo unde mergem, este, cu adevărat, foarte frig. Echipaţi-vă, plecăm în zece minute. Urmaţi-mă, coborâm în parcare.

Liftul s-a oprit la al doilea nivel, unde o colecţie de maşini – de la cupeul sport până la limuzina prezidenţială – aştepta în cea mai deplină ordine.

– Vad că nu vă ocupaţi numai de comerţul cu vechituri, i-am spus lui Egorov.

– Nu, într-adevăr, mi-a răspuns, deschizând portiera.

Eram precedaţi de două berline, alte două încheiau convoiul. Am ieşit pe stradă în trombă şi ne-am îndreptat spre şoseaua de pe malul lacului.

– Dacă nu mă înşel, am spus eu ceva mai târziu, Siberia occidentală se află la trei mii de kilometri de aici; aţi prevăzut vreo oprire pentru pipi sau mergem şnur?

Egorov i-a făcut un semn şoferului, iar maşina a frânat brusc. El s-a întors spre mine.

– Ai de gând să mă mai pisezi mult? Dacă această călătorie te plictiseşte, n-ai decât să cobori.

Keira mi-a aruncat o privire mai neagră decât apele Baikalului. I-am cerut scuze lui Egorov, care mi-a întins mâna. Cum să refuzi o strângere de mână, când eşti între gentlemeni? Maşina a pornit din nou şi, în jumătatea de oră care a urmat, n-a mai scos nimeni o vorbă. Drumul s-a înfundat într-o pădure plină de zăpadă. Ceva mai târziu, am ajuns la Koty, un sătuc încântător. Convoiul a încetinit şi a luat-o pe un drum lateral; la

capătul acestuia, am descoperit două hangare care nu se vedeau de pe şosea. După ce au fost parcate maşinile, Egorov ne-a invitat să-l urmăm. În interiorul hangarelor, staţionau două elicoptere, modelul ăla uriaş folosit de armata rusă la transportul trupelor şi al utilajelor. Mai văzusem unele asemănătoare în nişte reportaje despre războiul dus de URSS în Afganistan, dar niciodată atât de aproape.

– N-o să mă credeţi nici de data asta, a spus Egorov, îndreptându-se către cel mai apropiat aparat, dar le-am câştigat la cărţi.

Keira s-a uitat la mine, înveselită, şi a păşit pe scara ce ducea în cabină.

– De fapt, ce fel de tip sunteţi? l-am întrebat pe Egorov.

– Un aliat şi mă căznesc cu disperare să vă conving că e adevărat, mi-a spus el, bătându-mă pe spate. Urci sau preferi să rămâi în hangarul ăsta?

Habitaclul elicopterului era atât de vast, încât aveai impresia că te afli într-un avion de linie. Două cărucioare-elevator urcau pe uşa din spate, depunând nişte lăzi mari în buncăr, unde oamenii lui Egorov le fixau cu corzi solide. Compartimentul echipat cu scaune putea primi douăzeci şi cinci de pasageri. Acest Mil Mi-26 era înzestrat cu un motor de unsprezece mii două sute patruzeci de cai, ceea ce îl făcea pe proprietarul său atât de mândru, încât ai fi zis că era vorba chiar de o herghelie de roibi. Urma să facem patru escale, pentru alimentarea cu carburant. Ţinând cont de încărcătură, aparatul avea o rază de acţiune de şase sute de kilometri. Până la Man-Pupu-Nyor erau trei mii de kilometri, pe care urma să-i parcurgem în unsprezece ore. Elevatoarele s-au retras, oamenii lui Egorov au verificat pentru ultima oară chingile care fixau lăzile unde se afla echipamentul şi uşa buncărului s-a închis. Aparatul a fost tractat în afara hangarului.

Turbina a început să şuiere; când palele rotorului au pornit să se învârtească, zgomotul din habitaclu a devenit asurzitor.

– Te obişnuieşti, a strigat Egorov. Bucuraţi-vă de spectacol, veţi descoperi Rusia aşa cum puţini oameni au văzut-o.

Pilotul s-a întors şi ne-a făcut un semn cu mâna. Elicopterul greoi a început să ia înălţime. La cincizeci de metri de la sol, partea din faţă i s-a înclinat, iar Keira s-a lipit de hublou.

După o oră de zbor, Egorov ne-a arătat oraşul Ilanski, departe,

în stânga noastră; au urmat Kansk şi Krasnoiarsk. Aparatul s-a menţinut la distanţă de ele, ca să nu intre în raza de acoperire radar a controlorilor aerieni. Pilotul părea să-şi cunoască meseria, nu survolam decât întinderi albe, ce păreau fără sfârşit. Din timp în timp, un râu îngheţat brăzda pământul cu firişorul lui argintiu aidoma unei linii trasate de creion pe o foaie de hârtie.

Prima realimentare, pe malul râului Uda; oraşul Atagay se afla la câţiva kilometri de locul unde aterizase elicopterul. De acolo veniseră şi cele două camioane-cisternă care ne-au umplut rezervoarele.

– Totul e doar o chestiune de organizare, ne-a spus Egorov, privindu-şi oamenii, care se agitau în jurul elicopterului. Când afară sunt minus douăzeci de grade, nu încape improvizaţia. Dacă cisternele de alimentare nu ar fi fost la locul de întâlnire şi am fi rămas ţintuiţi la sol, am fi crăpat aici în câteva ore.

Am profitat de escală ca să ne dezmorţim picioarele. Egorov avea dreptate, frigul era imposibil de îndurat.

Când am urcat iar la bord, camioanele erau deja departe, pe un drum ce ducea spre pădure. Turbina a început să şuiere şi elicopterul a luat din nou înălţime, lăsând sub carlingă urmele trecerii noastre, pe care vântul avea să le şteargă în curând.

În avion, mai făcusem cunoştinţă cu turbulenţele, dar niciodată, până acum, în elicopter. Primisem deja botezul aerului în acest tip de aparat; la Atacama, mi se întâmplase de mai multe ori să mă urc în elicopter, ca să ajung în vale, dar nu în asemenea condiţii. Am fost scuturaţi o bună bucată de vreme; aparatul se balansa în toate părţile, dar, pe chipul lui Egorov, nu se vedea nicio îngrijorare, ceea ce m-a făcut să trag concluzia că nu riscam nimic. Ceva mai târziu, când elicopterul era zgâlţâit şi mai rău, m-am întrebat dacă, în faţa morţii, Egorov ar fi acceptat să-şi arate frica. După ce calmul s-a restabilit, în timp ce elicopterul era alimentat pentru a doua oară, Keira a tras un pui de somn, lipită de umărul meu.

Am luat-o în braţe, ca să stea într-o poziţie mai confortabilă, şi am surprins în ochii lui Egorov o duioşie, o bunăvoinţă faţă de noi care m-a uimit. I-am zâmbit, dar el s-a întors spre hublou, făcându-se că nu m-a văzut.

A treia aterizare. De data asta, nici vorbă să coborâm, viforniţa începuse din nou şi nu vedeai nimic în jur. Era prea riscant să ne îndepărtăm chiar şi la câţiva metri de elicopter. Neliniştit, Egorov s-a ridicat şi s-a dus în cabina de pilotaj. S-a

aplecat spre geamul cockpitului şi a vorbit în ruseşte cu pilotul. Din schimbul lor de cuvinte, n-am înţeles nimic. După câteva clipe, Egorov s-a întors şi s-a aşezat în faţa noastră.

– E vreo problemă? a întrebat, îngrijorată, Keira.

– Dacă nu vom fi dibuiţi de camioane în supa asta albă, vom avea, într-adevăr, o problemă serioasă.

M-am aplecat şi eu spre hublou; vizibilitatea era cum nu se poate mai proastă. Vântul sufla în rafale, fiecare dintre acestea spulberând noi valuri de ninsoare.

– Elicopterul nu riscă să îngheţe? am întrebat.

– Nu, a răspuns Egorov, admisiile de aer ale motoarelor sunt echipate cu încălzitoare care asigură dejivrarea în timpul misiunilor la temperaturi joase.

O rază galbenă a măturat cabina. Egorov s-a ridicat şi a constatat, cu uşurare, că era lumina puternicelor faruri de pe camioanele de alimentare. Toţi oamenii au fost mobilizaţi pentru a face plinul de carburant. Când rezervoarele s-au umplut, pilotul şi-a pus iar motorul în funcţiune, dar, pentru a decola, a trebuit să aştepte până a mai crescut temperatura. Viscolul a durat încă două ore. Keira nu se simţea bine; eu făceam tot ce puteam ca s-o liniştesc, dar eram prizonierii acestei cutii de sardele, mai scuturaţi decât la bordul unui vas surprins de furtună în largul mării. În cele din urmă, cerul s-a limpezit.

– Când survolezi Siberia, în anotimpul ăsta, se întâmplă de multe ori aşa, ne-a spus Egorov. Ce era mai rău a trecut. Odihniţi-vă, ne-au mai rămas patru ore de zbor şi, odată ajunşi, vom avea nevoie de eforturile tuturor, pentru a instala tabăra.

Ni s-a propus să luăm masa, dar stomacurile noastre fuseseră prea greu încercate ca să poată înghiţi ceva. Keira şi-a pus capul pe genunchii mei şi a adormit din nou. Era cel mai bun mod de-a omorî timpul. M-am aplecat iar spre hublou.

– Suntem doar la şase sute de kilometri de Marea Kara, a spus Egorov, arătând spre nord. Dar, credeţi-mă, sumerienilor noştri le-a luat mai mult decât nouă ca să ajungă până aici!

Keira s-a îndreptat, încercând să zărească şi ea ceva. Egorov a invitat-o să se ducă în cabina de pilotaj. Copilotul i-a cedat locul lui şi s-a instalat într-un fotoliu. M-am dus şi eu acolo şi am rămas în spatele Keirei. Ea era fascinată, uluită şi fericită. Văzând-o aşa, toate reţinerile mele cu privire la această călătorie se risipeau. Aventura pe care o trăiam împreună avea să ne lase amintiri fabuloase; îmi spuneam că, la urma urmei, pentru un

asemenea motiv, merita cu prisosinţă să înfruntăm riscurile.

– Dacă, într-o zi, o să le povesteşti asta copiilor tăi, n-or să te creadă! i-am strigat Keirei.

Ea nu s-a întors spre mine, dar mi-a răspuns cu glăsciorul ăla insinuant, pe care i-l cunoşteam atât de bine.

– Asta e modul tău de a-mi spune că vrei copii?

Hotelul Balciug Kempinski

De partea cealaltă a podului care traversa râul Moscova şi ajungea până în Piaţa Roşie, MOSCOVA lua un ceai în compania unei tinere femei care nu era totuşi soţia lui. Holul hotelului era arhiplin. Chelnerii în uniformă făceau slalom printre fotolii, ducându-le ceai şi fursecuri turiştilor sau oamenilor de afaceri care stăteau alături, în acest loc elegant, râvnit de tot oraşul.

Un bărbat s-a aşezat la bar; l-a fixat pe MOSCOVA, aşteptând ca privirea acestuia să i-o întâlnească pe a lui. Când l-a observat, MOSCOVA i-a cerut scuze invitatei sale şi s-a dus la el.

– Ce învârteşti pe-aici? a întrebat, aşezându-se pe taburetul vecin.

– Îmi pare nespus de rău că vă deranjez, domnule. Ne-a fost imposibil să intervenim în dimineaţa asta.

– Sunteţi nişte incapabili! I-am promis lui LONDRA că, până diseară, treaba va fi rezolvată! Credeam că ai venit să-mi spui că sunt la bordul unui avion aflat deja în zbor spre Anglia.

– N-am putut acţiona, fiindcă, din casa lui Egorov au ieşit sub o escortă puternică şi au luat elicopterul împreună cu el.

MOSCOVA turba de furie, văzându-se atât de neputincios. Câtă vreme Egorov şi oamenii lui îi protejau pe cei doi, lui îi era imposibil să intervină fără să provoace o vărsare de sânge.

– Unde se duc cu elicopterul ăla?

– Egorov a depus azi-dimineaţă un plan de zbor; trebuia să aterizeze la Lesosibirsk, dar aparatul şi-a deviat ruta şi, puţin după aceea, a dispărut de pe ecranele radarelor.

– Măcar de s-ar fi prăbuşit!

– Nu e imposibil, domnule. A fost un viscol foarte puternic.

– Ar fi putut rămâne la sol până s-a potolit viscolul.

– Viscolul a încetat, dar aparatul n-a mai reapărut pe ecrane.

– Asta înseamnă că pilotul a zburat sub aria de acoperire a radarului şi i-am pierdut.

– Nu chiar, domnule, am luat în calcul şi această posibilitate: două camioane-cisternă, care transportau douăsprezece mii de litri de carburant, au plecat din Pyt-Lak, la începutul după-amiezii, şi nu s-au întors la bază decât după patru ore. Dacă au alimentat elicopterul lui Egorov, asta înseamnă că trebuie s-o fi făcut la jumătatea drumului ce duce la Hantî-Mansiisk, adică exact la două ore de Pyt-Lak.

– Asta nu ne spune ce destinaţie avea elicopterul.

– Nu, dar mi-am continuat calculele: un Mil Mi-26 are o rază de acţiune de maximum şase sute de kilometri, având în vedere şi vântul ce suflă din sens contrar. De la plecarea lor, trebuie să fi zburat în linie dreaptă ca să ajungă, în acest răstimp, la locul în care au aterizat. Dacă vor continua în aceeaşi direcţie, ţinând cont şi de raza lor de acţiune, vor ajunge, exact înainte de lăsarea întunericului, în Republica Komi, pe undeva pe lângă Vuktil.

– Ce-or căuta acolo? Ai vreo idee?

– Încă nu, domnule, dar, ca să parcurgă aproape trei mii de kilometri şi să zboare unsprezece ore, trebuie să aibă nişte motive foarte serioase. Dacă mâine-dimineaţă, decolăm cu un Sikorski de la Ekaterinburg, începând de la prânz, putem să zburăm în cercuri, ca să-i localizăm.

– Nu, să procedăm altfel. Nu trebuie în niciun caz să ne repereze, pentru că îi pierdem imediat. Caută locul în care ar fi putut ateriza. Pune poliţia locală să-i interogheze pe oamenii din regiune, ca să aflăm dacă a văzut sau a auzit cineva elicopterul. Când o să ai mai multe date, sună-mă pe mobil, chiar şi în toiul nopţii. Pregăteşte şi o echipă de intervenţie. Dacă imbecilii ăia s-au ascuns într-un colţ îndeajuns de izolat, atunci putem să acţionăm fără nicio reţinere.

Situl Man-Pupu-Nyor

Pilotul ne-a anunţat că eram pe-aproape de ţintă. Ne-am întors la locurile noastre, iar copilotul, la postul de pilotaj, dar Egorov ne-a invitat să ne ridicăm ca să descoperim, prin cockpit, ceea ce se profila în depărtare.

În nordul Uralilor, pe un platou înalt ce se confundă cu linia orizontului, se înalţă şapte coloşi de piatră. Par nişte uriaşi încremeniţi în timpul mersului. Se spune că natura i-a fasonat

vreme de două sute de milioane de ani, lăsându-ne una dintre cele mai impresionante moşteniri geologice de pe planetă. Cei şapte coloşi nu impresionează numai prin înălţime, ci şi prin aşezarea lor. Şase totemuri formează un semicerc în faţa celui de-al şaptelea, spre care par să privească. În acest anotimp, purtau o mantie albă şi groasă, care părea să-i protejeze de frig. M-am întors spre Egorov, care era vizibil emoţionat.

– Nu credeam să mă mai întorc aici, într-o bună zi, a şoptit el. Am multe amintiri din locul acesta.

Elicopterul începuse să piardă din altitudine. Trâmbe mari de zăpadă se ridicau, pe măsură ce ne apropiam de sol.

– În limba poporului mansi, Man-Pupu-Nyor înseamnă „micul munte al zeilor”, a continuat Egorov. Pe vremuri, accesul în acest sit le era rezervat exclusiv şamanilor mansi. Există multe legende despre Cei Şapte Uriaşi din Urali. Cea mai răspândită povesteşte că un şaman se luase la ceartă cu şase coloşi iviţi din infern ca să traverseze lanţul muntos. Şamanul i-a transformat în monştri de piatră, dar vraja l-a atins şi pe el. Aşa se face că a rămas prizonier în cel de-al şaptelea bloc, care stătea în faţa celorlalte. Iarna, platoul este inaccesibil pentru cei care nu au un antrenament serios sau care nu sosesc pe calea aerului.

Elicopterul aterizase. Pilotul a oprit motoarele. Nu se mai auzea decât şuieratul vântului care izbea carlinga.

– Haidem, a ordonat Egorov, n-avem timp de pierdut.

Oamenii săi au desfăcut din chingi lăzile voluminoase depozitate în buncăr şi au început să le deşurubeze capacele. Primele două conţineau şase snow-mobile; fiecare dintre acestea putea să transporte câte trei pasageri. Alte lăzi conţineau atelaje acoperite cu o pânză groasă, impermeabilă. Când panoul din spatele elicopterului s-a lăsat în jos, aerul îngheţat a intrat în habitaclu. Egorov ne-a făcut semn să ne grăbim, fiecare trebuia să fie la postul său, dacă voiam să instalăm tabăra înainte de lăsarea întunericului.

– Ştii să conduci aşa ceva? m-a întrebat.

Traversasem eu Londra pe motocicletă, ce-i drept…, dar în spate. Cu schiuri şi şenile, stabilitatea snow-mobilelor nu putea fi mai mică. Am răspuns da, cu un semn din cap. Egorov trebuie să se fi îndoit de aptitudinile mele, fiindcă şi-a ridicat ochii spre cer atunci când m-a văzut bâjbâind, pe o latură, după kick-ul de pornire a motorului. Mi-a arătat unde se afla demarorul electric.

– La maşinile astea, n-ai poziţie neutră şi nici ambreiaj, iar de

accelerat, nu accelerezi răsucind mânerul, ci apăsând pe o pârghie aflată sub frână. Eşti sigur că ştii să conduci?

Am dat din cap şi i-am spus Keirei să urce în şa. În timp ce patinam pe zăpadă, familiarizându-mă cu acest nou tip de vehicul, echipele lui Egorov instalau deja rampele de iluminat şi delimitau perimetrul taberei. Când au pus în funcţiune cele două grupuri electrogene, o mare parte din platou a fost luminată ca în plină zi. Trei bărbaţi duceau în spate rezervoare cuplate la nişte ţevi care împrăştiau puternice jerbe de flăcări. Pe timp de război, le-aş fi socotit de-a dreptul aruncătoare de flăcări, dar Egorov le numea „încălzitoare”. Bărbaţii au măturat solul cu aceste torţe. După ce gheaţa s-a înmuiat, au fost înălţate, într-o aliniere perfectă, vreo zece baracamente dintr-un material izoterm de culoare cenuşie. În scurtă vreme, întregul ansamblu a căpătat aspectul unei baze lunare. Deşi aflată într-un mediu cu desăvârşire străin, Keira îşi regăsise reflexele de arheolog. Unul dintre adăposturi avea să fie folosit ca laborator. Alături de doi bărbaţi care îi fuseseră puşi la dispoziţie ca s-o ajute şi care scoteau din lăzi un echipament cum nu mai văzuse în viaţa ei, îşi organiza deja spaţiul unde urma să-l plaseze. Mie mi s-a dat ca sarcină trierea. Inscripţiile erau în caractere chirilice, aşa că mă descurcam cum puteam, fără să ţin cont de reproşurile primite când puneam vreo mistrie în sertarul rezervat spatulelor.

La ora 21:00, Egorov a apărut în baraca noastră şi ne-a poftit la cantină. Acolo, am primit o lovitură puternică în amorul propriu, când am constatat că, în timp ce eu aranjasem obiectele din vreo zece cutii de carton amărâte, bucătarul reuşise să monteze o bucătărie de campanie demnă de o tabără militară.

Ni s-a servit o masă caldă. Oamenii lui Egorov vorbeau între ei, fără să ne acorde vreo atenţie. Am cinat la masa patronului, singura unde berea fusese înlocuită cu un vin roşu de o calitate foarte bună. La ora 22:00, munca a început din nou. Urmând instrucţiunile Keirei, vreo zece oameni trasau caroiajul pentru terenul săpăturilor. La miezul nopţii, a sunat un clopot; primele operaţiuni se încheiaseră, tabăra era operaţională, aşa că toată lumea s-a dus la culcare.

Keira şi cu mine beneficiam de două paturi de campanie plasate mai la distanţă, în fundul unui cort care mai adăpostea alte zece persoane. Singur Egorov avusese dreptul la un cort individual.

S-a aşternut tăcerea, întreruptă doar de sforăiturile oamenilor

care adormiseră imediat. Am văzut-o pe Keira părăsindu-şi patul şi venind la mine.

– Dă-te, a murmurat, strecurându-se în sacul meu de dormit. O să ne ţinem de cald.

A aţipit, epuizată de seara pe care o petrecuserăm muncind.

Vântul sufla tot mai tare, umflând cu intermitenţe pânza cortului.

Hotelul Balciug Kempinski

Pe noptieră, clipea o luminiţă albastră. MOSCOVA şi-a luat mobilul şi l-a deschis.

– I-am localizat.

Tânăra care dormea lângă el s-a răsucit în pat; mâna i s-a aşezat pe faţa lui MOSCOVA, care i-a dat-o deoparte. Bărbatul a coborât din pat şi s-a dus în salonaşul apartamentului pe care îl ocupa împreună cu amanta lui.

– Cum doriţi să procedăm? a continuat interlocutorul său.

MOSCOVA a luat un pachet de ţigări uitat pe canapea, a aprins una şi s-a apropiat de fereastră. Apele râului ar fi trebuit să fie îngheţate, dar iarna nu pusese încă stăpânire pe oraş.

– Organizezi o operaţiune de salvare, i-a răspuns MOSCOVA. O să le spui oamenilor tăi că ăia doi occidentali pe care trebuie să-i elibereze sunt nişte savanţi de mare valoare şi că misiunea lor este să-i recupereze teferi şi nevătămaţi. Şi să fie nemiloşi cu cei care i-au luat ostatici.

– Marfă! Şi în privinţa lui Egorov?

– Dacă scapă cu zile, să-i fie de bine; dacă nu, să fie îngropat la un loc cu ciracii lui. Nu lăsaţi nicio urmă după voi. Când tipii vor fi în siguranţă, plec într-acolo. Trataţi-i cu respect, dar să nu stea de vorbă cu nimeni până nu ajung eu. Şi, când spun nimeni, e chiar nimeni.

– Teritoriul pe care trebuie să intervenim este deosebit de neprielnic. Am nevoie de timp ca să pregătesc o operaţiune de asemenea anvergură.

– Împarte timpul ăla la doi şi sună-mă când s-a terminat totul.

Primul răsărit. Viscolul se oprise la miezul nopţii. Pământul era acoperit de zăpadă. Împreună cu Keira, am ieşit de sub cort îmbrăcaţi ca doi eschimoşi plecaţi la hoinăreală. Până la cantină, erau doar câţiva metri, dar, când am ajuns acolo, aveam senzaţia că-mi arsesem toate caloriile acumulate peste noapte. Domnea un frig ca la pol. Egorov ne-a asigurat că, în câteva ore, aerul avea să devină mai uscat, iar muşcătura gerului, să se simtă mai puţin. După micul dejun, Keira s-a pus pe lucru, iar eu i-am ţinut isonul. Ea avea nevoie să se adapteze la noile condiţii. Unul dintre oamenii lui Egorov, care vorbea o engleză relativ corectă, îi era ajutor şi traducător. Terenul săpăturilor fusese delimitat. Keira a făcut un tur de orizont şi a privit cu atenţie coloşii de piatră. Ce-i drept, uriaşii erau impresionanţi. M-am întrebat dacă natura era unica responsabilă pentru formele pe care le luaseră de-a lungul celor două sute de milioane de ani, în care ploile şi vânturile îi sculptaseră necontenit.

– Tu crezi, cu adevărat, că în interiorul lui este prizonier un şaman? m-a întrebat Keira, apropiindu-se de totemul solitar.

– Cine ştie...? Niciodată nu se poate stabili cât adevăr este într-o legendă.

– Am senzaţia că ne supraveghează.

– Cine? Uriaşii?

– Nu, oamenii lui Egorov! Se fac să nu ne dau nicio atenţie, dar eu văd cât se poate de bine că ne urmăresc cu rândul. Ce tâmpenie! Unde cred ăştia că ne-am putea duce?

– Este exact ceea ce mă îngrijorează şi pe mine. În mijlocul acestui peisaj ostil, ne aflăm într-o libertate condiţionată şi cu totul dependenţi de noul tău coleg. Dacă găsim fragmentul, cine ne garantează că Egorov n-o să pună mâna pe el şi n-o să ne facă pierduţi pe aici?

– N-ar avea niciun interes să facă asta, îi trebuie mărturia noastră ştiinţifică.

– Cu condiţia ca motivaţia lui să fie, cu adevărat, cea pe care ne-a declarat-o.

Am schimbat subiectul, Egorov tocmai venea spre noi.

– Mi-am recitit însemnările din trecut, ar trebui să găsim primele morminte în zona asta, ne-a spus, arătând spre spaţiul dintre ultimii doi uriaşi de piatră. Să începem săpăturile, timpul nu stă în loc.

Memoria lui Egorov era straşnic de proaspătă sau, cel puţin, vechile note îi erau remarcabil de bine clasificate. Chiar la prânz, săpăturile au fost încununate cu o primă descoperire care, pe Keira, a lăsat-o fără glas.

Toată dimineaţa, răscoliserăm pământul până la o adâncime de vreo optzeci de centimetri; deodată, la lumina zilei au apărut vestigiile unui mormânt. Keira a râcâit solul şi a dat de marginea unei ţesături negre. A prelevat câteva fibre, cu ajutorul unei mici pense şi le-a introdus în trei tuburi de sticlă, pe care le-a astupat imediat. Apoi şi-a continuat lucrul, îndepărtând cu minuţiozitate gheaţa. Puţin mai departe, oamenii lui Egorov îi imitau gesturile.

– Dacă sunt într-adevăr sumerieni, e absolut fabulos! a exclamat ea, ridicându-se. Un grup întreg de sumerieni în nord-vestul Uralilor! Adrian, îţi dai seama de importanţa acestei descoperiri? Iar starea lor de conservare este excepţională. O să putem studia felul în care se îmbrăcau, ce mâncau!

– Parcă înţelesesem că au murit de foame!

– Organele lor stafidite ne vor îngădui să descoperim unele urme de bacterii legate de alimentaţia lor, de oasele lor, de stigmatele bolilor din pricina cărora au suferit.

Am dat bir cu fugiţii, ca să scap de aceste explicaţii prea puţin apetisante, şi m-am dus să fac rost de un termos cu cafea. Keira şi-a încălzit degetele, lipindu-le de cană; trecuseră deja două ore de când se lupta cu gheaţa. Spatele o durea, dar a îngenuncheat din nou şi s-a pus iar pe treabă.

La sfârşitul zilei, fuseseră degajate douăsprezece morminte. Corpurile din ele erau mumificate de frig; acum, se punea imediat problema conservării lor. La ora mesei, Keira i-a vorbit despre asta lui Egorov.

– Cum veţi proceda pentru a le proteja?

– Pentru moment, cu temperatura care domneşte, nu vor fi afectate deloc. Le vom depozita într-un cort neîncălzit, în două zile, o să aduc, cu elicopterul, nişte containere etanşe şi o să transportăm două corpuri la Peciora. Cred că este important să rămână în Republica Komi. N-are niciun rost să pună mâna pe ele membrii Academiei din Moscova. Dacă vor să le vadă, n-au decât să se deplaseze.

– Şi ce-o să facem cu celelalte? Aţi vorbit despre cincizeci de morminte, dar cum putem avea certitudinea că, pe platou, nu sunt mai multe?

– Le vom filma pe toate cele pe care le vom deschide şi apoi

le vom închide, până în momentul când îi vom prezenta comunităţii ştiinţifice – aducând în sprijin dovezi – rezultatele spectaculoase ale descoperirilor noastre. Atunci, vom reglementa problema săpăturilor cu autorităţile competente şi vom lua, împreună cu ele deciziile necesare. Nu vreau să fiu bănuit că am venit să jefuiesc ceva. Dar vă amintesc că n-am venit aici numai pentru asta. Pe noi nu ne interesează numărul mormintelor, ci să-l găsim pe cel în care se află fragmentul vostru. Trebuie să vă opriţi mai puţin asupra corpurilor şi să acordaţi atenţie, în primul rând, lucrurilor din jurul lor.

Am văzut-o pe Keira căzând pe gânduri. Şi-a împins deoparte farfuria, cu ochii pierduţi în gol.

– Ce-i? am întrebat-o.

– Oamenii ăştia au murit de frig şi de foame, natura e cea care i-a îngropat. Cu siguranţă că nu mai aveau putere să sape mormintele celor răposaţi înaintea lor. Şi, pe urmă, cu excepţia copiilor şi a bătrânilor, trebuie să fi decedat la puţină vreme unul de altul.

– Unde vrei să ajungi? s-a interesat Egorov.

– Gândiţi-vă… Aţi parcurs mii de kilometri ca să duceţi un mesaj; asta înseamnă o călătorie care a durat mai multe generaţii. Acum, imaginaţi-vă că sunteţi ultimii supravieţuitori ai acestei incredibile aventuri… Vă este clar că sunteţi prinşi în capcană şi că nu veţi atinge ţinta călătoriei. Ce aţi face?

Egorov m-a privit de parcă eu aş fi avut răspunsul… Era chiar prima oară când îmi arăta vreun interes! Mi-am luat încă o porţie de tocană – destul de scârboasă, de altfel –, numai ca să câştig timp.

– Ei bine, am spus cu gura plină şi continuând să reflectez, în orice caz…

– Dacă aţi fi parcurs miile astea de kilometri, dacă v-aţi fi sacrificat viaţa ca să duceţi un mesaj, m-a întrerupt Keira, n-aţi face tot posibilul ca el să ajungă la destinatari?

– În acest caz, ideea de a-l îngropa n-ar fi prea înţeleaptă, am răspuns, privindu-l triumfător pe Egorov.

– Exact! a exclamat Keira. Prin urmare, v-aţi folosi ultimele rămăşiţe de energie ca să-l expuneţi într-un loc în care să poată fi descoperit.

Egorov şi Keira s-au ridicat dintr-o săritură, şi-au pus hanoracele şi s-au năpustit afară; deşi aveam îndoieli, m-am ţinut după ei.

Echipele îşi reîncepuseră, de acum, lucrul.

– Dar unde? s-a întrebat Egorov, plimbându-şi privirea asupra peisajului.

– Eu nu sunt specialist în arheologie cum sunteţi dumneavoastră, am spus cu toată umilinţa, dar, dacă eram pe ducă din cauza frigului – cum, de altfel, se întâmplă – şi voiam să fac în aşa fel încât acel mesaj să nu fie îngropat... singurul loc posibil stă în faţa noastră, în cel mai evident mod.

– Uriaşii de piatră, a spus Keira. Fragmentul trebuie să fi fost încrustat într-unul dintre totemuri!

– N-aş vrea să fiu ăla care vă strică bucuria, dar, înălţimea medie a acestor blocuri de piatră fiind de aproape cincizeci de metri, iar diametrul de zece, adică *n* x 10 x 50, rezultă că avem de cercetat o suprafaţă de 1 571 metri pătraţi pentru fiecare totem, fără să mai punem la socoteală scobiturile. Asta cu condiţia să putem topi, în prealabil, zăpada şi să găsim modalitatea de-a ne căţăra pe blocuri pentru a pune în aplicare un proiect pe care l-aş categorisi ca abracadabrant.

Keira m-a privit ciudat.

– Ce e? Ce-am spus?

– Ne-ai stricat bucuria!

– El are dreptate, a intervenit Egorov. Nu avem cu ce să îndepărtăm mantiile de gheaţă ale uriaşilor. Am fi nevoiţi să montăm nişte eşafodaje gigantice şi ne-ar trebui de zece ori mai mulţi oameni. E imposibil.

– Staţi, a exclamat Keira. Să ne mai gândim! A început să se plimbe de-a lungul caroiajului.

– Eu sunt cea care duce fragmentul, a rostit ea cu voce tare. Tovarăşii mei şi cu mine suntem blocaţi pe platoul ăsta, unde am făcut imprudenţa să urcăm, pentru a vedea încotro s-o apucăm. Pereţii muntelui au îngheţat şi nu mai putem coborî. În jur, nu tu vânat, nu tu vegetaţie, nu tu hrană, oricare ar fi ea. Înţeleg că vom muri de foame. Cei care s-au prăpădit au fost deja acoperiţi de zăpadă. Sunt conştientă că, în curând, îmi va veni şi mie rândul. Atunci, cu ultimele puteri care mi-au mai rămas, mă hotărăsc să escaladez unul dintre coloşi şi să incrustez în piatra lui fragmentul pentru care sunt responsabilă. Trag nădejde ca, într-o zi, cineva să-l găsească şi să continue călătoria.

– E o descriere foarte veridică, i-am spus Keirei. Sunt deja plin de empatie pentru eroul care şi-a sacrificat viaţa, dar asta nu ne spune ce uriaş a ales şi nici pe care parte s-a căţărat.

– Trebuie să oprim săpăturile din centrul platoului şi să ne îndreptăm toate eforturile spre baza coloşilor. Dacă găsim acolo un corp, înseamnă că ne-am atins ţinta.

– Ce vă face să credeţi asta? a întrebat Egorov.

– Şi eu sunt plină de empatie pentru acest om, a spus Keira, şi, dacă mi-aş fi dus misiunea până la limitele rezistenţei fizice, după ce aş fi incrustat fragmentul în piatră, văzându-mi prietenii morţi, m-aş fi lăsat să cad în gol, ca să-mi scurtez suferinţa.

Egorov s-a încrezut în instinctul Keirei. Le-a ordonat oamenilor să lase lucrul şi să se adune lângă el, avea de dat instrucţiuni noi.

– De unde vreţi să începem? a întrebat-o pe Keira.

– Ştiţi mitul celor Şapte înţelepţi? i-a răspuns ea.

– Abgalii? Cei Şapte înţelepţi sunt nişte fiinţe jumătate om, jumătate peşte. Îi găsim în mai multe culturi antice, sub forma unor zei civilizatori. Cei şapte paznici ai Cerului şi ai Pământului, care le aduc fiinţelor umane cunoaşterea. Voiaţi să-mi verificaţi cunoştinţele în privinţa sumerienilor?

– Nu, dar, după dumneavoastră, dacă sumerienii au crezut că îi recunosc, în aceşti şapte coloşi, pe cei şapte abgali…

– Atunci, a întrerupt-o Egorov, l-ar fi ales neapărat pe primul dintre ei, cel care le arăta drumul.

– Este colosul care stă în faţa celorlalţi şase? am întrebat.

– Da, ei îl numeau Adapă, mi-a răspuns Egorov.

Apoi, le-a ordonat oamenilor să se adune la picioarele totemului uriaş şi să înceapă săpăturile. Speram ca eroicul sumerian care escaladase colosul să-şi fi stâlcit mutra şi să fi căzut cu fragmentul în mână. Ipoteza asta n-avea nimic ştiinţific, dar, dacă se adeverea, am fi câştigat mult timp. Şi, pe urmă, nu ştii niciodată când dă norocul peste tine! Am început să bănuiesc că şi Keira avusese aceeaşi idee, căci i-a rugat pe oamenii lui Egorov să nu se grăbească şi să cerceteze solul cu cea mai mare minuţiozitate.

Trebuia să mai avem răbdare; din cer cădea mai multă zăpadă decât puteam curăţa noi, iar condiţiile meteorologice se înrăutăţeau cu fiecare oră. S-a pornit din nou viscolul, mai rău decât în ajun. Astfel că am fost siliţi să ne întrerupem cercetările. Eram frânt, sfârşit; nu visam decât o baie fierbinte şi o plapumă moale. Egorov le-a îngăduit tuturor să se odihnească; de îndată ce vremea se îmbuna, avea să sune adunarea, chiar dacă ar fi fost în toiul nopţii. Keira era într-o stare de nervozitate ieşită din

comun şi tuna împotriva viscolului care ne zădărnicea lucrările. A vrut să iasă din cort şi să se ducă în laboratorul ei, ca să studieze primele probe prelevate. A trebuit să dau dovadă de multă diplomaţie ca s-o fac să-şi ia gândul. Nu vedeai nici la cinci metri; ca să te aventurezi afară, în asemenea condiţii, trebuia să fii inconştient. În cele din urmă, m-a ascultat şi a acceptat să se lungească în pat, lângă mine.

– Cred că sunt blestemată, a spus ea.

– Nu e decât un viscol, în plină iarnă şi în mijlocul Siberiei. Nu cred că putem vorbi despre vreun blestem. Sunt sigur că, mâine, vremea va fi mai bună.

– Egorov ne-a dat de înţeles că asta ar putea dura câteva zile, a bombănit Keira.

– Ai o faţă de parcă te-ai sculat din morţi, ar trebui să te odihneşti; n-o să fie sfârşitul lumii, chiar dacă viscolul mai durează încă patruzeci şi opt de ore. Descoperirile pe care le-ai făcut în dimineaţa asta sunt inestimabile.

– De ce te excluzi întotdeauna? Fără tine, n-am fi ajuns niciodată aici şi nimic din ceea ce am trăit nu s-ar fi întâmplat.

M-am gândit din nou la ultimele săptămâni şi această remarcă, la urma urmei generoasă, m-a lăsat perplex. Keira s-a ghemuit lângă mine. Am rămas treaz multă vreme, ascultându-i respiraţia. Afară, asaltul vântului se înteţea; în sinea mea, binecuvântam vremea proastă pentru răgazul pe care ni-l acorda şi pentru aceste câteva momente de intimitate.

A doua zi a fost aproape la fel de întunecată ca noaptea. Viscolul era şi mai nărăvaş. Nici nu putea fi vorba să ieşi din cort fără să te legi cu coarda. Ca să ajungi la cantină, trebuia să-ţi luminezi drumul cu o lanternă puternică, luptându-te cu rafalele de o violenţă nemaivăzută. La sfârşitul după-amiezii, Egorov ne-a informat că tot ce era mai rău trecuse. Masa de aer cu presiune scăzută nu se întindea dincolo de regiunea unde ne aflam, iar vânturile din nord aveau s-o îndepărteze. Spera să reluăm lucrările chiar de a doua zi. Keira şi cu mine încercam să evaluăm ce cantităţi de zăpadă aveam de înlăturat, ca să putem avansa cu lucrările. Pentru a omorî timpul, n-aveai altceva de făcut decât să joci cărţi. Keira a abandonat de mai multe ori partida, ca să vadă dacă s-a mai potolit viscolul, dar, de fiecare dată, se întorcea destul de cătrănită.

La ora şase dimineaţa, am fost trezit de zgomotul unor paşi

furişându-se pe lângă cortul nostru. M-am sculat încetişor, am deschis cu băgare de seamă fermoarul intrării şi mi-am strecurat capul afară. Viscolul fusese înlocuit de o ninsoare fină, cernută din cerul cenuşiu. Am aruncat o privire la coloşii de piatră ce se profilau, în sfârşit, în lumina zorilor. Dar ceva mi-a atras atenţia, ceva ce n-aş fi vrut să văd niciodată. La picioarele gigantului însingurat, despre care se presupunea că ar fi ascuns, în interior, corpul unui şaman din antichitate, zăcea, neînsufleţit, corpul unuia dintre contemporanii mei, într-o baltă de sânge ce păta zăpada.

Apăruţi, cu o agilitate năucitoare, de pe peretele muntos, vreo treizeci de indivizi în combinezon alb înaintau spre noi, încercuind tabăra. Unul dintre bodyguarzii noştri a ieşit şi l-am văzut imediat încremenind, oprit de un glonţ care îl lovise drept în piept. Înainte de-a se prăbuşi, a mai avut timp doar să tragă un foc.

Alerta fusese dată. Oamenii lui Egorov, care săriseră din cort, au fost seceraţi cu o precizie aproape militărească A fost o hecatombă. Cei rămaşi la adăpost luaseră poziţie şi ripostau cu nişte arme cu aer comprimat, care nu erau prea eficiente. Lupta continua. Atacatorii noştri câştigau teren. În timp ce se apropiau de noi, târându-se, doi dintre ei au fost atinşi.

Focurile de armă o treziseră şi pe Keira. Ea s-a ridicat, dintr-o săritură, pe marginea patului şi mi-a văzut chipul livid. I-am ordonat să se îmbrace imediat. În timp ce se încălţa, am evaluat situaţia în care ne aflam: nicio speranţă să putem scăpa cu fuga, nicio posibilitate să ne strecurăm prin spate, pânza cortului era prea solid ancorată. Sub imperiul panicii, am luat o lopată şi am început să sap. Keira s-a apropiat de sasul pe care îl lăsasem deschis. Eu m-am întors şi am tras-o cu violenţă înăuntru.

– Ăia trag cu precizie în tot ce mişcă. Stai departe de pereţi şi ajută-mă!

– Adrian, gheaţa e tare ca lemnul, îţi pierzi timpul. Cine sunt tipii ăia?

– Habar n-am! N-au avut politeţea să se prezinte înainte de-a ne mitralia!

O nouă serie de împuşcături, de data asta în rafale. Nu mai puteam să asist neputincios şi am făcut exact ce-i spusesem Keirei să nu facă: am scos iar capul afară şi am fost martorul unui adevărat masacru. Oamenii în alb s-au apropiat de un cort şi au strecurat în el un cablu, ca să vadă ce-i înăuntru. După

câteva secunde, şi-au golit încărcătoarele prin pânză şi au trecut la cortul următor.

Am închis fermoarul, m-am apropiat de Keira şi am acoperit-o cu trupul meu, încercând s-o protejez cum puteam mai bine.

Ea a ridicat capul, a zâmbit trist şi m-a sărutat pe buze.

– E teribil de cavaleresc din partea ta, iubitule, dar mi-e teamă că asta n-o să ne folosească prea mult. Te iubesc şi nu regret nimic, mi-a spus sărutându-mă din nou.

Nu mai aveam altceva de făcut decât să aşteptăm până ce venea rândul. Am strâns-o în braţe şi i-am murmurat că nici eu nu regret nimic. Confidenţele noastre amoroase au fost întrerupte de intrarea brutală a doi bărbaţi înarmaţi cu puşti de asalt. Am strâns-o pe Keira mai tare în braţe şi am închis ochii.

Podul Lujkov

Canalul Vodootvodnâi era îngheţat. Vreo zece patinatori alunecau cu mare viteză pe stratul gros de gheaţă care îl acoperea. MOSCOVA se ducea pe jos la birou. Un Mercedes negru îl urmărea de la distanţă. MOSCOVA şi-a luat mobilul şi l-a sunat pe LONDRA.

– Intervenţia s-a încheiat, a spus el.

– Ai o voce ciudată. Lucrurile s-au petrecut aşa cum am sperat noi?

– Nu chiar, condiţiile erau dificile.

Ashton şi-a oprit respiraţia, aşteptând ca interlocutorul lui să-i aducă la cunoştinţă continuarea evenimentelor.

– Mi-e teamă că va trebui să ieşim la raport mai devreme decât fusese prevăzut, a continuat MOSCOVA. Echipele lui Egorov s-au apărat cu mult curaj, am pierdut nişte oameni.

– Mă doare-n cot de oamenii tăi, i-a ripostat Ashton. Mie să-mi spui ce s-a întâmplat cu cei doi oameni de ştiinţă!

MOSCOVA a închis şi şi-a chemat şoferul. Maşina a venit lângă el; garda de corp a coborât şi a deschis portiera. MOSCOVA s-a instalat pe bancheta din spatele maşinii, care a demarat în viteză. Telefonul de la bord a sunat de mai multe ori, dar MOSCOVA a refuzat să răspundă.

După o scurtă oprire la birou, MOSCOVA a cerut să fie dus la aeroportul Şeremetievo, unde era aşteptat de un avion privat, în faţa terminalului destinat oamenilor de afaceri. Maşina a

traversat oraşul, cu sirena urlând şi strecurându-se prin ambuteiaje. MOSCOVA a oftat şi s-a uitat la ceas. N-avea să ajungă la Ekaterinburg decât în trei ore.

Man-Pupu-Nyor

Bărbaţii care năvăliseră în cortul nostru ne-au târât, grăbiţi, afară. Platoul celor Şapte Uriaşi din Urali era semănat cu trupuri însângerate. Numai Egorov părea să fi supravieţuit atacului şi zăcea la pământ, cu faţa în jos, purtând cătuşe la mâini şi la picioare. Îl păzeau şase bărbaţi cu puştile în bandulieră. Egorov a ridicat capul, ca să ne arunce o ocheadă furişă, dar a primit imediat o violentă lovitură de picior peste ceafă. Am auzit zgomotul surd al unui rotor; în faţa noastră, s-a înălţat un nor de zăpadă şi, de după un versant al muntelui, am văzut ivindu-se carlinga unui elicopter puternic, care se ridica la verticala peretelui. Apoi, a aterizat la câţiva metri de noi. Cei doi atacatori care ne escortau ne-au dat o palmă prietenească pe spate şi ne-au condus, în galop, spre aparat. În timp ce ne urcam la bordul acestuia, unul dintre ei ne-a făcut un semn, cu degetul mare ridicat spre cer, ca şi cum ne-ar fi felicitat. Uşa s-a închis şi elicopterul şi-a luat imediat zborul. Pilotul a efectuat un cerc deasupra taberei. Keira s-a aplecat spre hublou, ca să arunce o ultimă privire.

– Ăştia s-au apucat să distrugă totul, mi-a spus, rezemându-se de spătar, cu o mină răvăşită.

M-am uitat, la rândul meu, şi am văzut îngrozitorul spectacol. Vreo zece bărbaţi în combinezoane albe închideau la loc mormintele sumeriene, vârând în ele trupurile inerte ale oamenilor lui Egorov. Alţii începeau deja să demonteze corturile. Niciun cuvânt de-al meu n-a putut-o consola pe Keira.

La bordul aparatului se afla un echipaj format din şase oameni. Niciunul dintre ei nu ne-a adresat vreo vorbă. Ne-au oferit băuturi calde şi sandviciuri, dar nu ne era nici foame, nici sete. Am luat mâna Keirei şi i-am strâns-o cu putere în mâna mea.

– Nu ştiu unde ne duc, mi-a spus ea. Dar, de data asta, cred că am pus capăt, cu adevărat, cercetărilor noastre.

Am luat-o de umăr şi am lipit-o de mine, amintindu-i că eram în viaţă.

După două ore de zbor, bărbatul aşezat în faţa noastră ne-a rugat să ne punem din nou centurile de siguranţă. Elicopterul începea să coboare. Când a atins solul, portiera s-a deschis. Eram în dreptul unui hangar situat la o oarecare distanţă de un aeroport de mărime mijlocie; acolo staţiona un bireactor purtând însemnele Rusiei, dar lipsit de orice număr de înmatriculare. În timp ce ne apropiam, a fost coborâtă o pasarelă. În interiorul cabinei, ne aşteptau doi bărbaţi în costum bleumarin. Cel mai puţin corpolent s-a ridicat şi ne-a întâmpinat cu un zâmbet larg.

– Suntem fericiţi că v-am găsit teferi şi nevătămaţi, ne-a spus într-o engleză fără cusur. Probabil că sunteţi istoviţi, o să decolăm imediat.

Reactoarele au fost puse în funcţiune. După câteva clipe, aparatul s-a poziţionat pe pistă şi a decolat.

– Ekaterinburg, un oraş foarte frumos, ne-a spus bărbatul, în timp ce avionul lua înălţime. Într-o oră şi treizeci de minute, vom ateriza la Moscova. De acolo, vă vom urca într-un avion de linie, spre Londra. Aveţi două locuri rezervate la business class. Nu-mi mulţumiţi; după toate încercările prin care aţi trecut în ultimele zile, ăsta era cel mai neînsemnat lucru. Doi savanţi de talia dumneavoastră merită să fie trataţi cu cel mai mare respect, între timp, vă rog să fiţi amabili şi să-mi încredinţaţi paşapoartele dumneavoastră.

Bărbatul şi le-a pus în buzunarul sacoului şi a deschis o uşiţă care ascundea un minibar. Ne-a servit cu votcă. Keira şi-a dat paharul peste cap şi l-a întins, ca să fie servită din nou. A băut în acelaşi fel şi al doilea pahar, fără să scoată o vorbă.

– Ne-aţi putea da unele explicaţii? l-am întrebat pe amfitrionul nostru.

El ne-a umplut din nou paharele şi l-a ridicat pe al său, pentru a închina.

– Ne bucurăm că v-am putut elibera din mâinile răpitorilor dumneavoastră.

Keira s-a înecat cu vodca pe care o bea.

– Răpitorii noştri? Ce răpitori?

– Aţi avut noroc, a continuat gazda noastră. Oamenii care vă reţineau sunt cunoscuţi ca nişte indivizi extrem de periculoşi. Am intervenit la timp, trebuie să vă rugaţi pentru sănătatea echipelor noastre, care au riscat foarte mult. Am avut pierderi grele în rândul oamenilor noştri. Doi dintre cei mai buni agenţi şi-au sacrificat viaţa ca s-o salveze pe a dumneavoastră.

– Dar nu ne-a răpit nimeni! s-a burzuluit Keira. Eram acolo absolut de bună-voie şi făceam nişte săpături extraordinare, pe care oamenii dumneavoastră le-au distrus. Am fost martorii unui adevărat măcel, ai unei barbarii nemaipomenite, cum îndrăzniţi…?

– Noi ştiam că participaţi la nişte săpături ilegale, făcute de o bandă de ticăloşi al căror unic scop este jaful neruşinat al comorilor de pe teritoriul Siberiei. Egorov face parte din mafia rusească, domnişoară. Nu ştiaţi? Doi reputaţi, doi onorabili oameni de ştiinţă ca dumneavoastră nu puteau fi părtaşi la asemenea acte criminale fără să fi fost constrânşi prin forţă, fără să fi fost ameninţaţi de răpitorii lor că aveau să fie executaţi sumar, la prima tentativă de răzvrătire. De altfel, vizele dumneavoastră atestă că, în Rusia, aţi intrat ca turişti, iar noi suntem flataţi că aţi ales ţara noastră pentru a vă petrece în mod plăcut timpul. Sunt sigur că, dacă aţi fi avut cea mai mică intenţie de a lucra pe pământul nostru, aţi fi acţionat, de bună seamă, într-un cadru legal. Se înţelege de la sine, nu? Dumneavoastră cunoaşteţi mai bine decât oricine riscurile la care se expun jefuitorii care aduc atingere patrimoniului nostru naţional. Pedepsele cu închisoarea variază între zece şi douăzeci de ani, în funcţie de gravitatea faptelor. Acum, suntem de acord în privinţa versiunii pe care v-am expus-o?

Fără să stau pe gânduri, i-am confirmat că n-aveam nimic de obiectat. Keira a rămas tăcută, însă doar câteva momente, fiindcă nu s-a putut împiedica să nu fie îngrijorată pentru soarta care îl aştepta pe Egorov, lucru care l-a făcut pe interlocutorul nostru să zâmbească.

– Asta, domnişoară, va depinde numai şi numai de voinţa lui de a colabora sau nu la ancheta care va fi deschisă. Dar să n-aveţi mustrări de conştiinţă în privinţa lui. Vă pot asigura că acest personaj nu era deloc de încredere.

Bărbatul s-a scuzat că nu mai poate sta de vorbă cu noi, fiindcă are treabă. Şi-a scos din sacul de voiaj un dosar şi, până la aterizare, s-a adâncit în studierea lui.

Aparatul a început să coboare spre capitală. Ajunşi la sol, bărbatul ne-a condus, cu o maşină, până la pasarela ataşată unui avion de la British Airways.

– Două lucruri, înainte de-a pleca. Nu vă mai întoarceţi în Rusia, fiindcă n-o să vă mai putem garanta siguranţa. Şi, acum, ascultaţi bine ce-o să vă spun, deoarece, făcând acest lucru,

încalc o regulă, însă îmi sunteţi simpatici, ceea ce nu prea pot spune despre cel pe care îl trădez. La Londra, sunteţi aşteptaţi; şi mi-e teamă că genul de plimbare la care veţi fi invitaţi nu se compară nici pe departe cu călătoria agreabilă abia făcută împreună cu noi. Prin urmare, în locul dumneavoastră, eu aş avea grijă să nu prea tândălesc pe la Heathrow; după vamă, aş şterge-o cât aş putea de iute. De altfel, dacă aţi găsi un mijloc prin care să ocoliţi controlul vamal, ar fi şi mai bine.

Bărbatul ne-a înapoiat paşapoartele şi ne-a îndemnat să urcăm pe pasarelă. O stewardesă ne-a instalat pe locurile noastre. Accentul ei perfect englezesc era divin şi i-am mulţumit pentru amabilitatea cu care ne întâmpinase.

– Nu-i vrei numărul de telefon? m-a întrebat Keira, punându-şi centura.

– Nu, dar, dacă l-ai putea convinge pe tipul de pe partea cealaltă a culoarului să-ţi împrumute telefonul lui, ar fi formidabil.

Keira m-a privit mirată, apoi s-a întors spre vecinul ei, care tocmai trimitea un mesaj de pe mobil. Şi, după vreo două minute, timp în care l-a luat pe tip la o vrăjeală absolut neruşinată, mi-a întins aparatul în chestiune.

Londra

Boeingul 767 a aterizat la Heathrow după patru ore de la plecare. Poate că noaptea avea să ne fie aliată. Avionul s-a aşezat pe o arie de parcare, la depărtare de terminal. Pe hublou, am văzut două autobuze care aşteptau la picioarele unei pasarele. Am rugat-o pe Keira să nu se grăbească, aveam să coborâm cu a doua serie de pasageri.

Când am urcat în autobuz, i-am spus Keirei să rămână lângă uşă, iar eu mi-am strecurat pantoful între burduf şi marginea acesteia, ca să nu se poată închide ermetic. Autobuzul a parcurs aria de parcare şi a intrat într-un tunel care trecea pe sub piste. La un moment dat, şoferul a trebuit să oprească o clipă, ca să dea întâietate unui vehicul care tracta nişte cărucioare cu bagaje. Trebuia s-o fac acum sau niciodată. Am împins brusc uşa-acordeon şi am tras-o de mână pe Keira. Afară, ocrotiţi de penumbra tunelului, am alergat după convoiul de cărucioare, care se îndepărta, şi am sărit într-unul dintre ele. Keira s-a

pomenit înghesuită între două valize mari, iar eu am căzut peste nişte saci. În autobuz, pasagerii care asistaseră la evadarea noastră rămăseseră cu gura căscată. Îmi închipui că încercaseră să-l avertizeze pe şofer, dar, de acum, trenuleţul nostru se îndepărta în direcţie opusă şi, după câteva clipe, intra în subsolul terminalului. La această oră târzie, în zona de descărcare nu prea mai era lume: doar două echipe care lucrau, dar care se aflau departe de noi şi nu ne puteau vedea. Tractorul făcea slalom printre rampele de încărcare a bagajelor.

La câţiva metri de noi, am zărit un lift de marfă şi, în aceeaşi clipă, ne-am părăsit ascunzătoarea. Din păcate, când am ajuns la lift, am constatat că butonul de apel avea alături o fantă pentru cheie, or, în lipsa acesteia, nu putea fi acţionat.

– Ai idee cum o să ieşim de aici? m-a întrebat Keira. M-am uitat în jur şi n-am văzut decât un covor rulant scos din funcţiune.

– Acolo! a strigat Keira, arătând o uşă. E o ieşire de urgenţă.

Mi-era teamă că uşa era încuiată, dar norocul a fost de partea noastră: ne aflam la picioarele unei scări.

– Nu mai alerga, i-am spus Keirei. Să ieşim de aici ca şi cum totul ar fi normal.

– Dar n-avem ecuson, a observat ea. Dacă dăm peste cineva, n-o să avem câtuşi de puţin un aer normal.

M-am uitat la ceas; autobuzul ajunsese, fără îndoială, la terminal. Acum, la ora 23, pasagerii care treceau prin vamă nu erau numeroşi, iar ultimul pasager din zborul nostru nu mai avea mult până să se prezinte la controlul imigraţiei. În scurtă vreme, cei care ne aşteptau aveau să priceapă că le scăpaserăm printre degete.

În capul scării, drumul ne era barat de o altă uşă; Keira a împins bara transversală şi o sirenă a început să urle.

Am intrat în terminal printre două covoare rulante pentru bagaje, dintre care unul se învârtea în gol. Până să se dea alarma, am luat-o pe Keira de mână şi am început să alergăm cât ne ţineau puterile. Un fluier. Doamne fereşte să ne oprim! Trebuia să ne continuăm galopul. Trebuia să ajungem la uşile culisante care dădeau spre trotuar. Keira s-a împiedicat şi a scos un ţipăt. Am ajutat-o să se ridice şi am tras-o după mine. Şi mai repede, în urma noastră, o cavalcadă, fluierături tot mai apropiate. Nu trebuia să ne oprim, nu trebuia să cedăm în faţa fricii, libertatea nu mai era decât la câţiva metri. Keirei i se tăiase

respiraţia.

Am ieşit din terminal. Un taxi staţiona chiar în faţă. Ne-am aruncat în el şi l-am implorat pe şofer să demareze.

– Unde mergeţi? a întrebat, întorcându-se spre noi.

– Dă-i bătaie! Suntem în întârziere, l-a rugat Keira, gâfâind.

Şoferul a demarat. Mi-am interzis să privesc în urmă. Îmi închipui că, pe trotuar, urmăritorii noştri turbau văzând că ne îndepărtăm în acest „black cab”.

– Încă n-am scăpat de necazuri, i-am şoptit Keirei.

– Mergeţi spre cel de-al doilea terminal, i-am spus şoferului.

Keira m-a privit uluită.

– Ai încredere în mine, ştiu eu ce fac.

Ajungând la un al doilea sens giratoriu, l-am rugat pe şofer să fie drăguţ şi să oprească. Am pretextat că soţia mea e însărcinată şi că avea o greaţă cumplită. El a frânat imediat. I-am dat o bancnotă de douăzeci de lire şi i-am spus că o să luăm puţin aer pe marginea drumului. Nu era nevoie să ne aştepte, eram obişnuit cu astfel de stări, care puteau dura mult. Aveam să ne continuăm drumul pe jos.

– E periculos să vă plimbaţi pe aici, ne-a spus el. Fiţi atenţi la camioane, vin din toate părţile.

S-a îndepărtat, făcându-ne un mic semn cu mâna, încântat de suma pe care o încasase pentru cursă.

– Şi, acum, că am născut, ce mai facem? m-a întrebat Keira.

– Aşteptăm! i-am răspuns.

– Ce aşteptăm?

– O să vezi!

Kent

– Cum adică, v-au scăpat? Oamenii tăi nu erau la ieşirea din avion?

– Ba da, domnule. Savanţii dumneavoastră erau ăia care nu se aflau în avion.

– Ce tot spui? Omul meu de legătură m-a asigurat că i-a îmbarcat el însuşi în zborul ăsta.

– N-am deloc intenţia să vă pun vorba la îndoială, dar cei doi tipi pe care trebuia să-i luăm la întrebări nu s-au prezentat la controlul poliţiei aeroportuare. Noi eram şase care îi pândeam. Era cu neputinţă să treacă prin ochiurile plasei noastre.

– Te pomeneşti că acum o să-mi explicaţi cum că ar fi sărit cu paraşuta deasupra Mării Mânecii! a zbierat Sir Ashton în receptor.

– Nu, domnule. La avion, trebuia ataşată o pasarelă însă, în ultimul moment, acesta a fost dirijat spre o arie de staţionare, iar noi n-am fost anunţaţi. Cei doi inşi au fugit din autobuzul care ducea pasagerii spre terminal, unde îi aşteptam noi. Noi n-avem, de fapt, nicio vină. Au fugit prin subsol.

– Poţi să le spui, chiar de acum, ălora care răspund de securitatea de pe Heathrow, că vor cădea nişte capete!

– N-am niciun dubiu, domnule.

– Cretini nenorociţi! Daţi fuga la domiciliul lor, în loc să trăncăniţi! Întoarceţi tot oraşul pe dos, verificaţi toate hotelurile, descurcaţi-vă cum ştiţi, dar, în noaptea asta, mi-i arestaţi, dacă mai ţineţi câtuşi de puţin la slujbele voastre. Vă las până dimineaţă ca să mi-i găsiţi, se aude?

Interlocutorul lui Sir Ashton şi-a reînnoit scuzele şi a promis să remedieze lucrurile, după usturătorul eşec al operaţiunii pe care o condusese. Iar asta, în cel mai scurt timp.

Sensul giratoriu de la Concorde, Heathrow

Fiatul 500 a oprit la marginea trotuarului. Şoferul s-a aplecat şi a deschis portiera.

– De o oră mă tot învârtesc pe aici, a bombănit Walter, rabatând bancheta, ca să mă pot strecura în spate.

– N-ai găsit o maşină mai mică?

– Auzi, ştii că ai tupeu? Mă pui să vin după voi la dracu-n praznic, într-un sens giratoriu, la o oră de nu se poate şi, pe deasupra, tot tu bodogăneşti?

– Nu spuneam decât ce noroc avem că nu cărăm şi bagaje după noi.

– Îmi închipui că, dacă aţi fi avut, mi-aţi fi dat întâlnire în faţa terminalului, ca toţi oamenii normali, în loc să mă puneţi să vă aştept învârtindu-mă de zece ori în jurul lui.

– Vă mai ciorovăiţi mult? ne-a întrerupt Keira.

– Sunt încântat să te revăd, i-a răspuns Walter, întinzându-i mâna. Cum a decurs mica voastră călătorie?

– Rău! Acum mergem?

– Cu plăcere, dar unde?

Tocmai mă pregăteam să-i spun lui Walter să ne ducă la mine acasă, când am fost depăşiţi de două maşini ale poliţiei, cu toate sirenele urlând. De aceea, am socotit că ideea mea nu era tocmai nimerită. Oricare ne-ar fi fost duşmanii, aveam toate motivele să cred că îmi ştiau adresa.

– Prin urmare, unde mergem? s-a interesat Walter.

– N-am nici cea mai mică idee.

Walter a pornit pe autostradă.

– Pot să conduc, cu dragă inimă, toată noaptea, dar e cazul să ne gândim că va trebui să mai facem şi plinul.

– E a ta maşinuţa asta? a întrebat Keira. E tare drăgălaşă.

– Îmi pare bine că-ţi place, tocmai am cumpărat-o.

– Cu ce ocazie? l-am întrebat pe Walter. Parcă erai lefter.

– Păi, e chiar o ocazie. Şi, pe urmă, delicioasa ta mătuşă soseşte vineri; de aceea, mi-am sacrificat ultimele economii, ca s-o pot plimba prin oraş aşa cum trebuie.

– Elena te vizitează în weekendul ăsta?

– Da, ţi-am mai spus despre asta, ai uitat?

– Noi am avut o săptămână puţin cam încărcată, i-am răspuns. Nu fi supărat pe mine dacă eram cu mintea în altă parte.

– Ştiu unde putem să mergem, a spus Keira. Walter, într-adevăr, ar fi de preferat să te opreşti la o benzinărie, ca să faci plinul.

– Pot să vă întreb în ce direcţie trebuie să mă îndrept? Vă atrag atenţia că mâine, cel târziu, vreau să fiu înapoi. Am oră la frizer!

Keira a aruncat o privire spre ţeasta pleşuvă a lui Walter.

– Da, ştiu, şi-a dat el ochii peste cap. Dar e musai să mă descotorosesc de şuviţa asta caraghioasă. Şi, pe urmă, am citit azi-dimineaţă, în *Times,* că tipii cu chelie au o potență ce depăşeşte standardele!

– Dacă ai o foarfecă, ţi-o pot aranja chiar eu, pe loc, i-a propus Keira.

– Nici nu se pune problema; n-am să-mi sacrific părul care mi-a mai rămas decât în mâinile unui profesionist. Aveţi de gând să-mi spuneţi unde trebuie să vă duc?

– La St. Mawes, în Cornwall, a răspuns Keira. Acolo, vom fi la adăpost.

– La adăpost de ce anume? s-a interesat Walter.

Keira n-a scos o vorbă. I-am ghicit răspunsul la întrebarea

pusă de el. L-am rugat pe Walter să mă lase la volan.

Profitând de cele şase ore de drum, i-am povestit toate peripeţiile noastre din Rusia. S-a înspăimântat aflând ceea ce ni se întâmplase în Transsiberian şi pe platoul Man-Pupu-Nyor. M-a întrebat de mai multe ori cine erau cei care voiseră să ne ucidă, dar, în privinţa asta, nu-i puteam spune mare lucru, fiindcă habar n-aveam. Singura mea certitudine era că dorinţa lor de a ne face rău ar fi fost motivată doar de obiectul pe care îl căutam.

Cât a durat drumul, Keira nu a scos o vorbă. În zori, când am ajuns la St. Mawes, ne-a pus să oprim în faţa unui mic han de pe o străduţă care urca spre cimitir.

– Aici, a spus ea.

L-a salutat pe Walter, a coborât din maşină şi s-a îndepărtat.

– Când ne revedem? m-a întrebat Walter.

– Bucură-te de weekendul tău cu Elena şi nu-ţi face griji pentru noi. Cred că nişte zile de odihnă ne vor face cât se poate de bine.

– E un loc liniştit, a spus Walter, uitându-se la faţada lui *Victory.* O să vă simţiţi bine aici, sunt sigur.

– Sper.

– E teribil de dărâmată… mi-a spus Walter, arătând spre Keira, care urca pe jos străduţa.

– Da, ultimele zile au fost deosebit de grele şi, apoi, a fost foarte marcată de oprirea brutală a cercetărilor. Eram, cu adevărat, aproape de capăt.

– Dar sunteţi în viaţă. Şi ăsta este esenţialul. Daţi-le dracului de fragmente, trebuie să terminaţi cu chestia asta, v-aţi asumat mult prea multe riscuri. E un miracol că aţi scăpat cu faţa curată.

– Walter, dacă ar fi fost vorba doar despre căutarea unei comori, lucrurile ar fi fost mult mai simple. Dar asta nu e o joacă de adolescenţi. Reunind toate fragmentele, am fi făcut, probabil, o descoperire fără precedent.

– O să-mi vorbeşti iar despre steaua ta primordială? Ei bine, n-are decât să rămână acolo sus, la ea, pe cer, iar voi să fiţi sănătoşi aici, pe Pământ. Asta e tot ce-mi doresc.

– Walter, eşti foarte generos, dar poate că am fi găsit un mijloc prin care să întrezărim primele momente ale Universului; am fi aflat, în sfârşit, de unde venim şi cine au fost primii oameni care au populat planeta. Keira a nutrit speranţa asta toată viaţa ei. Iar astăzi dezamăgirea îi este imensă.

– Atunci, fugi după ea, în loc să stai la palavre cu mine. Dacă

lucrurile stau aşa cum mi le-ai înfăţişat, Keira are mare nevoie de tine. Ocupă-te de ea şi uitaţi de cercetările voastre smintite.

Walter m-a strâns în braţe şi şi-a pus în funcţiune motorul Fiatului 500.

– Nu eşti prea obosit ca să porneşti iar la drum? l-am întrebat, plecându-mă spre portieră.

– De ce să fiu obosit? Am dormit la venire.

M-am uitat după maşina care se îndepărta pe cornişa paralelă cu malul mării, până când farurile din spate i-au dispărut după o casă de la celălalt capăt al satului.

Keira se făcuse nevăzută. Am urcat panta, în căutarea ei.

Sus, străduţa se sfârşea în dreptul unui cimitir; grilajul acestuia întredeschis. Am intrat şi am luat-o pe aleea centrală. Cimitirul din St. Mawes nu era prea mare. În el, se odihneau cel mult o sută de suflete. La capătul unei cărări, Keira îngenunchease lângă un zid pe care se căţărau crengile încolăcite ale unei glicine.

– Primăvara, face nişte flori frumoase, mov, a spus Keira, fără să ridice capul.

Am privit mormântul. Poleiala de pe frunza aurie era aproape ştearsă, dar numele William Perkins încă se mai vedea.

– Jeanne o să se supere pe mine că te-am adus aici şi ei nu i-am spus.

Am înconjurat-o cu braţul şi am rămas lângă ea, în tăcere.

– Am străbătut o lume întreagă, ca să-i arăt lui de ce sunt în stare, şi tot ce am realizat a fost că m-am întors aici cu mâinile goale şi cu inima grea. Cred că l-am căutat, întotdeauna, numai pe el.

– Sunt sigur că e mândru de tine.

– Nu mi-a spus-o niciodată.

Keira a şters praful de pe piatră şi m-a luat de mână.

– Aş fi vrut să-l cunoşti; era un om atât de pudic, atât de solitar spre sfârşitul vieţii. Când eram mică, îl bombardam cu întrebări la care îşi dădea osteneala să-mi răspundă de fiecare dată. Dacă problema era prea dificilă, se mulţumea să zâmbească şi mă lua la plimbare pe plajă. Seara, mă strecuram în vârful picioarelor şi îl găseam la masa din bucătărie, cufundat în enciclopedia lui. A doua zi, la micul dejun, venea lângă mine şi îmi spunea, parcă în treacăt: *Ieri, mi-ai pus o întrebare. Probabil că, între timp, am schimbat subiectul şi am uitat să-ţi dau*

răspunsul. Iată-l…

Keira s-a înfiorat. Mi-am scos paltonul şi am îmbrăcat-o cu el.

– Nu mi-ai povestit niciodată nimic din copilăria ta, Adrian.

– Pentru că sunt la fel de pudic ca tatăl tău. Şi, pe urmă, nu-mi place să vorbesc prea mult despre mine.

Keira m-a condus la han. Sufrageria de la *Victory* era încă pustie. Patronul ne-a aşezat la o masă de lângă vitrină şi ne-a servit un mic dejun copios. Mi s-a părut că ghicesc o anumită complicitate între Keira şi el. După aceea, hangiul ne-a condus într-o cameră de la etaj, care dădea spre micul port din St. Mawes. Eram singurii lui clienţi. Chiar şi pe timp de iarnă, locul avea un farmec nebun. M-am dus la fereastră. Eram în timpul refluxului, iar vasele pescarilor zăceau într-o rână, pe ţărm. Un bărbat se plimba pe plajă, ţinându-şi băieţelul de mână. Keira a venit lângă mine şi s-a sprijinit în coate, de balustradă.

– Şi mie îmi lipseşte tata, i-am spus. Întotdeauna mi-a lipsit, chiar şi atunci când trăia. Nu reuşeam să comunicăm, era un bărbat de mare calitate, dar muncea prea mult ca să-şi mai dea seama că are un copil. În ziua când a observat, tocmai plecasem de acasă. Am trecut foarte aproape unul pe lângă celălalt, dar fără să izbutim vreodată să ne vedem. Însă nu mă pot plânge. Mama mi-a oferit toată duioşia şi toată dragostea din lume.

Keira m-a privit îndelung şi m-a întrebat de ce am vrut să mă fac astrofizician.

– În copilărie, când eram la Hydra, mama şi cu mine aveam un ritual înainte de culcare. Ne aşezam alături, la fereastră, aşa cum stăm noi acum, şi priveam împreună cerul. Mama le născocea nume stelelor. Într-o seară, am întrebat-o cum s-a născut lumea, de ce se făcea ziuă în fiecare dimineaţă, dacă noaptea avea să vină întotdeauna. Mama s-a uitat la mine şi mi-a spus: *în Univers, câte vieţi, tot atâtea lumi diferite; lumea mea a început în ziua când te-ai născut tu, în momentul când te-am ţinut în braţe pentru prima oară.* Încă din copilărie, visam să ştiu unde încep zorii.

Keira s-a întors spre mine şi mi-a pus braţele în jurul gâtului.

– Ai să fii un tată minunat.

Londra

– Chiar de luni, o să-mi vând maşina, o să vă restitui banii şi o

să-mi cumpăr o pereche de cizme. La naiba cu acoperişul biroului meu, n-am de gând să merg mai departe. N-am să fac nimic pentru a-i convinge să continue. Să nu vă mai bazaţi pe ajutorul meu. În fiecare dimineaţă, când mă văd în oglindă, mă simt murdar, fiindcă am trădat încrederea lui Adrian. Nu e nevoie să insistaţi, nimic din ce mi-aţi putea spune n-o să mă facă să-mi schimb părerea. Ar fi trebuit să vă trimit la plimbare de multă vreme. Şi, dacă intenţionaţi să puneţi ceva la cale pentru a-i îndemna s-o ia de la capăt, am să le spun totul, chiar dacă, de fapt, nu ştiu aproape nimic despre dumneavoastră.

– Vorbeşti singur, Walter? a întrebat mătuşa Elena.

– Nu, de ce?

– Sunt sigură că murmurai ceva. Buzele parcă ţi se mişcau singure.

Stopul s-a făcut roşu. Walter a frânat şi s-a întors spre Elena.

– Diseară, trebuie să dau un telefon important şi îmi repetam textul.

– Nu e nimic grav?

– Nu, nu, te asigur, dimpotrivă.

– Nu-mi ascunzi nimic? Dacă, în viaţa ta, există altcineva – o femeie mai tânără, vreau să spun –, pot să înţeleg, dar aş prefera să ştiu, asta-i tot.

Walter s-a apropiat de Elena.

– Nu-ţi ascund absolut nimic, nu mi-aş îngădui să fac aşa ceva. Şi nu există nicio femeie pe care s-o consider mai seducătoare decât tine.

Imediat după această mărturisire, obrajii lui Walter, care începuse să se bâlbâie, s-au făcut roşii ca bujorul.

– Îmi place mult cum te-ai tuns acum, a răspuns mătuşa Elena. Cred că e verde, iar cei din spate ne claxonează; ar trebui să demarezi. Sunt aşa de fericită că mergem să vedem Palatul Buckingham! Crezi că avem vreo şansă s-o zărim pe regină?

– Poate, a răspuns Walter. Dacă o ieşi din casă. Nu se ştie niciodată…

St. Mawes

Am dormit amândoi o mare parte din zi. Când am dat deoparte draperiile, cerul căpătase deja culorile apusului.

Eram morţi de foame. Keira ştia un salon de ceai, la câteva

străzi de han; cu acest prilej, mi-a prezentat satul. Tot privind căsuţele albe, căţărate pe colină, m-am pomenit visând că, într-o zi, voi locui într-una din ele. Era posibil ca eu, care alergasem toată viaţa de-a lungul şi de-a latul pământului, să mă aşez, în cele din urmă, în acest sătuc din Cornwall? Îmi părea rău că Martyn şi cu mine ne îndepărtaserăm. Cu siguranţă că i-ar fi făcut plăcere să mă viziteze din când în când. Am fi mers la o bere, în port, şi am fi depănat amintiri frumoase.

– La ce te gândeşti? m-a întrebat Keira.

– La nimic deosebit.

– Păreai atât de departe. Parcă stabiliserăm că „între noi nu vor fi tăceri”.

– Dacă vrei să ştii totul, mă întrebam ce-o să facem săptămâna viitoare şi în celelalte care vor urma.

– Fiindcă ai o idee cu privire la ceea ce o să facem săptămâna viitoare?

– Niciuna!

– Eu am!

Keira s-a oprit în faţa mea. Şi-a lăsat capul într-o parte. Dacă face asta, înseamnă că vrea să-mi spună ceva important. Când vor să-ţi dea o veste mare, unele persoane îşi iau un ton solemn; Keira îşi lasă capul într-o parte.

– Vreau să am o explicaţie cu Ivory. Dar am nevoie să-mi fii complice la o minciună…

– Ce fel de minciună?

– Vreau să-l fac să creadă că am reuşit să plecăm din Rusia cu al treilea fragment.

– În ce scop? La ce ne-ar folosi?

– L-am face să mărturisească unde se află cel descoperit în Amazonia.

– Ne-a spus că nu ştie.

– Moşneagul ăsta ne-a spus o droaie de lucruri, dar, mai ales, ne-a ascuns multe altele. Egorov n-a greşit prea tare când l-a acuzat că ne-a manipulat ca pe două marionete. Dacă îl facem să creadă că deţinem trei fragmente, atunci n-o să reziste în faţa dorinţei de a completa acest puzzle. Sunt convinsă că ştie mai multe decât vrea să mărturisească.

– Eu, unul, am ajuns să mă întreb dacă tu nu eşti şi mai manipulatoare decât el.

– El este mult mai dotat decât mine şi nu m-aş supăra să-mi iau o mică revanşă.

– Fie. Să ne închipuim că îl facem să creadă minciuna şi să presupunem că ne spune unde este a patra bucată. Ar lipsi întotdeauna cea care se află îngropată undeva pe platoul Man-Pupu-Nyor, iar harta stelelor ar rămâne incompletă. Şi, atunci, la ce bun atâta cazně?

– Ne putem reprezenta imaginea integrală chiar dacă, din puzzle, lipseşte o piesă. Când descoperim resturi fosilizate, acestea sunt, de multe ori – ca să nu zic întotdeauna –, incomplete. Dar, pornind de la un număr suficient de oseminte, ghicim ce elemente lipsesc şi reuşim să reconstituim scheletul, ba chiar întregul corp. Atunci, adăugând fragmentul lui Ivory la celelalte două pe care le avem, poate că vei înţelege ceea ce este de presupus că ne va dezvălui harta. Oricum, dacă n-ai de gând să-ţi petreci tot restul vieţii în sătucul ăsta, consacrându-te pescuitului, nu văd ce altă soluţie ne rămâne.

– Curioasă idee!

Întoarsă la hotel, Keira a început prin a-şi suna sora, cu care a stat mult la telefon. Nu i-a povestit nimic din ceea ce păţiserăm în Rusia; s-a mărginit să-i spună doar că suntem amândoi la St. Mawes şi că, în curând, poate vine la Paris. Am preferat să le las să discute în linişte. Am coborât iar la barul hanului şi, între timp, am comandat o bere. După o oră, a venit şi Keira. Mi-am lăsat ziarul deoparte şi am întrebat-o dacă a putut vorbi cu Ivory.

– El neagă categoric că ar fi avut vreun amestec cât de mic în cercetările noastre. Aproape că s-a considerat ofensat când am sugerat că şi-ar fi bătut joc de mine chiar din prima zi în care m-a cunoscut la muzeu. Părea sincer, dar asta nu înseamnă că m-ar fi convins.

– I-ai spus că am adus din Rusia un al treilea fragment?

Keira mi-a luat paharul de bere şi a dat din cap, bându-l dintr-o înghiţitură.

– Te-a crezut?

– A încetat imediat să-mi mai facă reproşuri şi este nerăbdător să ne vadă.

– Şi cum o să faci ca să susţii minciuna, când o să ne întâlnim cu el?

– I-am spus că am pus obiectul într-un loc sigur şi că nu i-l arăt decât după ce o să ne povestească mai multe despre fragmentul descoperit în Amazonia.

– Şi ce ţi-a răspuns?

– Că are el o idee cam pe unde s-ar afla, dar că nu ştie cum să

ajungă până la el. Mi-a propus să-l ajutăm ca să rezolve o enigmă.

– Ce fel de enigmă?

– Nu voia să-mi spună la telefon.

– O să vină aici?

– Nu, ne-a dat întâlnire, peste patruzeci şi opt de ore, la Amsterdam.

– Cum vrei să ne ducem la Amsterdam? Eu n-am niciun zor să mă întorc la Heathrow. Dacă trecem iar frontiera, există riscul să fim arestaţi.

– Ştiu, i-am spus şi lui ce ni s-a întâmplat. Ne-a recomandat să luăm feribotul pentru Olanda. El susţine că, pe vas, când vii din Anglia, nu prea sunt controale.

– Şi de unde luăm feribotul de Amsterdam?

– De la Plymouth. Până acolo, e un drum de o oră şi jumătate cu maşina.

– Dar n-avem maşină.

– Există un autobuz. De ce eşti aşa de reticent?

– Cât durează traversarea?

– Douăsprezece ore.

– De asta mă temeam şi eu.

Keira şi-a luat o mutră îndurerată şi m-a bătut, cu tandreţe, pe mână.

– De fapt, a adăugat, încurcată, nu sunt chiar feriboturi, ci, mai degrabă, cargouri. Majoritatea lor acceptă să ia pasageri, dar, ce mi-e cargoul, ce mi-e feribotul? Puţin ne pasă, nu?

– Din moment ce există o punte la prova, unde să pot muri din cauza răului de mare, timp de douăsprezece ore, cât durează traversarea, într-adevăr, puţin ne pasă!

Autocarul pleca la ora şapte dimineaţa. Hangiul ne pregătise sandviciuri pentru drum. Înainte de-a ne despărţi, i-a promis Keirei că, atunci când va veni căldura, o să aibă grijă de mormântul tatălui ei. Spera să ne revadă şi făgăduia să ne păstreze aceeaşi cameră, dacă îl anunţam din timp.

În portul Plymouth, ne-am dus la căpitănie. Ofiţerul de port ne-a indicat un vas sub pavilion englez, care transporta mărfuri vrac şi pleca, într-o oră, spre Amsterdam. Tocmai terminase încărcarea. Am fost trimişi la cheiul 5.

Comandantul ne-a cerut câte cinci lire sterline de persoană, în numerar. După ce am achitat suma, ne-a invitat să-l urmăm pe coridorul exterior, până în careu. Aveam la dispoziţie o cabină,

alături de cele destinate echipajului. I-am explicat că preferam să stau pe punte, la prova sau la pupa, în locul în care deranjam cel mai puţin.

– Cum doriţi, dar o să fie al naibii de frig când vom înainta în larg, iar traversarea durează douăzeci de ore.

M-am întors spre Keira.

– Parcă spuseseşi că face douăsprezece ore, cel mult.

– O navă ultrarapidă poate că da, a intervenit căpitanul, izbucnind într-un hohot de râs. Dar pe o covată veche ca asta, rareori trecem de douăzeci de noduri, şi asta cu un vânt favorabil. Dacă aveţi rău de mare, staţi afară! Nici nu poate fi vorba să-mi porcăiţi vasul! Şi puneţi-vă ceva pe cap.

– Îţi jur că nu ştiam nimic, mi-a spus Keira, încrucişându-şi degetele la spate.

Vasul a ridicat ancora. Pe Marea Mânecii, nu prea a fost hulă, dar ploaia ne-a însoţit tot timpul călătoriei. Keira mi-a ţinut companie mai bine de o oră, dar a trebuit să intre, fiindcă era, într-adevăr, prea frig. Ofiţerul secund s-a milostivit de mine şi şi-a trimis ofiţerul de pasarelă să-mi aducă o manta cerată şi mănuşi. Bărbatul a profitat de ocazie ca să pufăie o ţigară şi, pentru a-mi schimba gândurile, a început să stea de vorbă cu mine.

La bord, munceau treizeci de oameni: ofiţeri, mecanici, şef de echipaj, bucătari, mateloţi de punte. Ofiţerul mi-a explicat că încărcarea vaselor care transportau mărfuri vrac era o operaţiune foarte complexă, de care depindea securitatea călătoriei. În anii optzeci, o sută de nave ca aceasta se scufundaseră atât de rapid, încât niciun marinar n-a putut scăpa. Aşa pieriseră, pe mare, cinci sute de oameni. Cel mai mare pericol care ne pândea era alunecarea încărcăturii. Atunci, vasul se dezechilibra, se culca pe o parte şi se scufunda. Dispozitivele pe care le vedeam agitând grânele din cală erau menite să împiedice tocmai acest lucru. Dar asta nu era singura primejdie care ne păştea, a adăugat el, trăgând din ţigară. Dacă un val prea înalt intra prin tambuchi[19], greutatea apei, care se adăuga la cea a mărfurilor din cală, putea sparge coca în două. Şi schema era aceeaşi: nava se scufunda în câteva clipe. În noaptea asta, Marea Mânecii era liniştită; dacă nu ne pomeneam,

[19] Tambuchi – deschizătură în puntea unei nave, prevăzută cu un capac sau cu o construcţie ca o gheretă, care o apără de intemperii şi care permite accesul în încăperile de sub punte.

pe nepusă masă, cu vreo rafală de vânt, nu riscam deloc asemenea evenimente. Ofiţerul de pasarelă şi-a aruncat peste bord chiştocul şi s-a întors la treburile lui, lăsându-mă de unul singur şi bătut de gânduri.

Keira a venit de mai multe ori să vadă ce fac şi m-a implorat să intru cu ea în cabină. Mi-a adus nişte sandviciuri, pe care le-am refuzat, şi un termos cu ceai. Pe la miezul nopţii s-a dus la culcare, după ce mi-a repetat că e o prostie să rămân acolo şi că o să văd eu ce-o să îndur. Înfăşurat în pelerina cerată, ghemuit la picioarele catargului, care avea în vârf o lumină de semnalizare, am aţipit, legănat de mişcarea etravei ce despica valurile.

Dis-de-dimineaţă, Keira a venit să mă trezească. Eram lungit, cu braţele în lături, pe punte. Mi se cam făcuse foame însă de îndată ce am intrat în cambuză[20], mi-a pierit orice poftă de mâncare. Mirosul de peşte şi izul de grăsime râncedă se amestecau cu al cafelei. Mi-a venit să vomit şi m-am repezit afară.

– Ceea ce vezi în depărtare este coasta olandeză, mi-a spus Keira, ivită lângă mine. Calvarul tău se apropie de sfârşit.

Estimarea ei era cu totul relativă, a mai trebuit să rabd încă patru ore, până când s-a auzit sirena de ceaţă, iar maşinile şi-au redus viteza. Nava s-a îndreptat spre uscat şi, puţin după aceea, a intrat pe şenalul ce ducea în portul Amsterdam.

Când vasul s-a oprit la chei, am părăsit bordul. Un ofiţer vamal ne aştepta lângă pasarelă. După ce ne-a examinat la iuţeală paşapoartele şi ne-a controlat sacii de voiaj, în care nu aveam decât nişte mărunţişuri cumpărate de la o prăvălie din St. Mawes, ne-a autorizat trecerea.

– Unde mergem? am întrebat-o pe Keira.

– Să facem un duş!

– Şi după aia? S-a uitat la ceas.

– Avem întâlnire cu Ivory, la ora 18:00, într-o cafenea…

A scos o hârtie din buzunar şi a adăugat:

– … în piaţa Palatului Dam.

Amsterdam

Am luat o cameră la *Grand Hotel Krasnapolsky.* Nu era cel mai

[20] Cambuză – bucătăria de pe o navă.

ieftin din oraş, dar avea meritul de a se afla la cincizeci de metri de locul în care trebuia să ne întâlnim cu Ivory. Spre seară, Keira m-a luat în piaţa aceea mare, unde ne-am amestecat în mulţime. În faţa Muzeului Madame Tussaud, se întindea o coadă lungă, câţiva turişti se ospătau pe terasa Europub, lângă nişte încălzitoare cu gaz, dar Ivory nu era printre ei. Eu l-am zărit cel dintâi, când se îndrepta spre masa unde ne aşezaserăm, chiar în spatele vitrinei.

– Sunt atât de fericit să vă revăd, a spus el, aşezându-se. Ce călătorie!

Keira l-a primit cu răceală, iar bătrânul profesor a simţit imediat că nu pica tocmai bine.

– Eşti supărată pe mine? a întrebat-o cu un aer uşor mucalit.

– De ce aş fi? N-am păţit altceva decât că era să ne prăvălim într-o prăpastie; eu, una, aproape că m-am înecat într-un fluviu şi am stat câteva săptămâni într-o închisoare, pe banii statului chinez; s-a tras în noi, când călătoream cu trenul şi am fost mătrăşiţi din Rusia de către un comando militar, care a ucis vreo douăzeci de oameni, sub ochii noştri. Vă scutesc de amănuntele cu privire la condiţiile extreme în care am călătorit în lunile din urmă: avioane bulite, maşini rablagite, autobuze hârbuite, fără să las deoparte tractoraşul pentru bagaje, unde m-am pomenit strivită între două valize Samsonite. Şi, în timp ce ne alergaţi după cum aveaţi chef, presupunem că aşteptaţi liniştit, în apartamentul dumneavoastră călduţ, să ne achităm de toate sarcinile astea împuţite! Când aţi început să faceţi mişto de mine? În ziua când m-aţi primit în biroul dumneavoastră de la muzeu sau ceva mai târziu?

– Keira, a început Ivory, pe un ton sentenţios, am mai discutat despre asta alaltăieri, la telefon. Greşeşti; poate că încă n-am avut ocazia să-ţi explic totul, dar niciodată nu v-am manipulat! Dimpotrivă, v-am protejat mereu. Voi aţi hotărât să începeţi aceste cercetări! N-a trebuit să vă conving, ci m-am mărginit, pur şi simplu, să vă semnalez anumite fapte. Cât despre riscurile la care aţi fost expuşi amândoi… Aflaţi că, pentru a-l repatria pe Adrian din China şi pentru a te scoate pe dumneata din închisoare, am înfruntat, la rândul meu, o mulţime de pericole. Şi mi-am pierdut un prieten foarte drag, care a plătit eliberarea voastră cu viaţa.

– Ce prieten? a întrebat Keira.

– Biroul lui era chiar în palatul de peste drum, a răspuns cu

tristeţe Ivory. De aceea v-am cerut să ne întâlnim aici… Aţi adus, într-adevăr, din Rusia, un al treilea fragment?

– Îmi dai, îţi dau, a precizat Keira. V-am spus că o să vi-l arăt după ce o să-mi spuneţi totul despre cel descoperit în Amazonia. Dumneavoastră cunoaşteţi locul unde se află! Ştiu asta! Şi nu încercaţi să mă convingeţi că ar fi altfel!

– Se află în faţa voastră! a oftat Ivory.

– Terminaţi cu ghicitorile astea, domnule profesor. Sunt sătulă de joacă, iar dumneavoastră m-aţi jucat destul pe degete. Nu văd niciun fragment pe masă.

– Nu fi toantă, ridică ochii şi uită-te în faţa dumitale.

Privirile ni s-au îndreptat spre palatul care se înălţa de cealaltă parte a pieţei.

– Este în clădirea de acolo? a întrebat Keira.

– Da, am toate motivele să cred asta; dar unde, nu ştiu precis. Îl păstra prietenul meu care a murit, dar a luat cu el, în mormânt, cheia enigmei, care ne-ar fi îngăduit să-l găsim.

– Cum se face să sunteţi atât de sigur? l-am întrebat, la rândul meu.

Ivory s-a plecat spre sacul de la picioarele lui, l-a deschis şi a scos o carte groasă, pe care a pus-o pe masă. Coperta acesteia mi-a atras imediat atenţia: era un foarte vechi manual de astronomie. L-am luat în mână şi l-am răsfoit.

– E o lucrare magnifică.

– Da, a răspuns Ivory. Şi este o ediţie originală. Mi-a dăruit-o prietenul despre care am vorbit; ţin mult la ea, dar uitaţi-vă mai ales la dedicaţia pe care mi-a făcut-o.

Am dat paginile înapoi şi am citit cu voce tare mesajul scris cu stiloul pe pagina de gardă.

Ştiu că această lucrare o să-ţi placă. Din ea nu lipseşte nimic; aici ai să găseşti totul, chiar şi mărturia prieteniei noastre.

Al dumitale devotat partener de şah,
Vackeers

– Soluţia enigmei este ascunsă în aceste câteva cuvinte. Ştiu că Vackeers încerca să-mi spună ceva, căci fraza nu este, în niciun caz, anodină. Dar care este sensul ei, n-am idee.

– Şi cum v-am putea ajuta noi? Nu l-am întâlnit niciodată pe acest Vackeers.

– Şi vă rog să mă credeţi că regret, l-aţi fi apreciat mult, era

un om de o inteligenţă rară. Dat fiind că această carte este un tratat de astronomie, mi-am spus că dumneata, Adrian, ai putea înţelege ceva de aici.

– Cartea are aproape şase sute de pagini, am făcut eu remarca. Dacă trebuie să găsesc ceva în ea, n-o să fie o treabă de câteva ore. Un prim studiu aprofundat mi-ar cere câteva zile, dar n-aveţi niciun alt indiciu, ceva care să ne ghideze? Nici măcar nu ştim ce avem de căutat în această lucrare.

– Urmaţi-mă, a spus Ivory şi s-a ridicat de la masă. O să vă duc într-un loc în care nimeni sau, mă rog, aproape nimeni nu are acces. Numai Vackeers, secretarul lui particular şi cu mine ştiam de existenţa lui. Vackeers aflase că-i descoperisem ascunzătoarea, dar se prefăcea că nu ştie. Această delicateţe era o mărturie a prieteniei lui, presupun.

– În dedicaţie nu vă spune tocmai chestia asta? a întrebat Keira.

– Ba da, a oftat Ivory. De-aia şi suntem aici.

A plătit nota, iar noi l-am urmat în marea piaţă. Keira, care nu era deloc atentă la circulaţia din jur, abia a scăpat să nu fie lovită de un tramvai, deşi vatmanul acţionase de mai multe ori clopoţelul. Am tras-o deoparte în ultima clipă.

Am intrat în biserică pe uşa laterală, conduşi de Ivory, şi am traversat nava somptuoasă până la transept.

În timp ce admiram mormântul amiralului De Ruyter, un bărbat în costum sobru a venit lângă noi, în absidiolă.

– Mulţumesc că ai venit la întâlnire, a şoptit Ivory, ca să nu le deranjeze pe cele câteva persoane care se rugau.

– Eraţi singurul lui prieten, ştiu că domnul Vackeers ar fi dorit să răspund cererii dumneavoastră. Mă bizui pe totala dumneavoastră discreţie; dacă aş fi descoperit, aş avea probleme serioase.

– Fii fără grijă, i-a răspuns Ivory, bătându-l prieteneşte pe umăr. Vackeers avea o mare stimă pentru dumneata, te aprecia enorm. Când îmi vorbea despre dumneata, simţeam în vocea lui… cum să spun… prietenie, da, exact, Vackeers îţi acordase prietenia lui.

– Adevărat? a întrebat, pe un ton de o înduioşătoare sinceritate, bărbatul.

Apoi a scos o cheie din buzunar şi a deschis o uşiţă din fundul capelei. Am coborât pe o scară aflată chiar în spatele acesteia. După cincizeci de trepte, am ajuns pe un culoar lung.

– Subterana asta trece pe sub piaţa mare şi ajunge direct în Palatul Dam, ne-a spus bărbatul. Pe măsură ce înaintăm, locul devine tot mai întunecos, aşa că nu vă îndepărtaţi de mine.

Nu auzeam decât ecoul paşilor noştri şi, pe măsură ce mergeam, lumina slăbea. În curând, ne-am pomenit în cea mai desăvârşită întunecime.

– Mai avem cincizeci de paşi până să dăm iar de lumină, a spus ghidul nostru. Urmaţi jgheabul central, ca să nu vă poticniţi. Ştiu, locul nu e prea plăcut, şi mie mi-e groază să umblu pe aici.

În faţa noastră, a apărut o nouă scară.

– Fiţi atenţi, treptele sunt lunecoase. Ţineţi-vă de funia de cânepă fixată de perete.

În capul scării, am dat iar de o uşă de lemn, întărită cu bare grele, de fier. Asistentul lui Vackeers a tras de două mânere groase şi un mecanism a deschis zăvorul. Am pătruns într-o antecameră de la parterul palatului. În pardoseala albă, de marmură, erau gravate trei hărţi imense. Una reprezenta emisfera occidentală, o a doua, emisfera orientală, iar a treia, o hartă stelară de o precizie stupefiantă. Am înaintat, ca să privesc mai de aproape. Încă nu mai avusesem ocazia să trec, dintr-un singur pas, de la Casiopeea la Andromeda. Era destul de amuzant să sari din galaxie în galaxie. Keira a tuşit uşor, ca să mă cheme la ordine. Ivory şi călăuza noastră mă priveau consternaţi.

– Pe aici, ne-a spus bărbatul în costum sobru.

A deschis o altă uşă. Am coborât din nou o scară, care ducea în subsolul palatului. Am avut nevoie de câteva clipe ca să ne acomodăm din nou cu semiîntunericul. În faţa noastră, o reţea de pasarele trecea pe deasupra unui canal subteran.

– Suntem la verticala sălii mari, ne-a explicat bărbatul. Fiţi atenţi unde puneţi piciorul, apa din canal este rece ca gheaţa şi nu ştiu cât de adâncă.

S-a apropiat de o grindă şi a apăsat pe o bară de susţinere din fier forjat. Două scânduri au pivotat, deschizând o trecere ce ducea spre peretele din fund. Abia când te apropiai mai mult, puteai zări o uşă mascată în zidul de piatră, abia vizibilă din pricina întunecimii. Bărbatul ne-a introdus într-o încăpere. A aprins lumina. O masă de metal şi un fotoliu reprezentau tot mobilierul camerei. Pe perete, era pus un ecran plat, iar pe masă, o tastatură de computer.

– Iată: mai mult, n-am cum să vă ajut, ne-a spus secretarul lui

Vackeers. După cum puteţi constata, aici nu e mare lucru.

Keira a aprins calculatorul; ecranul acestuia s-a luminat.

– Accesul este protejat, a spus Keira.

Ivory a scos din buzunar o hârtie şi i-a întins-o.

– Încearcă acest cod. Am profitat de o partidă de şah, pe care am jucat-o la el acasă, şi i l-am subtilizat.

Degetele Keirei au alergat pe tastatură, apoi au apăsat pe tasta de validare. Accesul în computerul lui Vackeers ne era permis.

– Şi acum? a întrebat ea.

– Acum, habar n-am, i-a răspuns Ivory. Uită-te ce conţine hard diskul, poate găsim ceva care să ne conducă la fragmentul respectiv.

– Harddiskul este gol, nu văd decât un program de comunicare. Acest computer trebuie că o fi fost folosit exclusiv pentru videoconferinţe. Deasupra ecranului este o mică web-camera.

– Nu, e imposibil, a spus Ivory. Mai caută, sunt sigur că aici se află cheia enigmei.

– Îmi pare rău să vă contrazic, dar nu e nimic, nici o dată!

– Urcă pe rădăcină şi copiază dedicaţia: *Ştiu că această lucrare o să-ţi placă. Din ea nu lipseşte nimic; aici găseşti totul, chiar şi mărturia prieteniei noastre. Al dumitale devotat partener de şah, Vackeers.*

Ecranul a afişat „comandă necunoscută”.

– E ceva în neregulă, a spus Keira. Uitaţi-vă, diskul e gol, totuşi volumul este pe jumătate plin. Există nişte date ascunse. Ştiţi cumva dacă mai avea vreo altă parolă?

– Nu, nu-mi vine nimic în minte, a răspuns Ivory.

Keira s-a uitat la bătrânul profesor, s-a aplecat asupra tastaturii şi a bătut „Ivory”. Pe ecran, s-a deschis o nouă fereastră.

– Cred că am găsit mărturia prieteniei despre care vă vorbea Vackeers, dar ne mai trebuie un cod.

– Nu-l am, a oftat Ivory.

– Gândiţi-vă, gândiţi-vă la ceva care vă lega pe unul de celălalt.

– Nu văd ce. Aveam atâtea lucruri în comun! Cum să aleg dintr-un noian de amintiri? Nu ştiu, încearcă „Şah”.

Cuvintele „comandă necunoscută” au apărut din nou pe ecran.

– Mai căutaţi, a spus Keira, gândiţi-vă la ceva mai sofisticat, un lucru la care doar voi doi vă puteaţi gândi.

Ivory a început să se plimbe de colo-colo, cu mâinile la spate, mormăind încet.

– Ar fi partida aia, pe care am jucat-o de vreo sută de ori…

– Ce partidă? l-am întrebat.

– O înfruntare celebră, care i-a pus faţă în faţă pe doi mari jucători din secolul al XVIII-lea: François André Danican Philidor şi căpitanul Smith. Philidor era un foarte mare maestru şahist, probabil cel mai mare din epoca lui. A publicat o carte, *Analiza jocului de şah,* considerată multă vreme drept o lucrare de referinţă în acest domeniu. Încearcă să tastezi numele lui.

Accesul în computerul lui Vackeers ne era, în continuare, interzis.

– Povestiţi-mi despre acest Danican Philidor, a cerut Keira.

– Înainte de a se stabili în Anglia, a continuat Ivory, juca în Franţa, la *Cafeneaua Régence,* care era locul de întâlnire al celor mai importanţi jucători de şah.

Keira a tastat *„Régence”* şi „Cafeneaua *Régence”…* nu s-a întâmplat nimic.

– A fost elevul domnului de Kermeur, a adăugat Ivory. Keira a tastat „Kermeur”, fără succes.

Încă o dată, computerul ne-a refuzat accesul. Brusc, Ivory a ridicat capul.

– Philidor a devenit celebru când l-a bătut pe sirianul Philippe Stamma; nu, stai, adevărata notorietate şi-a dobândit-o atunci când a învins, legat la ochi, într-un simultan cu trei adversari diferiţi, care a avu loc la Clubul de Şah de pe St. James Street, din Londra.

Keira a tastat „St. James Street”. Computerul ne-a dat din nou şah… fără să fac vreun joc de cuvinte.

– Poate că nu suntem pe o pistă bună. Dacă ne-am ocupa de acest căpitan Smith? Sau, ce ştiu eu?… Care e data naşterii ori a morţii lui Philidor al dumneavoastră?

– Nu prea mai ştiu, pe Vackeers şi pe mine ne interesa numai cariera lui de şahist.

– Când a avut loc, cu exactitate, partida dintre căpitanul Smith şi amicul lui, Philidor? am întrebat.

– La 13 martie 1790.

Keira a tastat secvenţa de cifre „13031790”. Şi… am rămas stupefiaţi. Pe ecran a apărut o veche hartă cerească. Judecând

după gradul său de precizie şi după erorile pe care le vedeam, trebuie să fi datat din secolul al XVII-lea sau al XVIII-lea.

– Este absolut incredibil, a exclamat Ivory.

– E o gravură superbă, a intervenit Keira, dar tot nu ne indică unde se află ceea ce căutăm noi.

Bărbatul în costum sobru a ridicat capul.

– Asta e harta incrustată în holul palatului, la parter, a spus el, apropiindu-se de ecran. Mă rog, cu excepţia câtorva detalii, seamănă mult cu aceea.

– Sunteţi sigur? l-am întrebat.

– Trebuie să fi trecut peste ea de vreo mie de ori. Sunt în serviciul domnului Vackeers de zece ani, iar el îmi dădea întâlnire întotdeauna în biroul său de la etajul întâi.

– Şi ce diferenţe are aceasta? l-a întrebat Keira.

– Desenul nu este chiar acelaşi, liniile care leagă stelele între ele nu au aceeaşi poziţie.

– Când a fost construit palatul? m-am interesat din nou.

– A fost terminat în 1655, mi-a răspuns bărbatul în costum sobru.

Keira a tastat imediat cele patru cifre. Harta afişată pe ecran a început să se rotească şi… am auzit un zgomot surd, ce părea să vină dinspre tavan.

– Ce este deasupra noastră? a întrebat Keira.

– Burgerzaal, sala mare, unde sunt hărţile incrustate în pardoseala de marmură, ne-a explicat bărbatul.

Ne-am năpustit toţi patru spre uşă. Bărbatul în costum sobru ne-a spus să avem grijă cum alergăm prin labirintul de grinzi aflate doar la câţiva centimetri de canalul subteran. După cinci minute, am ajuns în holul Palatului Dam. Keira s-a repezit la harta gravată în pardoseală, care înfăţişa bolta cerească. Aceasta efectua o rotaţie lentă, în sensul opus acelor de ceasornic. După ce a descris un semicerc, s-a imobilizat. Deodată, partea centrală s-a ridicat cu câţiva centimetri de la nivelul dalei. Keira a băgat mâna în spaţiul apărut, de unde a scos, triumfătoare, al treilea fragment, asemănător celorlalte două, pe care le aveam noi.

– Vă implor, trebuie să punem totul la loc aşa cum era, ne-a rugat bărbatul în costum sobru. Dacă mâine, când se deschide palatul, holul o să fie găsit în starea asta, pentru mine o să fie o nenorocire!

Dar ghidul nostru n-a trebuit să-şi mai facă griji. Nici n-a rostit

bine aceste cuvinte, că ascunzătoarea secretă a fost acoperită de capac, după care, a revenit la nivelul pardoselii, iar harta a început să se rotească în sens invers, până şi-a recăpătat poziţia iniţială.

– Şi acum, unde este al patrulea fragment, pe care l-aţi adus din Rusia? ne-a întrebat Ivory.

Am schimbat o privire cu Keira. Eram la fel de încurcaţi, şi unul, şi celălalt.

– Nu vreau să vă sâcâi, a insistat bărbatul în costum sobru, dar, dacă aţi putea discuta despre toate astea în afara palatului, v-aş fi foarte recunoscător. Eu mai am de încuiat şi biroul domnului Vackeers. În curând, gardienii îşi vor face rondul. Trebuie neapărat să plecaţi.

Ivory a apucat-o pe Keira de braţ.

– Are dreptate, să ieşim de aici, a spus el. Pentru discuţii, avem o noapte întreagă înaintea noastră.

*

Întorşi la *Hotelul Krasnapolsky,* Ivory ne-a invitat în camera lui.

– M-aţi minţit, nu-i aşa? a spus, în timp ce închidea uşa. Oh, vă rog, nu mă luaţi de imbecil, v-am văzut eu mutrele pleoştite, adineauri. N-aţi putut aduce din Rusia al patrulea fragment.

– Nu, într-adevăr, i-am răspuns plin de furie. Totuşi, ştiam unde era, am fost chiar la câţiva metri de el, dar, cum nimeni nu ne spusese ce ne aştepta acolo – după cum avuseserăţi mare grijă să nu ne avertizaţi nici despre înverşunarea celor care ne urmăresc de când ne-aţi pus să alergăm după fragmentele astea –, puţin a lipsit să nu fim omorâţi. Acum, n-oţi fi vrând să vă mai cerem şi scuze!

– Sunteţi doi iresponsabili! Venind aici, m-aţi făcut să mut un pion care n-ar fi trebuit să înainteze decât în ultima clipă! Credeţi că vizita noastră a trecut neobservată? Computerul în care am intrat aparţine uneia dintre cele mai sofisticate reţele. La ora asta, zeci de informaticieni trebuie să-şi fi avertizat şefii de secţie că terminalul lui Vackeers s-a deschis de unul singur, în toiul nopţii, şi mă îndoiesc că şi-o fi închipuit cineva că de vină este stafia lui!

– Dar cine-s oamenii ăştia, pentru Dumnezeu? i-am strigat în faţă lui Ivory.

– Potoliţi-vă amândoi! Nu e momentul să vă încheiaţi socotelile, a intervenit Keira. N-o să rezolvaţi nimic dacă zbieraţi

unul la celălalt. De fapt, nu v-am minţit chiar în toate privinţele. Eu sunt aia care l-am rugat pe Adrian să vă facem o farsă. Am speranţa că aceste trei fragmente ne vor dezvălui suficiente elemente care să ne ajute, mai departe, în cercetările noastre. Prin urmare, în loc să vă ciorovăiţi, ce-aţi spune dacă le-am alătura?

Keira şi-a scos pandantivul, iar eu am luat fragmentul din buzunarul meu şi l-am desfăcut din batista care îl proteja. Apoi, le-am unit cu cel descoperit sub pardoseala Palatului Dam.

Dar nu s-a întâmplat nimic. Trăiam tustrei o imensă dezamăgire. Lumina albăstruie, pe care speram atât de mult s-o vedem, n-a apărut. Ba, mai rău, atracţia magnetică care apropiase, până acum, primele două fragmente, părea să fi dispărut. Nici măcar nu s-au sudat unele de celelalte. Erau inerte.

– Bună treabă! a bombănit Ivory.

– Cum e cu putinţă? a întrebat Keira.

– Presupun că, tot făcându-ne de lucru cu ele, le-am epuizat, până la urmă, energia, i-am răspuns.

Ivory s-a retras în dormitorul lui, trântind uşa şi lăsându-ne singuri în salonaş.

Keira a adunat fragmentele şi m-a tras afară din cameră.

– Mi-e foame, mi-a spus pe culoar. Restaurant sau room-service?

– Room-service, i-am răspuns, fără să şovăi.

Keira se relaxa în baie. Eu pusesem fragmentele pe biroul din camera noastră şi le observam, punându-mi zeci de întrebări pe secundă. Oare trebuia să le expunem iar la o sursă de lumină foarte puternică, pentru a le re-încărca? Ce energie ar putea să creeze din nou forţa care le făcea să se atragă între ele? Simţeam prea bine că raţiunii mele îi scapă ceva. Am studiat mai îndeaproape fragmentul abia descoperit. Era triunghiular şi semăna cu celelalte două; chiar şi grosimea îi era absolut identică. L-am întors pe toate părţile. Deodată, un detaliu de pe muchia lui mi-a atras atenţia. Era un şănţuleţ ca un fel de brazdă, o crestătură orizontală şi circulară. Regularitatea ei nu putea fi accidentală. Am apropiat din nou cele trei fragmente şi le-am studiat mai bine secţiunea: crestătura se continua absolut perfect. Mi-a venit o idee; am deschis sertarul biroului, unde am găsit ceea ce căutam: un creion negru şi un blocnotes. Am rupt o foaie, am pus pe ea fragmentele şi le-am apropiat. Am început să

le urmăresc bordura exterioară cu mina creionului. Când am dat deoparte fragmentele şi am privit urma trasată pe hârtie, am descoperit trei sferturi din circumferinţa unui cerc perfect.

Am dat buzna în baie.

– Pune-ţi halatul şi vino încoace.

– Ce e? a întrebat Keira.

– Dă-i zor!

După câteva clipe, Keira a apărut cu un prosop legat în talie şi cu un altul pe cap.

– Uite! i-am arătat desenul.

– Aproape că ai reuşit să desenezi un cerc. E nemaipomenit, dar pentru asta m-ai scos din baie?

Am luat fragmentele şi le-am pus la loc, pe hârtie.

– Nu vezi nimic?

– Ba da; lipseşte, în continuare, unul!

– Dar asta e o informaţie al naibii de importantă! Până acum, n-am ştiut niciodată din câte fragmente este compusă harta, dar, uitându-mă la hârtia asta, chiar tu ai spus-o, este evident: nu mai lipseşte decât unul singur, şi nu două, cum am presupus noi multă vreme.

– Totuşi, lipseşte unul, Adrian. Iar cele pe care le deţinem nu mai au nicio putere. Prin urmare, pot să mă întorc în baie până nu mi se răceşte apa?

– Nu vezi nimic altceva?

– Îmi mai spui multe ghicitori? Nu, nu văd decât o urmă de creion, aşa că spune-mi ce-i scapă inteligenţei mele, vizibil inferioară inteligenţei tale.

– Ceea ce este interesant la o sferă cerească nu este atât ceea ce ne arată, cât ceea ce nu ne arată, ceea ce trebuie să ghicim noi!

– Şi ce înseamnă asta, mai pe limba mea?

– Dacă fragmentele nu reacţionează, e din cauză că le lipseşte un conductor, o a cincea piesă absentă din puzzle! Ele erau reunite de un inel, un fir care trebuie să fi transportat curentul.

– Dar, atunci, de ce luminau, înainte, primele două?

– Fiindcă acumulaseră energie de la fulgere. Dar, tot lipindu-le, le-am epuizat rezervele. Funcţionarea lor este elementară, bazată pe principiul aplicabil oricărei forme de curent: printr-un schimb de ioni pozitivi şi ioni negativi, care trebuie să poată circula.

– Va trebui să mă luminezi ceva mai mult, eu nu ştiu nici

măcar să schimb un bec, a spus Keira, aşezându-se lângă mine.

– Curentul electric este o deplasare de electroni printr-un material conducător. De la cel mai puternic, la cel mai infim curent, cum este cel care îţi parcurge sistemul nervos, totul nu este altceva decât un transfer de electroni. Dacă fragmentele noastre nu mai reacţionează, înseamnă că lipseşte acest conductor, care este tocmai a cincea piesă despre care îţi vorbeam: un inel ce trebuie să fi înconjurat, cu siguranţă, obiectul, în forma lui integrală. Cei care au disociat fragmentele trebuie să-l fi rupt şi pe el. Acum, este necesar să găsim un mijloc prin care să fabricăm un conductor nou, astfel încât să se ajusteze perfect pe marginea fragmentelor, şi sunt sigur că acestea îşi vor regăsi luminiscenţa.

– Şi cum putem fabrica inelul ăsta al tău?

– Făcând apel la un restaurator de sfere cereşti! Cele mai frumoase au fost construite la Anvers, iar eu cunosc pe cineva de la Paris, care ne-ar putea informa.

– Îi spunem lui Ivory? m-a întrebat Keira.

– Fără să mai stăm pe gânduri. Şi nu trebuie să-l pierdem deloc din vedere nici pe tipul ăla, care ne-a condus prin Palatul Dam. Ar putea să ne fie de mare folos, mai ales că eu nu ştiu niciun cuvânt în olandeză.

Am avut de muncit ceva până am convins-o pe Keira să facă primul pas. Ea l-a sunat pe Ivory şi i-a declarat că vrem să-i aducem la cunoştinţă o descoperire importantă. Bătrânul profesor se culcase deja, dar a acceptat să se dea jos din pat şi ne-a rugat să venim în apartamentul lui.

I-am expus raţionamentul meu, care a avut cel puţin efectul de a-i schimba proasta dispoziţie. El prefera să nu-l caut pe anticarul din Marais, la care mă gândisem mai înainte, timpul ne presa, iar Ivory se temea că următoarele noastre necazuri n-aveau să mai întârzie mult. Dar era de acord cu ideea de a ne duce la Anvers; cu cât ne mişcăm mai iute, cu atât eram mai la adăpost. L-a sunat, în puterea nopţii, pe secretarul lui Vackeers şi l-a rugat să ne găsească un meşter în stare să restaureze un instrument astronomic foarte vechi. Secretarul i-a promis că se interesează şi i-a propus să ne întâlnim a doua zi.

– N-aş vrea să fiu indiscretă, dar tipul ăsta are vreun nume sau măcar vreun prenume? a întrebat Keira. Dacă trebuie să ne vedem cu el mâine, aş vrea tare mult să ştiu cu cine stau de vorbă.

– Pentru moment, mulţumeşte-te cu numele Wim. Peste câteva zile, probabil că se va numi „AMSTERDAM”, şi nu ne vom mai putea bizui pe el.

A doua zi, ne-am întâlnit din nou cu bărbatul căruia trebuia, aşadar, să-i spunem Wim. Purta acelaşi costum şi aceeaşi cravată din ajun. În timp ce luam o cafea la hotel, ne-a informat că n-aveam nevoie să plecăm la Anvers. La Amsterdam, exista o foarte veche ceasornicărie, iar proprietarul ei era considerat un descendent direct al lui Erasmus Habermel.

– Cine este Erasmus Habermel ăsta? a întrebat Keira.

– Cel mai renumit fabricant de instrumente ştiinţifice din secolul al XVI-lea, i-a răspuns Ivory.

– De unde ştiaţi? l-am întrebat, la rândul meu.

– În caz că v-a scăpat acest amănunt, sunt profesor. Iertaţi-mă că sunt instruit.

– Sunt încântată că aţi abordat acest subiect, a intervenit Keira. De fapt, ce predaţi? E o întrebare pe care ne-am pus-o şi Adrian, şi eu.

– Sunt fericit să aflu marele interes pe care i-l purtaţi carierei mele, dar, spuneţi-mi, căutăm un restaurator de instrumente astronomice vechi sau stăm toată ziua să vă dau detalii legate de activitatea mea profesorală? Bun… Vasăzică, ce spuneam despre Erasmus Habermel? De vreme ce Adrian pare mirat de erudiţia mea, să-i dau chiar lui cuvântul, o să vedem dacă îşi ştie lecţia!

– Instrumentele ieşite din atelierele lui Habermel erau fără egal, atât în privinţa preciziei cu care erau executate, cât şi a frumuseţii, am început, biciuindu-l pe Ivory cu privirea. Singura sferă cerească atribuită lui, care a fost găsită, se află, dacă nu mă înşel, la Paris, în colecţiile Adunării Naţionale. Habermel trebuie să fi avut legături strânse cu cei mai mari astronomi ai epocii lui, Tycho Brahe şi asistentul său, Johannes Kepler, precum şi cu marele ceasornicar elveţian Jost Bürgi. Se pare că ar fi lucrat şi cu Gualterus Arsenius, al cărui atelier era la Louvain. În momentul marii epidemii de ciumă neagră, din 1580, au fugit împreună din oraş. Asemănările stilistice dintre instrumentele lui Habermel şi ale lui Arsenius sunt atât de evidente, încât…

– Bine, elevul Adrian ne-a spus lecţia ca pe apă, m-a întrerupt, pe un ton sec, Ivory, dar nu suntem aici ca să-l ascultăm etalându-şi ştiinţa. Ceea ce ne interesează este tocmai strânsa legătură dintre Habermel şi Arsenius. Aşadar, mulţumită lui Wim,

am putut afla că unul dintre urmaşii lui direcţi trăieşte chiar în Amsterdam. De aceea, dacă nu vedeţi niciun inconvenient, vă sugerez să punem capăt lecţiei şi să mergem cât mai repede la el. Duceţi-vă să vă luaţi paltoanele şi, în zece minute, ne întâlnim în hol!

Keira şi cu mine ne-am despărţit de Ivory şi am plecat în camera noastră.

– Cum de ştiai toate chestiile alea despre Habermel? m-a întrebat Keira, în lift.

– Le-am tocit dintr-o carte cumpărată de la un anticar din Marais.

– Când?

– Atunci când m-ai părăsit cu atâta eleganţă, ca să-ţi petreci seara cu Max al tău, iar eu m-am culcat, dacă-ţi mai aduci aminte, la hotel! Am citit toată noaptea!

Taxiul ne-a lăsat pe toţi patru într-o ulicioară din oraşul vechi. Ceasornicăria se afla în capătul unei fundături… Atelierul era înconjurat de o galerie mare, cu pereţii de sticlă. Din curte, puteam vedea un bătrân aplecat asupra bancului de lucru. Acesta repara un ceas mare. Mecanismul pe care îl asambla cu o extremă minuţiozitate era alcătuit dintr-o cantitate impresionantă de piese minuscule, aşezate într-o perfectă ordine, în faţa lui. Când am deschis uşa, s-a auzit un clopoţel; bărbatul a ridicat capul. Purta nişte ochelari surprinzători, care îi măreau ochii şi-i dădeau aerul unui animal ciudat. Locul mirosea a lemn vechi şi a praf.

– Cu ce vă pot ajuta? ne-a întrebat.

Wim i-a explicat că aveam nevoie de cineva care să ne fabrice o piesă lipsă dintr-un aparat foarte vechi.

– Ce fel de piesă? a întrebat bărbatul, scoţându-şi ochelarii ăia ciudaţi.

– Un cerc din alamă sau din cupru, i-am răspuns.

Bărbatul s-a întors spre mine şi mi s-a adresat într-o engleză cu un vag accent germanic.

– Ce diametru?

– Nu vă pot spune cu precizie.

– Îmi puteţi arăta acel aparat vechi pe care doriţi să-l reparaţi?

Keira s-a apropiat de bancul de lucru. Bărbatul a ridicat braţele şi a exclamat:

– Nu pe aici, nefericito, că îmi deranjezi toate piesele! Vino lângă masa asta, pe aici! a spus el, arătând spre mijlocul atelierului.

Nu mai văzusem niciodată atâtea instrumente astronomice la un loc. Anticarul din Marais s-ar fi îngălbenit de ciudă în faţa acestor astrolabi, sfere, teodolite, sextante care se odihneau pe rafturi, aşteptând să-şi recapete tinereţea de altădată.

Keira a pus cele trei fragmente pe masa arătată de bătrânul artizan, le-a alipit şi s-a tras înapoi cu un pas.

– Ce aparat straniu, a spus bătrânul. La ce foloseşte?

– E un gen de astrolab, i-am spus, ducându-mă spre el.

– Cu asemenea culoare? Şi dintr-un asemenea material? N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Parcă ar aduce cu onixul, dar este cât se poate de clar că, aici, aveam altceva. Cine l-o fi făcut?

– N-avem idee.

– Sunteţi nişte clienţi ciudaţi: nu ştiţi cine l-a fabricat, nu ştiţi din ce este făcut, nu ştiţi nici măcar la ce foloseşte, dar vreţi să-l reparaţi… Cum să repari ceva dacă nu ştii cum merge?

– Vrem să-l completăm, a intervenit Keira. Dacă-l priviţi de aproape, puteţi constata că, pe muchia fiecărui fragment, este un şănţuleţ. Suntem siguri că, aici, se insera un inel, probabil un conductor care încercuia ansamblul.

– Poate, a răspuns bărbatul, căruia i se trezise curiozitatea. Să vedem, să vedem, a spus el, ridicând capul.

Din plafon, atârnau o mulţime de unelte, legate cu nişte sfori lungi.

– Aici, nici nu mai ştiu pe unde să-mi pun lucrurile, aşa că trebuia să născocesc ceva. Uite, exact asta căutam!

Meşterul a luat un compas mare, cu picioare telescopice, unite printr-un arc gradat. Şi-a pus pe nas ochelarii şi s-a aplecat din nou asupra celor trei fragmente.

– E amuzant! s-a mirat el.

– Ce anume? l-a întrebat Keira.

– Diametrul este de 31,4115 centimetri.

– Şi ce-i aşa de amuzant în chestia asta? s-a interesat ea.

– Este exact valoarea numărului Pi, înmulţită cu zece. Pi este un număr transcendent, nu ştiaţi? a întrebat bătrânul ceasornicar. Este raportul constant dintre suprafaţa unui disc şi pătratul razei lui sau, dacă preferaţi, dintre circumferinţa unui cerc şi raza acestuia.

– Când ni s-a predat la şcoală chestia asta, probabil că oi fi

tras chiulul, a mărturisit Keira.

– Nu-i nicio nenorocire, a spus ceasornicarul. Dar n-am mai văzut niciodată un instrument care să aibă, cu atâta precizie, acest diametru. E foarte ingenios. Şi nu aveţi nici cea mai mică idee cu privire la utilitatea lui?

– Nu! am răspuns eu, pentru a stăvili pornirile de sinceritate care o caracterizau pe Keira.

– Fabricarea unui cerc nu e o treabă prea complicată. Să zicem că aş putea realiza lucrarea, pentru două sute de florini, ceea ce reprezintă…

Bărbatul a deschis un sertar din care a scos un mic calculator.

– … nouăzeci de euro. Scuzaţi-mă, dar încă nu m-am obişnuit cu această nouă monedă.

– Când este gata? l-am întrebat.

– Mai întâi, am de terminat reparaţia ceasului la care lucram când aţi venit dumneavoastră. Trebuie pus la loc, pe frontonul unei biserici, iar preotul mă sună aproape zilnic, ca să afle cum stau. Pe lângă el, mai am de reparat încă trei ceasuri de mână vechi. M-aş putea ocupa de obiectul dumneavoastră pe la sfârşitul lunii. Vă convine?

– O mie de florini, dacă vă apucaţi imediat de el! a spus Ivory.

– Sunteţi chiar atât de grăbit? l-a întrebat artizanul.

– Mai mult: dacă cercul este gata diseară, dublez suma, i-a răspuns Ivory.

– Nu, o mie de florini sunt absolut suficienţi. Şi, pe urmă, am rămas atât de rău în urmă cu lucrul, încât o zi în plus sau în minus… Veniţi pe la ora şase.

– Am prefera să aşteptăm aici, dacă nu vedeţi vreun inconvenient.

– Măi să fie! Dacă nu mă deranjaţi de la lucru, de ce nu? La urma urmei, puţină tovărăşie nu-mi poate face niciun rău.

Bătrânul meşter s-a pus imediat pe treabă. Şi-a deschis sertarele, unul după altul, şi a ales o tijă de alamă care părea să-i convină. A studiat-o cu atenţie, i-a comparat lăţimea cu grosimea muchiei fragmentelor şi ne-a anunţat că se potriveşte. A pus tija pe bancul de lucru şi a început s-o fasoneze. Cu ajutorul unei rulete, i-a crestat o brazdă pe una dintre feţe şi, când a întors tija, ne-a arătat nervura formată pe cealaltă parte. Dexteritatea lui ne fascinase pe toţi trei. Artizanul a verificat dacă tija se ajusta bine în şănţuleţul de pe fragmente, a trecut din nou cu ruleta, mişcând-o înainte şi înapoi, pentru a adânci urma trasată,

şi a luat un şablon legat cu un lănţişor. Cu ajutorul unui ciocănel mic de tot, a început să curbeze tija de alamă în jurul şablonului.

– Sunteţi chiar urmaşul lui Habermel? l-a întrebat Keira.

Bărbatul a ridicat capul şi i-a zâmbit.

– Asta ar schimba ceva? a întrebat-o el.

– Nu, dar toate aparatele astea vechi din atelierul dumneavoastră…

– Dacă vreţi să vă termin cercul, ar trebui să mă lăsaţi să-mi văd de lucru. După aceea, o să avem tot timpul să vorbim despre strămoşii mei.

Am rămas într-un colţ, fără să scoatem o vorbă, mulţumindu-ne să-l urmărim pe artizanul a cărui îndemânare ne fermeca. El a stat aplecat, timp de două ore, asupra bancului de lucru. În mâinile lui, uneltele se mişcau cu atâta precizie, de parcă ar fi fost instrumentele unui chirurg. Deodată, meşterul şi-a răsucit taburetul şi s-a întors spre noi.

– Cred că am terminat, ne-a anunţat el. Vreţi să vă apropiaţi?

Ne-am aplecat şi noi asupra bancului de lucru. Cercul era perfect. Meşterul l-a lustruit cu o perie metalică, pusă în mişcare de un motoraş, şi l-a şters cu o cârpă moale.

– Să vedem dacă obiectele dumneavoastră intră în el, a spus, luând primul fragment.

După aceea, l-a aşezat pe el doilea şi, apoi, pe al treilea.

– Este absolut evident că lipseşte unul, dar am modelat cercul astfel încât cele trei fragmente să rămână solidare, cu condiţia să nu le zgâlţâiţi prea tare, bineînţeles.

– Da, lipseşte unul, i-am răspuns, ascunzându-mi cu greu dezamăgirea.

Contrar aşteptărilor mele, nu se produsese nici un fenomen electric.

– Ce păcat, a continuat artizanul, mi-ar fi plăcut cu adevărat să văd aparatul complet. Este vorba chiar despre un soi de astrolab, nu?

– Exact, i-a răspuns Ivory, minţind cu neruşinare.

Bătrânul profesor a pus cinci sute de euro pe bancul de lucru al ceasornicarului şi i-a mulţumit.

– După părerea dumneavoastră, cine l-a fabricat? a întrebat artizanul. Eu nu ţin minte să mai fi văzut aşa ceva.

– Aţi făcut o treabă minunată, i-a răspuns Ivory. Aveţi nişte mâini de aur, am să vă recomand negreşit prietenilor mei care vor avea de restaurat vreun obiect preţios.

– Dacă nu sunt la fel de nerăbdători ca dumneavoastră, sunt bine-veniţi, i-a spus ceasornicarul, în timp ce ne conducea spre uşa atelierului.

– Şi acum, ni s-a adresat Ivory, când am ieşit în stradă, mai aveţi vreo idee pentru care să-mi cheltuiesc banii? Eu n-am văzut nimic transcendent până acum!

– Avem nevoie de un laser, l-am anunţat. Un laser îndeajuns de puternic ca să reîncarce toate fragmentele cu energia care le este necesară pentru a proiecta harta. Cine ştie dacă imaginea care va apărea, mulţumită celui de-al treilea fragment, nu ne va dezvălui ceva important.

– Un laser de mare putere... Numai atât? Şi unde vreţi să-l găsim? a întrebat Ivory, exasperat.

Wim, care nu scosese un cuvânt toată după-amiaza, a făcut un pas înainte.

– Este unul la Universitatea Virje – la LCVU –, împărţit de departamentele de fizică, astronomie şi chimie.

– LCVU? a întrebat Ivory.

– Laser Center of Virje University, i-a răspuns Wim. Profesorul Hogervorst este creatorul lui. Eu mi-am făcut studiile la această universitate şi l-am cunoscut bine pe Hogervorst. A ieşit la pensie, dar pot să dau de el. Îl voi ruga să ne faciliteze accesul la instalaţiile din campus.

– Ei bine, ce mai aştepţi? l-a întrebat Ivory.

Wim şi-a scos un carneţel din buzunar şi a început să-l răsfoiască nervos.

– N-am numărul lui, însă am să sun la universitate. Sunt sigur că ei ştiu cum să-l contacteze.

A rămas vreo jumătate de oră la telefon, sunând, în diverse locuri, după profesorul Hogervorst. Apoi s-a întors spre noi cu un aer dezamăgit.

– Am reuşit să-i găsesc numărul de acasă. N-a fost prea simplu. Din păcate, asistentul lui nu mi l-a putut da la telefon; Hogervorst e în Argentina, invitat la un congres, şi nu se întoarce decât la începutul săptămânii viitoare.

Ceea ce a mers o dată, are toate şansele să mai meargă şi a doua oară. Mi-am amintit de stratagema la care a recurs Walter în Creta, atunci când am vrut să ajungem la un echipament de acelaşi gen. Se recomandase ca membru al Academiei. Am luat celularul lui Ivory şi mi-am sunat imediat amicul. El mi-a răspuns cu un glas lugubru.

– Ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu.
– Nimic!
– Ba da, îmi dau seama prea bine că e ceva care nu merge! Walter, ce ai?
– Nimic, ţi-am spus doar.
– Îmi permit să insist. Nu pari deloc în apele tale.
– M-ai sunat ca să-mi vorbeşti despre înot?
– Walter, nu fi copil. Tu nu te porţi ca de obicei. Ai băut?
– Ei, şi? Am dreptul să fac ce vreau, nu?
– E şapte seara, unde eşti?
– În biroul meu!
– Şi te-ai făcut criţă la birou?
– Nu sunt criţă, sunt doar niţel cherchelit. Of! Şi nu-mi începe cu lecţiile tale de morală, că nu-s în stare să le ascult.
– N-aveam intenţia să-ţi fac morală, dar nu închid până nu-mi spui ce ai păţit!
S-a aşternut tăcerea. În receptor, auzeam respiraţia lui Walter şi, deodată, mi s-a părut că disting un plânset înăbuşit.
– Walter, plângi?
– Şi ce-ţi pasă ţie? Aş vrea să nu te fi întâlnit niciodată.
Nu ştiam ce anume îl adusese pe Walter într-un asemenea hal, dar observaţia lui m-a mâhnit nespus de mult. O nouă tăcere, un nou suspin. De data asta, Walter şi-a suflat nasul cu zgomot.
– Îmi pare foarte rău, n-am vrut să spun asta.
– Dar ai spus-o. Ce ţi-am făcut eu ca să fii atât de pornit împotriva mea?
– Tu, tu, tu, întotdeauna, numai tu! Toată ziua, Walter în sus, Walter în jos, sunt sigur că şi acum m-ai sunat tot pentru că ai nevoie de un serviciu. Să nu-mi spui că voiai, pur şi simplu, să afli ce mai fac!
– Totuşi, de la începutul convorbirii, asta încerc să fac, dar degeaba!
A treia tăcere. Walter cugeta.
– E adevărat, a oftat el.
– Ai de gând să-mi spui odată ce te-a supărat aşa?
Pierzându-şi răbdarea, Ivory începuse să-mi facă semne. M-am îndepărtat şi l-am lăsat în compania Keirei şi a lui Wim.
– Mătuşa ta a plecat înapoi, la Hydra. Nu m-am mai simţit niciodată în viaţa mea atât de singur, mi-a mărturisit Walter, cu un nou suspin.

– Aţi avut un weekend plăcut? l-am întrebat, rugându-mă la Dumnezeu să fi fost, într-adevăr, aşa.

– Chiar mai mult decât atât, fiecare moment a fost idilic. Ne-am simţit într-un acord desăvârşit.

– Păi, atunci, ar trebui să fii nebun de fericire. Zău dacă înţeleg!

– Îmi lipseşte, Adrian. Nici nu-ţi închipui cât îmi lipseşte. N-am mai trăit niciodată ceva asemănător. Până s-o întâlnesc pe Elena, viaţa mea sentimentală era un pustiu semănat, pe ici, pe colo, cu câte o oază care, până la urmă, se dovedea a fi un miraj. Dar, cu ea, totul e adevărat, totul există.

– N-o să-i spun Elenei că ai comparat-o cu un pâlc de palmieri. Rămâne între noi. Promit.

Gluma asta probabil că l-o fi făcut să zâmbească. Simţeam, de acum, că dispoziţia i se schimbase.

– Când trebuie să vă revedeţi?

– N-am stabilit nimic, mătuşa ta era teribil de tulburată când am condus-o la aeroport. Pe autostradă, cred că a plâns. Tu ştii cât e de pudică: tot drumul, s-a uitat pe geam. Cu toate astea, vedeam prea bine că are inima grea.

– Şi n-aţi fixat o dată la care să vă întâlniţi din nou?

– Nu, înainte să se urce în avion, mi-a spus că povestea noastră nu este rezonabilă. A mai adăugat că viaţa ei este alături de mama ta, la Hydra, unde are şi magazinul, iar eu am viaţa mea la Londra, în biroul ăla sinistru, de la Academie. Ne despart două mii cinci sute de kilometri.

– Aoleu, Walter, tocmai tu, care mă tratai pe mine de împiedicat! Vasăzică, n-ai înţeles ce înseamnă vorbele ei?

– Că preferă să pună capăt poveştii noastre şi să nu mă mai vadă niciodată, a spus Walter, hohotind de plâns.

Am lăsat să treacă furtuna; ca să-i vorbesc, l-am aşteptat să se calmeze.

– Ba deloc! mai că am ţipat în receptor, ca să mă audă.

– Cum adică „ba deloc”?

– Este exact pe dos. Cuvintele ei însemnau: „Grăbeşte-te şi vino după mine, pe insulă; o să te aştept în fiecare dimineaţă, la ora când intră în port primul vapor”.

A patra tăcere, dacă am socotit bine.

– Eşti sigur? m-a întrebat Walter.

– Categoric.

– Cum aşa?

– După câte ştiu, Elena e mătuşa mea, nu a ta!

– Slavă Domnului! Chiar dacă aş înnebuni de dragoste, totuşi n-aş putea flirta niciodată cu mătuşă-mea, ar fi absolut indecent.

– Se înţelege de la sine!

– Adrian, ce trebuie să fac?

– Să-ţi vinzi maşina şi să-ţi iei un bilet de avion pentru Hydra.

– Da' ce idee genială! a exclamat Walter, care îşi regăsise glasul pe care i-l cunoşteam.

– Mulţumesc, Walter.

– Acum închid, mă duc acasă, îmi pun deşteptătorul să sune la ora şapte şi, mâine, mă duc la garajul de unde am luat maşina. De acolo, plec imediat la agenţia de voiaj.

– Înainte de asta, aş vrea să-ţi cer o mică favoare, Walter.

– Tot ce doreşti.

– Îţi mai aminteşti de mica noastră escapadă din Creta?

– Dacă-mi amintesc? Ce frumuseţe de galop! Când mă gândesc, şi acum mă apucă râsul. Dacă ţi-ai fi văzut mutra, în momentul când l-am pus la pământ pe paznic...

– Eu sunt la Amsterdam şi am nevoie să ajung la o instalaţie ca aia din Creta. Cea care mă interesează acum se află în campusul Universităţii Virje. Crezi că m-ai putea ajuta să pătrund acolo?

Ultima tăcere... Walter continua să cugete.

– Sună-mă după o jumătate de oră. O să văd ce pot face.

M-am întors lângă Keira. Ivory ne-a propus să cinăm la hotel. I-a mulţumit lui Wim pentru ajutor şi i-a dat liber pentru restul serii. Keira a vrut să afle ce mai face Walter. I-am răspuns că e bine, foarte bine. În timpul mesei, i-am părăsit şi am urcat în camera noastră. Telefonul lui Walter era ocupat. L-am sunat de mai multe ori; în cele din urmă, a răspuns.

– Mâine, la 9:30, aveţi întâlnire în De Boelelaan, numărul 1081, la Amsterdam. Să fiţi punctuali. Puteţi folosi laserul timp de o oră, niciun minut în plus.

– Cum ai înfăptuit o asemenea minune?

– N-ai să mă crezi!

– Spune totuşi!

– Am sunat la Universitatea Virje, am cerut să vorbesc cu responsabilul care asigură permanenţa şi m-am dat drept preşedintele Academiei noastre. I-am spus că am nevoie să vorbesc urgent cu directorul lor general, pe care să-l deranjeze chiar şi acasă, iar acesta din urmă să mă sune cât mai rapid. I-

am dat numărul de la Academie, ca să se convingă că nu e o glumă, şi numărul din biroul meu, ca să-i răspund eu însumi. Directorul facultăţii din Amsterdam, un profesor pe nume Ubach, a luat legătura cu mine, un sfert de oră mai târziu. I-am mulţumit călduros pentru că mă sunase la o oră atât de înaintată şi l-am anunţat că doi dintre cei mai distinşi savanţi ai noştri se aflau chiar în acest moment în Olanda, că erau pe punctul de a încheia nişte lucrări demne de Premiul Nobel şi că aveau nevoie să folosească laserul lui, pentru a verifica o serie de parametri.

– Şi a acceptat să ne primească?

– Da. Am mai adăugat că, în schimbul acestui mic serviciu, academia noastră va dubla numărul de studenţi olandezi pe care îi va admite, iar el a fost de acord. Nu uita că vorbea totuşi cu preşedintele Academiei Regale de Ştiinţe! M-am distrat de minune.

– Walter, cum să-ţi mulţumesc?

– Mulţumeşte-i, mai ales, sticlei de bourbon pe care am pupat-o în bot în seara asta! Fără ea, n-aş fi fost în stare niciodată să-mi interpretez atât de bine rolul! Adrian, ai grijă de tine şi întoarce-te iute! Şi tu îmi lipseşti, enorm de mult.

– Iar tu mie, la fel, Walter. Oricum, mâine îmi joc ultima carte. Dacă ideea mea nu funcţionează, n-avem încotro, va trebui să ne lăsăm păgubaşi.

– Nu vă doresc aşa ceva, deşi, nu-ţi ascund că, uneori, mi se întâmplă să nădăjduiesc tocmai asta.

După ce am închis, m-am întors să le dau vestea cea bună Keirei şi lui Ivory.

Londra

Ashton s-a ridicat de la masă pentru a răspunde la telefonul pe care i-l anunţase majordomul. Şi-a cerut scuze de la invitaţi şi s-a retras în biroul său.

– Cum stăm? a întrebat.

– Îşi petrec seara împreună, la hotelul lor. Am pus un om de veghe, într-o maşină, în caz că ar mai ieşi în noaptea asta, dar nu cred să mai plece. Mâine-dimineaţă, mă întâlnesc iar cu ei şi, cum aflu mai multe, vă sun.

– Nu care cumva să-i scapi din ochi.

– Vă puteţi bizui pe mine.

– Nu regret că ţi-am sprijinit candidatura: în noua dumitale calitate, ai făcut treabă bună chiar din prima zi.

– Mulţumesc, Sir Ashton.

– Pentru puţin, AMSTERDAM. Îţi urez o seară plăcută.

Ashton a pus receptorul în furcă, a închis uşa biroului şi s-a întors la invitaţii lui.

Universitatea Virje, Amsterdam

Ne-am întâlnit cu Wim la ora 9:25, în faţa uşii ce ducea spre LCVU. Chiar dacă toată lumea de aici vorbea curent englezeşte, el avea să ne fie traducător, în caz de nevoie. Am fost primiţi de directorul de cercetări, în persoană. Am rămas surprins de vârsta profesorului Ubach: trebuie să fi avut cel mult patruzeci de ani. Felul atât de sincer în care mi-a strâns mâna şi lipsa lui de morgă mi-au insuflat imediat un sentiment de încredere. De la începutul acestei aventuri, nu avusesem prea des ocazia să întâlnesc o persoană atât de binevoitoare. De aceea, m-am hotărât să-i mărturisesc scopul experimentului pe care speram să-l putem duce la capăt mulţumită instalaţiei din universitate. I-am explicat fără înconjur cum doream să procedez şi ce rezultat mă aşteptam să obţin.

– Vorbiţi serios? m-a întrebat uluit. Trebuie să mărturisesc că, dacă nu aţi fi fost recomandat de preşedintele Academiei dumneavoastră, personal, v-aş fi luat drept un iluminat. Şi, dacă ceea ce îmi povestiţi se adevereşte, atunci înţeleg mai bine de ce mi-a pomenit de Premiul Nobel! Veniţi cu mine, laserul nostru se află în fundul clădirii.

Keira s-a uitat la mine, intrigată, iar eu i-am făcut semn să nu comenteze. Am luat-o pe un culoar lung; directorul circula prin Universitate fără ca studenţii şi cercetătorii să se arate din cale afară de impresionaţi.

– Aici e, ne-a spus, şi a format codul de acces pe un tablou de lângă o uşă dublă. Ţinând cont de ceea ce mi-aţi spus adineauri, prefer să lucrăm în echipă restrânsă, voi acţiona eu însumi laserul.

Laboratorul era atât de modern, încât ar fi pălit de invidie toate centrele de cercetări din Europa. Aparatul pus la dispoziţia noastră era gigantic. Îmi imaginam cât era de puternic şi abia aşteptam să-l văd la treabă.

Pe axa laserului se afla o şină. Keira m-a ajutat să instalez pe un sabot cercul care ţinea fragmentele la un loc.

– Ce lăţime are fasciculul de care aveţi nevoie? a întrebat Ubach.

– Pi înmulţit cu zece, i-am răspuns.

Profesorul s-a aplecat asupra pupitrului şi a introdus valoarea pe care i-o comunicasem. Ivory stătea lângă el. Laserul a început să se rotească încet.

– Ce intensitate?

– Cea mai mare cu putinţă!

– Obiectul o să se spargă într-o clipă; nu cunosc niciun material care să reziste la o asemenea intensitate.

– Aveţi încredere în mine!

– Eşti sigur că ştii ce faci? mi-a şoptit Keira.

– Am să vă rog să veniţi în spatele paravanului de protecţie, ne-a ordonat Ubach.

Laserul a început să țârâie; energia furnizată de electroni stimula atomii de gaz din tubul de sticlă. Între cele două oglinzi plasate la extremităţile acestuia, fotonii au intrat în rezonanţă. Procesul s-a amplificat. De acum, era doar o chestiune de secunde până când fasciculul avea să devină îndeajuns de puternic ca să traverseze peretele semitransparent al oglinzii, iar eu aveam să ştiu, în sfârşit, dacă mă înşelasem sau nu.

– Sunteţi pregătiţi? a întrebat Ubach, la fel de nerăbdător ca noi.

– Da, a răspuns Ivory. Suntem mai pregătiţi ca niciodată. Nici n-aveţi idee cât timp am aşteptat pentru a trăi un asemenea moment.

– Staţi! am strigat. Aveţi un aparat foto?

– Avem ceva mult mai bun, a răspuns Ubach. De îndată ce laserul este pus în funcţiune, şase camere înregistrează – pe un câmp de o sută optzeci de grade – tot ceea ce se petrece în faţa lui. Putem începe?

Ubach a apăsat o pârghie. Din aparat, a ţâşnit un fascicul de o excepţională intensitate, izbind drept în cele trei fragmente. Inelul care le încercuia a intrat în fuziune, iar fragmentele au căpătat o culoare albastră atât de vie, cum Keira şi cu mine nu mai văzuserăm până atunci. Suprafaţa acestora a început să sclipească; în fiecare secundă, luminiscenţa le creştea tot mai mult şi, deodată, pe zidul din faţa laserului s-au imprimat miliarde de puncte. Toţi cei din laborator au recunoscut

uluitoarea imensitate a bolţii cereşti.

Spre deosebire de prima proiecţie la care asistasem, Universul ce ni se înfăţişa acum a început să se rotească în spirală, retrăgându-se lent în sine. Pe soclul lor, fragmentele se învârteau cu toată viteza, în interiorul inelului.

– Este magnific! a şoptit Ubach.

– Este chiar şi mai mult decât atât, i-a răspuns Ivory, cu ochii înlăcrimaţi.

– Dar ce este? a întrebat directorul Universităţii. I-am răspuns:

– Desfăşurarea celor dintâi clipe ale Universului.

Dar surprizele nu se terminaseră. Intensitatea luminoasă a fragmentelor sporea, viteza de rotaţie creştea şi ea, fără oprire. Bolta cerească se încolăcea, în continuare, până când s-a imobilizat un scurt moment. Sperasem că avea să meargă până la capătul cursei sale, înfăţişându-ne imaginea primei sclipiri de stea, a timpului zero, pe care dorisem atâta să-l descopăr, însă ceea ce priveam era de o cu totul altă natură. Imaginea proiectată se mărea, acum, văzând cu ochii. Unele stele dispăreau, parcă alungate spre marginile zidului, pe măsură ce avansam. Efectul vizual era impresionant, aveam senzaţia că ne plimbam printre galaxii şi ne apropiam de una dintre ele, pe care am şi recunoscut-o.

– Am intrat în Calea noastră Lactee, le-am spus vecinilor. Iar călătoria continuă.

– Încotro? a întrebat Keira, stupefiată.

Pe soclul lor, fragmentele se roteau tot mai repede, emiţând un ţiuit strident. Steaua spre care se focaliza acum proiecţia creştea tot mai mult şi mai mult. În centru, a apărut Soarele nostru, urmat de Mercur.

Rapiditatea cu care se învârteau acum fragmentele era uluitoare, cercul care le reţinea se topise de mult, dar se părea că nimic nu le mai putea disocia. Culoarea li s-a schimbat, devenind indigo. Mi-am îndreptat privirea din nou spre peretele din faţa noastră. Avansam neabătut spre Terra, unde puteam deja recunoaşte oceanele şi trei dintre continente. Proiecţia se centrase asupra Africii, care creştea sub privirile noastre. Coborârea spre estul continentului african era vertiginoasă. Zgomotul strident emis de fragmentele în rotaţie devenise aproape insuportabil. Ivory şi-a astupat urechile. Ubach rămăsese cu mâinile pe pupitru, gata să oprească totul. Kenya,

Uganda, Sudan, Eritreea şi Somalia dispăruseră din câmpul vizual, iar acum înaintam spre Etiopia. Rotaţia fragmentelor a încetinit, iar imaginea a devenit mai clară.

– Laserul nu poate fi lăsat să funcţioneze la o asemenea intensitate. Trebuie să ne oprim! ne-a implorat Ubach.

– Nu, a urlat Keira. Priviţi!

În centrul imaginii, apăruse un infim punct roşu. Pe măsură ce ne apropiam, roşul devenea mereu mai viu.

– Tot ceea ce vedem este filmat? am întrebat.

– Tot, a răspuns Ubach. Acum, pot să opresc laserul?

– Mai staţi puţin, l-a implorat Keira.

Ţiuitul a încetat, fragmentele s-au imobilizat. Pe perete, punctul de un roşu scăpărător devenise fix. Cadrul imaginii se stabilizase. Fără să ne mai ceară părerea, Ubach a apăsat pârghia, iar fasciculul laserului s-a stins. Proiecţia a mai persistat pe perete câteva secunde şi, apoi, a dispărut.

Eram uluiţi, mai ales Ubach. Ivory nu mai scotea o vorbă. Privindu-l, am avut senzaţia că îmbătrânise subit, şi asta nu pentru că, până acum, ar fi arătat mai tânăr, ci pentru că i se schimbaseră trăsăturile.

– De treizeci de ani visam la clipa asta, îţi dai seama? mi-a spus el. Dacă ai şti câte sacrificii am făcut pentru obiectele astea! Am jertfit până şi viaţa singurului meu prieten. Ce ciudat! Ar trebui să mă simt uşurat, eliberat ca de o povară enormă, şi totuşi nu este aşa. Aş vrea atât de mult să am cu câţiva ani mai puţin, să mai trăiesc până la sfârşitul acestei aventuri, să ştiu ce reprezintă, ce ne poate dezvălui punctul roşu pe care l-am văzut. Pentru prima oară în viaţă, mi-e frică de moarte. Mă poţi înţelege?

S-a dus să se aşeze pe un scaun şi a oftat, fără să aştepte răspunsul meu. M-am întors spre Keira; ea stătea în picioare, fixând peretele, a cărui suprafaţă devenise din nou albă.

– Ce faci? am întrebat-o.

– Încerc să-mi reamintesc momentele pe care abia le-am trăit. Acolo, a apărut chiar Etiopia. N-am regăsit relieful acestei regiuni, pe care o cunosc atât de bine, dar n-am visat, era Etiopia. Ai văzut şi tu acelaşi lucru, nu?

– Da, ultima imagine era focalizată pe Cornul Africii. Ai putut identifica locul indicat de punctul ăla?

– Cu prea multă certitudine, nu. Am eu o idee în cap, dar nu ştiu dacă îmi reprezintă propriile dorinţe ori este chiar realitatea.

– O să putem descoperi la iuţeală, i-am spus, întorcându-mă spre Ubach.

Apoi, am întrebat-o pe Keira:

– Unde este Wim?

– Cred că, pentru el, emoţia a fost prea puternică. Nu s-a simţit bine şi a ieşit la aer.

– Puteţi să ne proiectaţi ultimele imagini înregistrate de camerele dumneavoastră de filmat? l-am rugat pe Ubach.

– Da, bineînţeles, mi-a răspuns acesta, ridicându-se. Trebuie doar să aprind proiectorul, iar prăpăditul ăsta de aparat o să înceapă să funcţioneze când o să binevoiască.

Londra

– Cum stăm?

– Tocmai am asistat, aici, la ceva, pur şi simplu, incredibil, a răspuns Wim.

Şi AMSTERDAM i-a făcut lui Sir Ashton o descriere exhaustivă a evenimentelor care avuseseră loc în sala ce adăpostea laserul din Universitatea Virje. I-a povestit scena în cele mai mici detalii.

– Îţi trimit nişte oameni. Trebuie să terminăm cât mai urgent cu toate astea, până nu e prea târziu.

– Nu, îmi pare rău, dar, atât timp cât ei se află pe teritoriul olandez, această responsabilitate îmi revine doar mie. Voi interveni chiar eu, la momentul oportun.

– AMSTERDAM, eşti cam nou în funcţie ca să mi te adresezi pe tonul ăsta.

– Vă rog, Sir Ashton, intenţionez să-mi asum pe deplin rolul, şi asta fără niciun amestec al vreunei ţări prietene sau al vreunuia dintre reprezentanţii săi. Ştiţi regula: uniţi, dar independenţi! La el acasă, fiecare îşi conduce afacerile cum crede de cuviinţă.

– Te previn, cum trec de frontiera voastră, cum iau toate măsurile care stau în puterile mele ca să-i opresc.

– Îmi închipui că vă veţi feri să avertizaţi consiliul în această privinţă. Vă sunt dator, de aceea, nu vă voi denunţa, dar nici nu vă voi acoperi. După cum mi-aţi atras atenţia, sunt prea nou în această funcţie pentru a risca să mă compromit.

– Nu ţi-aş cere chiar atât de mult, a răspuns, pe un ton sec, Ashton. Dar nu te juca de-a ucenicul vrăjitor cu savanţii ăştia, AMSTERDAM! Nu poţi să-ţi închipui cât de grave ar fi

consecinţele dacă şi-ar atinge ţinta, iar ei au ajuns deja prea departe. Ce ai de gând să faci, dacă tot îi ai în mână?

– Le confisc materialul şi îi expulzez în ţările lor.

– Şi pe Ivory? Este cu ei, nu?

– Da, v-am spus doar. Ce vreţi să-i fac? Nu-i putem imputa nimic, este liber să circule cum doreşte.

– Aş vrea să-ţi cer un mic serviciu; ia-o ca pe o modalitate de a-mi mulţumi pentru acest post de care pari atât de încântat!

Universitatea Virje

Ubach pusese în funcţiune aparatul de proiecţie suspendat de plafon. Imaginile de înaltă rezoluţie, filmate de camere, fuseseră stocate în serverul universităţii. Aveam de aşteptat câteva ore, până când erau procesate de computer. Keira şi cu mine am cerut ca eforturile acestuia să fie îndreptate spre ultima secvenţă pe care o văzuserăm. Degetele lui Ubach au început să alerge pe tastatură, trimiţând o serie de instrucţiuni către computerul central. Procesoarele grafice aveau să-şi efectueze algoritmii, timp în care noi urma să aşteptăm.

– Aveţi puţină răbdare, ne-a liniştit Ubach. N-o să mai dureze mult. Dimineaţa, sistemul este mai lent, nu suntem singurii care îl solicităm.

Lentila proiectorului a început, în sfârşit, să se însufleţească. Pe perete, au reapărut ultimele şapte secunde din procesul pe care ni-l dezvăluiseră fragmentele.

– Opriţi-vă aici, vă rog, i-a cerut Keira lui Ubach.

Imaginea de pe perete a încremenit. Mă aşteptasem să-şi mai piardă din claritate, cum se întâmplă întotdeauna la un stop-cadru, dar n-a fost aşa. Am înţeles mai bine de ce avuseserăm de aşteptat atâta timp pentru a viziona ultimele şapte secunde. Rezoluţia era atât de înaltă, încât cantitatea informaţiilor de procesat trebuie să fi fost colosală. Departe de a-mi împărtăşi preocupările de ordin tehnic, Keira s-a apropiat de imaginea proiectată şi a început s-o cerceteze cu atenţie.

– Recunosc circumvoluţiunile astea, mi-a spus ea. Linia asta care şerpuieşte, forma asta care seamănă cu un cap, linia asta dreaptă, pe urmă astea patru bucle… este o parte din fluviul Omo. Sunt aproape sigură, dar e ceva care nu se potriveşte. Aici, a arătat Keira spre locul în care strălucea punctul roşu.

– Ce nu este în ordine? s-a interesat Ubach.

– Dacă asta e, cu adevărat, partea din Omo la care mă gândesc eu, pe imagine, aici, în dreapta, ar trebui să fie un lac.

– Recunoşti locul? am întrebat-o.

– Evident că-l recunosc, doar am petrecut aici trei ani din viaţă! Locul desemnat de punctul roşu este o câmpie minusculă, înconjurată de o zonă de subarboret, la marginea fluviului Omo. Era să facem nişte săpături chiar aici, dar eram prea în nord, prea departe de triunghiul Ilemi. Ce-ţi spun eu acum n-are niciun sens; dacă ăsta ar fi, cu adevărat, locul la care mă gândesc, aici ar trebui să apară lacul Dipa.

– Keira, fragmentele găsite de noi nu alcătuiesc numai o hartă. Împreună, ele formează un disc ce conţine, probabil, miliarde de informaţii, chiar dacă, din păcate pentru noi, bucata lipsă avea pe ea tocmai secvenţa care mă interesa cel mai mult. Dar, pentru moment, nu contează. Acest disc-memorie ne-a proiectat o reprezentare a evoluţiei cosmosului, începând din primele sale clipe, până în epoca în care a fost înregistrat. Poate că, în acele vremuri de mult trecute, lacul Dipa încă nu exista.

Ivory a venit lângă noi, s-a apropiat de zid şi a examinat cu atenţie imaginea.

– Adrian are dreptate; acum, trebuie să obţinem nişte coordonate precise. Aveţi, prin serverele dumneavoastră, vreo hartă detaliată a Etiopiei? l-a întrebat pe Ubach.

– Presupun că pot să găsesc una pe internet şi s-o descarc.

– Atunci, vă rog să o faceţi. Şi încercaţi să vedeţi dacă o puteţi suprapune peste imaginea asta.

Ubach s-a întors la pupitrul lui. A descărcat harta pe care era reprezentat Cornul Africii şi a făcut ce-i ceruse Ivory.

– Cu excepţia unei uşoare devieri a patului fluviului, hărţile corespund aproape perfect! a declarat el. Care sunt coordonatele punctului?

– 5°10'2"67 latitudine nordică şi 36°10'1"74 longitudine estică.

Ivory s-a întors spre noi.

– Ştiţi ce vă rămâne de făcut... ne-a spus el.

– Trebuie să eliberăm laboratorul, a intervenit Ubach. Ca să vă pot îndeplini cererea, am decalat deja lucrările a doi cercetători. Nu-mi pare rău, dar nu mai pot ocupa sala mult timp.

Wim a intrat în încăpere chiar în momentul când Ubach stingea totul.

– Am pierdut ceva?

– Nu, a răspuns Ivory. Tocmai ne pregăteam să plecăm.

Şi, în timp ce Ubach ne conducea spre biroul său, lui Ivory i s-a făcut rău. Îl apucase un fel de ameţeală. Ubach a vrut să cheme un doctor, dar Ivory l-a rugat să n-o facă. Nu exista niciun motiv de îngrijorare, doar puţină oboseală, l-a asigurat el. Ne-a rugat să fim atât de amabili şi să-l conducem la hotel. Acolo, după puţină odihnă, totul avea să meargă mai bine. Wim s-a oferit imediat să ne ducă.

Ajunşi la *Krasnapolsky,* Ivory i-a mulţumit lui Wim şi l-a invitat să vină după-amiază, ca să ia ceaiul împreună cu noi. Wim a acceptat invitaţia şi a plecat. L-am sprijinit pe Ivory până în camera lui. Keira a dat deoparte cuvertura, iar eu l-am ajutat să se întindă pe pat. Ivory şi-a pus mâinile pe piept şi a oftat.

– Mulţumesc, ne-a spus el.

– Lăsaţi-mă să chem doctorul, nu fiţi încăpăţânat.

– Nu, nu. Dar mi-aţi putea face un alt mic serviciu?

– Da, bineînţeles, a spus Keira.

– Atunci, duceţi-vă la fereastră, daţi puţin perdeaua de-o parte şi spuneţi-mi dacă imbecilul ăla de Wim a plecat cu adevărat.

Keira m-a privit intrigată şi s-a executat.

– Da, mă rog, în faţa hotelului nu e nimeni.

– Dar Mercedesul negru, cu ăia doi nătărăi în el, parcat chiar în faţă, mai e acolo?

– Într-adevăr, văd o maşină neagră, dar, de aici, nu vă pot spune dacă este ocupată.

– Este, crede-mă! a ripostat Ivory, ridicându-se dintr-o săritură.

– Ar trebuie să rămâneţi lungit…

– N-am crezut nicio clipă în răul care îl apucase pe Wim adineauri şi mă îndoiesc ca el să fi crezut în răul care m-a apucat pe mine, dar asta ne lasă ceva timp.

– Eu credeam că Wim este aliatul nostru, am spus uimit.

– Era, până când a fost promovat. Din dimineaţa asta, nu mai vorbim despre fostul asistent al lui Vackeers, ci despre omul care l-a înlocuit: Wim este noul lor AMSTERDAM. N-am timp să vă explic toate chestiile astea. Ştergeţi-o în camera voastră şi faceţi-vă bagajele; între timp, eu vă procur biletele. Când sunteţi gata, veniţi înapoi la mine. Şi, daţi-i zor, trebuie să părăsiţi oraşul înainte să se închidă capcana, dacă nu cumva o fi deja prea târziu.

– Şi unde să ne ducem? am întrebat.

– Unde să vă duceţi? În Etiopia, bineînţeles!

– Nici vorbă! E prea periculos. Dacă oamenii ăştia, despre care nu vreţi să ne spuneţi nimic, sunt pe urmele noastre, n-am să primejduiesc iar viaţa Keirei! Şi nu încercaţi să mă convingeţi că lucrurile n-ar fi aşa!

– La ce oră pleacă avionul? s-a interesat Keira.

– Nu mergem acolo! am insistat.

– Promisiunea e promisiune şi, dacă sperai cumva că o să uit de ea, te-ai înşelat. Hai! Să ne grăbim!

O jumătate de oră mai târziu, Ivory ne scotea prin bucătăria hotelului.

– Nu vă pierdeţi timpul prin holul aeroportului. Cum treceţi de controlul paşapoartelor, duceţi-vă prin magazine, dar separat. Nu cred că Wim să fie atât de inteligent încât să ghicească farsa pe care i-o facem, dar nu se ştie niciodată. Şi promiteţi-mi că o să-mi daţi veşti de îndată ce puteţi.

Ivory mi-a înmânat un plic şi m-a pus să jur că n-o să-l deschid până nu decolăm. Şi, în timp ce taxiul se îndepărta, ne-a făcut un mic semn amical.

La Aeroportul Schiphol, îmbarcarea s-a desfăşurat fără nicio problemă. Am urmat sfaturile lui Ivory şi ne-am aşezat la o masă, într-o cafenea, ca să petrecem un moment tête-à-tête. Am profitat de ocazie şi i-am spus Keirei despre mica mea conversaţie cu profesorul Ubach. La despărţire, îi cerusem o ultimă favoare: în schimbul promisiunii de a-l informa cu privire la felul în care evoluau cercetările, să păstreze cea mai mare tăcere asupra lor, până când aveam să le prezentăm într-o comunicare. El a acceptat; totodată, avea să păstreze înregistrările făcute în laboratorul lui şi să-i trimită lui Walter o copie pe disc. Înainte de plecare, îl anunţasem pe acesta din urmă să ţină sub cheie coletul care avea să sosească de la Amsterdam şi să nu-l deschidă, sub niciun motiv, până nu ne întorceam noi din Etiopia. Mai adăugasem că, dacă ni se întâmplă ceva, avea mână liberă, putea dispune de el cum credea de cuviinţă. Walter refuzase să asculte ultimele mele recomandări. „Nici nu se poate pune problema să păţiţi ceva”, spusese el, trântindu-mi telefonul în nas.

În timpul zborului, Keira a fost cuprinsă de remuşcări: nu

vorbise cu soră-sa. I-am promis că, după ce aterizăm, o sunăm împreună.

Addis-Abeba

Aeroportul din Addis-Abeba mişuna de lume. După ce am scăpat de formalităţile vamale, am căutat chioşcul micii companii private ale cărei servicii le mai folosisem. Un pilot a acceptat să ne ducă la Jinka, în schimbul sumei de şase sute de dolari. Keira m-a privit speriată.

– Adrian, e o nebunie! Eşti lefter, să mergem pe şosea.

– În clipa când îşi dădea ultima suflare, într-o cameră de hotel parizian, Oscar Wilde a declarat: „Mor deasupra mijloacelor mele”. De vreme ce ne îndreptăm spre cele mai rele belele, lasă-mă să dau şi eu dovadă de aceeaşi demnitate!

Am scos din buzunar un plic care conţinea un mic teanc de bancnote verzi.

– De unde provin aceşti bani? a întrebat Keira.

– Sunt un cadou de la Ivory. Mi-a dat plicul înainte să ne despărţim de el.

– Şi tu l-ai acceptat?

– M-a pus să-i promit că n-o să-l deschid decât după ce decolăm. Doar nu era să-l arunc pe geam, de la altitudinea de zece mii de metri…

Am părăsit Addis-Abeba la bordul unui Piper. Aparatul nu zbura prea sus. Pilotul ne-a arătat o turmă de elefanţi care migra spre nord. Puţin mai departe, în mijlocul unei vaste preerii, zburdau nişte girafe. După o oră, avionul a început să coboare. Pista scurtă a aerodromului din Jinka a apărut în faţa noastră. Roţile avionului au ieşit din carlingă şi au făcut o mică săritură când au atins solul. Aparatul s-a oprit; apoi a făcut o întoarcere, la capătul pistei. Prin hublou, am zărit o liotă de copii care alergau spre noi. Aşezat pe un butoi vechi, un băieţandru mai în vârstă decât ceilalţi se uita la avionul care rula spre coşmelia acoperită cu paie ce servea drept terminal aeroportuar.

– Am impresia că-l recunosc pe omuleţul ăsta, i-am spus Keirei, arătându-i-l cu degetul. El m-a ajutat să te găsesc, în ziua când am venit aici să te caut.

Keira s-a plecat spre hublou. Într-o clipă, ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Eu, una, sunt sigură că-l recunosc, mi-a mărturisit ea.

Pilotul a oprit motorul. Keira a coborât cea dintâi şi a început să-şi croiască drum prin roiul de copii care ţipau şi ţopăiau în jurul ei, împiedicând-o să înainteze. Băieţandrul s-a dat jos de pe butoi şi a plecat.

– Harry! a urlat Keira. Harry, sunt eu.

Harry s-a întors şi a înmărmurit. Keira a alergat la el, şi-a trecut mâna prin părul lui ciufulit şi l-a strâns la piept.

– Vezi, a spus ea, plângând, m-am ţinut de cuvânt.

Harry a ridicat capul.

– Da' mult ţi-a mai luat!

– Am făcut şi eu ce-am putut, dar, acum, sunt aici, i-a răspuns ea.

– Prietenii tăi au reconstruit totul, şantierul e mai mare decât înaintea furtunii. De data asta, o să rămâi?

– Nu ştiu, Harry, nu ştiu nimic.

– Atunci, când pleci?

– Abia am venit şi tu vrei deja să plec?

Băieţandrul s-a desprins din îmbrăţişarea Keirei şi s-a îndepărtat. Eu am şovăit o clipă, apoi am fugit după el şi l-am prins.

– Ascultă-mă, omuleţule, n-a trecut o zi fără ca ea să vorbească despre tine, n-a fost o noapte în care să adoarmă fără să se gândească la tine. Nu crezi că pentru asta ar merita o primire mai frumoasă din partea ta?

– Acum, ea e cu tine. Atunci, de ce s-a întors? Pentru mine sau ca să sape din nou pământul? Duceţi-vă la voi acasă, eu am treabă.

– Harry, tu poţi să nu mă crezi, dar Keira te iubeşte. Da, chiar aşa. Te iubeşte, şi nici nu ştii cât de mult i-ai lipsit. Nu-i întoarce spatele. Îţi cer asta ca de la bărbat la bărbat, nu o respinge.

– Lasă-l în pace, a murmurat Keira, ajungând lângă noi. Fă ce vrei tu, Harry, eu o să înţeleg. Indiferent dacă îmi porţi pică sau nu, dragostea mea pentru tine nu se va schimba cu nimic.

Keira şi-a luat sacul şi s-a îndreptat spre coşmelia cu acoperiş de paie, fără să mai privească în urmă. Harry a şovăit o clipă, apoi s-a aşezat în calea ei.

– Unde te duci?

– Habar n-am, amice, încerc să dau de Eric şi de ceilalţi, am nevoie de ajutorul lor.

Băieţandrul şi-a băgat mâinile în buzunar şi a lovit o piatră cu

piciorul.

– Mda, văd, a mormăit el.

– Ce vezi?

– Că nu te poţi lipsi de mine.

– Asta, băiete, o ştiu din ziua în care te-am întâlnit.

– Vrei să te ajut să mergi acolo, aşa-i?

Keira a îngenuncheat şi l-a privit drept în ochi.

– Aş vrea, mai întâi, să facem pace, a spus ea, deschizându-şi braţele.

Harry a ezitat un moment, apoi i-a întins mâna, dar Keira şi-a ascuns-o pe a ei la spate.

– Nu, vreau să mă îmbrăţişezi.

– Acum, sunt prea bătrân pentru chestii de-astea, a spus el, cât se poate de serios.

– Da, dar eu nu. Mă iei în braţe odată sau nu?

– O să mă gândesc. Până atunci, vino cu mine, trebuie să dormiţi şi voi undeva. Şi, mâine, o să-ţi dau răspunsul.

– De acord, a spus Keira.

Harry mi-a aruncat o privire sfidătoare şi a luat-o înainte. Ne-am luat sacii şi l-am urmat pe drumul ce ducea în sat.

Un bărbat îmbrăcat cu un maiou de corp zdrenţuit ieşise în faţa căscioarei lui. Îşi amintea de mine şi îmi făcea semne largi.

– Nu ştiam că eşti atât de popular prin partea locului, m-a luat peste picior Keira.

– Poate fiindcă, prima oară când am venit, m-am prezentat ca unul dintre prietenii tăi…

Bărbatul care ne-a primit la el ne-a oferit două rogojini pe care să dormim şi ceva de mâncare. În timpul mesei, Harry a rămas în faţa noastră, fără s-o scape din ochi pe Keira. Apoi s-a ridicat brusc şi s-a dus spre uşă.

– Mă întorc mâine, a spus, ieşind din casă.

Keira a ieşit repede afară, eu după ea, dar băieţandrul se îndepărta deja pe drum.

– Lasă-i puţin timp, i-am spus Keirei.

– Nu prea avem, mi-a răspuns ea, intrând, cu inima grea, în colibă.

În zori, am fost trezit de zgomotul unui motor care se apropia. Am ieşit în prag. Un nor de praf preceda o maşină 4x4. Vehiculul de teren a frânat în dreptul meu şi i-am recunoscut imediat pe cei doi italieni care mă ajutaseră când am venit aici prima dată.

– Ce surpriză! Dar ce vă aduce din nou pe aici? m-a întrebat cel mai mătăhălos dintre cei doi, coborând din maşină.

Tonul lui, chipurile amical, a trezit în mine o oarecare neîncredere.

– Şi eu, ca dumneavoastră! i-am răspuns. Dorul după locurile astea. Dacă ai venit aici o dată, cu greu poţi rezista dorinţei de-a te întoarce.

Keira a venit lângă mine, pe veranda casei, şi şi-a pus un braţ în jurul meu.

– Văd că v-aţi regăsit prietena, a spus al doilea italian, înaintând spre noi. Drăguţă cum este, înţeleg de ce v-aţi dat atâta osteneala.

– Cine sunt tipii ăştia? mi-a şoptit Keira. Îi cunoşti?

– N-aş merge chiar până acolo. I-am întâlnit când îţi căutam tabăra şi mi-au dat o mână de ajutor.

– Există cineva din regiunea asta care să nu te fi ajutat să mă găseşti?

– Nu-i repezi, este tot ce îţi cer.

Cei doi italieni s-au apropiat.

– Nu ne invitaţi să intrăm? a întrebat cel mai mătăhălos. Este devreme, dar e deja al naibii de cald.

– Nu suntem la noi acasă, iar dumneavoastră nu v-aţi prezentat, i-a răspuns Keira.

– El este Giovanni, iar eu sunt Marco. Acum, putem intra?

– V-am spus, nu suntem la noi acasă, a insistat Keira pe un ton prea puţin afabil.

– Ei, haide, haide, a continuat cel care îşi spunea Giovanni. Şi cu ospitalitatea africană ce facem? Ne-aţi putea oferi niţică umbră şi ceva de băut. Eu mor de sete.

Bărbatul care ne găzduise în cabana lui s-a ivit în prag şi ne-a poftit pe toţi înăuntru. A pus patru pahare pe o ladă, ne-a servit cu cafea şi s-a retras: se ducea la câmp.

Numitul Marco se zgâia la Keira într-un fel care îmi displăcea profund.

– Sunteţi arheolog, dacă-mi aduc bine aminte, i s-a adresat Keirei.

– Sunteţi bine informat, i-a răspuns ea. Noi avem treabă; de altfel, ar trebui să plecăm.

– Hotărât lucru, nu sunteţi deloc primitoare. Aţi putea fi ceva mai amabilă; la urma urmei, noi l-am ajutat pe prietenul dumneavoastră să vă găsească, acum câteva luni, nu v-a spus?

– Ba da. Toată lumea de aici l-a ajutat să mă găsească, deşi nu mă pierdusem deloc. Acum, scuzaţi-mă că sunt atât de directă, dar trebuie, cu adevărat, să plecăm, a spus ea sec, ridicându-se.

Giovanni a sărit şi i-a tăiat calea. Eu m-am vârât imediat între ei.

– La urma urmei, ce vreţi de la noi?

– Nimic, doar să stăm de vorbă cu voi, atâta tot. Pe aici, nu avem prea des ocazia să întâlnim europeni.

– Acum, că am schimbat câteva vorbe, lăsaţi-mă să trec, a insistat Keira.

– Aşezaţi-vă la loc! a ordonat Marco.

– N-am obiceiul să primesc ordine, i-a răspuns Keira.

– Mi-e teamă că trebuie să vă schimbaţi obişnuinţele. Staţi jos şi ţineţi-vă gura.

De data asta, grosolănia tipului depăşise orice limită. Tocmai mă pregăteam să-l iau la scărmănat, când a scos un pistol din buzunar şi l-a îndreptat spre Keira.

– Nu face pe eroul, a spus, ridicând piedica armei. Staţi liniştiţi şi n-o să se întâmple nimic. În trei ore, soseşte un avion. O să ieşim toţi patru din coliba asta. O să mergeţi cu noi până la el, fără să faceţi prostii. O să vă îmbarcaţi frumos, iar Giovanni o să vă escorteze. Vedeţi, nu-i nicio filosofie!

– Şi unde merge avionul acesta? am întrebat.

– O să vedeţi la timpul potrivit. Acum, fiindcă avem de omorât câteva ore, ce-aţi zice dacă ne-aţi povesti ce căutaţi aici?

– Doi naşparlii care ne ameninţă cu pistolul! i-a răspuns Keira.

– Asta are caracter! a rânjit Giovanni.

– „Asta” se numeşte Keira, i-am răspuns. Nu e cazul să fii grosolan.

Am rămas aşa, uitându-ne unii la alţii, timp de două ore. Giovanni se scobea în dinţi cu un chibrit, Marco, impasibil, o fixa pe Keira. În depărtare, a început să se audă zgomotul unui motor. Marco s-a dus pe verandă, să vadă ce se întâmplă.

– Două maşini 4x4 vin încoace, a spus el, când s-a întors. Stăm cuminţi în casă, aşteptăm să treacă această caravană şi câinii nu latră deloc, e clar?

Tentaţia mea de-a acţiona era foarte puternică, dar Marco îşi ţinea arma îndreptată spre Keira. Maşinile se apropiau tot mai mult; apoi, frânele s-au auzit scrâşnind la câţiva metri de căscioară. Motoarele s-au oprit, portierele s-au deschis. Giovanni

s-a apropiat de fereastră.

– Rahat! Sunt vreo zece tipi care vin spre noi.

Marco s-a ridicat şi s-a dus lângă Giovanni, ţintind-o în continuare pe Keira. Uşa colibei s-a deschis brusc.

– Eric, a şoptit Keira. N-am fost niciodată mai mulţumită să te văd.

– E vreo problemă? a întrebat colegul ei.

În amintirile mele, Eric nu era aşa de forţos, dar eram încântat că mă înşelasem. Am profitat de faptul că Marco se întorsese şi i-am tras un picior zdravăn între picioare. De felul meu, nu sunt violent, dar, când îmi vin dracii, să te ţii. Cu răsuflarea tăiată, Marco a scăpat pistolul din mână, iar Keira i l-a trimis în celălalt capăt al camerei. Giovanni n-a mai avut timp să reacţioneze, fiindcă i-am trântit un pumn drept în mutră, ceea ce a fost mai dureros pentru încheietura mâinii mele decât pentru falca lui. Marco se ridica deja, dar Eric l-a înhăţat de guler şi l-a lipit de perete.

– De-a ce vă jucaţi aici? Şi ce-i cu această armă de foc? a zbierat Eric.

Dar Marco nu-i putea răspunde, atâta vreme cât Eric îl strângea de grumaz; de altfel, devenea din ce în ce mai livid, aşa că i-am sugerat lui Eric să nu-l mai scuture aşa, ca pe un sac, şi să-l lase să-şi mai tragă puţin sufletul.

– Staţi! O să vă explic tot, s-a rugat Giovanni. Noi lucrăm pentru guvernul italian şi avem misiunea să-i ducem pe apucaţii ăştia la frontieră. Nu intenţionam să le facem niciun rău.

– Da’ ce-avem noi de împărţit cu guvernul italian? a întrebat Keira uluită.

– N-am nicio idee, domnişoară, şi nici nu mă priveşte. Noi am primit nişte instrucţiuni aseară şi nu ştim nimic altceva decât ceea ce v-am spus.

– Aţi făcut vreo tâmpenie în Italia? a întrebat Eric, întorcându-se spre noi.

– Da’ nici măcar n-am pus piciorul în Italia, tipii ăştia ne aburesc. Şi cum ştim noi că sunt chiar cine pretind că ar fi?

– V-am brutalizat cumva? Credeţi că am mai fi stat aici, să batem apa în piuă, dacă am fi vrut să vă lichidăm? s-a justificat Marco, printre accesele de tuse.

– Aşa cum aţi făcut cu căpetenia satului, pe malul lacului Turkana? am intervenit eu.

Eric a privit, rând pe rând, la Giovanni, Marco, Keira şi apoi la

mine. I-a spus unui om din echipa lui să aducă nişte frânghii din maşină. Tânărul s-a executat şi s-a întors cu nişte chingi.

– Legaţi-i pe ăştia doi şi hai s-o întindem de aici, a ordonat Eric.

– Ascultă, Eric, s-a opus unul dintre colegi, noi suntem arheologi, nu gabori. Şi dacă oamenii ăştia sunt chiar nişte oficiali italieni? De ce să atragem asupra noastră nişte neplăceri?

– Fii pe pace, i-am spus. Am eu grijă de asta.

Marco a încercat să se împotrivească sorţii care îl aştepta, dar Keira i-a luat arma de jos şi i-a înfipt-o în pântece, spunându-i:

– Eu sunt foarte stângace cu chestiile de genul ăsta. După cum a spus şi colegul meu, noi nu suntem decât nişte arheologi şi nu prea ne pricepem să mânuim armele de foc.

În timp ce ea ţinea arma îndreptată spre cei doi agresori, Eric şi cu mine i-am aşezat spate în spate şi le-am legat mâinile şi picioarele. Keira şi-a băgat revolverul sub curea, a îngenuncheat şi s-a apropiat de Marco.

– Ştiu eu că e nasol, vă recunosc chiar şi dreptul de-a mă considera o laşă, fără să v-o pot reproşa, dar „asta” are să vă mai spună o ultimă chestie…

Şi Keira i-a trăsnit un dos de palmă lui Marco, de l-a dat de-a rostogolul.

– Gata, acum putem pleca.

Am ieşit din casă, gândindu-mă la bietul om care ne găzduise: când se va întoarce acasă, va găsi doi oaspeţi destul de prost dispuşi…

Ne-am urcat într-una din maşinile 4x4. Harry ne aştepta pe bancheta din spate.

– Vezi că ai nevoie de mine? i-a spus Keirei.

– Puteţi să-i mulţumiţi, el ne-a dat de veste că aveţi necazuri.

– Dar cum de ţi-ai dat seama? l-a întrebat Keira pe Harry.

– Am recunoscut maşina. În sat, oamenilor nu le place deloc de ei. M-am apropiat de fereastră şi am văzut ce se întâmplă. Atunci, m-am dus repede să-i chem pe prietenii tăi.

– Şi cum de ai ajuns într-un timp atât de scurt la săpături?

– Keira, tabăra nu e departe de aici, a răspuns Eric. După plecarea ta, noi am deplasat perimetrul săpăturilor. Dacă vrei să ştii, după moartea căpeteniei din sat, nu mai eram chiar bine-veniţi în Valea Omo. Şi, oricum, acolo unde săpai tu, n-am găsit nimic. Aşa că, lipsa de siguranţă a locului şi lehamitea generală

ne-au împins mai la nord.

– Ah, văd că deţii, cu adevărat, controlul operaţiunilor.

– Sper că n-ai de gând să-mi faci morală! Ştii tu oare cât timp a trecut fără să primim nicio veste de la tine?

– Te rog, Eric, nu mă lua de tâmpită; deplasând perimetrul săpăturilor, ai şters orice urmă a lucrărilor mele şi ţi-ai atribuit paternitatea descoperirilor.

– Nici măcar nu mi-a trecut prin minte aşa ceva! Cred că tu eşti aia care ai o problemă cu ego-ul, Keira, nu eu. Acum, ne explici şi nouă ce aveau italienii ăia cu voi?

Pe drum, Keira i-a povestit lui Eric toate aventurile noastre de după plecarea din Etiopia. I-a istorisit despre periplul din China şi despre descoperirea pe care am făcut-o în insula Narcondam, a trecut sub tăcere sejurul ei din închisoarea Garther, i-a vorbit despre cercetările făcute pe platoul Man-Pupu-Nyor şi despre concluziile la care a ajuns cu privire la epopeea sumerienilor. Nu s-a oprit nici asupra neplăcerilor din ultima noapte petrecută în Transsiberian, nici asupra episodului dureros al plecării noastre din Rusia, dar i-a descris, în cele mai mici detalii, surprinzătorul spectacol la care am asistat în faţa laserului de la Universitatea Virje.

Eric a oprit maşina şi s-a întors spre Keira.

– Da' ce tot spui acolo? O înregistrare cu primele clipe ale Universului, care ar avea vârsta de patru sute de milioane de ani? Şi mai ce? Cum poate avansa asemenea absurdităţi o persoană atât de instruită cum eşti tu? Şi, mă rog, cine ţi-a înregistrat discul? Tetrapodele din Devonian? E grotesc.

Keira n-a încercat să-i aducă lui Eric argumente; privirea ei m-a determinat să nu intervin.

Am ajuns în tabără. Mă aşteptam ca oamenii din echipă s-o primească pe Keira sărbătoreşte, fericiţi de revedere, dar n-a fost deloc aşa. Parcă îi mai purtau pică pentru ceea ce se întâmplase în timpul călătoriei noastre la lacul Turkana. Dar Keira era o conducătoare înnăscută. A aşteptat, răbdătoare, să se termine ziua. Când arheologii şi-au lăsat treburile, ea s-a ridicat şi i-a cerut fostei sale echipe să se adune, deoarece avea de făcut un anunţ important. Se vedea că Eric este furios din pricina acestei iniţiative, dar eu m-am apropiat de urechea lui şi i-am reamintit că fondurile care le permiteau tuturora să facă săpăturile din Valea Omo îi fuseseră atribuite Keirei, şi nu lui. Dacă Fundaţia Walsh ar fi aflat că fusese îndepărtată de la munca ei de

cercetare, generoşii binefăcători din comitet ar fi putut reveni asupra hotărârii de a le plăti eforturile. Eric a lăsat-o să vorbească.

Keira a aşteptat până când soarele a dispărut dincolo de orizont. După ce s-a întunecat îndeajuns, a luat cele trei fragmente şi le-a alipit. Imediat, acestea şi-au recăpătat culoarea albăstruie care ne fermecase şi în alte daţi. Efectul produs asupra arheologilor întrecea, de departe, orice explicaţie pe care le-ar fi putut-o da Keira. Până şi Eric era tulburat. Şi, în timp ce întreaga adunare murmura, a fost primul care a aplaudat.

– Este un obiect foarte frumos, a spus el. Felicitări pentru acest încântător număr de magie! Dar colega voastră încă nu v-a spus totul. Ea ar vrea să ne convingă cum că aceste jucării luminoase au patru sute de milioane de ani! Nici mai mult, nici mai puţin!

Unii au râs în zeflemea, alţii nu. Keira s-a urcat pe o ladă.

– Oare există cineva dintre voi care să fi văzut la mine, în trecut, vreun semn oricât de mic că aş avea idei fanteziste? Atunci când aţi acceptat această misiune în inima Văii Omo, când aţi fost de acord să vă părăsiţi luni de zile familia şi prietenii, n-aţi verificat cu cine porneaţi la drum? Există cineva dintre voi care să fi avut îndoieli în privinţa mea, înainte de a lua avionul? Credeţi oare că m-am întors doar ca să vă fac să pierdeţi vremea şi să ajung de râsul vostru? Cine v-a ales, cine v-a solicitat, dacă nu eu?

– Ce aştepţi, mai exact, din partea noastră? a întrebat Wolfmayer, unul dintre arheologi.

– Acest obiect cu particularităţi atât de stupefiante este, de asemenea, o hartă, a continuat Keira. Ştiu că pare greu de crezut, dar, dacă aţi fi fost martori la ceea ce am văzut noi, nu v-aţi mai fi revenit din uimire. În câteva luni, am învăţat să-mi repun în discuţie toate certitudinile. Şi ce lecţie de smerenie am primit! Această hartă ne indică punctul situat la 5°10'2"67 latitudine nordică şi 36°10'1"74 longitudine vestică. Nu vă cer decât să-mi acordaţi încrederea voastră cel mult o săptămână. Vă propun să încărcăm tot echipamentul necesar într-una din maşinile astea 4x4 şi să mergem acolo mâine, ca să începem nişte săpături.

– Şi ce să găsim? a protestat Eric.

– Încă nu ştiu nimic, a mărturisit Keira.

– Poftim! Marii noastre arheologe nu-i este de-ajuns că, din

cauza ei, am fost izgoniţi cu toţii din Valea Omo; acum, mai vrea să băgăm în mă-sa şi opt zile de lucru – când numai Dumnezeu ştie cât de drămuit ne este timpul –, ca să ne ducem cine ştie pe unde şi să căutăm cine ştie ce! Dar de cine ne batem joc?

– Stai puţin, Eric, a intervenit Wolfmayer. În fond, ce avem de pierdut? Săpăm de o lună şi, până acum, n-am găsit nimic concludent. Pe urmă, Keira are dreptate într-o privinţă: ea este cea care ne-a angajat. Presupun că nu şi-ar lua riscul de a se face de râs, târându-ne după ea, dacă n-ar avea nişte motive puternice.

– Fie! Dar tu îi cunoşti motivele alea? s-a răzvrătit Eric. Nici nu e capabilă să ne spună ce speră să găsească. Voi ştiţi cât costă o săptămână de lucru?

– Dacă faci aluzie la salariile noastre, nu cred că suma asta ar duce pe cineva la ruină, a intrat în discuţie Karvelis, alt confrate. Şi, apoi, după câte ştiu eu, Keira este cea care se îngrijeşte de bani. De când a plecat, ne facem că plouă, dar ea este iniţiatoarea acestei campanii de săpături. Nu văd de ce nu i-am acorda câteva zile.

Normand, unul dintre francezii din echipă, a cerut cuvântul.

– Coordonatele pe care ni le-a comunicat Keira sunt precise. Chiar dacă am extinde caroiajul pe încă cincizeci de metri pătraţi, n-am avea nevoie să demontăm instalaţiile de aici. Ne-ar ajunge câteva utilaje, ceea ce ar limita considerabil impactul unei săptămâni de suspendare a lucrului asupra săpăturilor în curs.

Eric s-a aplecat spre Keira şi i-a cerut să stea de vorbă cu ea mai la o parte. Amândoi s-au îndepărtat cu câţiva paşi.

– Bravo, văd că ţi-ai păstrat puterea de convingere, aproape că sunt gata să te urmeze. La urma urmei, de ce nu? Dar încă nu mi-am spus ultimul cuvânt. Îmi pot pune în joc demisia. Îi pot obliga să aleagă între noi doi sau, dimpotrivă, să te susţină.

– Eric, spune-mi ce vrei. Am făcut un drum lung şi sunt obosită.

– Orice am găsi, dacă găsim totuşi ceva, vreau să împart cu tine meritele descoperirii. În toate lunile astea lungi, când tu o duceai bine mersi, în călătorie, eu am asudat sânge; or n-am făcut atâtea sacrificii aici, ca să mă văd redus la rolul de simplu asistent. Te-am înlocuit atunci când ne-ai lăsat baltă. De la plecarea ta, eu sunt cel care şi-a asumat întreaga responsabilitate. Dacă ai regăsit o echipă sudată şi operaţională,

mie mi-o datorezi, aşa că n-am să-ţi permit să apari pe un teren al cărui şef eu am fost în tot acest timp, ca să mă faci ajutor de băgător de seamă.

– Tu îmi vorbeai de ego adineauri? Eşti epatant, Eric. Dacă vom face o descoperire importantă, meritul îi va reveni întregii echipe, alături de care vei fi citat şi tu, îţi promit eu. Şi îţi promite şi Adrian care, crede-mă, va fi contribuit la ea mai mult decât oricine altcineva de aici. Acum, că ţi-am dat aceste asigurări, pot conta pe sprijinul tău?

– Opt zile, Keira. Îţi dau opt zile şi, dacă rezultatul va fi un fâs, îţi iei băgăjelul şi amicul şi o tăiaţi de aici.

– Te las pe tine să-i spui asta lui Adrian. Sunt sigur că o să moară de plăcere...

Keira s-a întors la noi şi s-a urcat din nou pe ladă.

– Locul despre care vă spuneam este situat la trei kilometri vest de lacul Dipa. Dacă pornim la drum mâine-dimineaţă, în zori, ajungem acolo înainte de ora prânzului. Şi, imediat, putem începe lucrul. Cei care vor să mă urmeze sunt bine-veniţi.

Un nou murmur a străbătut adunarea. Karvelis a ieşit cel dintâi din rând şi s-a postat în faţa Keirei. Alvaro, Normand şi Wolfmayer l-au urmat. Keira câştigase pariul. Curând după aceea, întreaga echipă s-a adunat în jurul ei şi al lui Eric, care n-o slăbea nici cu un pas.

A doua zi, înainte de răsăritul soarelui, utilajul era deja încărcat. La primele ore ale dimineţii, cele două vehicule 4x4 au părăsit tabăra. Unul era condus de Keira, iar celălalt, de Eric. După un drum de trei ore, am lăsat maşinile la marginea unei pădurici, pe care am fost nevoiţi s-o traversăm cărând echipamentul în cârcă. Harry mergea în frunte, tăind, cu lovituri de macetă, crengile care ne stânjeneau înaintarea. Am vrut să-l ajut, dar, sub pretextul că m-aş putea răni, mi-a spus să-i las lui grija asta.

Ceva mai departe, în faţa noastră, a apărut luminişul despre care îmi vorbise Keira: o suprafaţă circulară, cu diametrul de opt sute de metri, situată într-o buclă a fluviului Omo şi având o formă stranie, de craniu uman.

Karvelis, cu GPS-ul în mână, ne-a condus până în centrul luminişului.

– 5°10'2"67 latitudine nordică şi 36°10'1"74 longitudine estică. Am ajuns, ne-a anunţat el.

Keira a îngenuncheat şi a mângâiat pământul.

– Ce călătorie incredibilă, pentru ca, în cele din urmă, să ne întoarcem tot aici! mi-a spus. Dacă ai şti ce trac am!

– Şi eu, i-am mărturisit.

Alvaro şi Normand începuseră să traseze perimetrul săpăturilor, în timp ce restul echipei monta corturile, la umbra unor tufişuri uriaşe. Keira i s-a adresat lui Alvaro:

– E inutil să extindeţi caroiajul, concentraţi-vă pe o zonă de cel mult douăzeci de metri pătraţi. Săpătura trebuie făcută în adâncime.

Alvaro şi-a strâns sfoara, urmând instrucţiunile Keirei. Pe la sfârşitul după-amiezii, fuseseră îndepărtaţi trei sute de metri cubi de pământ. Pe măsură ce lucrările înaintau, vedeam apărând o groapă. Soarele se apropia de asfinţit, iar noi încă nu găsiserăm nimic. Din cauza întunericului, am oprit lucrul. A doua zi, devreme, l-am reluat.

La ora unsprezece, Keira a început să dea semne de nervozitate. M-am apropiat de ea.

– Mai avem înaintea noastră încă o săptămână.

– Adrian, nu cred că problema care se pune sunt zilele. Avem coordonate foarte precise; ele sunt corecte sau false, aici nu încap jumătăţile de măsură. Şi, pe urmă, utilajul de care dispunem nu ne permite să excavăm la o adâncime mai mare de zece metri.

– Unde suntem?

– La jumătatea drumului.

– Atunci, încă n-am pierdut nimic. Sunt sigur că, pe măsură ce săpăm, ne cresc şi şansele.

– Dacă m-am înşelat, am pierdut totul, a oftat Keira.

– În ziua când maşina ni s-a prăvălit în apele Fluviului Galben, și eu credeam că am pierdut totul, i-am spus, îndepărtându-mă.

După-amiaza a trecut fără niciun alt rezultat. Keira se dusese să se mai odihnească niţel, la umbra tufelor de ierburi. La ora 16:00, Alvaro, care dispăruse de o bună bucată de vreme în adâncul gropii pe care o săpa fără să se oprească, a scos un urlet de s-a auzit în toată tabăra. După câteva clipe, a răcnit şi Karvelis. Keira s-a ridicat şi a încremenit, ca tetanizată.

Am văzut-o, apoi, înaintând încet prin luminiş. Alvaro şi-a arătat capul la marginea gropii. Zâmbea cum n-am mai văzut niciodată un bărbat să zâmbească. Keira şi-a iuţit paşii, începând să alerge, până când un glăscior a chemat-o la ordine.

– De câte ori nu ni s-a spus să nu alergăm pe terenul săpăturilor? a mustrat-o Harry, ajungând lângă ea.

A luat-o de mână şi a tras-o spre marginea gropii, unde se adunase toată echipa. În fundul săpăturii, Alvaro şi Karvelis găsiseră nişte oseminte. Oasele fosilizate alcătuiau o siluetă umană: echipa descoperise un schelet aproape intact.

Keira s-a dus lângă colegii ei şi s-a aşezat în genunchi. Osemintele se vedeau clar din pământul care le înconjura. De acum, aveau să mai treacă multe ore până să fie eliberat, din îmbrăţişarea ţărânii, cel ce zăcea acolo.

– Mi-ai dat mult de furcă, dar, până la urmă, te-am găsit, a spus Keira, mângâind cu delicateţe craniul. Mai târziu, va trebui să te botezăm, dar, în primul rând, ne vei spune cine eşti şi, mai ales, ce vârstă ai.

– E ceva neclar, a intervenit Alvaro. N-am mai văzut niciodată nişte oseminte umane fosilizate într-o asemenea măsură. Fără să fac un joc de cuvinte nesărat, scheletul ăsta este prea evoluat pentru vârsta lui.

Am tras-o pe Keira mai departe de ceilalţi.

– Crezi că este cu putinţă ca promisiunea pe care ţi-am făcut-o să se fi realizat, iar osemintele astea să aibă chiar vechimea pe care o presupunem noi?

– Încă nu ştiu nimic; pare atât de improbabil, şi totuşi… Doar nişte analize aprofundate ne vor permite să aflăm dacă un asemenea vis a putut deveni realitate. Dar pot să te asigur că, dacă lucrurile stau chiar aşa, asta e cea mai mare descoperire cu privire la istoria umanităţii, care a fost făcută vreodată.

Keira s-a întors la săpătură, lângă colegii ei. La asfinţit, lucrările s-au oprit. În dimineaţa următoare, au fost reluate, dar nimeni nu se mai gândea să numere zilele.

Totuşi nu ajunsesem încă la capătul încercărilor. A treia zi, am avut parte de o surpriză şi mai mare. Zi de zi, o vedeam pe Keira lucrând din zori până-n seară cu o minuţiozitate care depăşea orice închipuire. Manevrând pensula întocmai ca o pictoriţă poantilistă, elibera osemintele, milimetru după milimetru, din învelişul lor de pământ. Deodată, gestul i s-a oprit brusc. Keira cunoştea rezistenţa aceea uşoară de la capătul instrumentului său. Mi-a explicat că nu trebuia să insiste, ci să urmărească pe contur relieful ivit, pentru a-i percepe forma. De data asta, nu reuşea să identifice obiectul care se desena sub pensula atât de

fină.

– E foarte straniu, mi-a spus; pare a fi ceva sferic, poate o rotulă? Dar, în mijlocul toracelui? E cel puţin uimitor…

Căldura era insuportabilă. Din când în când, o picătură de sudoare, care i se prelingea pe frunte, uda praful de pe jos şi, atunci, o auzeam ocărând.

Alvaro îşi terminase pauza. I-a propus să treacă în locul ei. Epuizată, Keira i l-a cedat, rugându-l să lucreze cu cât mai multe precauţii.

– Vino, mi-a spus ea. Apa nu e departe, trebuie doar să traversăm păduricea. Am nevoie de o baie.

Malul fluviului Omo era nisipos. Keira s-a dezbrăcat şi a plonjat fără să mă aştepte. Mi-am scos la iuţeală hainele, m-am aruncat după ea şi am luat-o în braţe.

– Peisajul este destul de romantic şi se pretează numai bine la zbenguiala unor îndrăgostiţi. Nu că mi-ar lipsi dorinţa, dar, dacă te mai zbânţui aşa, nu vom întârzia să primim o vizită.

– Ce gen de vizită?

– Genul „crocodil înfometat”. Vino, nu trebuie să mai zăbovim în apă; voiam doar să mă răcoresc. Hai să ne uscăm pe mal şi să ne întoarcem la săpături.

N-am aflat niciodată dacă povestea ei cu aligatori era adevărată sau doar un pretext delicat pentru a se întoarce la lucrările care o obsedau mai presus de orice. Când am ajuns la groapă, Alvaro ne aştepta sau, mai degrabă, o aştepta pe Keira.

– Ce dezgropăm noi, aici? a întrebat-o cu glasul scăzut, ca să nu-l audă ceilalţi. Ai vreo idee?

– De ce faci mutra asta? Pari îngrijorat.

– Din cauza ăsteia, i-a răspuns Alvaro, întinzându-i ceva care semăna cu o mingiuţă sau cu o bilă mare, din agat.

– Asta e chestia la care lucram înainte de a mă duce la scăldat? l-a întrebat Keira.

– Am găsit-o la zece centimetri de primele vertebre dorsale.

Keira a luat bila în mână şi a şters-o de praf.

– Dă-mi puţină apă, a cerut ea, intrigată.

Alvaro a scos dopul ploştii sale.

– Stai, vino încoace, hai să ieşim din groapă.

– O să ne vadă toată lumea…, a şoptit Alvaro.

Keira a sărit afară, ascunzând bila în pumn. Alvaro a urmat-o.

– Toarnă uşor, i-a recomandat ea.

Nimeni nu le dădea atenţie. De la depărtare, păreau doi colegi

care se spală pe mâini.

Keira freca bila cu mare grijă, dezlipind sedimentele care o acopereau.

– Încă puţin, i-a cerut ea lui Alvaro.

– Ce drăcie o mai fi şi asta? a întrebat arheologul, la fel de tulburat ca ea.

– Să coborâm din nou.

La adăpost de priviri, Keira a şters suprafaţa bilei şi a privit-o mai de aproape.

– Este translucidă, are ceva înăuntru, a şoptit ea.

– Dă-mi să văd! a rugat-o Alvaro.

A luat bila în mână şi a pus-o în bătaia soarelui.

– Uite, se distinge mai bine, parcă ar fi un fel de răşină, a constatat el. Crezi că era un pandantiv? Sunt complet dezorientat, n-am mai văzut niciodată aşa ceva. Doamne Sfinte, Keira, ce vârstă are scheletul ăsta?

Keira a luat înapoi obiectul şi a imitat gestul lui Alvaro.

– Poate că acest obiect ne va da răspunsul la întrebarea ta, i-a zâmbit ea confratelui său. Îţi aminteşti de sanctuarul San Gennaro?

– Mai împrospătează-mi, te rog, memoria, a rugat-o Alvaro.

– Sfântul Gennaro a fost episcop de Benevento şi a murit, ca martir, în anul 300 şi ceva, lângă Pozzuoli, pe timpul marii persecuţii dezlănţuite de Diocleţian. Te scutesc de celelalte detalii care alimentează legenda acestui sfânt. Gennaro a fost condamnat la moarte de către Timoteu, proconsulul Campaniei. După ce a scăpat neatins de pe rug şi după ce leii au refuzat să-l devoreze, a fost decapitat. Călăul i-a tăiat capul şi un deget. Aşa cum cereau uzanţele epocii, o femeie din familia lui i-a adunat sângele, cu care a umplut cele două mici vase ce-i serviseră la ultima slujbă. Corpul acestui sfânt era mutat deseori. La începutul secolului al IV-lea, când moaştele episcopului au ajuns la Antignano, ruda care păstrase fiolele le-a apropiat de rămăşiţele acestuia. Sângele uscat din recipiente s-a lichefiat. Fenomenul s-a repetat în 1492, când corpul a fost readus la Duomo San Gennaro, capela care i-a fost dedicată. De atunci, lichefierea sângelui său face obiectul unei ceremonii anuale, care se desfăşoară în prezenţa arhiepiscopului de Napoli. În acea zi, napolitanii comemorează, în toată lumea, martiriul lui San Gennaro. Sângele uscat, păstrat în două fiole ermetice, este înfăţişat miilor de credincioşi. Aceştia privesc relicva sacră, care

se lichefiază, iar uneori intră chiar şi în fierbere.

– De unde ştii asta? am întrebat-o pe Keira.

– În timp ce tu îl citeai pe Shakespeare, eu îl citeam pe Alexandre Dumas.

– Și, la fel ca în cazul lui San Gennaro, această bilă translucidă să conţină oare sângele celui ce se odihneşte aici?

– Este posibil ca materia roşie solidificată, pe care o vedem în interiorul bilei, să fie sânge. Iar dacă lucrurile ar sta chiar aşa, am avea de-a face, în cazul de faţă, cu un miracol. Am putea afla aproape totul despre viaţa acestui om, vârsta lui, particularităţile lui biologice. Dacă i-am putea face ADN-ul să vorbească, n-ar mai păstra niciun secret faţă de noi. Acum, trebuie să ducem acest obiect într-un loc sigur şi să-i analizăm conţinutul într-un laborator specializat.

– Cui ai de gând să-i încredinţezi această misiune? am întrebat-o.

Keira mi-a aruncat o privire intensă, care îi dezvăluia intenţiile.

– Nu fără tine! i-am răspuns, chiar înainte să deschidă gura. Nici nu se pune problema.

– Adrian, lui Eric nu i-o pot încredinţa şi, dacă mi-aş părăsi pentru a doua oară colegii, ei nu mi-ar ierta-o.

– Mă doare în cot de colegii tăi, de cercetările tale, de schelet şi chiar de bila asta! Dacă ai păţi ceva, nici eu nu ţi-aş ierta-o! De aici, nu plec fără tine! Nici chiar pentru cea mai importantă descoperire ştiinţifică din lume!

– Adrian, te rog!

– Ascultă-mă bine, Keira! Ceea ce am eu de spus îmi cere un efort imens şi n-am să mă mai repet. Mi-am consacrat cea mai mare parte din viaţă scrutării galaxiilor, căutării unor urme infime lăsate de primele clipe ale Universului. Credeam că sunt cel mai bun din domeniul meu, cel mai avangardist, cel mai îndrăzneţ, mă socoteam cel mai tare din parcare şi eram mândru să fiu aşa. Când am crezut că te-am pierdut, am stat nopţi la rând cu ochii la cer, fără să-mi pot aminti măcar numele unei singure stele. Mă doare-n cot de vârsta acestui schelet, mi se rupe de ceea ce ne-ar putea dezvălui el despre specia umană; că are o sută de ani sau că are patru sute de milioane, mie mi-e perfect egal, dacă tu nu mai eşti aici.

Uitasem cu desăvârşire de prezenţa lui Alvaro, care a tuşit uşor, puţin cam stânjenit.

– Keira, nu vreau să mă amestec în treburile voastre, a intervenit el, dar, având în vedere descoperirea pe care tocmai ne-ai oferit-o, dacă te-ai întoarce după şase luni şi ne-ai cere să facem o cursă în saci de cartofi, împrejurul lui Machu Picchu, pun pariu că toată lumea te-ar urma, în frunte cu mine.

Am simţit-o pe Keira ezitând, în timp ce privea la osemintele din groapă.

– *Madre de Dios!* a strigat Alvaro. După tot ce ţi-a spus omul ăsta, tu preferi să-ţi petreci nopţile lângă un schelet? Hai, valea de-aici şi întoarce-te repede, ca să-mi spui ce conţine bila asta de răşină!

Keira mi-a întins mâna, ca s-o ajut să iasă din groapă. I-a mulţumit lui Alvaro.

– Ţi-am spus: valea! Cere-i lui Normand să te ducă la Jinka; poţi să ai încredere în el, e discret. Celorlalţi, le explic eu totul, după ce pleci.

În timp ce eu făceam bagajele, Keira s-a dus să stea de vorbă cu Normand. Din fericire, restul grupului plecase din tabără, ca să se răcorească în fluviu. Am trecut toţi trei prin pădurice şi, când am ajuns la maşină, Harry ne aştepta acolo, cu mâinile în sân.

– Iar aveai de gând să pleci fără să-mi spui la revedere? a spus, privind-o ţintă pe Keira.

– Nu, de data asta, n-o să lipsesc decât câteva săptămâni. Mă întorc repede.

– De data asta, n-o să mă mai duc la Jinka, să te aştept. Nu te mai întorci, ştiu eu, i-a răspuns Harry.

– Dimpotrivă, Harry. Îţi promit că n-am să te părăsesc niciodată. Data viitoare, te iau cu mine.

– N-am eu ce să fac în ţara ta. Tu, care cauţi întruna morţi, ar trebui să ştii că locul meu e acolo unde sunt înmormântaţi adevăraţii mei părinţi. Pământul meu e aici. Acum, pleacă.

Keira s-a apropiat de Harry.

– Mă urăşti?

– Nu, sunt trist şi nu vreau să mă vezi tu că sunt trist, aşa că pleacă.

– Şi eu sunt tristă, Harry, trebuie să mă crezi. M-am întors o dată, o să mă întorc şi a doua oară.

– Atunci, poate că o să mă duc la Jinka, dar numai din când în când.

– Îmi dai un sărut?

– Pe gură?

– Nu, Harry, nu pe gură, i-a răspuns Keira, pufnind în râs.

– Asta înseamnă că, de acum, sunt prea bătrân. Dar primesc să mă iei în braţe.

Keira l-a îmbrăţişat pe Harry şi l-a sărutat pe frunte, iar băiatul a luat-o la fugă spre pădure, fără să privească în urmă.

– Dacă totul merge bine, a spus Normand, ajungem la Jinka înaintea navetei poştale. Puteţi să plecaţi cu ea; îl cunosc eu pe pilot. În felul ăsta, aterizaţi la Addis-Abeba tocmai la timp ca să luaţi avionul de Paris. Dacă nu, îl mai aveţi pe cel de Frankfurt, care pleacă ultimul. Pe ăsta, sunt sigur că-l prindeţi.

Pe drum, m-am întors spre Keira: mă muncea o întrebare.

– Ce-ai fi făcut dacă Alvaro nu mi-ar fi ţinut partea?

– De ce mă întrebi?

– Pentru că, văzând cum te uitai ba la schelet, ba la mine, m-am întrebat care dintre noi doi îţi place mai mult.

– Mă aflu în maşină; ăsta ar trebui să fie răspunsul, nu?

– Mda, am mormăit, întorcându-mi privirea spre drum.

– Ce-i cu „mda-ul” ăsta?… Aveai vreo îndoială?

– Nu, nu.

– Dacă Alvaro n-ar fi intervenit, poate că aş fi făcut pe orgolioasa şi aş fi rămas, dar, după zece minute de la plecarea ta, m-aş fi rugat de cineva să mă ia cu cealaltă maşină, ca să te ajung din urmă. Acum, eşti mulţumit?

Paris

Am gonit ca nebunii, ca să putem prinde avionul de Paris. Când ne-am prezentat la ghișeul Air France, îmbarcarea era aproape pe sfârşite. Din fericire, rămăseseră zece locuri libere, iar o stewardesă binevoitoare a acceptat să ne treacă prin controlul de securitate, înaintea unei cozi lungi de pasageri care îşi aşteptau rândul. Până să decoleze avionul, reuşisem să dau două telefoane scurte, unul lui Walter, pe care îl deşteptasem în puterea nopţii, iar celălalt lui Ivory, care nu dormea. Anunţându-le întoarcerea noastră în Europa, le-am pus, totodată, aceeaşi întrebare: unde puteam găsi cel mai competent laborator care făcea teste complexe de ADN?

Ivory ne-a chemat la el acasă, de îndată ce sosim. La ora şase dimineaţa, un taxi ne-a dus, de la Aeroportul Charles-de-Gaulle,

în insula Saint-Louis. Ivory ne-a deschis în halat.

– Nu ştiam exact când o să ajungeţi, ne-a întâmpinat el; somnul m-a furat, pe nebăgate de seamă, foarte târziu.

Ne-a invitat să-l aşteptăm în salon şi s-a dus în bucătărie, ca să ne facă o cafea. S-a întors cu o tavă şi s-a aşezat în fotoliul din faţa noastră.

– Ei, ce-aţi găsit în Africa? Voi sunteţi de vină că n-am dormit. Mi-a fost imposibil să mai închid vreun ochi după ce m-aţi sunat.

Keira a scos bila din buzunar şi i-a înfăţişat-o bătrânului profesor. Ivory şi-a potrivit ochelarii şi a examinat cu atenţie.

– Este chihlimbar?

– Încă nu ştiu nimic, dar petele roşii din interior at putea fi, probabil, sânge.

– Ce minunăţie! Unde aţi găsit-o?

– În locul pe care l-au indicat cu precizie fragmentele, i-am răspuns.

– Pe toracele unui schelet pe care l-am dezgropat, a continuat Keira.

– Dar asta e o descoperire de importanţă majoră! a exclamat Ivory.

S-a dus la birou, a deschis un sertar şi a scos o foaie de hârtie.

– Uite ultima traducere pe care am făcut-o după textul în limba ge’ez. Citiţi.

Am luat documentul pe care Ivory mi-l flutura pe sub nas şi am citit cu voce tare:

Am disociat discul memoriilor, am încredinţat magiştrilor coloniilor părţile pe care el le reuneşte. Sub trigoanele înstelate, să rămână tăinuite umbrele infinităţii. Nimeni să nu ştie unde se află hipogeul. Noaptea unuia este paznica originii. Nimeni să n-o deştepte; la reunirea timpurilor imaginare, se va preciza încheierea ariei.

– Cred că, de acum, enigma îşi capătă întregul sens, nu-i aşa? a spus bătrânul profesor. Mulţumită aranjamentelor lui Adrian, de la Virje, am făcut discul să vorbească, iar el ne-a indicat poziţia unui mormânt.

Faimosul hipogeu, unde a fost, probabil, descoperit în mileniul al IV-lea. Cei care i-au înţeles importanţa i-au disociat fragmentele şi le-au dus în cele patru colţuri ale lumii.

– În ce scop? am întrebat. Ce rost avea o asemenea călătorie?

– Păi, ca să nu găsească nimeni corpul pe care l-aţi adus voi la lumina zilei, tocmai cel asupra căruia au găsit discul memoriilor. *Noaptea unuia este paznica originii,* a şoptit Ivory, făcând o grimasă.

Faţa bătrânului devenise lividă, iar pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare.

– Nu vă simţiţi bine? l-a întrebat Keira.

– I-am consacrat întreaga mea existenţă, voi l-aţi găsit, în sfârşit, nimeni nu voia să mă creadă, mă simt foarte bine, în viaţa mea nu m-am simţit mai bine, a răspuns el, cu un rictus.

Bătrânul profesor şi-a dus mâna la piept şi s-a aşezat din nou, alb ca hârtia, în fotoliu.

– Nu e nimic, a spus el. Doar puţină oboseală. Prin urmare, cum e?

– Ce anume? l-am întrebat.

– Măi să fie! Păi, scheletul!

– Complet fosilizat şi ciudat de intact, a răspuns Keira, îngrijorată pentru starea lui Ivory.

Profesorul a gemut şi s-a frânt în două.

– Eu chem Salvarea, a spus Keira.

– Nu chema pe nimeni, i-a ordonat profesorul. Vă spun eu că o să-mi treacă! Ascultaţi, avem foarte puţin timp. Laboratorul pe care îl căutaţi se găseşte la Londra, v-am scris adresa pe blocnotesul care este la intrare. Fiţi cu ochii în patru! Dacă află ei ce aţi descoperit, n-or să vă permită să mergeţi până la capăt; nu se vor da înapoi de la nimic. Îmi pare nespus de rău că v-am pus în pericol, dar e deja prea târziu.

– Cine sunt oamenii ăştia? l-am întrebat.

– Nu mai am timp să vă explic. Acum, avem de făcut ceva mai urgent. În sertarul secretérului meu aveţi celălalt text. Luaţi-l, vă rog.

Ivory s-a prăbuşit pe covor.

Keira a luat receptorul telefonului de pe măsuţa joasă şi a format numărul de la Salvare, dar Ivory a tras de fir şi l-a smuls.

– Plecaţi de aici! Vă rog!

Keira a îngenuncheat lângă el şi i-a pus o pernă sub cap.

– Nici nu poate fi vorba să vă lăsăm aşa, mă auziţi?

– Te ador, eşti şi mai încăpăţânată decât mine. N-aveţi decât să lăsaţi uşa deschisă. Sunaţi la Salvare după ce plecaţi. Doamne, ce rău doare, a spus el, apăsându-şi pieptul. Vă rog,

continuaţi ceea ce nu mai pot face eu, veţi ajunge la ţintă.

– Ce ţintă, Ivory?

– Scumpa mea, voi aţi făcut cea mai senzaţională descoperire din lume, o descoperire pentru care toţi confraţii vă vor gelozi. Aţi găsit omul zero. L-aţi găsit pe primul dintre noi, iar bila asta de sânge, pe care o aveţi, va face dovada. Dar, veţi vedea, dacă nu mă înşel, încă nu aţi ajuns la capătul surprizelor. Al doilea text, cel din secretér, îi este deja cunoscut lui Adrian. Nu-l uitaţi; până la urmă, o să-l înţelegeţi amândoi.

Ivory şi-a pierdut cunoştinţa. Keira nu i-a ascultat ultimele recomandări. În timp ce eu scotoceam prin secretér, ea a chemat Salvarea, de pe mobilul meu.

Ieşind din clădire, ne făceam mustrări de conştiinţă.

– N-ar fi trebuit să-l lăsăm singur, acolo.

– Ne-a dat pe uşă afară…

– Ca să ne protejeze. Vino, urcăm din nou.

În depărtare, se auzea o sirenă care se apropia tot mai mult.

– Să-l ascultăm măcar de data asta, i-am spus Keirei. Hai să nu mai zăbovim.

Pe cheiul Orléans, venea un taxi. L-am oprit şi i-am cerut să ne ducă la Gara de Nord. Keira s-a uitat la mine, uimită; i-am arătat foaia smulsă, chiar înainte de a pleca, din blocnotesul aflat în vestibulul lui Ivory. Adresa pe care o notase în grabă era: Londra, British Society for Genetic Research, Hammersmith Grove, numărul 10.

Londra

Walter, pe care îl anunţasem că sosim, a venit să ne ia de la gara St. Paneras. Ne aştepta cu mâinile la spate, jos, lângă scara rulantă.

– Parcă nu prea eşti în toane bune, i-am spus când l-am văzut.

– Închipuie-ţi că am dormit prost. Şi te mai întrebi cine-o fi de vină!

– Îmi pare foarte rău că te-am sculat din somn.

– Voi doi nu arătaţi prea bine, ne-a spus la rândul lui, după ce ne-a privit cu atenţie.

– Am petrecut noaptea în avion, şi nici ultimele săptămâni n-au fost dintre cele mai odihnitoare. Bun, dacă am lua-o din loc? a întrebat Keira.

– Am găsit adresa pe care m-aţi pus s-o caut, ne-a dat de veste Walter, conducându-ne spre taxiuri. Sper, cel puţin, că a meritat osteneala şi nu mi-am stricat somnul degeaba.

– Nu mai ai maşinuţa aia mică? L-am întrebat, în timp ce urcam în black-cab.

– Spre deosebire de unii, al căror nume n-am să-l pomenesc, eu ascult de sfaturile pe care mi le dau prietenii, mi-a răspuns el. Am vândut-o şi, mai târziu, îţi rezerv o surpriză. Pe Hammersmith Grove, numărul 10, i s-a adresat şoferului. Mergem la Societatea Engleză de Cercetări Genetice, ăsta e locul pe care îl căutaţi.

M-am hotărât să păstrez hârtia lui Ivory în buzunar şi să nu-i povestesc despre ea lui Walter…

– Şi? a întrebat el. Pot să ştiu şi eu ce-o să facem acolo? Poate vreun test de paternitate?

Keira i-a arătat bila, pe care Walter a privit-o cu luare-aminte.

– Frumos obiect; ce e chestia asta roşie din mijlocul lui?

– Sânge, i-a răspuns Keira.

– Bleah!

Walter reuşise să ne aranjeze o întâlnire cu doctorul Poincarno, şeful unităţii de paleo-ADN. „Academia Regală deschide multe uşi, aşa că de ce să nu profităm?”, ne-a spus el, poznaş. Mi-am permis să declin calitatea fiecăruia dintre voi. N-am lungit-o prea mult cu natura lucrărilor voastre, dar, ca să obţin o întrevedere cu el, şi încă într-un răstimp atât de scurt, am fost nevoit să-i dezvălui că veniţi din Etiopia cu nişte lucruri extraordinare, pe care trebuie să le analizaţi. Nu-i puteam spune mai mult, fiindcă Adrian s-a ferit să-mi dea până şi cel mai mic amănunt.

– Avionul stătea să decoleze, aveam foarte puţin timp şi, pe urmă, mi s-a părut că te sculasem din somn…

Walter mi-a aruncat o privire furioasă.

– Aveţi de gând să-mi spuneţi ce aţi descoperit în Etiopia sau mă lăsaţi să mor prost? Cu câtă osteneală îmi dau pentru voi, am şi eu dreptul să ştiu totuşi câte ceva. Nu-s doar comisionar, şofer, factor poştal…

– Am găsit un schelet incredibil, i-a răspuns Keira, bătându-l, cu afecţiune, pe genunchi.

– Şi numai pentru atât sunteţi amândoi în halul ăsta? Pentru nişte ciolane? Pesemne că, într-o viaţă anterioară, oţi fi fost câini. De altfel, tu, Adrian, ai o mutră de spaniel. Nu crezi, Keira?

– Iar eu oi avea, după părerea ta, mutră de cocker? I-a

ameninţat ea, cu jurnalul.

– Nu-mi pune în gură vorbe pe care nu le-am rostit!

Taxiul s-a oprit în faţa Societăţii Engleze de Cercetări Genetice. Clădirea era modernă şi de o remarcabilă somptuozitate. Culoare lungi duceau spre laboratoare de analize superechipate: pipete, centrifuge, microscoape electronice, camere frigorifice... lista părea să continue la nesfârşit. În jurul acestor aparate moderne, un furnicar de cercetători în halate roşii lucra într-un calm impresionant. Poincarno ne-a dus să vizităm locurile, explicându-ne modul de funcţionare a laboratorului.

– Lucrările noastre au numeroase utilizări ştiinţifice. Aristotel spunea: „Este viu ceea ce se hrăneşte, creşte şi piere de la sine”. Noi am putea spune aşa: „Este viu tot ceea ce cuprinde în sine un pachet de programe”. Un organism trebuie să fie în stare să se dezvolte, evitând dezordinea şi anarhia, şi, pentru a construi ceva coerent, are nevoie de un plan. Unde şi-l ascunde viaţa pe al său? În ADN. Intraţi în orice nucleu de celulă şi veţi găsi filamente de ADN care poartă toată informaţia genetică a unei specii, într-un imens mesaj codificat. ADN-ul este suportul eredităţii. Lansând vaste campanii de prelevări celulare, de la diverse populaţii de pe glob, am stabilit nebănuite linii de rudenie şi am descoperit traseele marilor migraţii ale umanităţii, de-a lungul timpului. Studiind ADN-ul a mii de indivizi, am putut decripta procesul de evoluţie ce a avut loc concomitent cu aceste migraţii. ADN-ul transmite informaţia din generaţie în generaţie, programul evoluează şi ne face să evoluăm. Noi descindem, cu toţii, dintr-o singură fiinţă, nu-i aşa? A porni înapoi, până la ea, înseamnă a descoperi sursele vieţii. La inuiţi, găsim legături ereditare cu popoarele din nordul Siberiei. În felul acesta, le arătăm şi unora, şi celorlalţi de unde au pornit stră-stră-străbunicii lor... Dar noi studiem şi ADN-ul insectelor şi al vegetalelor. Recent, am putut face să vorbească frunzele unei magnolii cu o vechime de douăzeci de milioane de ani. Astăzi, ştim să extragem ADN-ul chiar şi de acolo, unde nu ne-am putea imagina că ar mai fi rămas nici măcar un picogram.

Keira a scos bila din buzunar şi i-a întins-o lui Poincarno.

– Este chihlimbar? a întrebat el.

– Nu cred; mai degrabă, o răşină artificială.

– Cum adică artificială?

– E o poveste lungă. Puteţi studia ce are în interior?

– Cu condiţia să putem pătrunde în materia din care este alcătuit învelişul. Urmaţi-mă! ne-a spus Poincarno, care se uita, din ce în ce mai intrigat, la bilă.

În laborator, domnea o penumbră roşiatică. Poincarno a aprins lumina şi am auzit sfârâitul neoanelor din tavan. El s-a aşezat pe un taburet şi a strâns bila într-o mică menghină. A încercat să-i cresteze cu lama unui bisturiu suprafaţa, dar fără niciun rezultat. A dat deoparte menghina şi a înlocuit-o cu un instrument având vârful de diamant, care n-a fost în stare nici măcar să zgârie bila. Schimbare de sală şi de metodologie. De data asta, doctorul a atacat bila cu laserul, dar rezultatul n-a fost cu nimic mai mulţumitor.

– Bun, a spus el. La boală rea, leacuri pe măsură. Urmaţi-mă!

Am intrat într-un sas, unde Poincarno ne-a pus să îmbrăcăm nişte combinezoane ciudate. Eram acoperiţi din cap până-n picioare; nu rămăseseră pe dinafară nici ochelari, nici mănuşi, nici calote, nici alte obiecte.

– Operăm pe cineva? am întrebat din spatele măştii mele.

– Nu, dar trebuie să evităm ca eşantionul prelevat să fie contaminat fie şi cu cel mai infim ADN străin, cu al dumneavoastră, de exemplu. Vom intra într-o încăpere sterilă. Poincarno s-a aşezat pe un taburet, în faţa unei cuve ermetice. A pus bila într-un prim compartiment al acesteia, pe care l-a închis. Apoi, şi-a băgat mâinile în două manşoane de cauciuc şi, după ce a curăţat bila, a trecut-o în a doua cameră a cuvei, a pus-o pe un soclu şi a deschis o mică valvă. Un lichid transparent a inundat compartimentul.

– Ce este? l-am întrebat.

– Azot lichid, a răspuns Keira.

– Minus 195,79° Celsius, a precizat Poincarno. Temperatura foarte scăzută a azotului lichid împiedică acţiunea enzimelor susceptibile să degradeze ADN-ul, ARN-ul sau proteinele pe care dorim să le extragem. Mănuşile pe care le folosim ne izolează şi ne feresc de arsuri. Cred că nu mai avem mult de aşteptat până se va fisura bila.

Din păcate, nu s-a întâmplat nimic. Poincarno însă – din ce în ce mai intrigat – nu se lăsa.

– O să scad drastic temperatura, folosind heliu 3. Acest gaz îmi permite să mă apropii de zero absolut. Dacă obiectul dumneavoastră rezistă la un asemenea şoc termic, n-am altă soluţie decât să mă declar învins.

Poincarno a răsucit un mic robinet, fără să se petreacă vreun fenomen vizibil.

– Gazul nu se vede, ne-a spus el. Să aşteptăm câteva secunde.

Walter, Keira şi cu mine stăteam cu ochii pironiţi la peretele de sticlă al cuvei, ţinându-ne răsuflarea. Nu puteam accepta ideea de a rămâne neputincioşi, după atâtea eforturi, în faţa învelişului impenetrabil al unui recipient atât de mic. Dar, deodată, pe peretele translucid s-a ivit urma unui impact: bila purta striul unei fracturi infime. Poincarno şi-a lipit ochiul de microscopul electronic şi a manipulat un ac fin.

– Am prelevat eşantionul! a exclamat, întorcându-se spre noi. Vom putea face analizele. Asta ne va lua câteva ore; o să vă chem imediat ce vom avea un rezultat.

L-am lăsat în laborator şi, după ce ne-am dezbrăcat de combinezoane, am ieşit din sasul steril.

I-am propus Keirei să ne ducem acasă. Ea mi-a amintit de avertismentele lui Ivory şi m-a întrebat dacă era prudent s-o facem. Walter s-a oferit să ne găzduiască la el, dar aveam nevoie de un duş şi de haine curate. Ne-am despărţit în stradă; Walter a luat metroul, ca să ajungă la Academie, Keira şi cu mine ne-am urcat într-un taxi, în direcţia Cresswell Place.

Casa era plină de praf, iar frigiderul, cât se poate de gol. Cearşafurile din dormitor erau aşa cum le lăsasem. Ne simţeam sfârşiţi şi, după ce am încercat să facem puţină ordine, am adormit unul în braţele celuilalt.

Ne-a trezit soneria telefonului. Am bâjbâit după aparat şi am răspuns. Walter părea surescitat.

– Da’ ce naiba faceţi acolo?

– Închipuie-ţi că ne odihneam, iar tu ne-ai sculat. Suntem chit.

– Voi aţi văzut cât e ceasul? Vă aştept de patruzeci şi cinci de minute la laborator, aşa că am făcut foarte bine că v-am sunat.

– Probabil că nu mi-am auzit mobilul. Ai vreun zor?

– Vezi bine că am! Doctorul Poincarno m-a sunat la Academie şi mi-a cerut să vin urgent la laborator, dar refuză să-mi spună ceva, dacă nu sunteţi şi voi de faţă; aşa că, îmbrăcaţi-vă şi înfiinţaţi-vă aici.

Walter mi-a închis telefonul în nas. Am trezit-o pe Keira şi am informat-o că eram aşteptaţi foarte urgent la laborator. Ea a sărit în pantaloni, şi-a pus un pulover şi, până să închid eu ferestrele,

se şi afla în stradă. Când am ajuns în Hammersmith Grove, se făcuse aproape şapte seara. Poincarno se plimba în sus şi-n jos, pe holul pustiu al laboratorului.

– Da' mult v-a mai luat, a mormăit el. Veniţi în biroul meu, trebuie să stăm de vorbă.

Ne-a poftit pe o bancă din faţa unui perete alb, a tras draperiile, a stins lumina şi a aprins un aparat de proiecţie.

Primul diapozitiv pe care ni l-a prezentat parcă înfăţişa o colonie de păianjeni adunaţi ciorchine pe pânza lor.

– Ceea ce am văzut este de o absolută absurditate. Trebuie să ştiu dacă nu cumva aţi pus la cale o imensă înşelătorie sau o farsă de cel mai prost gust. Am acceptat să vă primesc azi-dimineaţă datorită calităţii dumneavoastră şi în baza recomandărilor Academiei Regale, dar asta depăşeşte orice limită şi n-am să-mi pun în joc reputaţia doar ca să le confer o brumă de credibilitate unor impostori care mă fac să-mi pierd timpul.

Keira şi cu mine nu reuşeam să înţelegem deloc vehemenţa lui Poincarno.

– Ce aţi descoperit? l-a întrebat Keira.

– Înainte de-a vă răspunde, spuneţi-mi unde aţi găsit bila asta de răşină şi în ce împrejurări.

– În fundul unui mormânt situat la nord de Valea Omo. Stătea pe sternul unui schelet uman fosilizat.

– Imposibil, asta e o minciună!

– Ascultă, doctore, timpul meu e la fel de drămuit ca al dumitale şi, dacă îţi închipui că suntem nişte impostori, n-ai decât! Adrian este un astrofizician al cărui renume nu mai are nevoie de confirmări; cât despre mine, am şi eu unele merite, aşa că, fii bun şi spune-ne care sunt acuzaţiile pe care ni le aduci!

– Domnişoară, chiar dacă mi-aţi căptuşi pereţii biroului cu diplomele dumneavoastră, lucrurile tot nu s-ar schimba! Ce vedeţi în această imagine? ne-a întrebat, arătându-ne al doilea diapozitiv.

– Mitocondrii şi filamente ADN.

– Da, într-adevăr; este exact aşa.

– Şi asta vă pune vreo problemă? am intervenit eu.

– Acum douăzeci de ani, am reuşit să prelevăm şi să analizăm ADN-ul unei gărgăriţe conservate în chihlimbar. Insecta provenea din Liban; a fost descoperită, aşa cum era, înghiţită de răşină,

undeva între Jezzine şi Dar el-Beida. Pasta pietrificată a păstrat-o neatinsă. Insecta avea o sută treizeci de milioane de ani. Vă închipuiţi tot ceea ce am putut învăţa din această descoperire care este, chiar şi în ziua de azi, cea mai veche mărturie a existenţei unui organism complex pe faţa Pământului.

– Sunt încântat pentru dumneavoastră, dar ce ne priveşte pe noi? i-am spus eu.

– Adrian are dreptate, s-a băgat în vorbă şi Walter. Eu încă nu văd care e problema.

– Problema, domnilor, a continuat, pe un ton sec, Poincarno, este că ADN-ul pe care mi-aţi cerut să-l studiez s-ar părea că e de trei ori mai vechi, cel puţin asta ne arată spectroscopia. Ar putea avea chiar patru sute de milioane de ani!

– Dar e o descoperire fantastică, i-am spus, plin de entuziasm.

– Asta credeam şi noi în după-amiaza asta, chiar dacă unii dintre confraţii mei, pe care i-am chemat imediat, se îndoiau. Mitocondriile pe care le vedeţi în a treia imagine sunt într-o stare atât de perfectă, încât au suscitat unele întrebări. Dar, fie, să admitem că răşina asta atât de specială, pe care tot n-am putut-o identifica, le-a protejat atâta amar de vreme, lucru de care mă îndoiesc foarte tare. Acum, uitaţi-vă bine la diapozitivul acesta, e o mărire, la microscopul electronic, a imaginii precedente. Apropiaţi-vă de perete, vă rog, n-aş vrea sub niciun motiv să rataţi spectacolul.

Keira, Walter şi cu mine am făcut ceea ce ne-a rugat Poincarno.

– Prin urmare, ce vedeţi?

– Este un cromozom X, primul om a fost o femeie! a anunţat Keira, vizibil zdruncinată.

– Da, este absolut clar că scheletul pe care l-aţi găsit este, într-adevăr, al unei femei, şi nu al unui bărbat; dar să nu credeţi că sunt furios din cauza asta, eu nu sunt misogin.

– Mie tot nu-mi vine să cred, mi-a şoptit Keira. E fantastic, îţi dai seama? Eva s-a născut înaintea lui Adam, a adăugat ea, zâmbind.

– Ego-ul bărbaţilor va primi o lovitură zdravănă, i-am răspuns eu.

– Aveţi dreptate să glumiţi, a continuat Poincarno, dar e ceva şi mai nostim! Uitaţi-vă mai bine şi spuneţi-mi ce vedeţi.

– Domnule doctor, n-am chef de ghicitori. Această descoperire este impresionantă; pentru mine, este încununarea unui deceniu

de muncă şi de sacrificii, aşa că spuneţi-ne ce vă supără! În felul ăsta, vom câştiga cu toţii timp. Eu parcă înţelesesem că al dumneavoastră e foarte preţios.

– Domnişoară, descoperirea dumneavoastră ar fi extraordinară, dacă evoluţia ar accepta principiul revenirii în urmă, dar ştiţi la fel de bine ca mine că natura vrea să progresăm… nu să regresăm. Or cromozomii pe care îi vedem aici sunt cu mult mai sofisticaţi decât ai dumneavoastră sau ai mei!

– Şi decât ai mei? a întrebat Walter.

– Sunt mai evoluaţi decât ai tuturor oamenilor aflaţi astăzi în viaţă.

– Ah! Ce vă face să spuneţi asta? a insistat Walter.

– Părticica de aici, pe care o numim alelă, nişte gene localizate pe fiecare membru al unei perechi de cromozomi omologi. Aceştia au fost modificaţi genetic, şi mă îndoiesc că un asemenea lucru era posibil acum patru sute de milioane de ani. Vreţi să-mi explicaţi şi mie cum aţi procedat pentru a realiza farsa asta ori preferaţi să sesizez direct consiliul de administraţie al Academiei?

Uluită, Keira s-a lăsat să cadă pe un scaun.

– În ce scop au fost modificaţi aceşti cromozomi? am întrebat.

– Subiectul nostru de azi nu este manipularea genetică, dar am să vă răspund. Noi experimentăm acest gen de intervenţie asupra cromozomilor cu scopul de a preveni bolile ereditare sau anumite cancere, precum şi pentru a provoca mutaţii şi a face faţă unor condiţii de viaţă care evoluează mai rapid decât noi. Intervenţia asupra genelor înseamnă, întru câtva, rectificarea algoritmului vieţii, repararea unor dezordini, dintre care unele au fost provocate chiar de noi. Pe scurt, din punct de vedere medical, interesul nostru este fără limite, dar nu asta ne preocupă acum. Femeia pe care aţi descoperit-o în Valea Omo nu poate să fi aparţinut unui trecut îndepărtat şi să aibă, totodată, în ADN-ul ei, elemente ale viitorului. Acum, spuneţi-mi ce rost avea o asemenea înşelătorie! Voi doi vânaţi un Nobel şi speraţi să vă devin garant, trăgându-mă pe sfoară într-un mod atât de grosolan?

– Nu e nicio înşelătorie, a protestat Keira. Nu vă înţeleg suspiciunile, dar vă jur că noi n-am născocit nimic. Bila pe care aţi analizat-o a fost scoasă din pământ alaltăieri, iar starea de fosilizare a osemintelor lângă care era nu putea fi contrafăcută.

Credeţi-mă! Dacă aţi şti câte sacrificii am făcut ca să găsim scheletul acesta, nu v-aţi mai îndoi nicio clipă de sinceritatea noastră.

– Vă daţi seama ce-ar fi dacă v-aş crede? Vă imaginaţi toate implicaţiile? a întrebat doctorul.

Poincarno îşi schimbase tonul şi, dintr-odată, părea dispus să ne asculte. A aprins lumina şi s-a aşezat din nou la biroul lui.

– Asta înseamnă că Eva s-a născut înaintea lui Adam şi, mai ales, că mama omenirii este cu mult mai bătrână decât ne închipuiam noi toţi.

– Nu, domnişoară, nu numai asta. Dacă mitocondriile studiate au, cu adevărat, vârsta de patru sute de milioane de ani, asta presupune multe alte lucruri pe care complicele dumneavoastră, astrofizicianul, vi le-a explicat deja, de bună seamă; fiindcă îmi imaginez că, înainte de a veni aici, v-aţi exersat numărul la perfecţie.

– N-am făcut nimic de felul ăsta, am spus, ridicându-mă. Şi despre ce teorie vorbiţi?

– Ei, haide, nu mă luaţi drept mai ignorant decât sunt. Studiile pe care le facem în profesiile noastre concordă uneori, ştiţi prea bine. Numeroşi oameni de ştiinţă sunt pe părere că viaţa de pe Pământ ar putea fi rodul unui bombardament meteoritic, nu-i aşa, domnule astrofizician? Iar teoria asta a început să fie susţinută, cu şi mai multă fermitate, de când, în coada unei comete, au fost descoperite urme de glicină[21]; cu siguranţă că ştiţi asta!

– Cum, în coada unei comete a fost găsită o plantă? a întrebat Walter, surprins.

– Nu, Walter, nu glicină de-aia. Glicina este cel mai simplu aminoacid, o moleculă esenţială pentru apariţia vieţii. Sonda Stardust a prelevat-o din coada cometei Wild 2, atunci când aceasta a trecut la trei sute nouăzeci de milioane de kilometri de Pământ. Proteinele, care intră în alcătuirea tuturor organelor, celulelor şi enzimelor organismelor vii, sunt formate din lanţuri de aminoacizi.

– Şi, spre marea fericire a astrofizicienilor, această descoperire a venit să sprijine ideea că viaţa de pe Terra şi-ar putea avea originea în spaţiul cosmic, unde ar fi mai răspândită decât ne-am închipui. Nu exagerez cu nimic spunând asta, nu-i

[21] Glicină sau glicol-aminoacid – constituentul esențial al proteinelor.

aşa? mi-a tăiat vorba Poincarno. Dar, de aici până la a voi să ne faceţi să credem – prin intermediul unor maşinaţiuni respingătoare – că Pământul ar fi fost populat cu fiinţe la fel de complexe ca noi…? Zău, asta e nebunie curată!

– Şi ce ne sugeraţi? l-a întrebat Keira.

– V-am spus deja. Eva asta a voastră nu poate să aparţină trecutului şi să fie, în acelaşi timp, purtătoare de celule modificate genetic. Numai dacă nu vreţi să ne faceţi cumva să înghiţim gogoaşa cum că primul om – în cazul de faţă, prima femeie – ar fi aterizat în Valea Omo, venind de pe altă planetă!

– Nu vreau să mă bag unde nu-mi fierbe oala, a intervenit Walter, dar, dacă i-aţi fi spus străbunică-mii că o să ajungem de la Londra la Singapore în câteva ore, zburând la o înălţime de zece mii de metri, într-o cutie de conserve cu greutatea de cinci sute şaizeci de tone, v-ar fi dat imediat pe mâna doctorului din satul ei, care v-ar fi băgat la balamuc în doi timpi şi trei mişcări! Şi nu mă refer aici nici la zborurile supersonice, nici la zborul pe Lună şi, cu atât mai puţin, la sonda care s-a priceput să pescuiască aminoacizii ăia din coada unei comete, la trei sute nouăzeci de milioane de kilometri de Pământ! De ce o trebui ca tocmai oamenii cei mai savanţi dintre noi să fie atât de lipsiţi de imaginaţie?!

Walter, căruia îi sărise ţandăra, se plimba de colo colo prin încăpere. În acel moment, nimeni n-ar fi îndrăznit să-l întrerupă. Brusc, s-a oprit şi a întins un deget ameninţător spre Poincarno.

– Voi, oamenii de ştiinţă, nu faceţi altceva decât să vă băgaţi mereu degetul în ochi. Reconsideraţi în permanenţă erorile egalilor voştri, asta când nu sunt chiar ale voastre; şi să nu mă contraziceţi, fiindcă n-am păr în cap de câte ori am făcut pe dracu-n patru ca să echilibrez bugete şi să vă procur vouă banii necesari pentru a reinventa totul. Şi totuşi, de fiecare dată când se iveşte o idee inovatoare, auzim acelaşi refren: imposibil, imposibil, imposibil! E absolut incredibil! Oare acum o sută de ani se putea gândi cineva la modificarea cromozomilor? Le-ar fi acordat cineva cel mai mic credit cercetărilor dumneavoastră, fie chiar şi la începutul secolului al XX-lea? Administratorii mei, în niciun caz… Aţi fi fost socotit, pur şi simplu, un iluminat şi nimic altceva. Domnule doctor în inginerie genetică, eu îl cunosc pe Adrian de luni de zile şi vă interzic, auziţi, vă interzic să-l bănuiţi fie şi de cea mai mică abatere. Omul ăsta care stă în faţa dumneavoastră este de o cinste… vecină, uneori, cu prostia!

Poincarno ne-a privit, rând pe rând.

– Domnule manager al Academiei de Ştiinţe, v-aţi ratat cariera, ar fi trebuit să vă faceţi avocat! Foarte bine, n-am să spun nimic consiliului de administraţie, vom continua să studiem acest sânge. Voi confirma strict ceea ce am descoperit, atât şi nimic mai mult. Raportul meu va menţiona anomaliile şi incoerenţele pe care le va fi constatat şi se va feri să emită chiar şi cea mai mică ipoteză ori să sprijine vreo teorie. Sunteţi liberi să publicaţi ce credeţi de cuviinţă, dar vă veţi asuma întreaga responsabilitate. Dacă citesc în comunicarea voastră cel mai mic cuvânt care să facă aluzie la mine sau care să mă citeze ca martor, vă voi da în judecată, este clar?

– Eu nu v-am cerut nimic de felul ăsta, i-a răspuns Keira. Dacă acceptaţi să certificaţi vârsta acestor celule, să atestaţi ştiinţific că au o vechime de patru sute de milioane de ani, e deja o contribuţie enormă. Fiţi pe pace, este mult prea devreme să ne gândim la publicarea vreunei lucrări. Să ştiţi că suntem la fel de uluiţi ca dumneavoastră de tot ceea ce am aflat şi incapabili, momentan, să tragem vreo concluzie.

Poincarno ne-a condus la uşa laboratorului şi ne-a promis că se va întâlni iar cu noi, peste câteva zile.

În seara aceea, ploaia cernea deasupra Londrei. Walter, Keira şi cu mine ne-am pomenit pe trotuarul ud, în Hammersmith Grove. Era întuneric şi frig, ziua ne istovise pe toţi. Walter ne-a propus să cinăm în pub-ul din vecinătate. Ne-a fost peste mână să-l lăsăm singur.

Ne-am aşezat la o masă de lângă vitrină. El ne-a pus o mie şi o sută de întrebări despre călătoria noastră în Etiopia, iar Keira i-a povestit totul în cele mai mici detalii. Walter, captivat, a tresărit când ea a ajuns cu istorisirea la descoperirea scheletului. În faţa unui public atât de sensibil, Keira îşi pregătea cu grijă efectele, iar prietenul meu s-a înfiorat de mai multe ori în cursul povestirii. Walter avea o latură de copil mare, pe care ea i-o aprecia mult. Privindu-i în timp ce râdeau, am uitat de toate neplăcerile prin care trecusem în ultimele luni.

L-am întrebat pe Walter ce a vrut să spună adineauri, la Poincarno; dacă-mi aduc bine aminte, fraza exactă era: „Adrian este de o cinste vecină, uneori, cu prostia…”

– Am vrut să spun că tu o să plăteşti nota şi în seara asta! a răspuns el, comandând o spumă de ciocolată. Şi nu te băşica, a

fost o figură de stil, folosită într-un scop nobil.

Am rugat-o pe Keira să-mi dea pandantivul ei, am scos celelalte două fragmente din buzunar şi i le-am dat pe toate lui Walter.

– De ce mi le dai? Sunt ale voastre, mi-a spus el, jenat.

– Pentru că sunt de o cinste vecină, uneori, cu prostia. Dacă lucrările noastre vor ajunge să fie publicate într-un volum de ţinută, în ceea ce mă priveşte, voi face asta în numele Academiei căreia îi aparţin şi ţin să-mi fii asociat. Poate că, aşa, o să-ţi repari, în sfârşit, acoperişul biroului. Până atunci, păstrează fragmentele la loc sigur.

Walter le-a băgat în buzunar. În privirile lui, am citit emoţia.

Din această nemaipomenită aventură se născuse o dragoste aşa cum nici nu bănuisem că ar putea exista şi o prietenie adevărată. După ce îmi petrecusem cea mai mare parte a existenţei exilat pe coclaurii cei mai neştiuţi din lume, scrutând Universul pentru a găsi o stea îndepărtată, o ascultam, într-un pub din Hammersmith, pe femeia iubită, care conversa şi râdea cu prietenul meu cel mai bun. Acum, în fapt de seară, îmi dădeam seama că fiinţele astea două, atât de apropiate de inima mea, îmi schimbaseră viaţa.

Fiecare dintre noi are în el ceva dintr-un Robinson aşteptat de o lume nouă, pe care s-o descopere, şi de un Vineri, pe care să-l întâlnească în cele din urmă.

Venise ora închiderii; noi am plecat ultimii. Tocmai atunci, trecea un taxi. I l-am lăsat lui Walter, Keira şi cu mine aveam poftă să facem câţiva paşi pe jos.

În urma noastră, firma pubului s-a stins. Hammersmith Grove era tăcută; în fundătură, nu se zărea nici ţipenie. Gara cu acelaşi nume era la câteva străzi de aici. Cu siguranţă că, prin împrejurimi, aveam să găsim noi un taxi.

Tăcerea a fost sfâşiată de zgomotul unui motor de camionetă; apoi, s-a ivit şi vehiculul, din ascunzătoarea în care aşteptase. Când a ajuns în dreptul nostru, s-a deschis portiera laterală, şi patru bărbaţi cu cagulă au ţâşnit afară. Nici Keira, nici eu n-am avut timp să pricepem ce ni se întâmpla. Am fost înhăţaţi cu violenţă. Keira a scos un ţipăt, dar era prea târziu; am fost aruncaţi în autoutilitară, care a demarat cu toată viteza.

Degeaba ne-am zbătut – eu reuşisem să-l trântesc pe unul dintre atacatorii mei, iar Keira aproape că-i crăpase ochiul celui care încerca s-o lipească de podeaua maşinii –, în cele din urmă,

am fost legaţi fedeleş şi ni s-a pus căluş în gură. Apoi, am fost legaţi la ochi şi ni s-a dat să inhalăm un gaz soporific. Pentru noi doi, asta a fost ultima amintire a unei seri care începuse totuşi bine.

Loc necunoscut

Când mi-am revenit, Keira stătea aplecată asupra mea. Zâmbetul îi era firav.

– Unde suntem? am întrebat-o.

– N-am nici cea mai vagă idee.

M-am uitat în jur: patru pereţi din beton, fără nicio ieşire, cu excepţia unei uşi blindate. Un neon difuza din plafon o lumină palidă.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Keira.

– N-am ascultat recomandările lui Ivory.

– Cred că am dormit mult.

– Ce te face să crezi asta?

– Barba ta, Adrian. Când am cinat cu Walter, erai proaspăt ras.

– Ai dreptate, trebuie să fim aici de multă vreme. Mi-e şi foame, şi sete.

– Şi mie mi-e sete, a răspuns Keira. S-a dus la uşă şi a bătut în ea.

– Daţi-ne măcar apă! a strigat. N-am auzit niciun zgomot.

– Nu te obosi. Or să vină ei, la un moment dat.

– Sau nu!

– Nu spune prostii, n-or să ne lase să crăpăm de sete şi de foame în celula asta.

– N-aş vrea să te îngrijorez, dar n-am avut deloc impresia că gloanţele destinate nouă, în Transsiberian, ar fi fost de cauciuc. Dar de ce, de ce ne urăsc în halul ăsta? a gemut ea, aşezându-se, din nou, pe jos.

– Din pricina descoperirii pe care ai făcut-o, Keira.

– Şi cum justifică nişte oseminte, oricât ar fi ele de vechi, o asemenea înverşunare?

– Dar nu este vorba de un schelet oarecare. Şi nu cred că ai înţeles prea bine tulburarea lui Poincarno.

– Imbecilul ăla, care ne-a acuzat că am falsificat ADN-ul adus de noi ca să-l studieze!

– Exact cum am crezut! Nu ţi-ai dat seama de importanţa descoperirii tale.

– Nu e descoperirea *mea,* ci a noastră!

– Poincarno încerca să-ţi explice dilema cu care l-au confruntat analizele. Toate organismele vii sunt compuse din celule – una singură, în cazul celor simple, sau peste zece milioane, în cazul omului – şi toate celulele sunt construite după acelaşi model, pornind de la două materiale de bază: acizii nucleici şi proteinele. Aceste cărămizi ce alcătuiesc organismele viului sunt, la rândul lor, rezultatul combinaţiei chimice, în apă, a câtorva elemente: carbonul, azotul, hidrogenul şi oxigenul. Iată nişte certitudini în privinţa vieţii. Dar cum a început totul? Aici, oamenii de ştiinţă au în vedere două scenarii. Primul: viaţa de pe Pământ a apărut după o serie de reacţii complexe; al doilea: procesele generatoare de viaţă au fost declanşate de materiale care proveneau din spaţiul cosmic. Toate fiinţele vii evoluează, nu regresează. Dacă ADN-ul Evei tale etiopiene conţine alele modificate genetic, corpul ei este, ca să zic aşa, mai evoluat decât al nostru, ceea ce este imposibil, în afara cazului când…

– În afara cazului când ce?

– În afara cazului când Eva ta a murit pe Pământ, fără să se fi născut totuşi aici…

– Aşa ceva e de neconceput!

– Dacă Walter ar fi aici, l-ai înfuria.

– Adrian, eu nu mi-am petrecut zece ani din viaţă căutând veriga lipsă din lanţul evoluţiei umane pentru a ajunge, în cele din urmă, să le explic semenilor mei că primul om a venit dintr-o altă lume.

– La ora asta, undeva pe lângă Moscova, şase astronauţi stau ferecaţi într-un cheson, pregătindu-se pentru o călătorie pe Marte. Asta nu-i vreo născocire de-a mea. La orizont, nu se află nicio rachetă; astăzi, nu vorbim decât despre un experiment, organizat de Agenţia Spaţială Europeană şi de Institutul Rus de Cercetare a Problemelor Biomedicale, pentru a testa capacitatea omului de a călători în spaţiu, pe distanţe mari. Încheierea acestui proiect, numit Marte 500, este prevăzută peste patruzeci de ani. Dar ce înseamnă patruzeci de ani în istoria omenirii? Şase astronauţi vor porni spre Marte, în anul 2050, aşa cum au făcut, cu o sută de ani mai devreme, primii oameni care au păşit pe Lună. Acum, imaginează-ţi următorul scenariu: dacă unul dintre cei şase ar muri pe Marte, ce ar face, după părerea ta, ceilalţi?

– I-ar mânca gustarea!
– Keira, te rog, fii serioasă două secunde!
– Îmi pare rău, faptul că sunt închisă într-o celulă mă face nervoasă.
– Încă un motiv ca să mă laşi să-ţi schimb gândurile.
– Nu ştiu ce ar face ăilalţi. Presupun că l-ar înmormânta.
– Exact! Mă îndoiesc că ar dori să se întoarcă, aducând la bord un corp în descompunere. Prin urmare, îl înmormântează. Dar, sub praful de pe Marte, dau de gheaţă, ca în cazul mormintelor sumeriene de pe platoul Man-Pupu-Nyor.
– Nu chiar, m-a corectat Keira. E drept că sumerienii au fost înmormântaţi acolo, dar astfel de morminte de gheaţă sunt multe în Siberia.
– Atunci, ca în Siberia… în speranţa că va veni o altă misiune, astronauţii noştri îngroapă, alături de corpul tovarăşului lor, o baliză şi un eşantion din sângele acestuia.
– De ce?
– Din două motive distincte. Pentru ca mormântul să poată fi localizat, în ciuda furtunilor ce răvăşesc zona, şi pentru ca acela sau aceea care odihneşte acolo să poată fi identificată cu certitudine… aşa cum am făcut noi. Echipajul pleacă, aşa cum au făcut şi astronauţii care au păşit pentru prima oară pe Lună. În ceea ce ţi-am spus nu este nimic extravagant din punct de vedere ştiinţific; la urma urmei, într-un secol, n-am învăţat decât să călătorim mai departe, în spaţiu. Dar, între primul zbor al lui Ader, care a parcurs câţiva metri mai sus de nivelul solului, şi primul pas al lui Armstrong pe Lună, nu s-au scurs decât optzeci de ani. Progresul tehnic, cunoştinţele pe care a trebuit să le dobândim, ca să trecem, de la acest mic zbor, la posibilitatea de a smulge o rachetă de mai multe tone de sub influenţa gravitaţiei, sunt inimaginabile. Bun, să continuăm. Echipajul nostru s-a întors pe Pământ, iar tovarăşul lor zace sub gheaţa de pe Marte. Universul nu se sinchiseşte de toate astea, el îşi vede de expansiunea lui, iar planetele sistemului nostru solar continuă să se învârtească în jurul stelei lor, care le încălzeşte şi le tot încălzeşte. În câteva milioane de ani, care nu înseamnă mult în istoria Universului, Marte se va încălzi, iar gheţurile subterane vor începe să se topească. Atunci, corpul congelat al astronautului nostru se va descompune. Se spune că, din câteva seminţe, se naşte o pădure. Ar fi fost de-ajuns ca nişte fragmente de ADN aparţinând corpului Evei etiopiene să se amestece cu

apa, atunci când planeta noastră ieşea din perioada ei glaciară, pentru ca, pe Pământ, să înceapă procesul de însămânţare a vieţii. Programul conţinut de fiecare dintre celulele ei ar fi făcut restul şi n-ar mai fi fost nevoie decât de încă vreo câteva sute de milioane de ani pentru ca evoluţia să ducă la apariţia unor fiinţe vii, la fel de complexe ca Eva, care a stat la originea lor… „Noaptea unuia este paznica originii”. Au existat nişte oameni, înaintea noastră, care au înţeles ceea ce ţi-am spus eu acum…

Neonul de deasupra noastră s-a stins. Rămăseserăm în cea mai adâncă beznă. Am luat mâna Keirei.

– Sunt aici. Nu-ţi fie teamă, suntem împreună.

– Tu crezi în ceea ce mi-ai povestit, Adrian?

– Nu ştiu, Keira. Mă întrebi dacă un asemenea scenariu este posibil? Răspunsul meu este „da”. Mă întrebi dacă este probabil? Având în vedere dovezile pe care le-am găsit, răspunsul este „de ce nu?”. Ca în orice anchetă sau ca în orice proiect de cercetare, trebuie să porneşti de la o ipoteză. Încă din Antichitate, cei care au făcut marile descoperiri au fost întotdeauna cei care au avut umilinţa de a privi lucrurile altfel. La colegiu, profesorul de ştiinţe ne spunea: *„Pentru a descoperi, trebuie să ieşi din propriul sistem. Din interior, nu se vede mare lucru, în orice caz, nimic din ceea ce se petrece afară”.* Dacă am fi liberi şi am publica astfel de concluzii în sprijinul dovezilor de care dispunem, am suscita diverse reacţii, de la interes până la incredulitate; fără să mai punem la socoteală gelozia, care i-ar face pe numeroşi confraţi să strige că asta este o erezie. Şi totuşi, sunt atâţia oameni care au o religie, Keira, atâţia oameni care cred în Dumnezeu, fără nicio dovadă a existenţei Lui. Pornind de la ceea ce ne-au arătat fragmentele, osemintele descoperite la Dipa şi extraordinarele revelaţii ale acestor analize ADN, avem dreptul să ne punem orice fel de întrebare cu privire la felul în care a apărut viaţa pe Pământ.

– Mi-e sete, Adrian.

– Şi mie mi-e sete.

– Crezi că or să ne lase să murim în felul ăsta?

– N-am idee, dar chestia asta începe să se cam lungească.

– Se pare că e îngrozitor să mori de sete. După o vreme, limba începe să se umfle şi te sufoci.

– Nu te gândi la asta.

– Îţi pare rău?

– Că suntem închişi aici, da, însă absolut deloc pentru ceea ce

am trăit împreună.
– Şi totuşi am găsit-o pe mama-mare a omenirii, a oftat Keira.
– Poţi chiar să spui că ai găsit-o pe stră-străbunică-sa. Încă n-am avut ocazia să te felicit.
– Te iubesc, Adrian.
Am strâns-o pe Keira în braţe, i-am căutat buzele şi am sărutat-o.
De la o oră la alta, eram tot mai sleiţi de puteri.
– Walter trebuie să se fi alarmat.
– S-a obişnuit să ne tot vadă dispărând.
– N-am plecat niciodată fără să-l anunţăm.
– Poate că, de data asta, o să-şi facă griji pentru soarta noastră.
– Nu numai el. Cercetările noastre nu vor fi fost zadarnice, ştiu asta, a şoptit Keira. Poincarno va continua să analizeze ADN-ul, echipa mea va aduce scheletul Evei.
– Tu chiar vrei s-o botezi aşa?
– Nu, voiam s-o botez Jeanne. Walter a pus fragmentele la loc sigur, echipa de la Virje va studia înregistrarea. Ivory a deschis un drum, noi l-am urmat, alţii vor continua fără noi. Mai devreme sau mai târziu, vor aduna toate piesele din acest puzzle.
Keira a tăcut.
– Nu mai spui nimic?
– Sunt atât de obosită, Adrian.
– Să nu adormi, rezistă.
– La ce bun?
Avea dreptate, era mai uşor să mori în somn.

*

Neonul s-a aprins din nou. N-aveam nicio idee cât timp trecuse de când ne pierduserăm cunoştinţa. Ochii mi se acomodau greu cu lumina.
În faţa uşii, două sticle cu apă, batoane de ciocolată şi biscuiţi.
Am scuturat-o pe Keira, i-am umezit buzele şi am legănat-o, implorând-o să deschidă ochii.
– Ai pregătit micul dejun? a murmurat ea.
– Da, cam aşa ceva, dar să nu bei prea repede.
După ce şi-a potolit setea, Keira s-a năpustit asupra ciocolatei; am împărţit biscuiţii. Ne mai veniserăm puţin în puteri, iar obrajii ei îşi recăpătaseră, întrucâtva, culorile.
– Crezi că s-au răzgândit?

– Ştiu la fel de puţin ca tine, să aşteptăm.

Uşa s-a deschis. Au intrat, mai întâi, trei bărbaţi cu cagulă; al treilea, cu capul descoperit, îmbrăcat într-un costum de tweed foarte bine croit, s-a oprit în faţa noastră.

– Sus şi urmaţi-mă! ne-a ordonat acesta.

Am ieşit din celulă şi am luat-o pe un coridor lung.

– Aici, ne-a spus bărbatul. Astea sunt duşurile personalului. Faceţi-vă toaleta, aveţi nevoie. Când veţi fi gata, oamenii mei vă vor escorta până la mine în birou.

– Am putea şti cu cine avem onoarea? l-am întrebat.

– Eşti arogant, îmi place, a răspuns bărbatul. Mă numesc Edward Ashton. Pe curând.

*

Deveniserăm, din nou, aproape prezentabili. Oamenii lui Ashton ne-au escortat printr-un somptuos domeniu, situat în plină câmpie englezească. Pivniţa în care fuseserăm închişi se afla la subsolul unei clădiri din apropierea unor sere întinse. Am străbătut o grădină remarcabil de bine întreţinută, am urcat treptele unui peron şi am fost introduşi într-un salon imens, cu pereţii lambrisaţi.

Sir Ashton ne aştepta aşezat la o masă.

– Mi-aţi dat mult de furcă.

– Reciproca este la fel de valabilă, i-a răspuns Keira.

– Vad că nici dumneata nu eşti lipsită de umor.

– Nu găsesc nimic hazliu în tot ceea ce am avut de îndurat din cauza dumneavoastră.

– N-aveţi decât să v-o reproşaţi vouă înşivă; cu atât mai mult, cu cât v-am trimis destule avertismente. Dar se pare că nimic nu vă putea hotărî să renunţaţi la cercetările voastre.

– Şi de ce ar fi trebuit să renunţăm? am întrebat.

– Dacă era după mine, n-aţi mai fi ajuns să-mi puneţi întrebarea asta, dar nu sunt singurul care decide.

Sir Ashton s-a ridicat şi s-a dus la biroul lui. A apăsat pe un comutator şi lambriurile ce ornau pereţii circulari ai încăperii s-au dat deoparte, descoperind vreo cincisprezece ecrane, care s-au luminat simultan. Pe fiecare dintre ele a apărut chipul unui individ. L-am recunoscut imediat pe omul de legătură din Amsterdam. Bărbaţii şi femeile s-au prezentat, fiecare, sub numele unui oraş: ATENA, BERLIN, BOSTON, ISTANBUL, CAIRO, MADRID, MOSCOVA, NEW DEHLI, PARIS, PEKIN, ROMA, RIO, TEL-AVIV, TOKYO.

– Da’ cine sunteţi dumneavoastră? a întrebat Keira.

– Reprezentanţii oficiali ai fiecărei ţări din care venim. Suntem însărcinaţi cu dosarul care vă priveşte.

– Ce dosar? am întrebat, la rândul meu.

Singura femeie din această adunare ni s-a adresat cea dintâi. S-a prezentat cu numele Isabel şi ne-a pus o întrebare ciudată.

– Dacă aţi avea dovada că Dumnezeu nu există, sunteţi siguri că oamenii ar vrea s-o vadă? Şi v-aţi gândit bine ce consecinţe ar avea răspândirea unei asemenea veşti? Pe această planetă, două miliarde de fiinţe omeneşti trăiesc sub pragul sărăciei. Jumătate din populaţia globului supravieţuieşte, lipsită de orice fel de mijloace de trai. V-aţi întrebat oare ce anume ţine în picioare o lume atât de strâmbă, atât de dezechilibrată? Speranţa! Speranţa într-o forţă superioară şi binevoitoare, speranţa într-o viaţă mai bună, după moarte. Puteţi numi această speranţă cum doriţi: Dumnezeu sau credinţă.

– Scuzaţi-mă, doamnă, dar oamenii s-au tot omorât între ei în numele Domnului. Dacă li s-ar aduce dovada că Dumnezeu nu există, ar fi eliberaţi, odată pentru totdeauna, de ura pe care şi-o poartă unii altora. Uitaţi-vă câţi dintre noi au fost ucişi de războaiele religioase, câte victime mai provoacă ele şi acum, an de an, câte dictaturi se întemeiază pe religie!

– Oamenii n-au avut nevoie să creadă în Dumnezeu pentru a se omorî între ei, ci pentru a supravieţui, pentru a face acele lucruri pe care le cere de la ei natura, pentru a asigura continuitatea speciei lor, a replicat Isabel.

– Animalele fac asta şi fără să creadă în Dumnezeu, i-a întors-o Keira.

– Dar omul este singura fiinţă vie de pe acest pământ, care are conştiinţa propriei morţi, domnişoară. Este singurul căruia îi este frică de ea. Ştiţi de când există primele semne ale religiozităţii?

– Acum o sută de mii de ani, lângă Nazaret, nişte *Homo Sapiens* au înhumat, probabil pentru prima oară în istoria omenirii, rămăşiţele unei femei de vreo douăzeci de ani. La picioarele ei se odihnea corpul unui copil de şase ani. Cei care au descoperit mormântul au mai găsit în jurul scheletelor multă vopsea ocru şi numeroase obiecte rituale. Cele două corpuri erau aşezate în poziţia celui care se roagă. La suferinţa ce însoţea pierderea unei fiinţe apropiate se grefase necesitatea imperioasă de a onora moartea…, a încheiat Keira, care citase, cuvânt cu

cuvânt, lecţia lui Ivory.

– O sută de mii de ani, a repetat Isabel. O mie de veacuri de credinţă… Dacă i-aţi aduce lumii dovada ştiinţifică a faptului că nu Dumnezeu a creat viaţa de pe Pământ, această lume s-ar distruge. Un miliard şi jumătate de fiinţe omeneşti trăiesc într-o mizerie intolerabilă, inacceptabilă, insuportabilă. Ce bărbat, ce femeie şi ce copil în suferinţă şi-ar accepta condiţia, dacă n-ar avea speranţa? Cine i-ar opri să-şi ucidă aproapele şi să înşface tot ceea ce le lipseşte, dacă, în conştiinţă, n-ar avea sădită credinţa într-o ordine transcendentă? Religia a ucis, dar, în acelaşi timp, a şi salvat vieţi; le-a dat atâta putere celor mai dezmoşteniţi dintre oameni! Nu puteţi stinge o asemenea lumină. Pentru voi, oamenii de ştiinţă, moartea este necesară, celulele noastre mor pentru ca altele să trăiască, noi murim pentru a lăsa loc celor ce trebuie să ne urmeze. Naşterea, dezvoltarea şi, apoi, moartea sunt în firea lucrurilor, dar, pentru cei mai mulţi oameni, moartea este o etapă spre o altă lume, o lume mai bună, unde vor avea tot ceea ce n-au avut aici, unde vor fi aşteptaţi de toţi cei pe care i-au pierdut. Voi n-aţi cunoscut foamea sau setea şi nici sărăcia; voi aţi avut şansa de a vă înfăptui visele, oricare v-ar fi fost meritele. Dar v-aţi gândit oare la cei care n-au avut acest noroc? Aţi fi atât de cruzi încât să le spuneţi că suferinţele lor de pe Pământ n-au avut alt scop decât evoluţia?

Am înaintat spre ecrane, pentru a-i înfrunta pe judecătorii noştri.

– Această jalnică şedinţă mă duce cu gândul la cea pe care trebuie s-o fi suportat Galileu. Omenirea a aflat, în cele din urmă, ceea ce voiau să ascundă inchizitorii de pe vremea lui. Şi totuşi, Pământul n-a încetat să se învârtească! Ba dimpotrivă! Când omul, eliberat de spaimele sale, s-a hotărât să înainteze spre orizont, orizontul a fost cel care s-a tras înapoi din faţa lui. Ce am fi noi astăzi, dacă bigoţii de ieri ar fi reuşit să interzică adevărul? Cunoaşterea face parte din evoluţia omului.

– Dacă v-aţi face cunoscute descoperirile, a doua zi s-ar înregistra sute de mii de morţi din lumea a patra, iar în prima săptămână, milioane din lumea a treia. În săptămâna următoare, ar începe cea mai mare migraţie a omenirii. Un miliard de fiinţe înfometate ar porni pe mări şi ar străbate continentele pentru a pune stăpânire pe tot ceea ce le lipseşte. Fiecare ar încerca să trăiască în prezent ceea ce plănuise pentru viitor. A cincea

săptămână ar marca începutul primei nopţi.

– Şi, dacă descoperirile noastre sunt atât de redutabile, de ce ne-aţi mai eliberat?

– Nu aveam intenţia s-o facem, până când n-am aflat, din conversaţia pe care aţi purtat-o în celulă, că nu sunteţi singurii care ştiu secretul. Dispariţia voastră bruscă i-ar face pe oamenii de ştiinţă din anturajul vostru să vă continue lucrările. De acum, numai voi îi mai puteţi opri. Sunteţi liberi să plecaţi şi singuri în faţa deciziei pe care o veţi lua. De la descoperirea fisiunii nucleare, niciodată n-au mai purtat un bărbat şi o femeie o asemenea responsabilitate pe umerii lor.

Ecranele s-au stins unul după altul. Sir Ashton s-a ridicat şi a venit spre noi.

– Maşina mea vă stă la dispoziţie. Şoferul vă va duce la Londra.

Londra

Am stat câteva zile în casă. Keira şi cu mine nu mai fuseserăm niciodată atât de tăcuţi. Cum deschidea vreunul gura ca să spună câteva cuvinte – nişte banalităţi –, cum şi-o închidea la loc. Walter îmi lăsase un mesaj pe robot, furios că dispăruserăm fără să-i dăm vreo veste. Îşi închipuia că eram la Amsterdam sau că ne întorseserăm în Etiopia. Am încercat să dau de el, dar mi-a fost imposibil să-l găsesc.

Atmosfera din Cresswell Place era apăsătoare. Surprinsesem o convorbire telefonică între Jeanne şi Keira, care nu reuşea să stea de vorbă nici cu soră-sa. Am hotărât să schimbăm aerul şi s-o duc la Hydra. Puţin soare nu putea să ne facă decât cel mai mare bine.

Grecia

Naveta de Atena a ajuns în port la ora zece dimineaţa. De pe chei, o puteam vedea pe mătuşa Elena. Încinsă cu un şorţ, vopsea din nou, în albastru – cu o pensulă mare –, faţada magazinului.

Am pus jos valizele şi m-am dus spre ea, voind să-i fac o surpriză, când... din prăvălie a ieşit Walter, înţolit cu şorţul lui în

carouri şi purtând o pălărie caraghioasă şi nişte ochelari de soare de două ori mai mari decât i-ar fi trebuit pentru faţa lui. Cu mistria în mână, râcâia lemnul, cântând în gura mare şi cumplit de fals melodia din *Zorba Grecul.* Ne-a zărit şi s-a întors spre noi.

– Da' unde naiba aţi fost? ne-a spus, repezindu-se în calea noastră.

– Am fost închişi în pivniţă! i-a răspuns Keira, luându-l în braţe. Ne-a fost dor de tine, Walter.

– Da' ce învârteşti la Hydra în mijlocul săptămânii? N-ar trebui să fii la Academie? l-am întrebat.

– Când ne-am văzut la Londra, ţi-am spus doar că mi-am vândut maşina şi că-ţi pregătesc o surpriză. Dar tu nu mă asculţi niciodată!

– Ba îmi aduc aminte foarte bine, am protestat. Însă nu mi-ai spus care era surpriza.

– Ei bine, m-am hotărât să-mi schimb locul de muncă. I-am încredinţat Elenei tot ceea ce a mai rămas din micile mele economii şi, după cum poţi constata, punem din nou pe picioare magazinul. O să mărim suprafaţa de prezentare a mărfurilor şi sper ca, în sezonul viitor, s-o fac pe Elena să-şi dubleze cifra de afaceri. Vezi vreun inconvenient?

– Sunt încântat că mătuşa mea şi-a găsit, în fine, un gestionar fără egal, care s-o ajute, am spus bătându-mi prietenul pe umăr.

– Ar trebui să urci la mama ta, trebuie să fie deja la curent cu sosirea voastră, o văd pe Elena la telefon…

Kalibanos ne-a împrumutat doi măgari (d-ăia „rapizi", după cum ne-a spus el). Mama ne-a primit aşa cum se cuvine pe insulă. Seara, fără să ne ceară părerea, a organizat o mare petrecere, acasă. Walter şi Elena stăteau alături, ceea ce, la masa mamei mele, însemna că sunt mult mai mult decât nişte simpli vecini.

La sfârşitul mesei, Walter ne-a convocat, pe Keira şi pe mine, pe terasă. A scos din buzunar un pacheţel – învelit într-o batistă şi legat cu o sforicică – şi ni l-a înmânat.

– Fragmentele astea sunt ale voastre. Eu am întors pagina. De acum, Academia de Ştiinţe este de domeniul trecutului; viitorul meu se află în faţa voastră, a spus el, deschizându-şi braţele în faţa mării. Faceţi cu ele ce credeţi de cuviinţă. Ah, un ultim lucru! V-am lăsat o scrisoare pe noptieră. Este pentru voi, dar aş prefera să mai aşteptaţi până s-o citiţi. Să zicem, o săptămână-

două…

Apoi, s-a întors şi s-a dus la Elena.

Keira a luat pacheţelul şi s-a dus să-l pună bine, în noptieră.

A doua zi, de dimineaţă, Keira m-a rugat să merg cu ea la golfuleţul unde ne scăldaserăm când venise prima dată aici. Ne-am instalat la capătul digului lung, de piatră, care înaintează în mare. Keira mi-a întins pacheţelul şi m-a privit ţintă. Ochii îi erau plini de tristeţe.

– Sunt ale tale. Ştiu ce reprezintă pentru noi doi această descoperire; n-am idee dacă oamenii ăia spun adevărul şi dacă temerile lor sunt întemeiate, nu mă simt în stare să judec lucrurile astea. Tot ce ştiu eu este că te iubesc. Dacă hotărârea de a dezvălui ceea ce am aflat ar duce fie şi la moartea unui singur copil, n-aş mai putea să te privesc în ochi şi nici să trăiesc lângă tine, deşi m-aş sfârşi de dorul tău. De multe ori, în cursul acestei incredibile călătorii, ai spus că hotărârile ne revin amândurora. Aşa că ia fragmentele şi fă cu ele ce vrei. Indiferent ce vei decide, eu îl voi respecta mereu pe omul care eşti.

Mi-a pus pacheţelul în mână şi s-a îndepărtat, lăsându-mă singur.

După plecarea Keirei, m-am apropiat de barca zăcând culcată pe o parte în nisipul de pe malul golfuleţului, am împins-o în apă şi am vâslit spre larg.

Când am ajuns la vreo milă de coastă, am desfăcut cordeluţa cu care era legată batista lui Walter şi m-am uitat îndelung la fragmentele din ea. În faţa ochilor mei, au început să defileze imagini desfăşurate pe mii de kilometri. Priveam din nou lacul Turkana, insula din mijlocul lui, templul din vârful muntelui Hua Shan, mănăstirea din Xian, al cărei lama ne salvase vieţile, auzeam huruitul avionului ce survolase Birmania; revedeam orezăria unde ne refăcuserăm plinul de benzină, sosirea la Port Blair, ocheada mucalită pe care ne-o aruncase pilotul şi escapada cu vaporul în insula Narcondam; vizitam încă o dată Pekinul, închisoarea Garther, Parisul, Londra şi Amsterdamul, Rusia şi platoul înalt Man-Pupu-Nyor; zăream iar minunatele culori ale Văii Omo şi chipul lui Harry. Şi, în fiecare dintre aceste amintiri, cel mai frumos peisaj era, întotdeauna, chipul Keirei. Am desfăcut batista…

*

În timp ce mă apropiam de ţărm, a început să-mi sune mobilul.

– Aţi luat o hotărâre înţeleaptă, pentru care vă mulţumim, a declarat Sir Ashton.

– Dar, de unde ştiţi, abia am…

– De când aţi plecat, puştile noastre au fost îndreptate fără încetare asupra voastră. Poate că, într-o zi… dar, crede-mă, e prea devreme, mai avem încă atâtea progrese de făcut!

I-am închis lui Ashton telefonul în nas. Turbat de furie, mi-am aruncat mobilul în mare; m-am întors acasă călare pe măgar.

Keira mă aştepta pe terasă. I-am dat batista lui Walter, de-acum goală.

– Cred că ar fi foarte încântat dacă i-ai da-o înapoi chiar tu.

Keira a împăturit batista şi m-a tras spre camera noastră.

Prima noapte

Toată casa dormea. Keira şi cu mine am ieşit cu mii de precauţii, ca să nu facem zgomot, înaintam tiptil spre măgari, pe care voiam să-i dezlegăm. Mama a apărut în uşă, apoi a venit lângă noi.

– În anotimpul ăsta, e o adevărată nebunie să vă duceţi la plajă. Luaţi măcar prosoapele astea, nisipul e ud şi o să răciţi.

Ne-a mai întins şi două lanterne, după care a plecat. Ceva mai târziu, stăteam pe malul apei. Era Lună plină. Keira şi-a pus capul pe umărul meu.

– N-ai nicio părere de rău? m-a întrebat.

M-am uitat la cer şi m-am gândit din nou la Atacama.

– Fiecare om este alcătuit din miliarde de celule. Pe această planetă, suntem miliarde de oameni, iar numărul nostru creşte tot mai mult. Universul este populat cu miliarde de miliarde de stele. Dar dacă acest Univers, căruia credeam că-i cunosc marginile, este, la rândul lui, doar o părticică infimă dintr-un ansamblu şi mai mare? Dacă Pământul nostru este doar o celulă din pântecele unei mame? Naşterea Universului este asemănătoare cu naşterea fiecărei vieţi: acelaşi miracol care se reproduce, de la infinitul mare la infinitul mic. Îţi închipui ce călătorie neasemuită ar fi să urci până în ochiul acestei mame şi să vezi, prin irisul ei, acel ceva care ar fi lumea noastră? Viaţa este un program incredibil.

– Da, Adrian, dar cine a elaborat acest program atât de perfect?

Epilog

Iris s-a născut după nouă luni. Nu am botezat-o, dar, când a împlinit un an – chiar în ziua în care am dus-o pentru prima oară în Valea Omo, unde l-a întâlnit pe Harry –, mama ei şi cu mine i-am dăruit un pandantiv.

Nu ştiu ce va alege să facă în viaţă, dar dacă, atunci când va fi mare, va veni să mă întrebe ce reprezintă obiectul ciudat de la gâtul ei, îi voi citi vechiul text pe care mi l-a încredinţat un bătrân profesor.

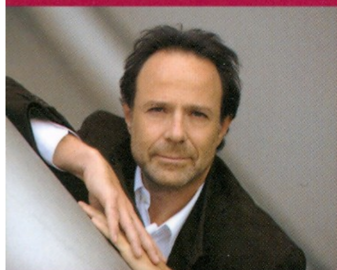
Există o legendă care spune că un copil aflat în pântecele mamei cunoaşte totul despre misterul Creaţiei, de la începutul lumii până la sfârşitul timpului. La naştere, un mesager trece pe deasupra leagănului său şi-i pune un deget pe buze, ca să nu dezvăluie niciodată taina care i-a fost încredinţată: taina vieţii. În urma degetului care şterge pe vecie amintirile copilului, rămâne un semn. Acest semn îl au toţi oamenii, deasupra buzei superioare; toţi, în afară de mine.

În ziua în care m-am născut, mesagerul a uitat să mă viziteze, de aceea, eu îmi amintesc totul…

Lui Ivory, cu toată recunoştinţa noastră,
Keira, Iris, Harry şi Adrian

Mulţumirile mele următorilor:

Pauline Louis
Susanna Lea şi Antoine Audouard
Emmanuelle Hardouin Raymond, Daniele şi Lorraine Levy
Nicole Lattes, Leonello Brandolini, Antoine Caro Elisabeth Villeneuve, Anne-Marie Lenfant, Arié Sberro, Sylvie Bardeau, Tine Gerber, Lydie Leroy, Joël Renaudat, precum şi tuturor echipelor Editurii Robert Laffont
Pauline Normand, Marie-Éve Provost
Léonard Anthony, Romain Ruetsch, Danielle Melconian, Katrin Hodapp, Marie Garnero, Mark Kessler, Laura Mamelok, Lauren Wendelken, Kerry Glencorse
Brigitte şi Sarah Forissier
Kamel, Carmen Varela
Igor Bogdanov



Continuarea romanului *Prima zi*

Dragostea este aventura supremă. Dar ea nu este lipsită de pericole.
Adrian este distrus, fiind convins că a pierdut-o pe Keira pentru totdeauna. Destinul a salvat-o, se pare, iar ei se vor reîntâlni, la fel de pasionați de meseria lor și la fel de îndrăgostiți precum în *Prima zi*, pentru a-și continua aventura cunoașterii. El este astrofizician, specialist în stele extrasolare și vrea să afle cum s-a născut Universul. Ea – arheolog și caută urmele primului om pe Terra. Expediția lor științifică îi poartă, de data aceasta, din înălțimile platourilor etiopiene până în întinderile înghețate din nordul Uralului. Numai că adevărul pe care-l vor descoperi riscă să dărâme deopotrivă iluziile și speranța omenirii...

«O fantastică aventură.» *Le Parisien*

«... știință, fantezie, intrigă de tip polițist și o călătorie în jurul lumii – toate aduse laolaltă de un mare admirator al lui Jules Vernes.»
Télé 7 Jours

Marc Levy este cel mai citit autor francez din lumea întreagă. Cărțile lui sunt traduse în 41 de limbi, regăsindu-se pe majoritatea listelor de bestseller din țările în care este publicat. În prezent trăiește la New York.
De același autor, la Editura Trei au apărut până acum romanele: «Și dacă e adevărat...», «În altă viață», «Te voi revedea», «Unde ești?», «Șapte zile pentru o eternitate», «Prietenii mei, iubirile mele», «Toate acele lucruri pe care nu ni le-am spus», «Copiii libertății», «Prima zi».

ISBN 978-973-707-401-0
www.edituratrei.ro

